

- Mặc Bảo Phi Bảo -

天也
自天

Đường về

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (1)
- Chương 2: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (2)
- Chương 3: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (3)
- Chương 4: Lang Thang Trên Đường Người (1)
- Chương 5: Lang Thang Trên Đường Người (2)
- Chương 6: Lang Thang Trên Đường Người (3)
- Chương 7: Lang Thang Trên Đường Người (4)
- Chương 8: Tình Yêu Xa Xi (1)
- Chương 9: Tình Yêu Xa Xi (2)
- Chương 10: Tình Yêu Xa Xi (3)
- Chương 11: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (1)
- Chương 12: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (2)
- Chương 13: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (3)
- Chương 14: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (4)
- Chương 15: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (1)
- Chương 16: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (2)
- Chương 17: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (3)
- Chương 18: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (4)
- Chương 19: Phong Bia Và Mộ Bia (1)
- Chương 20: Phong Bia Và Mộ Bia (2)
- Chương 21: Phong Bia Và Bia Mộ (3)
- Chương 22: Phong Bia Và Bia Mộ (4)
- Chương 23: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (1)
- Chương 24: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (2)
- Chương 25: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (3)
- Chương 26: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (4)
- Chương 27

Chương 28

Chương 29: Trái Tim Thuần Khiết (2)

Chương 30: Trái Tim Thuần Khiết (3)

Chương 31: Trái Tim Thuần Khiết (4)

Chương 32: Trái Tim Thuần Khiết (5)

Chương 33: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (1)

Chương 34: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (2)

Chương 35: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (3)

Chương 36: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (4)

Chương 37: Đường Về Nơi Nao (1)

Chương 38: Đường Về Tới Nơi Nao (2)

Chương 39: Đường Về Tới Nơi Nao (3)

Chương 40: Đường Về Tới Nơi Nao (4)

Chương 41: Đường Về Tới Nơi Nào (5)

Chương 42: Quy Lộ Hướng Thần Hiếu (1) Đường Về Tới Sớm Mai.

Chương 43: Quy Lộ Hướng Thần Hiếu (2) Đường Về Tới Sớm Mai.

Mục lục

- Chương 1: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (1)
Chương 2: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (2)
Chương 3: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (3)
Chương 4: Lang Thang Trên Đường Người (1)
Chương 5: Lang Thang Trên Đường Người (2)
Chương 6: Lang Thang Trên Đường Người (3)
Chương 7: Lang Thang Trên Đường Người (4)
Chương 8: Tình Yêu Xa Xi (1)
Chương 9: Tình Yêu Xa Xi (2)
Chương 10: Tình Yêu Xa Xi (3)
Chương 11: Thần Hiếu Chiêu Quy Lộ (1)
Chương 12: Thần Hiếu Chiêu Quy Lộ (2)
Chương 13: Thần Hiếu Chiêu Quy Lộ (3)
Chương 14: Thần Hiếu Chiêu Quy Lộ (4)
Chương 15: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (1)
Chương 16: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (2)
Chương 17: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (3)
Chương 18: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (4)
Chương 19: Phong Bia Và Mộ Bia (1)
Chương 20: Phong Bia Và Mộ Bia (2)
Chương 21: Phong Bia Và Bia Mộ (3)
Chương 22: Phong Bia Và Bia Mộ (4)
Chương 23: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (1)
Chương 24: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (2)
Chương 25: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (3)
Chương 26: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (4)
Chương 27
Chương 28
Chương 29: Trái Tim Thuần Khiết (2)
Chương 30: Trái Tim Thuần Khiết (3)
Chương 31: Trái Tim Thuần Khiết (4)
Chương 32: Trái Tim Thuần Khiết (5)
Chương 33: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (1)
Chương 34: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (2)
Chương 35: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (3)
Chương 36: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (4)
Chương 37: Đường Về Nơi Nao (1)
Chương 38: Đường Về Nơi Nao (2)

Chương 39: Đường Về Tới Nơi Nao (3)

Chương 40: Đường Về Tới Nơi Nao (4)

Chương 41: Đường Về Tới Nơi Nào (5)

Chương 42: Quy Lộ Hướng Thần Hiếu (1) Đường Về Tới Sớm Mai.

Chương 43: Quy Lộ Hướng Thần Hiếu (2) Đường Về Tới Sớm Mai.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (1)

Mở đầu

Lúc gặp lại tình đầu là vào tám, chín năm sau, tôi đứng ở trạm xăng, thấy anh bước ra từ siêu thị.

Tôi nhìn anh không dám tin, thử hỏi, anh có còn nhớ em là ai không. Tay anh cầm chai nước suối, nhìn tôi rồi bình tĩnh trả lời, nhớ, dù có hóa thành tro tôi cũng sẽ nhớ em.

Có một câu hát như vậy: “Hẹn ước kiếp này, thiếu nhau một lần gặp lại, từ nay về sau, vết thương không thể lành lặn như lúc đầu”.

***

Ngày đó cũng không phải vô tình gặp gỡ, hôm ấy là buổi họp bạn học thời cấp hai.

Quy Hiếu nghe bạn cũ Bạch Đào nhắc tới tên anh, nói anh đang ở tạm trạm xăng đó cách không xa, sau khi nghe thấy cái tên này, lòng cô lại bắt đầu dậy sóng, không quan tâm tới bất cứ điều gì nữa, cô nói mình cũng muốn gặp “bạn cũ”...

Bạn học kia cũng không nghĩ nhiều, lái xe chở cô đi.

Đoạn đường chỉ năm phút đồng hồ lại lâu như thế kỉ. Xe của Bạch Đào còn chưa phanh lại, cô đã vội vã nhảy khỏi ghế sau xe, lo lắng nhìn quanh.

Ánh mắt hoang mang...

Mãi đến khi nhìn thấy anh mặc áo sơ mi trắng và quần soóc thể thao bằng kaki màu sồng vai cùng mấy người bạn cũng trong trang phục tương tự đi tới, cô như thể mộng du, ngênh đón...

Rồi đến khi anh nói câu kia.

Quy Hiếu cứng người, xoa xoa cánh tay phải, không nói gì.

Bạch Đào vờ ngốc, có chuyện gì à? Nợ tình hả?

Nhìn mặt anh Thần vẫn khá bình thản, không giống như có khoản nợ tình gì quá khắc cốt ghi tâm, có lẽ chỉ là một câu nói đùa thôi. Nhưng hai người trong cuộc lại không hề cười với nhau? Rốt cuộc thật giả thế nào, người ngoài như Bạch Đào cũng không thể nào hiểu được, dù sao cũng lăn lộn ở xã hội lâu rồi, khả năng hòa giải đương nhiên là có: “Anh Thần, sao anh cứ ở chỗ trạm xăng mãi thế, có việc à?”

Lộ Viêm Thần đưa tay vỗ gáy Bạch Đào: “Trạm xăng này thì có việc gì chứ. Tối nói anh cậu sang tìm anh”.

Bạch Đào thở một hơi: “Anh của em đang ở Lão Câu, hai ngày nữa rồi gọi anh ấy tới”.

“Thế thì xong, hai ngày nữa anh về Nội Mông rồi”.

Nói xong, anh mở nắp bình, uống hết hai phần chai.

Quy Hiếu thoáng thoáng nghe được hai từ này thì tỉnh hẳn, lần này đi có lẽ hơn nửa đời người cũng không gặp lại.

Vì thế cô mặt dày mày dạn nhìn anh, nhìn cẩn thận yết hầu dao động lên xuống khi uống nước.

Dường như không hề thay đổi.

Đôi đồng tử lớn hơn so với người bình thường, cộng thêm khóe mắt nhếch lên, khuôn mặt gầy gầy, mặc chiếc áo sơ mi đồng phục lộ ra cần cổ cong cong, một vẻ ngoài đường hoàng ngang ngược. Đường cong khóe miệng cũng rất dịu dàng, giống như thể đang cười...

Bây giờ cũng thế.

Từ lần đầu tiên biết anh năm mười ba tuổi, có người hỏi Quy Hiếu, cậu thích một nam sinh thế nào?

Cô có thể trả lời được ngay: “Ánh mắt phải thế này thế này...”, giống như đã khắc sâu trong tiềm thức, cô vẫn nghĩ, một người con trai tuấn tú thì ánh mắt phải đẹp, qua mười, hai mươi, ba mươi, bốn mươi năm nữa, nhận định này vẫn thế.

Bạch Đào vốn định đưa Quy Hiếu đến gặp “bạn cũ”, không ngờ họ lại gặp người này, cho nên cũng kéo Lộ Viêm Thần đi theo, thỉnh thoảng còn trò chuyện đôi câu.

Lộ Viêm Thần cũng ngẫu nhiên đáp lời.

Cách nói của anh rất rõ ràng, có thể giảm thì giảm bớt.

Rất nhanh, có hai chiếc xe việt dã quân dụng lái tới, dừng lại cách mấy người rất gần.

Giữa trời nắng chang chang, khói xe nhả ra khét lẹt mà khó ngửi, hun đến mức người ta muốn tránh hết đi.

Người trên ghế lái gọi anh lên xe, Lộ Viêm Thần vỗ vào lưng Bạch Đào: “Đi đi”.

Anh nhảy lên ghế phụ xe jeep, mấy người kia cũng lần lượt lên theo, từ đầu tới cuối, anh không quay lại nhìn cô. Hai chiếc xe jeep rời khỏi trạm

xăng, lưng Bạch Đào cũng ướt đẫm hết cả, cậu thấp giọng hỏi: “Cậu với anh Thần có chuyện gì à?”

Quy Hiếu lắc đầu.

Buổi tối, cô ở nhà dì Hai, người như mất tim mất phổi, đứng ngòai không yên.

Hơn mười giờ, cô cầm lấy điện thoại, gọi sang nhà họ Hoàng.

“Cậu gặp anh họ mình rồi à?” Hoàng Đình nghe mấy câu cô kể lúc chiều thì thất thanh hét lên: “Mẹ mình cũng không biết anh ấy về, sao cậu gặp được?”

Hoàng Đình quá phấn khích, đứa con bị đánh thức thì giật mình khóc oang oang.

“Cậu đợi chút nhé, mình đi đổ thẳng nhóc này đã”. Cô ấy đặt ống nghe xuống, cả buổi mới quay trở lại, “Mình không biết phải nói với cậu thế nào, Quy Hiếu, cậu còn tìm anh ấy làm gì? Lúc trước anh ấy xin cậu làm hòa bao nhiêu lần, cậu quên rồi à? Cậu có biết cậu ác lắm không? Vất vả lắm anh ấy mới về được một chuyến, muốn gặp mặt cậu một lần cậu cũng không chịu. Quy Hiếu... Aiz, Quy Hiếu, cậu tìm anh ấy làm gì đây?”

Đêm đó, Hoàng Đình vẫn đưa cho cô một dãy số điện thoại.

Dãy số này được lưu vào danh bạ, tránh khi bình thường chạm tới, cô lưu lại bằng tên ZZZ, như thế nó sẽ chuyển xuống cuối cùng, nhưng thực ra cô chỉ nhìn qua đã nhớ.

Bị tai trộm chuông cũng là như vậy.

Hai năm sau.

Quy Hiếu ngồi trong phòng nghỉ đơn sơ của trạm xăng, kính thủy tinh phủ đầy hơi nước, bên ngoài, tuyết rơi nhiều như lông ngỗng.

“Người ta giữa đêm ôm vợ, mấy người chúng ta lại phải ôm tay lái giữa đêm”. Hai lái xe tải chở hàng đứng phàn nàn, “Đêm nay tuyết rơi nhiều đấy, mai đường trơn lắm cho xem”.

Cô ngồi đây hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không chịu thêm được nữa, đứng dậy đẩy cửa gỗ phòng nghỉ ra, đi tới bậc thang phủ đầy những tuyết.

Anh có đến không?

Cổ áo bộ đồ chống rét màu đen kéo đến dưới chóp mũi.

“Bạn cô sẽ tới sao?” Sau lưng, Tiểu Thái cũng chạy theo run rẩy hỏi.

“Có lẽ thế”. Quy Hiếu không xác định.

Cuộc điện thoại vừa rồi cô nói năng rất lộn xộn, bên kia hỏi địa chỉ xong thì tắt.

Cô đợi tới mức chân thành gỗ rồi mà vẫn nuôi hi vọng cuối cùng, nhìn ra ngoài cửa lớn. Lại thêm nửa tiếng nữa, đầu ngón tay không còn tri giác, muốn vào trong nhưng lại không cam lòng. Lúc Tiểu Thái chạy đến lần thứ tư, ánh đèn xe trắng nhạt chiếu vào từ màn tuyết, chiếc xe việt dã phủ đầy tuyết chạy tới, không vòng lại mà dựng thẳng trước bậc thang.

Nửa cửa sổ ghế lái hạ xuống, người trên ghế lái nặng nề trong bộ trang phục chiến đấu cảnh giới đặc biệt bằng vải bông màu đen, đội mũ cùng màu, trong bóng đêm, gương mặt không nhìn rõ, cô chỉ biết đó là anh.

“Lên xe”.

Đây là câu nói đầu tiên sau hai năm không gặp.

Quy Hiểu chạy sang cửa xe bên cạnh: “Ông chủ trạm xăng nói bọn em tới thảo nguyên phía trước nhìn xem...”

“Lên xe”. Lộ Viêm Thần lạnh lùng lặp lại.

Quy Hiểu ngật ngừng quay lại gọi Tiểu Thái và ba người đàn ông đứng bên cạnh tránh gió đi ra.

Mọi người lên xe, bốn người ngồi phía sau, đương nhiên Quy Hiểu phải ngồi vào ghế phụ. Cô do dự lên xe, kéo dây an toàn lại, còn chưa cài được Lộ Viêm Thần đã nhấn ga lái đi.

Anh vẫn giữ thói quen đó, dù xuân hạ thu đông đều hạ cửa sổ xe.

Gió đông lùa vào, thối mấy người phía sau run rẩy nhưng nào dám lẩm lời.

“Có thể đóng cửa sổ lại không ạ?” Quy Hiểu đông lạnh đến mức đầu lưỡi cũng khó mà uốn thẳng.

Lộ Viêm Thần nghiêng đầu nhìn cô, rồi đóng cửa sổ lại.

Lúc cửa sổ thủy tinh từ từ nâng lên, chạm vào đỉnh cao nhất, ngăn gió tuyết ở bên ngoài, mấy người ngồi sau mới thở ra một hơi. Nhưng không kìm được lẩm bầm, “bạn” của Quy Hiểu đúng là quá tàn bạo rồi...

Mấy người Tiểu Thái làm ăn buôn bán bên ngoài, có đầu tư cổ phần ở công ty của Quy Hiểu.

Lần này có một đơn hàng lớn, hàng hóa đưa đến nơi tập kết hàng ở biên cương, sau đó chuyển ra ngoài Mông Cổ. Mấy người Tiểu Thái thuê xe đi, nhân tiện bàn về việc buôn bán chế phẩm lông dê. Quy Hiểu không liên quan gì tới mấy chuyện này, nhưng cô nghe được hai chữ “Nội Mông” thì đứng ngồi không yên.

Vì thế cũng đi theo.

Tối hôm qua bão tuyết ập tới, họ phải lánh tạm ở trạm xăng, chiếc xe việt dã của Tiểu Thái cũng mất tích.

Ông chủ trạm xăng không còn cách nào khác, nhưng vẫn nhiệt tình nghĩ giải pháp giúp họ, ở nơi này cũng có mấy quy củ bất thành văn. Bọn trộm xe thường trộm rồi giấu xe chỗ thảo nguyên cách đó không xa, biển số từ A tới H, vất đầy không người trông giữ, chờ bán đi.

Ông chủ trạm xăng để họ tự đi tìm xe mình, sau đó sẽ gọi cảnh sát cùng tới nhận.

Đây là phương pháp nhanh nhất.

Tiểu Thái thấy cách này cũng được, Quy Hiếu nói mình có thể nhờ một người bạn, anh ấy cũng ở cạnh đây.

Quy Hiếu không biết rõ, rốt cục anh đã xuất ngũ chưa, vẫn là đặc công hay là cảnh sát vũ trang?

Tóm lại là một nghề có thể giúp được họ.

Xe chạy giữa màn tuyết, đi được hơn nửa giờ đồng hồ thì dừng lại trên thảo nguyên tuyết trắng, không chỉ có rất nhiều xe chìm trong màn tuyết, ở đó còn có từng đống cỏ khô lớn nhỏ, nhìn qua, tất cả đều là tang vật...

“Chờ một lát, để bạn tôi hỏi phương hướng đã”. Anh dừng xe, nói câu nói thứ hai.

Sau đó thì đẩy cửa đi xuống.

Tiểu Thái đang ngồi phía sau ngẩng đầu lên, nhích tới sau bả vai Quy Hiếu rồi hỏi: “Bạn của cô lạnh lòng quá, làm tôi sợ tới mức không dám nói cảm ơn”. Qua lớp cửa kính, Quy Hiếu nhìn anh đứng ở đầu mui xe, giữa

đợt gió tuyết, anh cúi đầu đưa tay quanh lại bật lửa châm thuốc, cô đáp: “Anh ấy cứ thế đấy”.

Trong đêm, ánh sáng yếu ớt giữa lòng bàn tay anh lướt qua tức thì.

Ánh sáng kia chạm vào đầu thuốc, lóe lên trong đêm tối, cũng cháy cả mắt cô.

“Tôi xuống... nói với anh ấy mấy câu”.

Quy Hiếu đẩy cửa xe, nhảy xuống.

Bởi vì không ngờ lớp tuyết trên đồng cỏ lại dày như vậy, cô bị lún sâu xuống, suýt nữa trượt chân, tay vội chống vào cửa xe. Lộ Viêm Thần nhìn theo hướng tiếng động phát ra, bóng đêm đen phủ kín lấy cô, chiếc áo khoác lông không đỡ nổi gió bão, đôi giày có vết ướt rõ ràng: “Không lạnh à?”

Cô hoảng hốt.

Lúc mới ở cùng nhau, hai người vẫn thường đứng cạnh trên kênh đào giữa mùa đông như vậy, có lúc cô ngồi trên mu trước xe anh, tựa vào ngực anh tránh gió, lúu rúu cả buổi lại không thấy anh nói gì: “Anh nghĩ gì thế?”

Anh sờ vào ống tay áo cô: “Nghĩ gì chứ? Nghĩ sao quần áo em ẩm ướt thế này?”

“Hả”. Cô xấu hổ, “Cô em giặt đấy, chắc cô không nghe em, nên giặt rồi...”

“Chưa khô mà em mặc làm gì? Không lạnh à?”

Sao không lạnh được, cười cũng sắp cứng môi rồi này.

Nhăn nhớ cả buổi, cô thở ra một làn hơi trắng, nhỏ giọng nói: “Cái này mới mua đó, muốn mặc cho anh xem”. Mặc một bộ đồ chỉ mới khô một nửa tới gặp anh giữa mùa đông, ngấm lại cô cũng thấy cảm động muốn chết.

Cô cúi đầu cười.

Khi đó bên cạnh kênh đào có một cánh rừng già mấy chục năm, gió lớn, không có ai ngang qua, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng còi xe lách cách, cũng không ai rảnh rỗi nhìn hai người họ trò chuyện yêu đương giữa ngày đông giá lạnh.

Quy Hiếu yên tâm nấp vào trước người anh tránh gió: “Anh thấy nhìn được không?”

“Cũng được”.

Cũng được? Sắp chết cóng mà đổi được một câu cũng được? Cô nắm cổ áo len của anh: “Từ trước tới nay anh chưa từng khen em đâu đấy, khen em xinh đi, nhanh, khen em xinh”.

Anh cười, đôi mắt dưới ánh trăng càng sáng bừng rực rỡ.

Lộ Viêm Thần dời mắt, tiếp tục hút thuốc.

“Cám ơn anh đã giúp em”. Quy Hiếu khó khăn nói câu này.

“Khách khí rồi”.

Hơi lạnh theo gió len vào xương tủy, cô bất giác run rẩy, “Anh ở đây mấy năm rồi?”

Hai ngón tay anh giữ lấy đầu thuốc, hít sâu một hơi, để cho khói thuốc lan vào phế phủ: “Chín năm”.

“Chưa xuất ngũ sao?”

“Năm nay”.

“Trở về không?”

“Trụ sở chi đội cảnh sát đặc công đặc biệt”. Đột nhiên anh nhìn cô, “Erlan Nội Mông”.

Sau đó anh cũng không đứng lâu nữa.

“Người bạn” mà anh nói đã đến, chuyển giao cho cảnh sát địa phương xong thì lái xe rời đi. Cảnh sát lái thẳng xe tới đây, giao cho Tiểu Thái rồi đưa họ về làm thủ tục.

Bởi vì có quan hệ với Lộ Viêm Thần, vị cảnh sát kia rất khách khí với họ.

Gấp sổ ghi chép lại, họ còn tán gẫu vài câu.

Mấy người Tiểu Thái đều là dân buôn bán bên ngoài, rất biết cách xử lí, chưa tới mười phút trò chuyện, dĩ nhiên chủ đề sẽ lượn quanh người đàn ông lạnh lùng khó gần kia.

“Thêm năm nữa, đội trưởng Lộ sẽ chuyển sang đội huấn luyện cảnh sát chống khủng bố rồi”.

“Sau này hằng năm anh ấy sẽ huấn luyện hàng nghìn cảnh sát đặc công, đội trưởng Lộ vào đội chống khủng bố, cởi quân trang ra lại tiếp tục bảo vệ nhân dân, đúng là hán tử”.

“Có bác sĩ trong bệnh viện cảnh sát vũ trang nói, có lần anh ấy giao đấu với phần tử cực đoan xài giáo dài đâm thẳng vào miệng, lúc đưa tới cả người đều là máu. Sau này tôi còn đùa với cậu ta, trên mặt đội trưởng Lộ của mấy cậu có kí hiệu như thế, sau này cũng dễ nhận ra”.

“...Trong đội họ đều là quân chủ lực chống khủng bố, mấy chục người xuất ngũ đều có nơi giành hết”.

“Lúc ấy đội trưởng Lộ nhắm ba mươi giây là quyết định bắn, mồ hôi cũng không chảy một giọt, có phải đóng phim đâu, kinh thật”.

Những điều này đều là chuyện cô không hề biết.

Thực ra từ sau khi tách ra, mọi chuyện của anh cô đều không biết rõ.

Bởi vì chuyện trước khi chia tay quá không thoải mái, cho nên cô cũng không thể mặt dày mày dạn đi hỏi em họ anh Hoàng Đình, chỉ có thể thỉnh thoảng nghe được người cô trong nhà nói, nhà Hoàng Đình có một cháu trai, học đại học xong thì đi lính. Cuối cùng cứ mơ hồ như thế, lếch dãn đi, giờ quay lại cũng thấy khó khăn.

Đến khi rời khỏi cục cảnh sát, mấy cảnh sát mới nói, thực ra bởi vì lần này trong đội họ có người làm nhiệm vụ bị thương, đến chữa trị ở bệnh viện cảnh sát vũ trang vùng phụ cận, cho nên Lộ Viêm Thần mới có thể đến đây một chuyến.

Cuối cùng cảnh sát còn đưa số điện thoại của mình cho Quy Hiếu, nói Lộ Viêm Thần ở trung đội cảnh sát vũ trang, không phải lúc nào cũng ra ngoài được, nếu chuyện tương tự lại xảy ra, vi phạm quy định thì cũng rất phiền toái, cứ tìm anh ta là được.

Quy Hiếu cảm, nói cảm ơn, nhưng chỉ là nói thôi, có lẽ sẽ không bao giờ phiền anh ta lần nữa.

Dù sao, cô cũng không thể nghĩ được sau này còn cơ hội nào tới Mông Cổ nữa không.

Lúc đến khách sạn, Tiểu Thái nài nỉ liên tục, muốn nhân lúc Lộ Viêm Thần còn ở nội thành, có thể gặp mặt thêm một lần rồi ăn bữa cơm cảm ơn luôn. Mấy đối tác kia cũng không ngớt lời phụ họa.

Trong mấy người này, có người sùng bái anh hùng, có người muốn thật lòng cảm tạ, hoặc là muốn sau này nhờ vả, tóm lại, mọi người quá mức nhiệt tình, Tiểu Thái cầm điện thoại gọi cho Lộ Viêm Thần.

“Cô đừng gọi, tôi và anh ấy không quen đâu... sợ ngại”.

“Có gì mà ngại, Quy Hiếu không hiểu chuyện gì cả, người ta bận như vậy mà vẫn đến đây giúp cô đấy”.

Vì cô dùng mạng lưới điện thoại Trung Quốc, vừa rời ở trạm xăng tín hiệu không tốt, gọi cho Lộ Viêm Thần cũng phải dùng điện thoại của Tiểu Thái. Giờ Tiểu Thái đã có số điện thoại, Quy Hiếu muốn ngăn cô ấy cũng không được.

“Alo? Đội trưởng Lộ à?”

Trong lòng Quy Hiếu cứng đờ.

Tiểu Thái ra dấu với cô, cười hỏi: “Muốn mời anh ăn cơm một bữa để cảm ơn. Anh không biết chiếc xe đó quan trọng với tôi thế nào đâu, là chồng tôi tặng, nếu mất thì khỏi về nhà đấy. Phải cảm ơn anh lắm”.

“Vậy tối nay đi, để chào tạm biệt luôn!... Được được, lát tôi chọn nơi ăn cơm rồi nhắn lại cho anh”.

Điện thoại vừa dập máy, Tiểu Thái vô cùng vui sướng: “Nhanh nào, thay quần áo đi, ăn bữa cơm thôi”.

Quy Hiếu lấy mấy bộ quần áo mang theo, ngồi xõm trước vali cũng không biết mặc bộ nào, từng cái chồng chất lên nhau. Cảm giác này chỉ có người nào từng yêu mới hiểu. Cuối cùng cô mặc một chiếc quần dài màu xanh da trời và áo len trắng, mặc thêm chiếc áo khoác ngoài bằng lông dê dài tới mắt cá chân, mang kèm với đôi ủng ngắn màu đen.

Nhìn qua gương, tự nhiên cô lại nghĩ đến đôi giày quân nhân màu đen mà anh mang lúc chiều.

Đến tiệm cơm, đẩy cửa phòng bao ra.

Bên trong có một cậu bé khoảng bảy tám tuổi, ngẩng đầu lên nhìn thấy Quy Hiếu thì mắt cậu sáng bừng, cứ nhìn chăm chăm vào cô, mọi người kinh ngạc, không biết cậu nhóc này đâu ra.

Tiểu Thái nói với nhân viên phục vụ: “Con nhà ai thế, cậu hỏi thử xem, có đưa bé đi lạc, không thì phụ huynh lại lo”.

“Dì à, cháu là người nhà Lộ Viêm Thần ạ”. Cậu bé nhếch miệng cười, “Cha cháu đi hút thuốc, nên để cháu ở đây đón khách”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (2)

Lòng đột nhiên trĩu nặng.

Càng lúc càng nặng nề hơn, từng nhịp từng nhịp đau đớn.

Quy Hiểu không dám nhìn kỹ khuôn mặt cậu bé này: “Tôi đi toilet đã”.

“Dì ơi, toilet ở ngay bên ngoài, đi ra quẹo phải, xuống dưới cầu thang, giữa tầng bốn và tầng năm ạ”. Cậu bé nói xong thì nhảy khỏi chỗ ngồi, ngoan ngoãn kéo ghế bên cạnh bàn ra: “Chú ơi, dì ơi, mời mọi người ngồi ạ, đến làng Erlian đều là khách của bọn cháu...”

Mọi người bật cười tán dương cậu bé, tất cả tiếng động được giữ lại bên trong cánh cửa.

Tim Quy Hiểu đập thành thạch loạn nhịp ở bên ngoài, mắt nhìn về phía người phục vụ đang bưng nửa đầu thịt dê nướng đi qua, mùi thịt nướng nồng nàn phảng phất, cô vội vã nhường đường, lùi về sau.

Hoảng hốt một lúc cũng không bình tâm được.

Sợ có người nhìn thấy mình không ổn, cô vội đi theo hướng mà cậu bé vừa chỉ, đến cuối hành lang, quẹo phải, bước xuống mấy bậc thang, đến giữa góc cua tầng bốn và tầng năm, tìm toilet.

Mãi đến khi đứng trước cánh cửa, Quy Hiểu mờ mịt nhìn tấm biển toilet nam bên ngoài, sửng sốt hồi lâu.

Thời gian dần qua đi, cô mới tìm lại được lý trí của mình.

Mười một năm trước anh rời khỏi Bắc Kinh, hai người chia tay mười một năm, đứa bé này có lẽ cũng khoảng bảy tám tuổi, vô cùng hợp lý.

Tất cả mọi thứ đều hợp tình hợp lý như vậy.

Vậy Quy Hiểu à, mày còn tìm anh ấy làm gì?

“Nhìn gì thế?” Phía sau lưng có giọng nói thình lình vang lên.

Quy Hiểu giật mình.

Cánh cửa thủy tinh bên tay phải có người kéo ra từ bên ngoài, trong tay Lộ Viêm Thần còn kẹp một nửa liều thuốc chưa hút xong, tựa vào cạnh cửa, híp mắt như dò xét suy nghĩ của cô: “Nữ ở dưới lầu”.

Cô “Ồ” một tiếng rồi quay người.

“Quay lại”. Tiếng Lộ Viêm Thần vọng lại từ phía sau, “Tôi hút thuốc xong sẽ dẫn cô đi”.

“Không cần đâu”. Cô tiếp tục đi.

“Tôi nói quay lại cô có nghe không hả?” Giọng Lộ Viêm Thần trầm xuống.

Quy Hiểu dừng bước chân.

Không phải lúc trước là em bỏ anh sao? Giờ anh cũng có con rồi, cứ làm như em thiếu nợ anh là sao chứ?

Quy Hiểu cắn chặt răng, quay đầu lại: “Không nghe thấy”.

Lộ Viêm Thần mím môi, đưa mắt nhìn cô.

Anh lại cúi đầu hít một hơi thuốc lá, phun ra thành một vòng khói hình tròn: “Không nghe thấy thì cô quay lại làm gì?”

“Con gái người ta không muốn đồng ý thì không được chắc?” Sau lưng Lộ Viêm Thần có một người đàn ông cường tráng khoảng chừng ba mươi tuổi dập tắt tàn thuốc trong tay, “Cô đừng để ý nhé, đội trưởng Lộ của chúng tôi, à không, là tiền trung đội trưởng vừa xuất ngũ được vài ngày rảnh rỗi nên bị khùng, quái gở thế đấy”.

Quy Hiểu kinh ngạc nhìn anh: “Không phải anh nói...” năm nay sao?

Lộ Viêm Thần cười cười: “Vừa xong, trước kia thủ tục chưa hoàn tất, giờ thì không có việc làm. Sao nào? Thấy không đáng để mời tôi ăn cơm rồi hả?”

Người đàn ông phía sau anh vội vàng hòa giải: “Cô gái à, đừng để ý nhé, đội trưởng Lộ của chúng tôi nói chuyện cứ chọc người ta thế đấy”.

Đương nhiên Quy Hiểu biết anh là người như thế nào mà.

Như em họ anh vẫn nói, Lộ Viêm Thần là một người cực kì kiêu ngạo, quá thông minh, nhìn mọi việc quá rõ ràng, trong lòng người khác đang suy nghĩ gì anh đều biết hết. Càng là người gần gũi với anh, anh sẽ không cho họ giả vờ, mỗi lần nhìn cứ như muốn nhìn xuyên cả người người ta.

Khi đó hai người biết nhau hơn một năm, Quy Hiểu thích anh đến mức muốn khắc tên anh lên tay mình, nhưng vẫn giả vờ rụt rè bảo thủ, mỗi ngày thứ tư, lúc đội hợp xưởng tập luyện hay vào tiết âm nhạc cô mới có thể chạy sang phòng học cấp ba, giả vờ đi tập hay đi học gì đó, thuận tiện nhìn anh.

Anh khá to cao, cho nên ngồi ở dãy cuối cùng trong lớp, khi tan tiết anh vẫn thích ngồi vênh ghế tựa lưng vào tường, trò chuyện với các nam sinh khác.

Lúc cô đi qua thường có nửa viên phấn ném ra, cô hoảng hốt lén lút nhìn anh, thấy anh như thể không nhận ra chuyện gì, tiếp tục chơi với mấy đầu

phấn dư lại trong tay...

Sau này khi ở cùng nhau rồi, Quy Hiểu mới ngậy thơ hỏi lại: “Khi đó sao anh cứ thích ném mấy mẩu phấn lên đầu em thế? Có phải thầm thích em không?”

Mắt anh hơi nheo lại, nhìn cô không nói.

Bị ép hỏi đến bực mình, anh mới bật cười đáp: “Em cứ đừng đưa trước mặt anh như thế không phải là chờ anh để ý tới em sao?”

Cô bị lộ trần thì quay đầu đi thẳng, anh lại kéo tay lôi về. Dù giãy giụa thì cứ giãy giụa nhưng trong lòng vẫn muốn nghe một câu nói ngọt ngào, không ngờ anh lại cười trầm nói: “Chờ anh kéo em về đây hả?”

.....

Người đàn ông phía sau tiếp tục bổ sung: “Thực ra đội trưởng Lộ còn chưa nghĩ tới chuyện có về Bắc Kinh hay không, do dự lâu rồi, cũng không phải không có việc làm đâu, chỉ là thất nghiệp ngắn hạn thôi”.

“Không nhất định phải về”. Lộ Viêm Thần vắt tàn thuốc bên bệ cửa sổ rồi dập tắt, đôi mắt đen nhánh như ngâm mình giữa ao đen đá sỏi, mang theo ánh nước, nhưng lại lạnh lùng như băng, không tình không cảm.

Quy Hiểu nhìn ánh sáng dần dần biến mất trên nền tuyết, cố gắng biến mình trở thành cô bạn gái trước lạnh lùng rộng lượng.

“Mang vợ con về cũng khá vất vả, làm hộ khẩu cũng phiền toái, nếu anh cần giúp đỡ thì có thể tìm em”.

Yên tĩnh...

Lộ Viêm Thần và người đàn ông phía sau anh đều có vẻ vô cùng kì lạ.

Lộ Viêm Thần yên lặng thật lâu rồi bật cười nói với người đàn ông bên cạnh: “Con anh lại làm chuyện xấu rồi”.

Quy Hiếu ngẩn người.

“Không đến mức đó chứ? Thằng nhóc kia sợ cậu như vậy, sao mà dám gây tiếng xấu cho cậu được”. Tần Minh Vũ cười mỉm: “Cũng có thể gần đây gan to hơn rồi nhỉ”.

Người đàn ông cường tráng khỏe mạnh nhắc đến con mình lại trở nên ngây người xấu hổ: “Thằng con này của tôi cũng biết trong đội mình toàn là người độc thân, không có việc gì lại phá đám chuyện thân thiết của người ta, cứ gọi anh em trong đội là cha nó, bao nhiêu cô gái vì thế mà chạy mất rồi, đúng là xấu hổ quá cô Quy Hiếu ơi”.

Hóa ra...

“Hóa ra không phải con anh à?” Quy Hiếu nhìn cảnh tuyệt, “Đáng tiếc thật, thằng bé rất đáng yêu”.

Lộ Viêm Thần cho tay vào túi quần, tiếp tục lặng im.

“Thằng bé đó? Đáng yêu?” Cha ruột cậu bé bật cười: “Thằng nhóc thú vị Quỷ Kiến Sầu đó hả”.

Người đàn ông nói xong mới nhớ ra, quay lại tự giới thiệu bản thân với Quy Hiếu, anh ta tên là Tần Minh Vũ, là người trong trung đội với Lộ Viêm Thần.

Còn thằng bé Quỷ Kiến Sầu kia tên là Tần Tiểu Nam.

Gia đình không có mẹ, đưa bé đi cùng cha để tiện bề chăm sóc, một mình Tần Tiểu Nam sống ở căn phòng thuê tại làng Erlan, một mình đi học. Tóm lại tất cả mọi chuyện đều một mình xử lý.

Thảo nào mới nhỏ đã trưởng thành là thế.

Ba người quay trở lại phòng thuê, cậu bé đĩnh đạc bổ nhào vào lòng cha mình: “Cha!” Gọi xong lại quay sang nhìn lên Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần. Bởi thế mọi người trong phòng cũng giống như Quy Hiếu, nghĩ: Ồ, hóa ra là hiếu lắm rồi.

Là cậu bạn nhỏ đùa giỡn thôi.

Bữa cơm này trôi qua khá là vui vẻ, ngoại trừ hai người trung gian của bữa ăn là Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần không nói gì thêm, tất cả đều gần như hoàn mỹ. Từ lúc bắt đầu ăn cơm, Lộ Viêm Thần chưa từng nhìn cô một cái, ngay cả Tiểu Thái cũng nhận ra rõ ràng, hỏi thử: “Đội trưởng Lộ và Quy Hiếu trước kia là hàng xóm à? Hay là bạn học?”

“Bạn học”. Lộ Viêm Thần đáp: “Không quen”.

Tiểu Thái ghen hống, đành phải cười ha ha hai tiếng, cứng đờ nhìn về phía cửa sổ bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng dày: “Tuyết rơi lớn quá, haha...”

Từ dê nướng nguyên súp Haggis, um mặt, đến sữa chua Koumis... từng món được bung lên, Tiểu Thái huy động sức mạnh lướt qua một lượt, mọi người đều vất hết mấy chuyện xúi quẩy mất xe lúc chiều đi, uống cho dạ dày ấm lên.

Vài chén rượu vào người, Tần Minh Vũ bộc lộ bản chất rượu vào lời ra, nói về Lộ Viêm Thần đến không ngừng lại được, thậm chí còn trịnh trọng đứng dậy mời rượu, nhờ cậu mấy người Quy Hiếu, nếu có thể thì nhớ giúp đỡ Lộ Viêm Thần nhiều hơn một chút, để anh ấy về kinh đô suôn sẻ.

“Đó là đương nhiên, đương nhiên mà”. Tiểu Thái vội vàng nhận lời, “Tích thủy chi ân, tuân tuyền tương báo*, chưa kể đến chuyện đội trưởng

Lộ đã giúp bọn tôi một việc lớn đến vậy nữa, sau này nếu có thể giúp được, nhất định tôi sẽ giúp hết mình”.

*Ơn một giọt nước cũng phải báo đáp cả dòng suối

Mọi người cũng phụ họa theo ngay.

Ăn cơm xong.

Mọi người vào cùng thang máy, đột nhiên Tần Minh Vũ nói: “Năm người đi cùng một xe tới à?”

Tiểu Thái đáp: “Đúng rồi”.

“Đội trưởng Lộ đưa về đi, năm người một xe sao nhét nổi”.

Hai ngón tay của Lộ Viêm Thần vân vân chìa khóa xe, không đáp.

“À có phiền quá không?” Tiểu Thái khách khí từ chối.

“Dì ơi không phiền đâu ạ”. Tần Tiểu Nam chạy vào thang máy, vui tươi hơn hờ ngửa đầu đáp: “Bọn con ở phía tây, mọi người ở phía đông, tuy là không quá tiện đường nhưng mà đưa khách về cũng là thành ý mà”.

Tiểu Thái cười: “Thế tôi đi với đội trưởng Lộ ra bãi đỗ xe lấy xe, mọi người đứng trước cửa chờ nhé”.

Thang máy cũ kĩ vang lên từng tiếng ma sát từ từ di chuyển.

Mặc dù Tiểu Thái nói như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy mình và Lộ Viêm Thần mà cùng tới bãi đỗ xe chắc sẽ bị vị đội trưởng này làm “chết công” mất thôi, cho nên đành phải kéo tay Quy Hiếu theo làm “thuốc bôi trơn”.

Đáng tiếc cô lại không biết rằng, có Quy Hiếu ở đây, Lộ Viêm Thần mới đích thực là lạnh đến công người.

Tiểu Thái đỗ xe ở phía đông, xe Lộ Viêm Thần cách đó không xa.

Quy Hiểu đứng chờ ở làn xe bên ngoài, Tiểu Thái đi qua mấy chiếc xe khác, bước về phía chỗ mình đỗ xe. Lúc Quy Hiểu còn đang phân tâm tìm kiếm xem Lộ Viêm Thần đỗ xe ở đâu thì đột nhiên có một tiếng thét vang lên: “A!.....”

Quy Hiểu choáng váng, chưa phản ứng kịp đã có mấy bóng đen lao tới.

Cánh tay bị một lực mạnh kéo về phía sau, chiếc áo jacket màu đen đồng thời trùm lên đầu cô. Quy Hiểu chưa kịp đứng vững thì lại bị người vừa xuất hiện trong bóng tối kia đẩy ra, đụng vào một chiếc xe.

“Đừng đi ra”. Giọng Lộ Viêm Thần khế quát.

Quy Hiểu sợ tới mức giật vội chiếc áo xuống, mũi miệng bị tuyết sặc vào, ho sặc sụa, cô bối rối nhìn bốn phía.

Người vừa đẩy mình đúng là Lộ Viêm Thần, anh bị mười mấy người đàn ông cao lớn vây quanh.

“Lộ Thần”. Quy Hiểu bật thốt lên, huyết mạch cả người như ngừng lại.

Dưới ánh trăng trắng nhợt, anh đứng ở kia, hình như không nghe thấy tiếng cô, xoay người ném một tên xuống đất. Người kế tiếp lao lên cũng bị ném đi, anh ra tay không hề độc ác nhưng một vài tên lại khó dứt ra được. May mà Tần Minh Vũ nghe được tiếng thét từ bên này nên vội vàng chạy tới, đánh ngã mấy tên liên tiếp.

Quy Hiểu cảm giác lưng mình run lên từng đợt, chân cũng mềm nhũn đi.

“Quy Hiểu...” Tiểu Thái sợ tới mức run rẩy, chạy từ phía xe mình lại đây, ngoại trừ trên người dính ít tuyết bùn thì không bị thương gì cả.

Quy Hiểu vội đỡ lấy cô: “Cô có sao không?”

“Bị đẩy vài cái, chắc là muốn cướp xe”.

Hai cô gái vừa nói xong thì cùng thở gấp vài hơi, không nói nên lời, vừa sợ hãi khiếp vía nhìn mười mấy tên lưu manh kia đang đánh nhau với Lộ Viêm Thần và Tần Minh Vũ. Dù sao cũng là người của trung đội chống khủng bố, mười mấy người kia đương nhiên không phải là đối thủ, không bao lâu sau tất cả đều bị đánh gục, bò lê trên đất, giãy giụa mấy tiếng.

Lúc này nhóm người đồng hành của Quy Hiểu mới dám lại gần.

Tần Tiểu Nam cũng lao lên: “Ba ơi con lấy điện thoại của chú kia báo cảnh sát rồi”.

Tần Minh Vũ cười: “Giỏi lắm”.

Bởi vì cởi áo khoác ném cho Quy Hiểu, trên người Lộ Viêm Thần chỉ còn áo sơ mi, dính đầy bông tuyết, có mấy tên còn muốn đứng lên, anh đưa chân đạp cho mỗi tên một cước, chinh đốn cả bọn rồi mới vỗ vỗ đồng tuyết bùn trên người mình.

Đi về phía đây.

Quy Hiểu bị sợ đến bối rối rồi.

Lộ Viêm Thần tới trước mặt cô, dừng lại.

Trước mặt Quy Hiểu hiện lên bóng dáng của anh, không hề trốn tránh, bàn tay Lộ Viêm Thần dừng một lúc, sau đó mới đưa lên phất phất mấy bông tuyết đọng trên tóc cô: “Không sợ à?”

Vừa rồi anh lấy áo khoác che mặt cô là vì sợ cô bị dọa.

Không ngờ rằng Quy Hiểu lại không tiếp nhận ý tốt kia, còn tự mình kéo xuống bàng quang đứng nhìn mọi chuyện.

“Không”. Quy Hiếu phát hiện giọng của mình quá mức run rẩy, cô bèn quay mặt đi: “... Sợ gì chứ?”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Tuyết Ở Biên Cương (3)

Người nằm trên mặt đất kêu rên.

Đây là ấn tượng lớn nhất của cô trước khi xe cảnh sát đến.

Sau đó mấy cảnh sát nghiêm túc tới thu dọn hiện trường, thấy cảnh đó họ cũng không nhìn được bật cười: “Lại gặp rồi, hôm nay tới phiên tôi trực lại gặp đội trưởng Lộ đến hai lần”.

Lộ Viêm Thần đứng thẳng người, cũng cực kì bất đắc dĩ: “Xuất ngũ rồi nên rảnh quá mà”.

Mọi người cười to, nhanh chóng dẫn người đi.

Sau đó họ lại làm theo quy tắc, lần thứ hai... lấy lời khai...

Lần trước là lúc xe của Tiểu Thái bị trộm, mấy người kia không biết chiếc xe này lại có giá đến một trăm vạn, cho nên nhét tạm vào đồng cỏ rồi đi. Ăn tối xong, họ mang ảnh chụp xe tới người mua mới biết đó là hàng tốt, hẳn võ đài bảo nhanh tới mang xe về. Cứ nghĩ đã phát tài, ai ngờ tới nơi xe đã bị mang đi mất, chỉ biết đập bàn bực bối.

Giăng co cả buổi, lại là hoa trong gương, trăng trong nước.

Mấy người này nhìn cả một bụng tức, bèn tìm một nơi uống rượu xả hơi, không ngờ lại thấy chiếc xe này. Đám lưu manh vui sướng không kìm được, định hù dọa chủ xe xả hạn một lúc rồi mới lái xe đi.

Nhưng họ đâu ngờ người đi cùng chủ xe lại không phải người thường, đó là trung đội trưởng đội chống khủng bố vừa xuất ngũ và nhân tài đặc lực nhất dưới tay hắn.

Không những không kiếm được gì tốt mà còn bị diệt tận gốc, hóa ra bọn hắn tự đưa mình tới cửa.

“Tô đặc vụ bên kia cũng muốn bắt bọn này rồi, không tệ, xem như là bớt chuyện cho chúng ta”. Cảnh sát đưa bọn họ ra khỏi trụ sở, vỗ vỗ vai Tiểu Thái: “Chiếc xe của cô đúng là nên được thưởng đấy, haha, giúp cảnh sát bọn tôi bớt việc, giúp quốc gia bớt tài nguyên đó”.

Hành hạ như thế đến gần mười hai giờ đêm.

Lộ Viêm Thần để cho Tần Minh Vũ lái xe của Tiểu Thái chở ba người đàn ông kia, mình chở Tiểu Thái và Quy Hiếu, đưa mọi người về khách sạn.

Đường tuyết trơn trượt, dù đã là đêm khuya, Lộ Viêm Thần cũng không dám đi nhanh.

Máy sưởi trong xe tỏa ra hơi ấm, đến lúc này Quy Hiếu mới phát hiện ra giờ anh đã chủ động đóng cửa sổ rồi. Đêm tuyết trời đông, cô lại nhớ tới những ngày hè hăng năm, khi đó cô thích nhất là được ngồi trên xe anh đi thong dong, chạy theo mặt trời ba mươi mấy độ đang dần khuất núi, tổn không biết bao nhiêu lít xăng, cửa xe đóng chặt, bật điều hòa.

Lộ Viêm Thần lấy hộp thuốc lá trong túi quần ra, ngậm điếu thuốc, lại lần mò trong cốp đựng bên dưới, ngón tay mò qua mò lại vẫn không tìm ra được. Quy Hiếu vươn tay lấy bật lửa, đưa sang.

Hai người cứ phối hợp như thế đã vô cùng quen thuộc.

Lộ Viêm Thần ngậm điếu thuốc không nhận lấy, mấy giây sau mới giật điếu thuốc ra ném vào hộp đựng.

Lúc tới nơi Tần Tiểu Nam vẫn nằm ngủ say sưa trên ghế sau. Tiểu Thái chấp tay trước ngực chân thành nói với Lộ Viêm Thần: “Đội trưởng Lộ, cảm ơn anh nhiều lắm, ngày khác lại gặp mặt nhé”.

Tiểu Thái nói xong thì xuống xe trước.

Quy Hiểu ngồi bên ghế phụ tháo dây an toàn ra, liếc nhìn Lộ Viêm Thần một cái.

Anh đặt ngón giữa lên tay lái, khẽ nâng lên, ý bảo: không cần cảm ơn, cô có thể đi rồi.

Cả đêm đủ chuyện như thế khiến mọi người đều có phần mệt mỏi.

May là hôm nay cũng xem như kết thúc.

Quay về phòng khách sạn, Quy Hiểu vội chạy đi tắm nước nóng, lúc đi ra Tiểu Thái còn đang gọi điện thoại với chồng, miêu tả sống động mấy chuyện xảy ra trong ngày hôm nay. Tiểu Thái là một cô gái lớn lên ở vùng Đông Bắc, mấy chuyện vừa trải qua sợ thì sợ nhưng vẫn cười ha ha không ngừng, còn khoa trương kể về “bạn của Quy Hiểu” đàn ông biết bao nhiêu: “Ông xã à, anh không biết đâu, từ một thanh niên trắng trẻo trở thành kiên cường mạnh mẽ như vậy, quả nhiên đàn ông phải đi lính mới tốt. Dù ở trong bộ đội hai năm thôi cũng thoát xác rồi”.

Người đầu dây là một người đàn ông Đông Bắc cũng đang phản đối việc vợ mình liên tục khen một người đàn ông khác.

Tiểu Thái và chồng ngọt ngào nói vài câu rồi dập máy, cô thần thần bí bí chạy sang: “Quy Hiểu, có phải có chuyện gì với đội trưởng Lộ không? Nói thật đi mà, hai người ở trên xe kề vai sát cánh như vậy tôi nhìn cứ thấy lạ lạ sao ấy”.

“Không có”. Quy Hiểu lau tóc, “Là bạn học thôi, không quen... nói ra lại lúng túng”.

Tiểu Thái vẫn cảm thấy không đúng.

Nhưng có ai mà chẳng có chuyện xưa, Quy Hiểu cũng không muốn nhắc lại chuyện tình cảm này thêm nữa.

Bởi vì sau “ân nghĩa tìm xe” lại có thêm một lần “ân nhân cứu mạng”, sau đó mấy ngày Tiểu Thái mua không ít quà cáp quý giá định đưa tặng Lộ Viêm Thần.

Tin nhắn gửi đi rồi, Tiểu Thái thỉnh thoảng lại phàn nàn mãi. Cuối cùng khi nghe được tiếng điện thoại của người kia, Quy Hiểu còn mẫn cảm hơn cả điện thoại của chính mình. Cô thấy nếu cứ như thế trái tim mình chắc chắn sẽ không chịu được mất, cho nên mới quyết định đi cùng ba người đàn ông kia loanh quanh chỗ này thử.

Thực ra nơi này không hề lớn, còn có không ít cửa hàng sách.

Khắp nơi đều là người Mông Cổ dân phong thuần phác.

Quy Hiểu đi vào cửa hàng, không nghe hiểu mấy người Mông Cổ kia đang nói cái gì. Nhưng mà mua xong vài thứ, người ta ý bảo có thể chở giúp đưa về khách sạn, ông chủ bán hàng cũng có một chiếc xe giống hệt chiếc của Lộ Viêm Thần, Quy Hiểu không hề biết, hóa ra chiếc xe này là của Nga. Người giao hàng thuận miệng nói: “Xe Nga chịu được khí lạnh, còn có thể đựng nhiều đồ”.

Quy Hiểu gật đầu, thật khó lắm mới có thể tạm thời không nghĩ tới anh mà.

Giờ lại nhớ tới thêm lần nữa.

Buổi tối rảnh rỗi, cô sẽ ngồi bên cửa sổ trong phòng khách sạn, nhìn cảnh đêm ở Erlan.

Những tình cảm trước kia gây ra nhiều thương tổn, có lẽ chỉ hai người trong cuộc như cô và Lộ Viêm Thần mới hiểu rõ ngọn ngành, là một cuộc chia tay cả hai đau đớn

Cô vẫn muốn gặp lại anh, không hề che giấu.

Có thể thái độ của Lộ Viêm Thần cũng rất rõ ràng, tốt nhất sau này đừng liên quan gì nữa.

Cứ như thế trải qua hai ngày.

Đột nhiên Tiểu Thái lại ôm điện thoại vui vẻ chạy tới: “Tôi còn tưởng anh ta đưa số giả nữa chứ, mãi không thấy hồi âm, làm lính đúng là không dễ mà, ba ngày trước nhắn tin, giờ mới nhắn lại”.

Quy Hiếu không rõ người cô ấy nói là ai.

Tiểu Thái vội giải thích, là số điện thoại của Tần Minh Vũ đưa ngày đó ăn cơm kia.

Không ngờ nhắn tin ba ngày giờ mới được hồi đáp.

“Nhanh nào, hôm nay anh em họ ăn cơm chia tay, nhiều binh sĩ ở làng Erlan cũng sẽ xuất ngũ đấy”.

Da đầu Quy Hiếu run lên: “Họ ăn cơm thì chúng ta tới làm gì?”

“Cậu nghĩ tôi không hiểu chuyện thế à. Là người nhà của đội trưởng Lộ muốn gặp cậu đấy, tôi chỉ vì báo đáp ân tình với đội trưởng Lộ thôi, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ đó”.

Tiểu Thái nói xong thì ôm đồng đồ đã chuẩn bị đưa sang: “Tiện đường mang tặng”.

Anh muốn cô sang?

Quy Hiểu không tin lắm, đêm đó thái độ của anh rất rõ ràng.

Cô do dự từ chối, bảo tự Tiểu Thái đi đi, Tiểu Thái cũng vô cùng phiền muộn, còn định khuyên lần nữa thì điện thoại rung lên.

Tiểu Thái đứng lên nhận máy... Nghe một lúc thì vội vàng đưa điện thoại lên tai Quy Hiểu.

“Dì Quy Hiểu à, chú Lộ uống nhiều quá, dì mau tới đi, mọi người đi hết rồi, mình cháu không lo được”.

Quy Hiểu im lặng.

Nói thế nào thì anh cũng đã xuất ngũ rồi, cũng từng là trung đội trưởng của họ, nhiều chiến hữu thế sao lại ném anh ở đó được chứ.

Quy Hiểu vạch trần: “Lúc dì lớn bằng cháu thì không biết nói dối như vậy đâu”.

Tần Tiểu Nam rầu rĩ thở dài: “Dì Quy Hiểu à, dì là mối tình đầu của chú Lộ phải không?”

Quy Hiểu....

Tiếng Tần Tiểu Nam đầy uất ức: “Chú Lộ uống nhiều quá, thật đáng thương”.

Quy Hiểu không tưởng tượng được hình dạng đó.

Tần Tiểu Nam tiếp tục thì thầm: “Mắt cũng đỏ, đang nói với cha cháu chuyện của hai người trước kia này”.

Thái độ của Quy Hiếu mềm đi không ít, cô dặn dò: “Cháu... xem họ nhé, trẻ vậy rồi dì không qua được”.

Cô vừa nói dứt lời, đầu dây vang lên tiếng của anh, không rõ lắm, như mơ màng gọi một tiếng: “Quy Hiếu”.

Hai từ đó như níu lấy lòng cô.

Từ từ chìm xuống.

Quy Hiếu nhét điện thoại vào tay Tiểu Thái: “Cậu hỏi địa chỉ đi”.

Tiểu Thái thấy Quy Hiếu khoác áo lông lên thì vô cùng kinh ngạc, tên nhóc này đúng là kinh người, sao lại thuyết phục thành công được thế? Nhưng mà Tiểu Thái cũng rất vui mừng, có lẽ có thể giúp Quy Hiếu và ân nhân nổi lại tư hồng, cô không nói nhiều nữa, xách mấy túi đồ hỏi địa chỉ rồi trực tiếp đưa Quy Hiếu ra ngoài.

Một tiệm cơm nhỏ được Tần Minh Vũ bao hết, còn được trang trí lại.

Ngoài cửa có mấy thanh niên hai mươi mấy tuổi uống say đến mức không biết gì, ngồi khóc trên bậc thang, có người khóc không thành tiếng, chỉ biết lau nước mắt, mắt cũng đỏ oạch lên. Quy Hiếu nhớ lại khi còn bé cô đã từng gặp hình ảnh này trong đại viện, dù chưa từng trải qua, nhưng cô cũng biết “tình chiến hữu” sâu nặng đến mức nào.

Đẩy cửa thủy tinh ra là nơi tổ chức tiệc.

Phía sau nơi này còn trang bị cả KTV, có một người đàn ông đứng đó hò hét bài “anh em”, rất có cảm giác tháng năm.

Quy Hiểu đứng trước cửa lớn hơi tối đèn, nhìn quanh đám người đang náo nhiệt trong phòng kia tìm anh.

Đột nhiên Tần Minh Vũ xuất hiện trong chỗ khuất: “Tối rồi à”.

Đêm đó Tần Minh Vũ không biết chuyện giữa Quy Hiểu và Lộ Viêm Thần, nhưng bây giờ, lúc này đây, ánh mắt anh nhìn Quy Hiểu cũng có phần tế nhị: “Đội trưởng Lộ ở bên kia, đi dọc theo bên phải vào trong”.

Quy Hiểu do dự, đã đến đây rồi chẳng lẽ không phải vì gặp anh sao?

Cô quyết định chần chẫn rồi đi dọc bên phải bước vào.

Sau lưng, Tần Minh Vũ ngăn cản Tiểu Thái đang định vào theo xem náo nhiệt.

Lúc này Tiểu Thái mới hiểu ra.

Ở bên trong cũng có một cánh cửa thủy tinh lớn, quay về phía đường phố phía sau, bên cạnh treo một bức màn tơ nhưng màu đỏ sậm, có phần dung tục.

Đi qua một góc nhỏ.

Có ba người đàn ông đang ngồi bên chiếc bàn vuông, cái ghế Lộ Viêm Thần đang ngồi tựa vào khung cửa sổ, như xa rời với cuộc vui bên trong, anh ngồi hút thuốc, gạt tàn trong tay cũng chất đầy tàn thuốc mẩu lớn mẩu nhỏ.

Lộ Viêm Thần không hề uống rượu, anh chỉ ngồi nhìn ra màn tuyết bên ngoài, suy nghĩ đến chuyện tối nay lăn lộn xong, mai sẽ phải lái xe tiễn ai tới nhà ga trước.

Dù sao cũng không có việc làm, lần lượt đưa từng người cũng không tệ, ngồi không ở nhà ga vài ngày cũng sẽ đưa tiễn hết.

Cả căn phòng du dương giai điệu ngày xưa, trong làn điệu đó còn có người lấy kèn harmonica ra thổi.

Quy Hiểu đến gần.

Hai người đàn ông bên cạnh Lộ Viêm Thần thấy có một cô gái xuất hiện thì cực kì kinh ngạc, họ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Quy Hiểu một lúc rồi đẩy đẩy cái ghế phía sau: “Đội trưởng Lộ, bọn em đi lấy thêm rượu nhé”.

Lúc bấy giờ Lộ Viêm Thần mới phát hiện ra, anh nghiêng đầu nhìn lại, ánh sáng trên mặt càng trầm hơn, đôi mắt đen láy lướt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt.

Quy Hiểu yên lặng một lúc rồi nhỏ giọng gọi anh: “Lộ Thần”.

Đã mười năm rồi không ai gọi cái tên này.

Tối đó lúc cô thốt lên anh lại nghĩ mình đã nghe nhầm rồi.

Động tác đầu tiên của Lộ Viêm Thần là vươn tay sờ lấy hộp thuốc lá trên bàn, không ngờ rằng động tác quá vội lại làm rơi gạt tàn xuống đất, có lẽ anh cũng biết mình thất thố, người bắt đầu nóng nảy: “Lại tìm tôi làm gì?”

Đúng là một thùng nước đá lạnh băng dội tới, không hề nương tay.

“Rốt cục cô muốn làm gì đây?” Lộ Viêm Thần đập tắt tàn thuốc trên tay.

Lồng ngực cực kì khó chịu, cô nén giận nói: “Anh không gọi thì em cũng sẽ không đến”.

“Tôi gọi cô?” Anh nói như thể chê cười.

Quy Hiểu giận đến mức đôi mắt đỏ oạch lên, cứ nhìn anh chăm chăm, cảnh tượng trước mắt như có một màn hơi nước xộc lên, dần dần mờ mịt.

Lộ Viêm Thần thấy cô như thế thì thoáng nhú mào, im lặng một lúc rồi đột nhiên hét toáng: “Cao Hải “.

“Có”.

Một cậu thanh niên khoảng hai mươi tuổi vùng Đông Nam chạy từ phía sân khấu KTV tới. Chắc là đã uống chút rượu, khuôn mặt phớt đỏ nhìn sang Quy Hiếu đang đứng trước bàn Lộ Viêm Thần.

Sau đó mới chuyển tới người vừa gọi mình: “Sao ạ? Đội trưởng Lộ”.

“Lại đây”. Lộ Viêm Thần dựa vào ánh sáng mờ ảo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn cậu: “Tới gần tôi một chút”.

“Đội trưởng Lộ”. Cao Hải bất giác lùi về sau một bước, khuôn mặt vẫn tươi cười như cũ.

Lộ Viêm Thần nhìn thấy bộ dạng cậu ta như vậy thì cũng biết mình đã đoán đúng rồi, bàn tay cầm hộp thuốc lá trước mặt lên, không có gì, trống rỗng. Bực bội cứ thế bùng lên, giọng anh trầm xuống: “Xin lỗi đi”.

Giữa tiếng kèn harmonica vang vọng, Cao Hải ngượng nghịu quay lại nhìn Quy Hiếu, chuẩn bị cả buổi mới nhỏ giọng nói: “Xin lỗi cô Quy Hiếu, vừa rồi... là tôi, là tôi đóng giả đội trưởng Lộ. Tôi biết cách giả giọng người khác, cho nên lúc này nói đùa với cô”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lang Thang Trên Đường Người (1)

Đây là một trong những tuyệt chiêu đặc biệt của trung đội các anh.

Mới đầu mọi người học theo cách nói của người Mông Cổ và tiếng Nga, sau đó mọi người nhận ra chỉ biết nói thôi là chưa đủ, còn phải nói như tiếng mẹ đẻ của mình. Vì nhiệm vụ, mọi người bắt đầu tự giác tìm tòi bắt chước, điều chỉnh dây thanh của mình, rồi hơi thở, sau vài năm rèn luyện, rốt cục cũng xem như cao thủ bắt chước, cho nên câu “biết giả giọng người khác” của Cao Hải vừa rồi chẳng qua là khiêm tốn mà thôi.

Trước kia cậu là cao thủ số một của trung đội, muốn bắt chước ai thì chẳng khác gì nhập vào thân thể đối phương, huống chi là Lộ Viêm Thần mỗi ngày đều gặp. Nhưng mà cả trung đội cũng chỉ có Cao Hải gan lớn, dám trắng trợn bắt chước anh.

Vì vậy Lộ Viêm Thần mới đoán được ngay chuyện gì xảy ra.

Hai năm qua anh dạy Tần Tiểu Nam học vẽ, thằng bé rất có năng khiếu, chưa tới hai năm đã rất có trình độ, vốn anh còn vui mừng, không ngờ nó lại muốn lừa mình. Sau ngày gặp Quy Hiểu đó, Tần Tiểu Nam dồn tâm huyết vẽ hình Quy Hiểu ra rồi đưa cho cả đoàn xem mỗi tình đầu của đội trưởng Lộ, cuối cùng lan ra cả làng Erlian. Vì thế đoàn lính mấy ngày nay đều gắng nhịn chờ tới đêm nay được chiêm ngưỡng người đã đánh bại đội trưởng Lộ của mình.

Lộ Viêm Thần không buồn để ý.

Nhưng mấy tên lính lưu manh chông chất này không tới hai ngày nữa sẽ khó mà hội ngộ nhau giữa trời nam biển bắc, may mà cô gái kia trùng hợp lại đang ở làng Erlan, làm sao mà mấy thanh niên này bỏ qua cơ hội đó cho được. Vì vậy, cứ làm đủ trò hề, mục đích chỉ đơn giản là muốn được gặp mỗi tình đầu của đội trưởng Lộ mà thôi.

Họ vẫn nghĩ rằng người tình đầu tiên là người yêu đẹp nhất, hoặc tối thiểu, nghe sẽ rất tuyệt vời.

Nhưng với Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần, đó quả thực là tai họa.

Lòng Quy Hiếu như rơi thẳng xuống: “Không sao đâu”.

Cô còn có thể nói gì với một người xa lạ đây?

“Cô Quy Hiếu à”. Cao Hải như được đại xá, vội nắm lấy tay phải của Quy HIếu, nắm chặt phẫn khích: “Thay mặt cho quê hương thứ hai của tôi, Nội Mông, thay mặt cho toàn đội, chúng tôi chào đón cô. Cô sẽ thích Nội Mông như chính quê hương mình vậy! Tôi... à không phải, đây là nơi mà đội trưởng Lộ thích nhất đấy”.

Hơi nước nơi đáy mắt Quy Hiếu đã không còn, cô miễn cưỡng cười một cách mất tự nhiên.

Cậu thanh niên ăn tiếp một miếng sunit cừ, hôm nay đội trưởng Lộ cũng rảnh rỗi rồi, phải để cho đội trưởng đưa Quy Hiếu đi ăn. May mà Lộ Viêm Thần ngược mắt lên, nhìn Cao Hải như thể “Đi đi”.

Lúc này Cao Hải mới thức thời, vội vàng nuốt thêm mấy miếng rau vào đầy bụng: “Thế thôi hai người tiếp tục! Tôi không quấy rầy nữa”.

Vất lại câu này xong, cậu ta cũng chui tọt vào giữa đám người.

Trên sân khấu người ta vẫn hát lui tới vui vẻ bài hát kia, gào thét mấy câu: “Quên đi, nếu anh có thể... Đời còn gì quý trọng hơn, người lang thang không có tình yêu xa xỉ”.

Náo nhiệt cũng không thể che đậy hết đau thương.

Đêm nay lại trở thành một ngày tùy tiện, anh cũng không muốn tức giận làm gì.

“Bình thường mấy cậu ta quấy phá đã quen, không đúng chừng mực”. Lộ Viêm Thần gắp một miếng thịt bò khô trên đĩa. Bàn tay còn lại chỉ vào cái ghế trống, ý là ngồi đi.

Quy Hiểu nhấp khước miệng, thấp giọng: “Anh không nên xin lỗi trước sao? Đội trưởng Lộ?”

Vẫn không thay đổi, nếu có thể nắm được cơ hội buộc anh phải chịu thua.

Lộ Viêm Thần cười tự giễu, thức thối nói: “Xin lỗi cô, vừa rồi thái độ của tôi không tốt”.

Quy Hiểu gật đầu: “Lúc này em nghe điện thoại bảo anh uống rượu say không đi được, còn nói bậy bạ về chuyện quá khứ của chúng ta, lại gọi tên em nữa, em sợ có chuyện không may nên mới tới đây. Nếu là hiểu lầm thì em đi trước”.

Tay phải của Lộ Viêm Thần vẫn còn đặt trong đĩa, gậy qua gậy lại không mục đích.

Năm đó chưa tới hai mươi, lúc đó anh từng nuốt sống mật rắn, lột cả ếch xanh, mang bốn mươi kg nặng xuyên qua rừng sâu núi thẳm cũng chưa từng gục xuống. Sao có thể vì dính chút hơi rượu lại nhớ tới cô, một người đàn ông mét tám có thể nằm xoài ra uống đến mê muội như thế được?

Lộ Viêm Thần lạnh nhạt đáp: “Ngồi một lát đi, tôi đưa cô về”.

Quy Hiểu khách khí: “Đã tới đây vài ngày rồi, không cần đưa tiễn đâu. Dù sao có lần này cũng không có lần sau”.

Tay Lộ Viêm Thần dừng lại.

Tiếng cô khóc gọi trong điện thoại nhiều năm trước vẫn còn bên tai: “Lộ Thần, anh dám tắt điện thoại của em à, không được có lần sau nữa! Nếu không đời này anh đừng mong gặp em!” Lúc đó tính tình vẫn còn nông nổi, anh đập máy không hề do dự, về sau mới biết, đêm đó cô bị mẹ “đuổi ra” khỏi nhà...

Người trước mặt rời đi, trên mặt đất xi măng chỉ còn lại vết giày ướt sũng.

Anh ngồi một mình ở đó, hai cánh tay đặt lên mặt bàn, rũ mắt xuống, tiếp tục đảo miếng thịt bò trong khay. Hết nửa ngày mới lấy một miếng cho vào miệng nhai thật chậm, cả người, từng khớp xương như vừa mới hoạt động nặng xong, mệt mỏi đau đớn.

Bước chân Quy Hiểu rất gấp, khi bước ra cửa lớn, Tần Minh Vũ và con trai còn đang nói chuyện phiếm với Tiểu Thái.

Cô kéo cổ tay Tiểu Thái, đẩy cánh cửa bằng thủy tinh lạnh tanh ra, gió bên ngoài vù vù len vào cổ áo.

“Nhanh thế à?” Tiểu Thái suýt nữa bị cô kéo ngã, “Mới vào chưa được mười phút đâu”.

“Tôi đau đầu quá, không thoải mái”. Giọng Quy Hiểu có phần chua chát.

Tiểu Thái cũng không nói gì. Bao nhiêu năm giao tình giữa cô và Quy Hiểu, cô cũng biết, cô gái này tức giận rồi đây.

Quy Hiểu lấy chìa khóa xe trong túi áo lớn của Tiểu Thái ra, mở khóa, tự nhảy lên ghế lái.

Tiểu Thái cũng nhảy theo lên xe, cười có lỗi với Tần Minh Vũ vừa chạy theo ra cửa: “Có cơ hội thì gặp lại nhé”.

Chìa khóa xe tra vào ổ khóa, khởi động.

Điều hòa bắt đầu phì phì phun từng làn gió lạnh còn chưa ấm ngay được, một giây, hai giây,...

Cứ như đồng hồ cát chảy xuống từng giây phút một, im lặng chảy xuôi, mỗi một giây như thể dài vô tận.

Lúc mới bắt đầu, cô đã biết ở trường cấp ba có một anh trai rất tuấn tú, sắp tốt nghiệp rồi, chỉ nhớ tên chứ chưa từng thấy mặt. Sau đó có một ngày giữa sân vận động, lần đầu tiên gặp anh đứng bên cạnh Hoàng Đình, lần đầu tiên cô bạn giới thiệu đây là anh họ Lộ Viêm Thần của cô. Cô giả vờ như chưa từng nghe thấy, xấu hổ hỏi chào.

Thực ra trong lòng đã có trăm móng vuốt cào cấu lòng mình, trời ạ, người thật đẹp trai không chịu nổi...

“Lộ Viêm Thần”. Anh mặc đồng phục trường cấp ba màu trắng xanh, đứng dưới bóng cây, sau khi bị ánh mắt của cô lướt một lượt từ trên xuống dưới, anh mới lên tiếng sửa lại.

Hoàng Đình “à” một tiếng: “Đúng rồi, sau này đi học bị trùng tên nên phải sửa lại, nhưng mà người trong nhà vẫn gọi anh là Lộ Thần”.

Quy Hiểu nhìn anh, lần đầu tiên trong đời cảm khái: Đồng phục trường cấp ba đẹp thật.

Sau khi tan học, Quy Hiếu và Hoàng Đình đạp xe dọc theo đường lớn về nội viện, đi ngang qua cửa nhỏ, hai người lần lượt xuống xe, dắt xe đạp qua trạm lính gác. Khi Hoàng Đình leo lên xe đạp thì Quy Hiếu bỗng hỏi: “Anh họ cậu cũng ở trong viện à?”

“Không có, anh tớ ở với mẹ”. Hoàng Đình vốn trưởng thành sớm, nên lập tức nghĩ được mùi kì lạ: “Cậu để ý anh ấy à?”

Quy Hiếu nhớ lại, thật thà đáp: “Quá sức đẹp trai”.

“Cứ thấy đẹp là cậu nhao lên à”.

“...”

Hoàng Đình nhỏ hơn cô ba tháng, cho nên đến trường chậm một năm.

Ba là quân nhân, mẹ là bác sĩ, là bạn học mà sau khi Quy Hiếu tới đây học cấp hai mới quen.

Vốn dĩ Quy Hiếu không học tiểu học ở đây mà là ở bên cạnh cha mẹ mình. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, học sinh trong lớp có hai lựa chọn, một là tới trường trung học chi nhánh tư nhân, hai là được gia đình gửi tới nhà người thân, đi nơi khác học tiếp. Lúc ấy các bạn học ngoan ngoãn hưởng nội, người nhà không có điều kiện, hoặc là cha mẹ quản quá nghiêm, đều được chuyển thẳng lên trường trung học chi nhánh.

Còn Quy Hiếu lại thích mới lạ, nhõng nhẽo ương ngạnh đòi đi, nên bị ba mẹ gửi tới nhà cô nằm trong đại viện nào đó ở ngoại thành Bắc Kinh, giữa một trấn nhỏ dưới chân núi Yến Sơn. Dù là ở Bắc Kinh nhưng lại ở ngoại thành.

Ở đó có mấy đại viện binh lính không tên, một đại đội và một thôn nhỏ.

Nghe nói thầy giáo ở trường trung học chỗ này không tệ.

Thực ra chỉ là tán dóc mà thôi.

Một khóa có tám lớp, một lớp có năm mươi mấy người, đến năm cuối cùng thì còn không quá ba mươi người. Số còn lại đều chuyển sang học nghề, trung cấp hoặc nghỉ thẳng.

Thầy không tệ, nhưng khó quản được hết học sinh.

Đánh nhau ấu đả là chuyện thường, yêu sớm khắp nơi. Vì thế cho nên để tránh học trò bỏ học trở thành lưu manh quay lại gây hấn với học sinh ngày trước, cả toàn trường như được phong bế bằng dây sắt, tường vây lưới điện, mỗi ngày đến lớp như thể ngồi vào ngục giam. Đây là những điều mà Quy Hiểu mở mang được khi tới trường học này. Đương nhiên, mấy chuyện đó ba mẹ Quy Hiểu không rõ ràng cho lắm, hai người họ thực sự quá bận rộn.

Khi ấy ngoài Hoàng Đình ra, Quy Hiểu còn chơi với chị Mạnh Tiểu Sam nhà phía sau trường học. Mấy ngày không gặp Lộ Thần, kì thi đại học đã bắt đầu, trường học của Quy Hiểu được dùng để làm địa điểm thi, học sinh cấp hai đều được nghỉ.

Quy Hiểu ở nhà chán quá nên khi Mạnh Tiểu Sam gọi lên quán bi-a trên trấn là đi ngay.

Quán bi-a duy nhất trên trấn kia mở đối diện một cửa hàng ba tầng nhỏ, trước mặt là quán mì thịt bò, bên phải quanh năm có một dĩa bán thịt dê nướng.

Quy Hiểu dừng chiếc xe đạp nhỏ bánh xe 22 tấc trước cửa ra vào, ngoài cửa lớn có mấy nam sinh ngồi hút thuốc nhìn sang. Trong đó một người là bạn cùng bàn của Quy Hiểu, học sinh bị lưu ban Hải Kiếm Phong: “Chị Hiểu tới à?”

Cậu lớn hơn Quy Hiểu hai tuổi, lại là lưu ban, lần nào cũng phải nhờ Quy Hiểu để chép bài, cho nên tự giác gọi cô là chị, không buồn đỏ mặt. Huống

hồ, bạn trai Hải Đông của Mạnh Tiểu Sam, chị em tốt của Quy Hiểu, lại là anh họ của Hải Kiếm Phong, cho nên cậu cũng rất nể tình.

Quy Hiểu đưa tay che bên mặt, không quen bị một đồng côn đồ nhìn ngó, cô bước nhanh đi vào.

Trong sảnh quạt thối vù vù, mấy bàn bi-a bên cạnh đều đã có người chơi.

Bàn trong cùng, quẹo phải có một gian nhỏ.

Mọi lần đều để trống cho Hải Đông bạn trai của Mạnh Tiểu Sam.

Lúc Quy Hiểu đi vào, trong phòng nhỏ có hai bàn bi-a, một bàn là Hải Đông chơi với một người đàn ông, bàn còn lại chỉ còn một quả bóng đen trắng và một quả màu đỏ, chắc sắp kết thúc một ván.

Hải Đông lấy gậy bi-a gõ đầu cô: “Sao thế, thấy ván này anh hốt sạch không?”

Quy Hiểu bĩu môi, khẽ cười: “Em thấy rồi”.

Quy Hiểu đưa mắt, có mấy nam nữ sinh không quen đang nhìn về phía cô. Cuối cùng, trong một góc khuất bên cửa sổ, trên ghế đầu có một người đang ngồi đó, hấp dẫn sự chú ý của Quy Hiểu.

Là Lộ Thần.

Anh không mặc đồng phục, một bộ đồ mùa hè mát mẻ bình thường đến không thể bình thường hơn, đơn giản đến mức ngay cả hoa văn cũng không có, chiếc áo thể thao ống tay áo màu đen, quần đùi, giày thể thao. Lưng tựa vào tường, tay đặt bên bệ cửa sổ, tựa vào kia hút thuốc.

“Anh Thần”. Hải Đông gọi một tiếng: “Em gái của vợ em, em vợ em đó, Quy Hiểu”.

Lộ Viêm Thần liếc qua như chưa từng nhìn thấy cô, liếc mắt, gật đầu, không nói.

Lúc đó có người trêu chọc Quy Hiểu: “Em gái chắc chơi được lắm nhỉ?”

Đúng là không sai.

Trong nhà Mạnh Tiểu Sam có một phòng để bàn bi-a, lúc không có việc gì chị sẽ dạy Quy Hiểu đánh, cô vốn có thiên bẩm, cho nên thỉnh thoảng cũng chơi cùng với Hải Đông, lúc may thì khi bắt đầu đã thắng được bốn quả.

Mạnh Tiểu Sam nhìn cô cực kì hốt hoảng, như sợ bị mấy tên côn đồ này dạy hư, cắn hạt dưa nói: “Giỏi gì đâu, aiz ya nhìn là biết”.

Hải Đông cười, không vạch trần chị ấy, anh đặt gậy lên bàn bi-a rồi nói: “Em cứ để cho cô bé chơi đi, dù sao cũng bao tới buổi trưa mà”.

Mạnh Tiểu Sam liếc Hải Đông một cái. Chị đã từng nói với Hải Đông rồi. Tuổi Quy Hiểu còn nhỏ, nhờ bị đám học sinh bỏ học này dạy hư, hoặc là bị lợi dụng gì, chị sẽ trở mặt với hẳn.

“Tôi với em chơi một ván”.

Lộ Thần đứng dậy khỏi ghế, gạt tàn trên bệ cửa sổ có một đồng tàn thuốc đã dập.

Quá đột ngột, đến cả Mạnh Tiểu Sam cũng bị bối rối. Mỗi lần đến Lộ Thần đều ngồi ở đó hút thuốc, chưa từng chơi thử, ai cũng không lòi anh ra được, mọi người cũng biết tâm trạng anh không vui cho nên đều không dám đáp lời...

“Đánh không thắng anh đâu”. Quy Hiểu hơi chột dạ.

“Tôi một tay”. Anh tựa vào thành kệ chọn một cây gậy.

Quy Hiếu bị anh dọa rồi.

Gậy được đưa qua: “Một tay trái”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lang Thang Trên Đường Người (2)

Nếu nói như thế thì tỉ lệ thắng sẽ rất lớn.

Quy Hiếu cực kì hiếu thắng, tính toán xong cũng không ngại ngần nữa, cầm lấy cây gậy bi-a.

Cán gậy cũng phải chú trọng cảm giác.

Cô thích cây gậy nặng hơn một chút, cầm trong tay mới thấy được tốc độ mạnh mẽ, Lộ Thần đưa cho cô cây gậy này đúng là phù hợp.

Ngược lại, Lộ Thần không chú ý mấy tới bản thân, có lẽ là định nhường cô thắng thật, anh cầm lấy cây gậy gần mình nhất, tay phải lấy bóng trong túi bi-a ném lên bàn. Mọi người ở đây đã ngồi một lúc lâu, nhưng chưa từng thấy Lộ Thần có ý định chơi bởi, giờ đột nhiên lại trở nên như thế, ai ai cũng hào hứng bưng bưng chạy lại xem.

Rèm cửa sổ bị gió cuốn bung bay ra ngoài, rồi lại bị gió thổi quay về lại, vụt qua chiếc ghế trống không anh vừa ngồi.

Quy Hiếu vòng qua nửa bàn: “Em bắt đầu ạ?”

“Đương nhiên”. Hải Đông thay Lộ Thần đáp: “Anh Thần đã nhường đến thế rồi, sao không để em mở màn được?”

Quy Hiếu mím môi, cúi người, híp mắt nhắm. Tay đưa về phía sau co lại, đẩy mạnh về phía trước, một tiếng ‘bịch’ trầm đục, vừa may một gậy rơi xuống ba quả bóng.

Sau lưng có mấy học sinh chặc chặc tán thưởng: “Ghê quá”.

Hải Đông nhét một điều thuốc vào bên môi Lộ Thần: “Anh sắp bại bởi em vợ em rồi”.

Lộ Thần cắn điều thuốc chưa châm, tay phải đặt bên bàn bi-a lướt xuôi theo cạnh bàn, rồi quay về vuốt vuốt đầu gậy hai cái, khẽ cười: “Có khả năng đó sao?”

Đáng tiếc là sau cú mở màn, vị trí bóng đều không tốt.

Lượt thứ hai của cô chưa tới.

Nhưng đến lượt Lộ Thần, thì cô đã không còn... cơ hội đánh bóng nữa rồi. Cuối cùng chỉ còn tám quả bóng trắng đen, Mạnh Tiểu Sam không nhìn nổi nữa: “Anh Thần, sao anh lại bắt nạt Quy Hiểu nhà bọn em chứ”.

Cả đồng người cũng ồn ào theo, nhưng cũng phải tránh đường cho Lộ Thần liên tục đánh bóng. Mấy cô gái thì nói năng không dễ nghe chút nào, họ bảo đã chơi bằng tay trái rồi, còn muốn nhường gì nữa? Thôi để cho Quy Hiểu lấy tay ném bóng vào túi luôn đi.

Lộ Thần cũng không cố ý muốn thắng, hai tay đặt trên bệ bàn bi-a màu xanh lá, hơi cúi người nhìn cô, bên miệng vẫn mang ý cười, anh hỏi: “Muốn tôi nhường không?”

“Không cần”. Quy Hiểu bị hỏi đến mức mặt không sao nhìn nổi, cầm cán gậy đặt lên kệ, chủ động nhận thua.

Lộ Thần cũng không nói nhiều, anh rút cây gậy đánh một phát, quả bóng bay lên lăn vào lỗ, rơi xuống.

Thắng.

Dựa vào số bóng đếm được thì cũng không tính là thảm bại, nhưng người ta chỉ chơi một tay trái, so với cô chơi cả hai tay mà vẫn không thắng được.

Quy Hiểu đúng là thua triệt để, vô cùng mất mặt, cô lau lau mồ hôi trên tay, lấy cớ là tới quầy văn phòng phẩm trên trần mua ít đồ để chạy ra ngoài.

Quán thịt dê nướng của dì kia còn chưa mở hàng, dì cầm quạt phất phất lửa đỏ trong lò, mấy học sinh ngồi ngoài sảnh quán bi-a xem náo nhiệt đang liếc mắt đưa tình với các chị em.

Quy Hiểu lấy chìa khóa xe, vội vã bước đi, đột nhiên cô hét “A” một tiếng, vừa lao lên đã nhảy xuống liền.

Yên xe phồng chết cô rồi, nãy quên để ở chỗ râm râm một chút.

Đám học sinh kia nhìn vui vẻ, Quy Hiểu quay đầu lại trừng mắt liếc, rồi cô thấy Lộ Thần cũng đi ra, đẩy một nam sinh ngồi xổm trước cửa chặn đường, họ hỏi: “Anh Thần đi à?” Cậu nam sinh đó cười cười dịch sang bên hai bước.

Lộ Thần gật đầu, leo lên chiếc xe đạp leo núi không khóa mình dựng bên cạnh cửa.

Dưới ánh mắt trời chói lóa, người đó đạp xe lướt qua tầm mắt cô, rẽ qua ngã khác không thấy bóng.

Đêm hôm đó, Quy Hiểu mới chợt nhận ra, mấy ngày nay là kì thi Đại học, chẳng lẽ trường mà Lộ Thần thi lại là quán bi-a?

Cô gọi điện thoại thăm dò vòng vèo hỏi Mạnh Tiểu Sam, Mạnh Tiểu Sam không hề nhận ra tâm tư của cô, cứ nói cho cô biết, ngày hôm trước trong nhà Lộ Thần xảy ra chuyện lớn, đến chiều hôm sau mới giải quyết được, cho nên lỡ kì thi buổi sáng.

Có lẽ sẽ không học lại mà tiếp nhận nhà máy sửa chữa ô tô của ba anh.

Chuyện bỏ học ở trường này cũng hết sức bình thường, học hành càng không phải chuyện gì quan trọng. Giọng nói của Mạnh Tiểu Sam hết sức nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Quy Hiểu lại càng lúc càng nặng nề hơn.

Học lại đi mà, học lại đi mà, như thế họ có thể thành bạn học rồi.

Đáng tiếc là sau khi khai giảng, cô không nhìn thấy anh trong lớp cấp ba, cô nghĩ, có lẽ anh đã tiếp nhận việc sửa chữa ô tô rồi làm ông chủ. Quy Hiểu và anh không thân quen, đương nhiên cũng khó có dịp gặp mặt, nhưng khi nghĩ đến cái tên Lộ Thần này, trong lòng không hiểu sao vẫn mênh mông trống trải.

Mãi đến khi mùa đông đến, một ngày nào đó đạp xe đi qua quán bán bánh rán nhỏ bên trường, cô thấy anh ngồi ở đó với Hải Đông, nói chuyện phiếm với bác bán bánh. Hải Đông thấy Quy Hiểu đang kinh ngạc nhìn thì gọi: “Em vợ, anh mời em ăn bánh rán”.

Quy Hiểu dừng xe ngay, suýt nữa thì đâm vào cây tùng đầy tuyết đọng.

Bàn tay Lộ Thần vững vàng giữ lại tay lái của cô: “Kiềm chế một chút”.

Bên tai Quy Hiểu lúc này đây đều là tiếng thở hỗn hà hỗn hển của chính mình, vẫn còn chút bình tĩnh mà nhảy xuống. Lộ Thần thuận tay dắt xe cô dựng ở cạnh bên. Hải Đông gọi bác gái làm cho cô thêm bánh rán: “Bác xem em vợ cháu gầy thế đấy, làm hai trứng, cái lớn ấy ạ”.

Bác gái đồng ý, chọn hai cái trứng gà thật lớn rồi đập bể, đổ lên trên bánh mì.

Quy Hiểu đút hai tay vào túi áo, chờ bánh rán của mình.

Tấm thủy tinh bốn phía của chiếc xe đẩy dán không ít giấy quảng cáo tuyên truyền, tối tăm mờ mịt, nhiều chỗ không lau khô bết thành màu xám tro. Cô lơ đãng nhìn qua tấm kính, thấy tay anh chống lên chiếc xe đạp của mình, nhìn hai nam sinh đang nói chuyện với nhau. Đến khi anh quay đầu lại, cô vội vàng cúi đầu nhìn chiếc bánh rán đang bốc hơi xì xì, sau đó lại lặng lẽ nhìn qua.

Nhưng ngược lại, Lộ Thần không hề e dè, vẫn nhìn cô như thế, Quy Hiểu cũng không trốn tránh nữa, nhìn anh lại.

Về sau mấy khách quen của tiệm bánh chen chúc vào quán, hai người lạc giữa không khí vui tươi rộn rã, bèn dời mắt đi. Lúc Quy Hiểu nhận lấy bánh rán nóng hổi trong tay, lòng vẫn còn nhảy lên thành thịch...

Bởi vì sáng sớm đã nhìn thấy anh, trong lòng Quy Hiểu cứ lơ lửng như lênh bênh giữa tuyết, sợ anh thay đổi chú ý, giống như sợ tuyết đột nhiên đổ sập, lơ lửng ở đẳng kia.

Không ngờ sau khi kết thúc tiết học cuối cùng, cô còn đang sắp xếp lại bài thi cho giáo viên, Hải Kiếm Phong ngồi cùng bàn nhảy lên hai bậc cấp ở cửa ra vào, gọi: “Đứng trước cửa trường học chờ cậu nhé, hôm nay sinh nhật anh tôi”.

“Hả?” Quy Hiểu không hề hay biết: “Có muốn mình mua quà gì không?”

“Thôi mà, lớp mình ai sinh nhật cậu cũng tặng đồ, cửa hàng văn phòng phẩm sắp bị cậu mua hết rồi. Chị Mạnh nói cho cậu tới tay không”.

“A chờ mình với nhé, còn phải đi nộp bài thi nữa”.

Quy Hiểu như mở cờ trong bụng, vội chạy ào.

Nộp bài thi xong, cô nhảy xuống bậc thang văn phòng, chạy ngược về hướng lớp.

Sinh nhật của Hải Đông, nhất định sẽ có anh ở đó.

Quả nhiên, không chỉ có mặt, mà anh chính là người cung cấp chỗ ăn uống.

Mạnh Tiểu Sam từng nói về nhà xưởng sửa chữa ô tô trên trần, chỉ cần đi dọc theo kênh đào chạy đạp xe khoảng hơn bốn mươi phút là tới. Đạp xe được nửa đường thì trời tối mù, Mạnh Tiểu Sam dặn dò Hải Kiếm Phong chờ cô, cùng cô đi tới. Hai người vun vút trong gió, mệt nhọc đạp hết một giờ đồng hồ, cô bị gió thổi đến đau nhức cả tai, đau muốn khóc.

Queo phải, một sườn đất thẳng dốc, hai người lao xuống một lúc thì tới trước cửa lớn nhà máy sửa chữa.

Cánh cửa sắt khóa kín cao ba mét màu xanh sẫm, cửa nhỏ bên cạnh mở ra, Lộ Thần ngồi trong phòng trực nhỏ ở bên chờ họ, thấy Quy Hiếu tới thì đẩy cửa thủy tinh đi ra.

Cảm giác đối mắt của hai người lúc sáng sớm vẫn còn, giờ Quy Hiếu nhìn thấy anh xuất hiện đột nhiên lại có phần ngỡ ngàng.

“Anh Thần”. Hải Biên Lâm vui vẻ gọi lớn.

Lộ Thần gật đầu.

Anh tự tay nhận lấy tay lái chiếc xe đạp nhỏ trong tay Quy Hiếu, dắt ra chỗ ngồi phía sau, đóng cửa nhỏ lại giúp cô.

Quy Hiếu cũng đi vào theo anh, đối diện với cửa lớn là một căn phòng to, cửa cũng cao tới năm sáu mét, hai bên nhà xưởng đều có phòng gạch.

Lộ Thần dựng xe cô vào bên góc tường, cạnh một đồng xe đạp khác rồi vẫy tay gọi họ vào.

Anh dùng gối đẩy cửa ra, hơi nóng trắng mờ nóng hồi từ nồi lẩu phất ra bên trong cửa, Mạnh Tiểu Sam thấy Quy Hiểu thì vội đẩy nam sinh bên cạnh đi, nhường vị trí cho cô. Máy người trong phòng đều không phải những người từng đánh bi-a lần trước, gương mặt cũng không còn nhỏ tuổi. Quy Hiểu ngồi xuống, nghe họ uống rượu nói chuyện phiếm, cũng đoán được sơ sơ đây là bạn học cũ của Lộ Thần và Hải Đông.

Bởi vì thời tiết quá lạnh, mấy thanh niên đều mặc áo khoác ngoài của quân đội màu xanh lá, chống lạnh.

Lộ Thần ngồi xuống bên góc, chỉ có mình anh vẫn mặc đồng phục.

Quy Hiểu lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, có giường, có ngăn tủ và bàn học, còn thêm trên chiếc ghế sa lon đầy quần áo và kệ giày thể thao các màu bên góc tường... Đây là phòng của anh?

Cô vừa ngồi xuống đã có người trêu chọc, đây là bạn gái của Hải Kiếm Phong à?

“Nào có, chị tôi đấy”. Hải Kiếm Phong khoát tay, thành thật đáp.

Mạnh Tiểu Sam bật cười: “Thằng nhóc này sao mà theo kịp Quy Hiểu”.

Cô nói sơ thành tích của Quy Hiểu trong trường, hơn nữa còn là học sinh đặc biệt và thành viên trong dàn đồng ca của trường, là học sinh yêu quý của giáo viên cả khoa, đương nhiên là ngoại trừ thầy chủ nhiệm. Cũng bởi vì Quy Hiểu chơi với bọn họ, cho nên bị phê bình trong suốt hai năm, tên đầu tiên trong danh sách vào đoàn cũng bị gạch bỏ, bị xếp cùng mấy học sinh ở lại lớp không được vào đoàn.

Không phải tất cả mọi người trong phòng đều nghỉ học giữa chừng, nhưng ai cũng đều đã từng lưu ban, không ai học giỏi, vì thế họ nhìn Quy Hiểu như thể người đứng thứ nhất và người đứng cuối cùng. Hai thế giới không cùng xuất hiện.

Đoạn đầu họ chẳng hứng thú gì mấy, nhưng đến đoạn sau lại cùng nhau bật cười, đều là người đã từng bị giáo viên chủ nhiệm phê bình, ai cũng đầy cảm xúc.

Lộ Thần vẫn không nói tiếng nào, anh kéo một cái ghế rồi tựa lưng. Không uống rượu, thỉnh thoảng mới trò chuyện đôi câu, nghe hai câu lại tìm điện thoại di động nghịch nghịch, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài, không được bao lâu, tới món khác mới bước vào.

Đang giữa mùa đông, tuy phía đông phòng có ống dẫn hơi nóng nhưng vẫn không làm ấm nổi căn phòng lớn, Quy Hiếu ăn được một nửa cũng lạnh tới mức không dám cởi áo lông.

Lộ Thần thì vẫn mặc một bộ đồng phục trường cấp ba mỏng manh, ngồi giữa một đống người áo khoác dày, anh càng thêm cao gầy như thế.

Thoáng cái đã hơn mười giờ.

Mọi người chuẩn bị giải tán, Mạnh Tiểu Sam thấy Hải Đông say quá, cho nên gọi điện thoại cho cha Hải Đông, để người nhà tới đón anh, mình cũng lo lắng đi theo. Cuối cùng cả phòng lớn chỉ còn hai người bọn họ.

Lộ Thần kéo ống tay áo, lắc lắc mấy cái chai rồi ném ra cái giỏ trúc bên ngoài cửa: “Ngồi một lát rồi tôi đưa em về”.

Quy Hiếu gạt đầu, ngồi trên ghế sa lon.

Nhìn anh thu dọn một lúc lại thấy không đúng, mình là người ăn cơm, cũng nên dọn dẹp mới đúng chứ?

Người chưa từng làm việc như cô cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Lộ Thần lại rất nhanh tay, lấy mấy cái chai còn dư rồi cùng bưng chén đĩa ra ngoài.

Cô nhìn ra ngoài cửa, đứng dậy khỏi ghế salon rồi vội vàng giúp đỡ. Đột nhiên có tiếng chén đĩa bị rơi xuống đất.

Cánh cửa bị đập mạnh, Quy Hiếu hét lên rồi té ngã trên mặt đất. Cô bối rối nhìn. Vai Lộ Thần đang chống trên cánh cửa, nhanh chóng khóa lại hai chốt rồi nhìn sang Quy Hiếu ở phía sau, vội đưa tay kéo cô ngồi dậy.

Đẩy về phía sau lưng.

“Lăn ra đây”. Là giọng đàn ông trung niên, tiếng đục ngầu như say khướt.

Phía trước Quy Hiếu là anh, sau lưng là bức tường, ngực đập phồng lên xuống, kìm nén không nổi nỗi sợ hãi trong lòng.

Giọng Lộ Thần còn lạnh hơn gió lớn ngoài kia: “Trong phòng có người”.

Loảng xoảng rầm rầm.

Quy Hiếu nhìn thấy cái chốt đen rung lên, cô càng khủng hoảng kinh hoàng.

Lại một tiếng vang cực lớn, đến tấm thủy tinh trên cánh cửa cũng rung lên bần bật.

Lộ Thần bị ép, anh đánh một đấm lên khung cửa: “Mẹ nó! Trong phòng có người, vợ tôi còn chưa mặc quần áo”.

Quy Hiếu bị mấy lời này chấn động... choáng váng...

Bên ngoài vẫn hùng hù hữ hữ, nhưng hiển nhiên đã giảm bớt không ít, còn có tiếng trào phúng nói mới còn nhỏ mà đã như thế, bày đặt tìm vợ. Sau đó lại đập mấy cái nữa nhưng không phải dùng hết sức, chẳng qua là mượn hơi rượu để trút giận thôi.

Rất nhanh đã có người chạy tới, tiếng bốn người đàn ông, có lẽ là người sửa xe. Đoàn người khuyên can rồi kéo người đang túm cửa ngoài đi lùi đi.

Quy Hiếu vẫn còn hốt hoảng, tiếng loảng xoảng vang lên như có gì đập vào tấm cửa: “Khỏi học hành! Mẹ nó để cho ông đây tai nạn chết người”.

Quy Hiếu lại khẽ run lên.

“Lộ Thần, chú đưa ba con về nhà trước, đêm nay con ngủ trong xưởng nhé”.

Vai Lộ Thần vẫn còn chống trên cánh cửa, thở dài một hơi, ngón cái và ngón trỏ tay phải bóp lên thân mũi, cố gắng tỉnh táo hơn: “Cám ơn chú Lưu”.

“Không sao đâu, con đợi lát nữa nhé, đừng vội ra”.

Trên cánh tay anh lại có thêm vết máu ứ lại, vừa rồi bị cờ lê nện vào, giờ mới thấy đau. Quay đầu nhìn lại Quy Hiếu, thấy cô vẫn còn kinh hoàng chưa hoàn hồn lại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, móng tay cũng trắng bệch cả lên.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lang Thang Trên Đường Người (3)

“Tưởng thật à?” Lộ Thần cúi đầu cười, giọng điệu của anh không quá nghiêm túc như để che đậy sự hoang đường trong lời nói kia.

Lần trước chú Hai vẫn hay xài mấy lời thô tục như thế, có lẽ là nóng nảy nên không suy nghĩ gì nhiều, cũng có thể nghĩ rằng mấy lời kia là thật.

“Không có đâu”. Quy Hiếu nói lỏng năm tay, giả vờ như không có chuyện gì.

Anh lại cười: “Đừng để trong lòng, cha tôi uống rượu là lại bậy bạ như thế, lần trước Hải Đông cũng bị đánh, cậu ta sợ tới mức không dám vào đây nữa”.

Hai đứa trẻ còn chưa trưởng thành đang cố hết sức giả vờ tự nhiên.

Anh lục túi quần đồng phục, trống không, tay chân chùng, rồi sờ lên then cửa, chắc chắn rằng sẽ không bị đá văng ra nữa mới quay lại đi lấy bật lửa trên bàn, sách giáo khoa, bài thi bị lật tìm bừa bãi, anh muốn tìm cái gì đó mà không tìm thấy. Vì thế tiện tại cầm lấy bài thi tiếng Anh, vo lại rồi ném vào góc tường.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

“Tôi đi xem thử, khóa cửa lại”.

Anh rời khỏi hơn mười phút vẫn không quay lại, Quy Hiếu không nỡ, bèn yên lặng mở cửa ra. Trong nhà xưởng đúng là không còn ai, chỉ còn một

đồng hồ bị vỡ nát nằm rải rác, hoặc là xe cộ đã sửa rồi. Cô băng qua một vũng nước đọng trên nền đất thì thấy Lộ Viêm Thần ngồi bên chiếc cửa sắt lớn màu xanh lá bên kia.

Ổng tay áo đồng phục của anh được xắn cao, cánh tay trắng bị bầm máu để lên trên đầu gối của mình. Anh cúi đầu, đưa tay đỡ trán, không để nguồn sáng thêm ảnh hưởng.

Không nhúc nhích.

Gió Tây Bắc thổi mạnh không kém gì khi chạng vạng, tối hôm qua nghe dự báo thời tiết thì gió Tây Bắc tăng lên cấp sáu, còn có cả bão cát.

Quy Hiểu đứng trong nhà xưởng to lớn sáng đèn mà đã cảm thấy từng hạt nhỏ tấp lên mặt mũi.

Rất nhiều năm sau, Bắc Kinh hiếm khi xảy ra bão cát, cô vẫn có thể nhớ lại trận bão cát bay đầy mắt lần đó, nhớ lúc về nhà gội đầu, cả chậu nước có một lớp cát mỏng.

“Anh không sao chứ?” Quy Hiểu ngồi xuống bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải không thoải mái ở đâu không? Em đi bệnh viện với anh nhé?” Nhìn vết thương trên cánh tay anh là biết, có lẽ trên người cũng bị thương rồi.

Anh quay đầu lại.

“Không thoải mái thật à?” Ánh mắt của anh làm cho Quy Hiểu hốt hoảng.

“Giúp tôi thế nào? Em không biết lái xe mà”.

“Em đạp xe chở anh đi”.

Giống như ông trời cũng muốn trào phúng sự ngây thơ của cô, gió gào thét càng thêm mãnh liệt, thành linh chiếc xe đạp cũng bị lật ngược. Lộ Thần hí mắt nhìn chiếc xe đạp nhỏ lẻ loi nằm giữa gió Tây Bắc: “Chiếc xe kia hả?”

Quy Hiểu ghen ngào: “Tuy nhỏ nhưng cũng là xe mà”.

Nhưng mà anh hỏi thế cũng đúng, người cao như vậy thật không biết phải ngồi thế nào.

Lộ Thần cúi đầu, nở nụ cười.

Anh đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người rồi đi tới góc tường, một tay dắt xe Quy Hiểu ra, ném lên chiếc xe hơi màu bạc duy nhất trong sân: “Đi, tôi tiễn em về nhà”.

“O”. Quy Hiểu nhìn động tác lưu loát của anh, có lẽ là mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Có thể ngồi lên không, hình như anh chưa thành niên mà? Có lẽ cũng chưa có bằng lái xe đó...

Trên đường đi, gió mát lùa vào, cửa sổ cũng mở ra, gió thổi từ cửa sổ xe len vào bên trong.

Trong lòng Lộ Thần chất chứa đầy tâm sự, cho nên cũng không hề phát hiện ra điều này, Quy Hiểu thấy không có ai nói chuyện thì nhàm chán quá, bèn đưa mắt nhìn khắp nơi. Lúc đó mới để ý tới chiếc điện thoại Moto nắp lật mà anh ném trong hộp đựng đồ, thời đó người dùng di động còn rất ít, tổng cộng cũng chỉ có một hai kiểu dáng, cho nên rất dễ nhìn ra. Lúc sinh nhật cô dượng cũng tặng một cái thế này, sau đó còn bị cô dạy dỗ một hồi: “Bỏ một vạn rưỡi mua cái điện thoại di động, đốt tiền đấy hả”. Hóa ra xưởng sửa xe kiếm được tiền thật đấy?

Xe đi qua cửa lớn không hề bị cản lại.

Chiếc xe này của Lộ Thần có động cơ được chứng nhận xuất nhập, là mẹ của Hoàng Đình làm cho anh, lúc nào muốn dùng thì lấy.

Tay anh đặt trên cửa sổ xe bên cạnh, tay phải để lên tay lái, lái vào khu nhà ở.

“Lộ Thần?”

“Hả?”

“Anh có học lại không?”

Lộ Thần nhìn sang: “Em muốn tôi học lại sao?”

Quy Hiểu như bị nhìn thấu tâm tư, giây giũa một lúc rồi gật đầu.

“Sáng hôm nay tới điểm danh, ngày mai đi học”.

“Thật à?”

Anh “ừ” rồi phanh xe lại, chiếc xe dừng dưới cửa khu nhà. Quy Hiểu mới nhận ra là đã tới, thời gian cũng muộn, cô không dám nói thêm điều gì, Lộ Thần lấy xe đạp từ trên xuống cho cô, rồi ngược mắt nhìn cô rời đi.

Chiếc xe ra khỏi gara, rời khỏi...

Không đúng, sao anh biết cô ở chỗ nào được chứ?

Gió Tây Bắc vòng qua vòng lại trong gara rộng mở, đứng ở nơi gió lùa, Quy Hiểu bị thổi đến xuyên tim, nhưng trong lòng như có một thứ gì đó nóng hổi sưởi ấm, lặng lẽ bao phủ cả người.

Sau đêm đó, Lộ Thần bắt đầu đi học.

Không bao lâu sau, Quy Hiểu hay đến văn phòng giáo viên nộp bài vẫn nghe các giáo viên nói về anh. Bởi vì có lẽ từ sơ trung đến bây giờ, trường cấp ba mỗi năm chỉ có một lớp học lại, học sinh cũng ít, cho nên giáo viên nghe nói rất nhanh.

“Thằng bé đó lúc mới vào thành tích rất tốt, sau thì bị hư mất”.

Tất cả các giáo viên bộ môn đều dạy học nhiều năm, cũng từng nói chuyện với Lộ Thần, dù sao có một người cha như vậy, ba ngày hai bữa mang mặt sưng máu ứ tới trường như thế cũng không phải dễ dàng, đi học được đã là không tệ. Huống chi từ sơ trung học lên, mỗi khóa hơn bốn trăm học sinh thì chỉ có ba mấy người có thể lên cấp ba, anh vào được cũng đã rất tốt rồi.

“Tôi có hỏi chủ nhiệm của em đó, mấy lần thi thử năm ngoái của em cũng không tệ, đã cần cù học tập như vậy còn tưởng có thể thuận lợi tuyển sinh, không ngờ là không đi thi được”.

“Lại bị đánh à? Thằng bé đó đến mùa hè cũng ít khi mặc tay áo cộc, tiết thể dục nóng quá kéo áo lên toàn là vết thương”.

Khó trách... Mùa hè năm ngoái nóng như thế, sành bi-a lại khó chịu, anh vẫn mặc áo thể dục tay dài.

Nhưng mà khi đó Quy Hiểu còn nhỏ tuổi, đau lòng thì đau lòng, nhưng chưa từng trải nên cũng không thể nào hiểu được bản thân.

Giống như ngày đó anh không đi thi đại học là vì gạt cha đăng kí vào trường quân đội, mấy hôm trước ngày thi thì bị đánh cho một trận, nhốt trong nhà xưởng suốt hai ngày ba đêm, đến khi môn thi đầu tiên chấm dứt mới được mẹ lén lút thả ra, nhưng vẫn bỏ lỡ rồi.

Những chuyện này Lộ Thần sẽ không nói cho cô biết, mỗi lần đều là do nghe được từ bạn bè hay thầy cô giáo, cảm giác kinh khủng như trong phim

điện ảnh hay truyền hình. Sau này cô mới hiểu được, cuộc sống như thế đúng là có thật.

Sau khi Lộ Thần đi học lại, hai người có thể chạm mặt nhau trong trường.

Quy Hiểu cảm thấy, hình như anh ấy thích mình, nhưng Lộ Thần không tỏ vẻ gì, cô cũng chỉ có thể bỏ qua.

Một thời gian qua, Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam cãi vã chia tay.

Nghe nói Hải Đông và một cô bạn xinh đẹp nhất trong khóa của Quy Hiểu là Triệu Mẫn San có quan hệ không rõ ràng, vì thế Mạnh Tiểu Sam thẳng tính mới cãi nhau với anh rồi trở mặt. Hai người vẫn đến trường như trước, ở bên nhau hơn ba năm, Hải Đông cũng biết Mạnh Tiểu Sam không nhân tâm đến thế, cho nên nhờ Quy Hiểu làm thuyết khách. Quy Hiểu đồng ý, đạp xe ra ngõ nhỏ phía sau trường học cũ.

Phố nhỏ chật hẹp, mấy căn nhà hai bên sân nhỏ tường cao, ánh mặt trời bị ngăn lại bên ngoài, không chui vào lọt.

Lộ Thần đang ngồi trên xe đạp, một chân chống lên bức tường gạch thấp kê bên.

Quy Hiểu kinh ngạc: “Anh cũng ở đây à?”

Cô nhìn tới cửa sắt nhà Mạnh Tiểu Sam: “Sao không vào?”

Không đợi Lộ Thần trả lời, Mạnh Tiểu Sam đã lao ra khỏi cửa nhà, Hải Đông đuổi theo ở phía sau, kéo cô đến bên tường: “Cô gái kia đâu phải em không biết, yêu đương cái gì kia chứ. Năm ngoái cô ta vẫn còn theo đuổi Lộ Thần mà”.

Lộ Thần bật cười, tàn thuốc còn chưa tắt bắn tới bắp chân của Hải Đông: “Nói cái gì thế hả?”

Hải Đông suýt nữa bị phỏng, vội nhảy tránh đi, lại tiếp tục thấp giọng khuyên lơn Mạnh Tiểu Sam, giải thích cho mình.

Nói qua nói lại hai người đã hôn nhau.

Quy Hiểu còn chưa phản ứng kịp, vẫn còn nhìn. Mạnh Tiểu Sam khẽ cười, cởi áo khoác của Hải Đông ra: “Trẻ con còn nhìn đấy”. Sau đó che lên mặt hai người rồi tiếp tục.

Lộ Thần nghiêng đầu cười nhìn cô: “Sao hiểu kì quá thế”.

Quy Hiểu ghen họng, Cô đúng là hiểu kì thật, muốn nhìn thử xem thế nào... hôn đấy.

Đêm đó Quy Hiểu nằm ngủ trên giường, chân đặt lên lò sưởi, tay bấm bấm chơi trò tetris của Nga, trong tiếng của mấy hàng ngang không ngừng biến mất, đầu cô vẫn đây hình bóng Lộ Thần. Tới màn chơi cao nhất, nhưng mà người cứ ngẩn ngơ, từng khối lập phương đủ hình đủ dạng rơi xuống, che lên đỉnh. – Game over.

Kéo dài đến hơn tám giờ thì có điện thoại của Hoàng Đình.

“Bà ngoại mình mấy ngày nay phải truyền nước trong bệnh viện, mình với anh giờ còn túc trực này, cậu tới không? Anh ấy bảo mình gọi cho cậu đấy”.

Quy Hiểu đang co rúm trên ghế sofa, lòng nhảy loạn, cô cúi đầu nhìn xuống tay mình.

Ngón út là vân tay, ngón áp út cũng thế, ừ, còn lại đều là hoa tay cả, thật thần kì...

Được rồi, thôi thì đi đi.

“Ở trong viện hả?” Cô hỏi.

Chuyện tình cảm của Hoàng Đình cũng cả một đống cầu huyết rồi, cho nên cô ấy không còn hứng thú với chuyện bát quái của người ta. Nhưng thấy hai người này cô vẫn không nhịn được, đành phải ám chỉ: “Mình nói cậu ghét bệnh viện nhất, chắc chắn không đi. Anh mình nói thế thì chỉ cần nói là anh gọi tới, cậu sẽ đi”.

Quy Hiếu giả ngốc, ừ à đáp trả, sau đó cúp điện thoại chạy ra ngoài.

Trong khuôn viên bệnh viện chỉ có mấy gian phòng, cô vòng vài vòng đã tìm được Lộ Thần. Anh ngồi trên chiếc giường trong còng, cúi đầu nhắm tin. Người gọi điện thoại là Hoàng Đình thì sớm không thấy bóng dáng, chỉ còn mẹ của Hoàng Đình đang điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt từng chút một.

Quy Hiếu thò đầu vào nhìn.

Lộ Thần thấy cô thì đẩy ghế ra đứng dậy: “Dì Hai, con về nhà trước”.

“Ừ mau về đi, đã bảo con về từ sớm rồi mà”. Mẹ Hoàng Đình đưa lưng về phía cửa, cho nên không chú ý tới ẩn tình giữa hai người họ.

Hai tay Lộ Thần nhét vào túi quần, ra đến cửa phòng bệnh rồi rẽ sang cánh cửa nhỏ ở cuối hành lang, đây là cửa sau của khu viện này. Quy Hiếu đuổi kịp bước chân anh, hai người kẻ trước người sau ra khỏi cửa.

Trong bệnh viện nội viện chỉ có mấy bệnh như cảm sốt hay cấp cứu, vì thế cũng không có cảm giác như ở bệnh viện lớn, trông khá sạch sẽ, bước ra khỏi cửa, hai người yên lặng đi vào một khu vườn nhỏ.

Dây thường xuân bò đầy trên tường gạch, phấp phơ giữa gió đêm.

Mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh.

Anh lấy thuốc ra. Mấy ngày nay buổi tối anh vẫn ở đây, từ đây tới nhà cô chỉ mất có mười phút, thỉnh thoảng đi bộ qua còn có thể nhìn thấy cửa sổ

phòng cô hé mở.

Điều thuốc lập lòe trên tay anh, lúc tối lúc sáng.

Lộ Thần chăm chú nhìn người kia, như thể đang ngẫm nghĩ một câu thật dài để nói, nhưng rồi khi nói ra lại đơn giản hơn rất nhiều: “Thích anh à?” Anh thấp giọng hỏi.

“Có người hỏi như anh sao?” Cô nhỏ giọng trả lời.

Quy Hiểu đỏ mặt thật rồi, cảm giác xấu hổ lan khắp đầu, từ xương gò má đến bên tai nóng rần cả lên, hừng hực.

Lộ Thần cười, quay lưng đi tiếp về phía trước.

Quy Hiểu đứng đấy sững sờ một lúc. Thế là xong rồi à?

Bỗng nhiên mu bàn tay trái của anh đưa ra sau lưng, lòng bàn tay hướng lên, ngón tay hơi khép lại như nắm, ý là: “Đưa tay cho anh”.

Sau đó hai người nắm tay như thế nào thì cô không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ tay anh thô ráp hơn tay cô rất nhiều, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn. Lúc hai người chạm vào nhau, cô có cảm giác như chạm vào tàn thuốc làm bị phỏng, nắm một lúc lâu mới cảm thấy là thật.

***

Nhiệt độ trong xe nóng dần lên, trên người cô lại lúc nóng lúc lạnh từng hồi.

Cần gạt nước quệt quệt dọn tuyết, bởi vì đã đóng băng nên kính chắn gió lại càng dính chặt thêm.

Quy Hiểu cầm khăn lau xe định đi lau.

Tay vừa chạm lên cửa xe, ánh mắt đã bất giác nhìn tới tiệm cơm nhỏ cách đó hơn mười mét, giữa trời đông giá rét, từng bóng đèn nhỏ thấp sáng vòng quanh cửa hàng, Lộ Viêm Thần đẩy cửa bước ra, không hề mặc áo khoác, áo sơ mi bị gió cuốn lên, hở ra một đoạn eo nhỏ.

Cách một tấm kính thủy tinh, cô như thể nghe được tiếng anh giẫm lên nền tuyết.

Anh dừng lại bên ngoài cửa xe, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô.

Quy Hiểu hạ cửa sổ xe xuống, gió cứ thế lùa vào, tấp vào cô đến mức không thở nổi: “Còn có chuyện gì sao? Đội trưởng Lộ?”

“Giúp tôi một chuyện”. Cánh tay anh chống lên cửa sổ xe, nhưng lại gọi tên người khác: “Tiểu Thái”.

“Hả?” Tiểu Thái hoàn toàn không hiểu gì: “Đội trưởng Lộ, anh nói, anh nói đi”.

“Muốn nhờ cô một việc thật”. Lộ Viêm Thần không giống như đang đùa, “Tôi muốn dẫn thằng bé đến Bắc Kinh học, có thể tìm giúp tôi một trường học tốt tốt chút được không?”

“Đến Bắc Kinh, mang thằng bé kia sao?” Tiểu Thái máy móc lặp lại: “À, chuyện này, Quy Hiểu có cách”.

Đôi mắt đen kịt của Lộ Viêm Thần rốt cuộc cũng nhìn đến cô: “Quy Hiểu?”

Trời đông lạnh đến mức hít thở cũng làm cho người ta cay mũi.

Quy Hiểu nhìn cảnh tượng mờ mịt trước cửa xe chặn gió, mở gạt nước thêm lần nữa, thử gạt băng đi: “Người nhà đội trưởng Lộ điều kiện không tệ

mà, mấy chuyện này chỉ cần tiền là giải quyết được, không cần phải tìm chúng tôi giúp đâu”.

Lộ Viêm Thần nghe xong câu châm chọc đó thì bình thản đáp lời: “Tôi làm lính thì sao mà có tiền được chứ”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lang Thang Trên Đường Người (4)

Những lời này lại khiến Quy Hiểu run lên.

Anh gõ lên cửa xe, bên bả vai đọng tuyết, cùng cô đối mặt, ánh mắt không ẩn chứa chút tình cảm nào, anh thấp giọng lặp lại: “Giúp tôi một việc”.

Như thế đã thay đổi thành một người khác hẳn, quên đi những lời lẽ cứng rắn ở quán ăn nhỏ mười phút trước, ngay cả xin lỗi cũng là lời nói dối đầy gượng gạo.

“Quy Hiểu”. Tiểu Thái cũng kịp định thần, vội nói đỡ cho Lộ Viêm Thần: “Coi như giúp tôi đi, chuyện này cứ ghi vào khoản của tôi là được”.

Mười năm qua, có nhiều thứ không thể trở về như trước, nhưng giờ cô lại giận đối với anh như ngày nào.

Hơn nữa... cũng có phải bạn bè trai gái gì đâu.

“Ngày mai em về Bắc Kinh”. Cô nắm chặt tay, nói chậm lại: “Chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu, phải bàn bạc thêm đã. Anh cứ sớm mang đứa bé đến Bắc Kinh đi, nhân lúc nghỉ đông, đừng làm chậm việc đi học của cháu”.

Giống như tâm sự với những người bạn trước kia, quan tâm không ít.

Nếu như anh không thể... thì giúp anh cũng không phải vấn đề.

“Cứ nói bây giờ đi”. Ngược lại, anh không hề khách khí chút nào.

Cô ngạc nhiên: “Bây giờ?”

Tần Minh Vũ cũng bước tới, tranh thủ đáp lời: “Đúng thế, bây giờ đi. Cô xem hai cô giúp tôi một việc lớn như vậy, người làm cha như tôi cũng phải cảm ơn hai người chứ. Hay là tới uống một ly rượu đi, đêm nay đội trưởng Lộ không uống, để anh ấy đưa mấy cô về”.

Cứ qua qua lại lại như thế, cuối cùng Quy Hiểu lại bị mọi người hùa nhau khuyen về.

Vẫn là cái bàn nhỏ kia, Tần Minh Vũ buông bức màn xuống, thắt lại rồi nhét vào khe hở giữa vách tường và lò sưởi, sạch sẽ hơn không ít. Lộ Viêm Thần thay đổi thái độ vừa rồi, tự mình mang ghế đến cho Quy Hiểu ngồi.

Anh nói ngắn gọn nguyên nhân. Bởi vì Tần Minh Vũ còn lâu mới xuất ngũ. Tần Tiểu Nam ở một mình giữa làng Erlan, không ai trông giữ, rất tội nghiệp, cho nên anh muốn mang thằng bé về Bắc Kinh học tập vài năm.

“Em có giúp đỡ Tiểu Thái một lần”. Cho nên Tiểu Thái mới nói cô có cách, “Nhưng trường hợp của các anh và Tiểu Thái lại không giống nhau. Không có người giám hộ chứng minh chuyển đổi hộ tịch, cũng không có người giám hộ điều động công tác để xác minh, thậm chí anh cũng không phải là người giám hộ. Cho em chút thời gian, anh cứ tìm địa chỉ nhà cho cậu bé trước đã”.

“Nói thế thì phải mua phòng trước?”

Nhà ở Bắc Kinh đâu có dễ mua như vậy.

Quy Hiểu kinh ngạc: “Mua nhà? Hộ khẩu của anh còn chưa chuyển về mà? Em có thể thuê phòng giúp anh”.

Anh lờm Quy Hiểu một cái: “Để tôi tự giải quyết”.

Tự giải quyết? Anh đã mười một năm chưa về, dù có giải quyết được thì tốn không ít thời gian đâu.

Nhưng mà... những điều này đâu liên quan gì tới cô, ít nhất thái độ của Lộ Viêm Thần cũng rất rõ ràng.

“Được rồi”. Quy Hiếu bỏ qua vấn đề này: “Thủ tục ở Bắc Kinh em sẽ làm, chứng minh xong các chuyện trên thì có thể được nhận vào học, ở đây cũng cần có người làm thủ tục nữa”.

“Tôi có nói với hiệu trưởng rồi, đến lúc đó sẽ cho người đưa tới”. Tần Minh Vũ chủ động xin nhận việc.

Mọi chuyện cũng giải quyết gần xong xuôi, duy chỉ có một chuyện không xác định được đó là thời gian đưa Tần Tiểu Nam đến Bắc Kinh. Quy Hiếu góp ý là sắp sang năm mới rồi, nhất định phải đưa sang trước năm, còn gặp mặt hiệu trưởng luôn. Thủ tục thì qua năm có thể làm.

Nhưng có lẽ ở đây Lộ Viêm Thần còn có chuyện quan trọng phải xử lí, Tần Minh Vũ lại không xuất ngũ được, càng không thể tự tiện đi qua đi lại như thế.

“Để tôi suy nghĩ thêm”. Lộ Viêm Thần chưa đưa ra đáp án chắc chắn, “Hai ngày nữa sẽ nói cho cô biết”.

Lúc trở về khách sạn, Quy Hiếu không ngủ ngay mà lại tựa đầu vào giường xuất thần.

Lúc trước khi ở cùng nhau, thời gian đó quả thực không hề thích hợp, cô phải thi cấp ba, anh chuẩn bị thi đại học, không được bao lâu cô phải đến trường cấp ba trọng điểm để học, Lộ Viêm Thần cũng đi sang tỉnh khác.

Hai người vừa mới bắt đầu đã chuyển thành yêu xa, không gặp được nhau mà chỉ dựa vào gọi điện, có khi cô thấy cực kì uất ức. Vất vả lắm mới

nhận được đến nghỉ đông, cô tìm đủ cách trở lại trường cấp hai trên trấn. Đêm đó vừa đi tới đại viện, cô muốn anh bất ngờ nên không hề nói trước, đêm hôm khuya khoắt đạp xe tới xưởng sửa chữa ô tô tìm anh, đến nơi thì nói bác bảo vệ gọi anh ra.

Không bao lâu đã nhìn thấy dáng người cao cao gầy gầy đó, anh cầm cái cờ lê màu bạc đi ra, gió lạnh vù vù, mà lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi như thế.

Cô chạy vội tới: “Đông lạnh mất rồi”.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ phừng phừng của cô vì mới gắng sức đạp xe một mạch tới: “Lạnh thì đến đây”.

Cô lúng túng: “Em nói là anh bị đông lạnh ấy, sao mặc ít vậy”.

Đi theo anh vào nhà, thấy mọi người cười hỏi: “Bạn gái à?” Anh cam chịu.

Cô vẫn tự nhủ: “Sau này phải gả cho ông chủ nơi này rồi...”

Mấy ngày nay trừ buổi tối phải về nhà cô mình ngủ, ban ngày cô đều ngồi trong căn phòng lạnh buốt của anh ở xưởng sửa xe, hoặc là ngồi xồm trên chiếc ô tô bên cạnh, nhìn anh nằm sửa xe bên dưới, đưa dụng cụ cho anh. Cứ thế rồi bàn tay, cánh tay cũng đen thui toàn đầu máy, lúc anh chui từ dưới gầm xe ra vẫn để mình trần.

May mà mặt mày tuấn tú, dù lăn lộn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Cô là người theo chủ nghĩa lạc quan, cô nghĩ dù sao mỗi năm đều có nghỉ đông nghỉ hè, trường cấp ba thì chỉ có ba năm thôi không phải sao? Chờ đến khi cô lên đại học thì ổn rồi.

Nhưng mà nghỉ đông qua không được bao lâu, Lộ Viêm Thần đã nhập ngũ rồi.

Từ đó trời nam biển bắc, gọi điện thoại cũng không gọi được, dù cô có gặp chuyện gì khó khăn, thời gian anh nghe cô khóc cũng không có nữa. Cô phàn nàn nhiều hơn, anh cũng không kiên nhẫn, đều là những thanh niên mười mấy tuổi đầu, làm sao còn cách nào khác được. Vốn cơ hội gọi điện đã không nhiều, hiếm khi gọi được lại toàn cãi nhau, nhớ tới ngày đó đúng là không tốt đẹp.

.....

Ngủ đến nửa đêm, Quy Hiểu nghe thấy tiếng gió, không biết là trong mơ hay ngoài cửa sổ.

Cô mơ hồ chui ra khỏi giường, sờ lên cửa sổ thủy tinh, đúng là bão tuyết rồi, đèn đường tắt hết, chỉ còn mấy ngọn cây ngoài cửa sổ lắc lư. Nhìn một lát rồi lại không ngủ được.

Cô bật công tắc, đèn liên tục, ánh sáng từ phòng ngủ kéo dài đến tận toilet. Cuối cùng, cả người uể oải tựa vào bồn rửa tay bên cạnh, vặn vòi nước ra, không có nước ấm, chỉ còn lạnh buốt.

Cô nhìn nước chảy rào rào cả buổi, trong đầu đều là chuyện anh nhờ mình kia, tính sao cũng thấy thời gian quá gấp.

Nghĩ thấy không ổn nên đành gọi điện lại cho anh.

Điện thoại được kết nối, bên đầu dây từng tiếng tút tút như kéo cô trở về mấy giờ trước đó, ngồi đối mặt cùng anh trong không gian kia, nhắm mắt lại vẫn có thể tưởng tượng ra hình dáng anh và đôi mắt đen kịt như ngâm nước lạnh.

Âm chờ kết thúc, điện thoại được bắt máy. Nhưng cô lại giống như nghẹn họng, không biết phải bắt đầu thế nào.

Im lặng kéo dài, hai người đều không nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là anh nói trước: “Còn chưa ngủ à?”

“Ừ”. Cô giụi mắt: “Anh thu dọn cho Tần Tiểu Nam đi, em dẫn bé về trước. Bốn giờ hai mươi chiều mai bay, lát em sẽ mua vé bổ sung cho bé, anh nhớ ba giờ đưa bé tới, không lại trễ chuyển...”

“Quy Hiểu”.

“Dạ?”

Chỉ còn tiếng nước chảy.

Cô nhớ tới hằng năm lúc gọi điện thoại cho anh, nắm chặt ống nghe, tiếng hít thở của đối phương cũng vang lên thật lớn, giờ điện thoại ngày càng phát triển, những tiếng ồn này không còn bao nhiêu nữa.

“Đêm hôm khuya khoắt rồi đấy”. Có lẽ Lộ Viêm Thần đang ngậm điều thuốc, từng chữ nhấn nhá không rõ ràng: “Tắm không sợ lạnh à?”

“Em không có tắm”. Quy Hiểu đưa tay vịn chặt vòi nước.

Rõ là chỉ mặc một bộ đồ ngủ, vải vóc mỏng tang, nơi cổ áo, thậm chí sau lưng, mu bàn chân đều lộ ra ngoài khí lạnh. Nhưng cô lại không nở trở về phòng chui vào chăn bông, chỉ sợ hoạt động nửa bước điện thoại sẽ cắt mất vì tín hiệu không tốt.

Lại một khoảng yên tĩnh kéo dài.

“Tắt máy đây”. Lộ Viêm Thần dặn dò một câu rồi cắt.

Nhìn qua hơn phân nửa làng Erlian, và cả tiệm cơm nhỏ kia nữa.

Anh mở cửa ra, kéo một cái ghế ném vào góc tường rồi ngồi ngay giữa gió thổi vù vù.

Trước kia lúc nhận người vào trung đội, anh vẫn thường ngồi vắt chân lên trên cạnh bàn, lật từng sơ yếu lí lịch chất đầy như núi, cảm thấy hứng thú nhất là về nhược điểm của mỗi người. Không ai có thể đánh đâu thắng đó được, kể cả anh.

Giang chân trên mặt ghế, lưng tựa vào góc hẹp giữa bức tường và cánh cửa thủy tinh, im lặng hút thuốc, từng điếu từng điếu một.

Đến hơn năm giờ gió tuyết càng mạnh hơn, mọi người bên trong cũng dần tỉnh dậy, hoặc là hai ba tên uể oải tiếp tục nói chuyện phiếm, hoặc là nằm sấp mơ hồ ngủ say, anh vẫn nhìn về phía xa, thở ra từng vòng khói nhỏ mờ nhạt trong gió lớn.

Nghe được tiếng bước chân, anh liếc mắt: “Thu dọn đồ đạc cho con của anh đi, hôm sau Quy Hiếu sẽ dắt thẳng bé bay tới Bắc Kinh trước, chắc cô ấy sợ chúng ta đưa nó tới quá muộn”.

Cái này đúng là “giúp người giúp đến cùng” rồi.

“Thật sao? Mọi tình đầu của đội trưởng Lộ đúng là bạn tâm giao mà!” Tần Minh Vũ đặt mông ngồi xuống bậc thang, đụng tới bên chân của Lộ Viêm Thần: “Tôi có hỏi giúp cậu rồi, Quy Hiếu người ta còn chưa kết hôn đâu, thấy cô ấy giúp đỡ như thế chắc vẫn có ý với cậu, bắt lại cho rồi”.

Gió thổi đến mức đau cả mắt, có lẽ cũng là do hút thuốc cả đêm.

Anh trào phúng: “Cũng chẳng phải trẻ trung mười mấy tuổi đầu gì, bắt người ta lại làm m gì? Cởi quân trang ra, không tiền, không nhà, không xe, rời khỏi Bắc Kinh vài chục năm đến cả bạn bè cũng không mấy người.

Người nhà thì chông chất cả đống chuyện hư hỏng, chẳng lẽ kéo người ta vào hố lửa à?”

Lộ Viêm Thần híp mắt, vừa tính toán xem còn bao lâu nữa thì đưa mấy người còn chưa tỉnh ngủ bên trong đi, vừa nhớ tới ngày hôm đó.

Khi ấy cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng không họa tiết, quần đùi đỏ sậm và đôi giày Cavans màu trắng gạo, tóc mai mượt mồ hôi bết lên đầy mặt, lúc đi tới nam sinh cả phòng đều nhìn qua. Khiến anh nhớ lúc còn bé vẫn hay để chân trần ra bờ sông mò cá, nước suối trong ít cá, chỉ có thể mò được mấy vỏ sò nhỏ hơi hé mở, sạch sẽ mà xinh đẹp, được nước rửa trôi không còn hạt bụi nào.

Lúc cô nhìn thấy mình, hàm răng cắn nhẹ lên môi dưới, khẽ cong lên. Đẹp lắm.

Hai ngày sau, Tiểu Thái và mấy người còn lại đi Ulan Bator.

Một mình Quy Hiểu thuê xe đến sân bay, đứng ở nơi check in chờ họ. Ba giờ, Lộ Viêm Thần mang theo một cái túi du lịch màu đen xuất hiện, anh vốn đã đường hoàng bẫm sinh, người cao lại có ưu thế, mười một năm trong kiếp nhà binh, dáng người càng thêm cao ngất, đi vài bước cũng khiến cho người qua đường thành mảng nền bên cạnh. Muốn không chú ý cũng khó khăn.

Lộ Viêm Thần đứng lại, đặt túi du lịch xuống, anh kéo Tần Tiểu Nam từ sau lưng lên trước: “Hộ chiếu”.

Tần Tiểu Nam lập tức hiểu ra, hai tay vội đưa cho Quy Hiểu.

Quy Hiểu mở ra kiểm tra, thấy Tần Tiểu Nam chỉ vừa mới được bảy tuổi, đúng là một thằng bé trưởng thành sớm.

Đây là lần đầu tiên cô mang một đứa trẻ đi máy bay, sợ làm lạc mất cho nên chuyện đầu tiên là muốn kéo tay thẳng bé. Tân Tiểu Nam nhìn nhìn nhí nhí liên tục nghiêng mắt nhìn Lộ Viêm Thần, Lộ Viêm Thần cũng chẳng muốn để ý tới tâm tình “thẹn thùng” của đứa nhỏ, khi Quy Hiểu làm xong hết các thủ tục đăng kí, anh tiễn hai người họ đến bên ngoài cửa kiểm an: “Qua năm tôi sẽ quay về Bắc Kinh”.

Quy Hiểu gật đầu.

Sau đó hai người cũng không nói thêm lời nào, chờ đến lượt kiểm tra, cô sửa sang lại túi máy tính rồi yên lặng nhìn.

Lộ Viêm Thần vẫn cho hai tay vào túi quần như trước, đứng bên cạnh cửa kiểm an, giữa vô số người đi vào bên trong, chỉ có mình anh không nhúc nhích. Bỗng nhiên cô lại có một suy nghĩ chẳng lành, sợ anh sẽ như lời lúc hai người vừa gặp mặt, vĩnh viễn ở lại làng Erlian...

May là, đứa bé đang nắm lấy tay mình, nhiệt độ cơ thể đó như nhắc nhở cô, ở đây còn một người cần chăm sóc.

Anh nhất định sẽ về.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tình Yêu Xa Xi (1)

Hai người ở bên nhau một thời gian, đó cũng là thời điểm lạnh nhất của mùa đông năm đó.

Bình thường xưởng sửa chữa ô tô vẫn sử dụng năng lượng mặt trời để đun sôi nước rửa xe, đến mùa đông, nước lạnh tới kinh người, phòng tắm cũng không ai thèm bén mảng. Có thể anh nghĩ nếu như về nhà tắm nước nóng thì sẽ lãng phí thời gian ở cùng cô, cho nên sau khi chui từ gầm xe ra, anh cứ để mình trần đẩy cửa bước vào. Lúc trở ra cả người lạnh cứng đến mức cả ngón tay cũng run lên bần bật.

Lúc quay trở lại phòng, Quy Hiếu đang nằm trên chiếc giường đơn của anh, chui tọt trong chăn, chân còn tựa vào ống sưởi đang tỏa ra hơi ấm, thấy anh vào thì vội vàng vén chăn bông ra: “Mau vào, mau vào đây”.

Lúc hai người cùng chui vào trong một cái chăn bông trên chiếc giường nhỏ hẹp, khi ấy mới phát hiện ra giờ xấu hổ muốn chết.

Anh sợ cô khó chịu cho nên có thuê TV và máy VCD về cho cô xem, bộ phim điện ảnh hot nhất lúc bấy giờ là phim Titanic, cô chọn lựa rồi mang tới đó. Lúc hai người chui vào chăn sưởi ấm, trên màn ảnh diễn ra cảnh nam nữ chính đứng trước mũi thuyền hôn nhau, Quy Hiếu lúng túng đến mức không dám thở. Lộ Thần dựa vào đầu giường được quét nước sơn màu xanh lục, cách cô khoảng nửa người.

“Lộ Thần”.

“Ừ”.

“Ở trường có một bạn học rất phiền ấy, cứ tan học là chặn đường em, anh vẫn còn ở trường thì tốt biết mấy”.

“Theo đuổi em à?”

Cô gật đầu.

Hai người tiếp tục xem TV, lòng thêm hốt hoảng. Trong phim, hai nhân vật chính bước vào một căn phòng được trang hoàng xa hoa. Rose thay áo ngủ muốn được làm người mẫu vẽ tranh. Quy Hiếu không dám nhìn tiếp nữa, lại không thể mở miệng nói tắt phim: “Không phải anh cũng biết vẽ sao?” Cô khẽ khàng hỏi.

Anh “Ừ” như thể đang cười: “Muốn làm gì?”

Muốn chuyển chủ đề đó...

“Đừng nhìn”. Giọng nói của cô có phần cứng nhắc, vội nín lấy anh: “Đừng xem nữa”.

Lộ Thần cũng không có tâm tư xem tiếp, mò mò lấy điều khiển từ xa, hình ảnh dừng lại ở màn hình chờ VCD. Anh định hỏi cô có muốn xem phim gì khác không, ví dụ như Young and dangerous gì đó, còn hai mươi mấy bộ phim có thể xem cho hết thời gian.

Điều khiển từ xa trên tay phải chuyển qua vài vòng.

Quy Hiếu đưa tay ra sờ lên cánh tay anh, thấy anh còn chưa ấm người lên được: “Nếu không thì anh với em chuyển sang chỗ khác, chỗ nào ấm ấm ấy”. Quan tâm thế mà không được người kia đếm xỉa: “Không cần đâu”.

Người đang ngồi dựa đột nhiên cúi xuống.

Eo bị tay anh nắm chặt, cách một lớp áo len vẫn có thể cảm giác được cái lạnh ở nơi đầu ngón tay.

Trước ngực bị anh đè nặng lên, lồng ngực không còn đủ dưỡng khí, rất khó chịu, khó chịu vô cùng... Một ngày dài như một năm, áp dụng câu nói này ở đây chắc chắn là không đúng, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ là như vậy. Tim đập rộn ràng.

“Lộ Thần”.

“Ừ”. Bờ môi nhích lên, môi hai người chạm cùng một chỗ.

Anh hôn cô, thực sự hôn cô, từ bờ môi đến khóe miệng.

Cứ hôn như thế vài phút đồng hồ, trong căn phòng yên tĩnh. Đây là nụ hôn đầu tiên của cả hai người, cũng không biết có phải mở miệng hay không, lúc nào cũng muốn tiến thêm một bước. Nhưng cứ hôn như thế, dần dần lại trở nên nghiện.

“Sau này nếu có người theo đuổi em thì phải nói là có bạn trai rồi”.

“Em có nói...”

Lộ Thần lại cúi xuống dùng miệng mình chặn lấy môi cô.

Đầu lưỡi ướt át tìm lấy cô. Hai người rúc vào trong chăn, hơi nóng dâng lên hừng hực, cô bị hôn đến mê mẩn thần thờ, cả người cũng trở nên mềm nhũn, rồi lại nghĩ, khó trách người ta ai cũng thích được hôn... Lần đầu tiên nhìn thấy anh giữa sân vận động, ai mà nghĩ tới rồi sẽ có một ngày hai người cùng nằm trong căn phòng lạnh buốt, chen chúc giữa chăn bông ấm áp, ôm ấp rồi lại làm mấy chuyện thế này...

Đến tối, trong xưởng sửa xe chỉ còn hai người họ.

Lộ Thần lái xe lên thị trấn mua không ít thịt cá tôm và rau cải mang về.

Nơi nấu cơm là căn phòng bên cạnh nơi anh ngủ, góc sau cùng của nhà xưởng. Mới đầu Lộ Thần còn không cho cô vào vì sợ dơ, Quy Hiếu lại cứ

cố ý muốn vào cùng giúp đỡ, anh dọn dẹp lại đồng thùng nhựa đựng cơm thừa trong góc, mang thùng đi rửa sạch sẽ hết mười phút rồi mới cho cô bước vào. Anh lấy một cái thau sứ trắng rồi rửa hết bùn cát trên từng con tôm một, lại ném vào trong mâm, tôm lột vỏ còn vương trên mình vài giọt nước, óng a óng ánh, vô cùng đẹp mắt.

“Anh muốn xào hay sao?” Quy Hiếu ôm eo anh từ phía sau, xúc cảm cũng không hề tệ.

“Em muốn ăn thế nào?” Anh lau sạch tay, bắt đầu ngắt rau cải, mấy lá hơi già và nát đều vất hết.

“Bọc trứng gà chiên đi”.

Lộ Thần cười cười: “Đúng là không ngại phiền nhĩ”.

Quy Hiếu vui sướng: “Dù sao cũng không phải em làm mà”.

Hơi ga phun lên một ngọn lửa nhỏ, ôm lấy đáy nồi sắt ngăm đen, từ đáy lửa màu xanh ngọc cho tới ánh lửa nhọn vàng nhọn nhạt phía trên, bật thêm một nấc, lửa mở lớn hơn. Lộ Thần cũng lười nói chuyện, cho dầu vào, đánh trứng gà.

Hôm sau lại qua tiếp, mọi người ở xưởng sửa xe đều quen cô, còn có thể gật đầu chào hỏi. Quy Hiếu ngại ngần chào lại rồi vội vàng chạy tới, dưới chiếc xe tải nhỏ được chống lên cao, bị gỡ đến lưng tung lộn xộn, tìm thấy anh.

Anh nằm trên tấm đệm đầy dầu mỡ, mặc một chiếc áo sơ mi, tay áo xắn đến cùi chỏ, miệng còn cắn một chiếc linh kiện màu bạc. Môi anh khá mỏng, đường cong khuôn mặt cũng tốt, da lại trắng, hình dạng của món đồ được cắn cũng rất dễ nhìn, một vẻ đẹp đan xen giữa thanh niên và đàn ông trưởng thành.

Thấy cô nhìn như vậy thì không được tự nhiên, anh liếc cô một cái, tay trái lấy vật đang ngậm kia xuống: “Vào phòng chờ đi”.

Quy Hiểu vòng hai tay ôm lấy chân mình: “Không đi, em muốn ngồi xem anh làm việc”.

“Nhà xưởng lạnh lắm”,

Quy Hiểu không cam lòng đi vào, lại sợ anh nổi giận, suy nghĩ một lúc rồi im lặng đưa tay phải ra, làm nũng muốn được anh nắm tay một cái. Lộ Thần cũng bất đắc dĩ thả cờ lê xuống, quay đầu bốn phía tìm khăn mặt, định lau sạch tay trước đã.

“Không cần lau đâu, lát em tự rửa tay”.

Anh không lay chuyển được cô, dịch sang mấy tấc rồi thò tay từ dưới sàn xe ra, nắm lấy bàn tay kia.

Hai người lặng yên nắm tay một lúc.

Tới nửa ngày sau có người ôm một hòm linh kiện sang, Quy Hiểu mới vội vàng rút tay lại, chạy đi. Cô vào phòng của anh cứ thấy nhẹ nhõm như quay lại nhà mình, cởi áo lông ra rồi tự giác ngồi xõm trước đầu VCD tìm đĩa. Nghĩ tới bộ phim Titanic mới coi được một nửa cho nên lại nhét vào. Kết quả là đang lúc hai nhân vật chính hoạt sắc sinh hương trong xe, anh lại bước vào.

Trời.

Quy Hiểu vội cầm lấy điều khiển từ xa, ai ngờ nó lại không chịu thua kém, rớt thẳng từ góc chần xuống nền xi măng trên đất.

Lộ Thần liếc mắt nhìn Leonardo đang cởi áo nằm trên người nữ chính, cửa thủy tinh mờ khói còn in rõ ràng một vết bàn tay... Sau đó anh lại có

phần ý vị liếc nhìn sang cô.

Quy Hiểu nắm chặt chần che kín mặt, cảm giác như thể đang nhìn phim cấm lại bị bạn trai bắt được vậy.

Không phải cô cố ý mà, cô chỉ muốn xem kết thúc thôi.

Sao phim điện ảnh lại chiếu mấy cảnh như thế chứ.

“Dọn dẹp một chút rồi đi ăn cơm nào”. Lộ Thần lấy hộp thuốc lá từ trong túi quần ra, ngậm một điếu rồi giật chần bông lôi cô ra: “Đừng có xem mấy thứ này cả ngày nữa, phải chăm chỉ học hành”.

....

Trước khi anh nhập ngũ thì có đến trường cấp ba tìm cô một lần.

Cũng là vào mùa đông.

Cô đang dắt xe đạp từ cổng trường bước ra, vừa nói chuyện với bạn học, cười thành tiếng, lúc kéo khăn quàng cổ định nhảy lên xe thì nhìn thấy một chàng thanh niên trẻ tuổi dưới gốc cây cạnh cánh cửa nhỏ phía đèn đường bên phải. Nam sinh đại học và học sinh cấp ba đúng là rất khác nhau, anh đứng đó nhìn sang, cổ áo được dựng thẳng chắn gió, đôi mắt nhìn nghiêng tìm thấy cô gái của mình.

Như Mạnh Tiểu Sam nói là, chỉ cần Lộ Thần cam tâm tình nguyện thì không có em gái nào anh không quyến rũ được.

Lúc Quy Hiểu nhìn thấy anh, bước chân cũng giật mình dừng lại.

Mũi thấy cay cay, còn chưa kịp tạm biệt bạn học đã vội đẩy xe qua. Lộ Thần biết đây là trường cấp ba cô học, biết có nhiều người sẽ nhìn thấy, cho nên cũng không làm mấy động tác quá thân mật, anh cầm lấy xe cô rồi ngồi

lên trước: “Lên nào”. Quy Hiếu nghe lời nhảy lên, ôm chặt lấy một góc áo vải bông của anh.

Hai người đạp xe rời đi, giữa dòng người tan học.

Lộ Thần không quen thuộc nơi này, Quy Hiếu cũng sợ người quen nhìn thấy sẽ phiền phức, cho nên hai người đi thuê một gian phòng.

Anh lên lầu trước, cô đi thang máy chuyển sau, lúc vừa bước vào phòng, nhìn thấy ga giường trắng như tuyết thì đành phải vờ ngây ngốc... Lộ Thần nhìn quanh phòng một vòng rồi đi ra ngoài, không được bao lâu lại ôm một túi Kentucky Fried Chicken vào. Cô ăn, anh nhìn.

Không làm thêm gì cả, đợi cô ăn no thì thu dọn một đồng trên bàn vất đi: “Nhanh về nhà nào”. Nhưng mà cô lại không nỡ bỏ đi, cứ ở thêm ở thêm, đến hơn tám giờ, hai người không làm tổ trong phòng khách sạn nữa, đạp xe một lúc dưới bồn hoa rồi đứng giữa đầu gió, hết hôn rồi lại hôn.

Bồn hoa cao cỡ nửa người, lá xanh mướt đung đưa liên tục, lờ mờ, vắng ngắt.

Quy Hiếu bị gió thổi đến không mở mắt ra được, muốn khóc, nhưng cũng không nỡ bỏ. Lộ Thần cởi áo bông ra ôm cô vào ngực, chắn gió thay cô, cầm đặt lên trán người kia: “Không phải đã nói xong rồi à? Giờ lại không chịu chia tay”.

“Biết khi nào em mới học xong đây”. Nước mắt cô rơi lã chã, “Học sao cũng không hết được, mẹ em còn nói phải học lên tiến sĩ, khi đó em lớn từng nào rồi...”

Học tiến sĩ? Đột nhiên Lộ Thần lại nghĩ đến một câu mà Hải Đông từng nói: “Cậu đúng là một cọng cỏ đuôi chó đẹp mã, đừng nhìn tôi, tôi không bằng cậu, là một cọng cỏ khó nhìn. Nói thật với cậu, cậu và Quy Hiếu

chênh lệch quá nhiều, sau này sẽ càng nhiều hơn. Cậu đừng có mà không tin, lúc đó cậu không gánh được đâu”.

Sau này Quy Hiếu nhớ lại ngày hôm đó, trong lòng chỉ có hai suy nghĩ, sớm biết đó là lần gặp cuối cùng trước khi chia tay, cô sẽ hôn nhiều hơn một lúc, còn nữa, lúc đó Lộ Thần rất yêu cô, một đầu ngón tay cũng không nỡ chạm.

Anh quay đầu bước đi trong gió, Quy Hiếu khóc lóc đập xe trở về.

Lúc về nhà cô tự nhốt mình trong phòng, leo lên giường trùm kín chăn, khóc tiếp. Cũng không chịu ăn cơm, mẹ gọi tới thì nói mình thi không tốt nên đang tự kiểm điểm. Kim đồng hồ chỉ hai giờ sáng, cô nhớ ra bài tập toán còn chưa làm hết. Mở túi xách ra, lấy từng quyển sách giáo khoa, một tập tài liệu và một chiếc hộp.

Ánh đèn bàn mờ昧, cô mở tập tài liệu đó ra, là tranh của anh...

Bức vẽ này là hình mùa đông năm trước, lúc cô loay hoay trước máy VCD, tay lục tìm đĩa CD, cả người chìm dưới ánh đèn, căn phòng rộng rãi đó, bàn ghế đều như thể đã qua rất nhiều năm. Buc tranh này cũng giống như chiếc điện thoại MOTO ngày ấy, không hề bị vất đi, mà còn bọc một tấm màng plastic mỏng.

Về sau ba Quy Hiếu tìm ra lại nghi cô yêu sớm.

Lúc đó anh đã đi lính rồi, ba châm chọc rồi khiêu khích: “Đứa nào có tiền đồ thì thi trường quân đội, tốt nghiệp thì tới Thanh Bắc học nghiên cứu sinh, sau mới vào một doanh phù hợp. Chứ như Lộ Viêm Thần rõ là trốn tránh, không hiểu biết gì, thi không đậu trường quân đội nên mới tham gia quân ngũ”.

Ba ngắt lời, hai năm sau nhất định thằng đó sẽ phải xuất ngũ về nhà.

Trong lòng ông, có lẽ Lộ Viêm Thần có làm gì cũng sai.

Anh có rất nhiều ưu điểm mà.

Không oán giận, mục tiêu rõ ràng, đối xử với mọi người rất tốt, và với cả cuộc sống của chính mình, dù có khó khăn cũng có thể đứng lên, bước đi thẳng tắp. Dù không còn tình yêu và những kí ức bên nhau, anh cũng vẫn như những viên long não bị người ta ném vào một góc khuất trong tủ quần áo, giúp người ta phòng ẩm, phòng muỗi mọt, phòng hư hỏng.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tình Yêu Xa Xi (2)

Nhoáng một cái đã đến Tết âm lịch.

Lúc Lộ Viêm Thần đưa hộ chiếu kèm vé máy bay cho cô thì không hề nói tí mĩ, chỉ bảo là tạm thời không tiện cầm theo hộ khẩu và giấy khai sinh. Quy Hiếu bèn nhờ em họ mình vội vàng mang qua. Mấy năm nay em dâu Quy Hiếu vẫn hay làm từ thiện giúp đỡ vùng núi xa xôi, bởi vậy nên mới có quan hệ tốt với các trường học trọng điểm thường có chuyển đổi học sinh.

Giúp Quy Hiếu xin một suất cũng xem như báo đáp, chứ không phải là chuyện gì ơn huệ.

Chỉ có điều lại để cho em họ có cơ hội trêu chọc cô lần nữa, đi Nội Mông giải sầu về mà còn ôm thêm một đứa bé không có hộ khẩu, giải quyết việc học hành cho thằng bé thì không nói, còn để cho nó ở luôn trong nhà.

“Chị à, nếu không phải chị là nữ, điều kiện không phù hợp thì em sẽ nghĩ đây là đứa con chị để lại ở Nội Mông đấy”.

Đừng có nói nữa, cũng gần như thế rồi còn gì.

Em dâu giải quyết xong các thủ tục bán chính thức, nhưng vẫn nhấn mạnh với cô là: Nhất định phải có hộ khẩu, có thể bổ sung sau nhưng không thể không có được.

Quy Hiếu nghĩ, nếu như có thể bổ sung sau thì cũng không phải làm gấp bây giờ, qua năm rồi bàn tiếp.

Ngày hoàn tất mọi chuyện xong, Quy Hiểu vui vẻ đưa thằng bé đi ăn cơm, là một tiệm cơm Tây đắt tiền, còn gạt cậu nhóc uống hai ly rượu vang đỏ. Cô phải lái xe về, nên một giọt rượu cũng không được dính.

Lúc trên đường về, thằng bé xấu hổ như thể được đánh phấn son: “Chuyến trường có đắt lắm không ạ?”

“Không tốn tiền đâu”. Quy Hiểu trả phí đỗ xe, chạy ra khỏi bãi: “Hệ chính quy mà”.

Thằng nhóc như trút được gánh nặng: “Cha con có dặn, nếu đắt thì không học nữa. Cha sợ chú Lộ lén chi tiền”.

Thằng bé nói đầu vào đấy, còn kể mấy chuyện bí mật về Lộ Viêm Thần, phần lớn đều nghe từ ba cậu kể.

Đi đến đường vành đai Bắc Nhị, cậu bé kể tiếp chuyện Lộ Viêm Thần vượt qua khu vực bắt người, dẫn cả đội đuổi theo hai ngày hai đêm đến mức lật cả ngọn Tuyết Sơn, chân chó cảnh vụ toàn là máu, mà người vẫn tiếp tục đuổi theo... Lúc đi tới Tây Nhị Hoàn, cậu kể đến cấm khu cao hơn 5000 mét so với mực nước biển, đi bộ mười mấy cây số đến mức thiếu dưỡng khí mà hôn mê, Khi rẽ qua Phố Trường An, chủ đề lại chuyển đến các tư liệu về khí tượng, đến biển chỉ dẫn cũng không có, dưới tình huống thiếu thốn và khó khăn như thế, vậy mà vì nhiệm vụ khẩn cấp, họ phải nhảy dù từ trên cao xuống.

Hóa ra sinh hoạt nhiều năm qua của anh là như vậy.

Buổi tối về đến nhà, cô cố sức ôm thằng bé vào cửa, đi qua phòng khách, lên cầu thang, vừa leo vừa nghĩ có nên làm một cái thang máy trong phòng không, miễn cho sau này mắc bệnh phong thấp hay gãy xương gì gì đó vì bò về phòng ngủ, còn đỡ phải đi bộ nữa.

Đặt thẳng bé lên giường, lau mặt mũi tay chân sạch sẽ, cởi quần áo ngoài rồi đắp chăn lên.

Thấy hơi ẩm quá khô, cô lại mở thêm khí ẩm cho bé.

Tần Tiểu Nam lúc ngủ thì láu lỉnh hơn khi tỉnh. Cô thú vị đưa tay gầy gầy hàng mi dài rậm của thẳng bé khiến cho người ta ghen tị đến lộn ruột, đang rầu rĩ vì chuyện ngày mốt phải rời Bắc Kinh, Lộ Viêm Thần còn chưa quay lại, gửi Tần Tiểu Nam cho người nào mới chăm sóc nó được đây?

Bình thường thì còn dễ nói, giờ là Tết âm lịch, đưa cho nhà ai cũng không thấy hợp.

Được rồi, mai ngủ dậy rồi tính tiếp.

Cô rời khỏi phòng của Tiểu Nam thì nhận được một cuộc điện thoại khá bất ngờ, là Bạch Đào gọi.

Từ sau lần họp lớp cấp hai vào hai năm trước, hai người chưa từng liên lạc lại. Vừa lấy ga giường hong khô ngoài kệ phơi, vừa nghe Bạch Đào nhắc tới một cái tên quen thuộc: Triệu Mẫn San. Người này cô vẫn còn nhớ, lúc còn học cấp hai vì cô ấy mà Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam chia tay, cũng vào ngày đó... cô và Lộ Thần đứng ngoài nhìn thấy một cảnh không thích hợp với thiếu nhi...

Bạch Đào nói: “Triệu Mẫn San hình như trước kia đã ly hôn rồi, mình nghe nói ấy Quy Hiếu, nghe nói thôi, anh Thần mới từ làng Erlan về hai ngày trước, hai người này đính hôn

Cô tưởng mình nghe nhầm: “Ai?”

“Anh Thần”. Bạch Đào giải thích, “Mình nghĩ lần trước anh Thần về cậu có tới tìm, chắc sẽ tới nói với cậu một tiếng”.

Quy Hiểu như chìm vào hôn mê, cô mở cửa sổ ra.

Thở không nổi nữa, nên muốn để gió lùa vào.

Thế là anh về rồi, về mà không nói gì cả.

Mấy hôm trước cô còn ngây ngô dặn anh nhớ lấy hộ khẩu của thằng bé ở làng Erlian tới.

Bạch Đào nói hết mọi chuyện trái phải trước sau cho cô nghe, cũng không có thêm tin gì khác, chỉ có, anh đã về, muốn kết hôn, với Triệu Mẫn San.

Điện thoại tắt, Quy Hiểu đứng trên sân thượng chạy tại chỗ ba vòng rồi đóng cửa sổ lại.

Cửa thủy tinh không cầm chặt, đập thẳng vào tay cô... Hai ngón tay bị kẹt. Cô đau đến mức nước mắt cứ rơi tí tách, cảm giác như bị nghiền nát đi, nhưng lại muốn lấy cái đau này che lấp cái đau kia. Cứ đứng như thế giữa đêm, chờ một lúc, thêm một lúc, hơn một giờ cô mới hết đau, lau hết vệt nước mắt còn sót lại rồi quay về phòng ngủ.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, là hai giờ sáng. Biết rõ là đã muộn sẽ không được trả lời, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, cô vẫn nhắn tin đi: “Nghe nói anh về Bắc Kinh rồi?”

Điện thoại đặt lên tủ TV, người lại bỏ lên giường nằm.

Vừa mới đắp chăn xong, điện thoại lại vang lên, ánh sáng trắng phản chiếu trên màn hình tivi đen kịt, tiếng vang không ngừng lại, là cuộc gọi. Cứ dừng rồi lại rung, gọi liên tục như thế.

Cô tự làm tâm lý cho bản thân mình.

Chẳng qua anh chỉ nhờ máy làm một việc, đã đồng ý, cũng làm xong, nên kết thúc thôi.

Cứ thế rất nhiều lần, xác nhận mình sẽ không ra điều gì không cần thiết, lúc này cô mới nhận máy: “Alo?”

Đêm khuya yên tĩnh, tiếng vang càng trở nên thảng thốt.

Bên kia có tiếng kim loại va vào nhau. Như thể có một mùi dầu máy gay mũi không cách nào xua được, dường như không khí cũng mang thêm màu sắc, lốm đốm đen.

“Xin lỗi Quy Hiếu”. Lộ Viêm Thần nói, “Mấy ngày nay trong nhà có việc gấp nên vừa mới về, không rời đi được”.

“Không sao đâu”. Cô đáp, “Ngày mốt em phải rời Bắc Kinh, cũng sắp tết âm lịch rồi, không tiện mang thẳng bé đi gửi nhờ bạn bè. Nghe nói anh đã về nên em hỏi thử có thể đưa nó sang không”.

“Ngày mốt?” Giọng của anh như có phần không chắc chắn.

“Nếu không mai em lái xe đưa sang nhé, quyết định vậy nha”.

Sau một lúc yên lặng, phía đầu dây điện thoại mới nói: “Làm phiền cô rồi”.

“Không có gì đâu, vừa lúc em có thể giúp đỡ thôi”.

“Tắt máy nhé”. Anh nói.

Cuộc điện thoại bị ngắt.

Lộ Viêm Thần để điện thoại lên nền xi măng. Trong nhà xưởng chỉ còn lại mình anh.

Lúc trước có một chiếc xe bị hỏng đến gần nát ở đây, bây giờ, nằm trên sàn xe mờ mịt, tầm mắt như mờ ảo tượng lại mấy năm trước kia. Mình nằm trên tấm đệm đầy vết bẩn, nhìn Quy Hiếu cúi người bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đưa lưng về phía ánh sáng, còn làm nũng muốn nắm lấy tay anh.

Khi đó tình cảm cô đều gửi gắm qua điện thoại, không nhìn được, không sờ được, thương anh bao nhiêu sao mà anh không rõ?

“Em đang dồn tiền, anh đợi em nhé, em thi lên đại học là có thể gặp được anh rồi. Rồi mình nói một phút đồng hồ được không?”

“Có nhớ em không, haiz, làm sao bây giờ, không có tiếng nói chung rồi, anh không thể nói với em thêm mấy câu hả?”

“Học kì này em trọ ở trường rồi, ghê lắm, một kí túc xá mà tới mười hai người, nhỏ tới mức cái gì cũng cho lên giường hết”.

“Chết mất, mẹ em biết em yêu sớm rồi”.

“Gần đây em không nghe điện ở nhà được, anh đừng gọi cho em nhé, chờ em gọi anh được không”.

“Lộ Thần”.

“Tắt máy nhé”.

...

Lộ Thần.

Cô gọi tên anh, là âm thanh động lòng người nhất thế gian này.

Sáng sớm Quy Hiếu sắp xếp xong hành lý cho Tiểu Nam.

Lúc dẫn cậu bé đến chỉ có một chiếc túi du lịch, khi tới Bắc Kinh cô mua cho cậu không ít đồ, một là vì thấy thằng bé rất đáng thương, từ nhỏ đã phải tự chăm sóc bản thân mình, hai là mua cho cậu áo quần giống như những đứa bé bảy tám tuổi bây giờ, để cậu bé nhanh chóng hòa nhập được với hoàn cảnh, khỏi bị người ta xa lánh. Đưa thằng bé đến chỗ của anh cô vẫn thấy lo lo, xưởng sửa xe đó có thể cho thêm một người nữa ở được không?

Có thể Tần Tiểu Nam nghe nói Lộ Viêm Thần đã về, hận không thể chấp cánh bay đến thị trấn nhỏ kia gặp chú Lộ của bé. Quy Hiếu nhìn thằng bé vui vẻ nhiệt tình như thế thì không rề rà nữa. Dắt thằng bé rời lái xe ra ngoại thành.

Lúc đến thị trấn cũng là hai giờ sau.

Hai năm trước họp lớp xong thì vội vàng ra về, cũng không kịp đến thị trấn dạo chơi. Hôm nay nhìn lại đúng là thay đổi rất nhiều, cửa hàng ba tầng đã đóng cửa rồi, quán bán thịt dê nướng và đi ấy cũng không thấy nữa, chỗ sảnh bi-a mở ra liên tiếp nhiều quán ăn lớn nhỏ.

Con đường bùn đất cũng thay đổi thành đường trải nhựa, điều không thay đổi cũng chỉ có con sông dài không biết bắt đầu từ đâu kia, còn cả hai hàng dương thụ bên bờ sông mấy chục năm phát triển. Lúc lái xe qua có hai ba đứa trẻ đang chơi đùa trên đó, có thiếu niên đuổi theo cô gái, chặn lại rồi khiêng lên vai, từng tiếng cười đùa la hét...

Tần Tiểu Nam đã đến Bắc Kinh nhưng chưa từng tới vùng ngoại thành, chứ đừng nói là vùng nông thôn. Cậu tựa lên vị trí bên tay lái phụ, phấn khích nhìn thị trấn nhỏ nơi chú Lộ của cậu đã lớn lên.

Quy Hiếu đạp phanh, dừng lại nơi cách cửa sắt cao vài thước.

Hình ảnh xuất hiện trong hồi ức rất nhiều lần bao nhiêu năm qua lại hiện ra trước mặt, Quy Hiếu nhìn qua cửa kính chắn gió, nhìn cánh cửa sắt đang mở rộng, sừng sốt hồi lâu, mãi đến khi Tần Tiểu Nam bên cạnh gọi cô.

Cô hoàn hồn: “Tới rồi”.

“Tới rồi à?”

Tần Tiểu Nam hiếu kì nhìn ra bên ngoài, cái này dì Quy Hiếu nói là xưởng sửa chữa ô tô, “Lớn quá, còn lớn hơn con nghê”.

Đúng là lớn thật, hình như lại xây thêm rồi.

Quy Hiếu nói tên Lộ Viêm Thần, bác canh cổng híp mắt lại nhìn cô và Tần Tiểu Nam, ba chữ “lòng hiếu kỳ” thật to thán nhiên ghi lên trên mặt: “Đợi chút nhé cô gái, bác gọi điện vào trong kia”.

Cô nhìn qua tấm cửa thủy tinh không tính là sạch sẽ, nhìn anh đi ra ngoài.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ tinh khôi, áo khoác vải bông màu đen mở rộng, có lẽ vừa tiện tay khoác vào, dáng vẻ như chàng thiếu niên năm nào đó. Nhưng mà trên tay không còn đồ dùng sửa xe nữa, bởi vì muốn tránh cát bụi trong gió thổi qua, anh híp mắt lại, xuyên qua lớp thủy tinh nhìn mình.

Không chút tình cảm...

Quy Hiếu lấy túi hành lý ra, được anh nhận lấy, bàn tay vừa rửa sạch sẽ còn mang hơi lạnh, kề bên cô: “Mới mua à?” Anh thấy có vẻ lạ.

“Ừ, đồ nhiều không chứa hết nên phải mua cái mới”.

Anh gật đầu: “Lát nữa đưa tiền lại cho cô”.

Quy Hiếu vốn định đưa tới cửa, để anh xách túi hành lý rồi đi, Tần Tiểu Nam lại tự nhiên nắm lấy tay cô kéo vào bên trong. Nơi đây quả nhiên đã xây dựng thêm nhiều, lớn gấp hai gấp ba lần trước kia, mặt đất xi măng sạch sẽ gọn gàng, hai bên là hai hàng xe được nâng lên, mỗi chiếc xe bên cạnh đều có công nhân bận rộn.

Từ lúc rảo bước qua cánh cửa sắt, cô đã thấy hư ảo rồi.

Tần Tiểu Nam bước nhanh vài bước, đến hỏi Lộ Viêm Thần WC ở đâu, Lộ Viêm Thần chỉ ra ngoài cửa, nói cho cậu cái phòng nhỏ bên phải ngoài sân. Tần Tiểu Nam vội vàng quay đầu chạy.

Cô và Lộ Viêm Thần đi đến cuối nhà xưởng, đẩy cửa nhôm bước vào.

Bên trong là một dãy phòng nghỉ và văn phòng, mấy người đó nhìn xuyên qua cửa thủy tinh nhìn họ, có đến hơn mấy cặp mắt nhìn theo. Anh cũng không quá quan tâm, đưa cô tới căn phòng cuối cùng, đẩy cửa.

Căn phòng lớn không có trang trí gì thêm, chưa nói đến đồ dùng bên trong, chỉ có giường, tủ, không mới không cũ, nhưng cũng không phải là đồ đạc ngày xưa. Cách sắp xếp thì không hề thay đổi, vẫn như trước đó.

Anh đặt va ly cạnh bình nước nóng bên cửa: “Trong xưởng lạnh, đừng vội cởi áo khoác”.

Vừa nói xong anh lại cởi áo khoác trên người ném lên ghế xa lông. Thuận tiện lấy nửa gói thuốc trên bàn trà.

“Em chỉ nói mấy câu rồi đi thôi”. Quy Hiếu đứng bên cạnh cửa, tiện tay kéo cổ áo lên đến chóp mũi, “Chuyện của Tần Tiểu Nam em đã làm xong rồi, nhưng vẫn thiếu hộ khẩu, anh nộp bổ sung hộ khẩu là được”.

Anh xắn ống tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay. Cúi đầu, muốn hút thuốc.

“Em đi công tác rất lâu, đến lúc đó sẽ để em họ em đưa anh đến làm thủ tục nhập học”. Cô nói, “Xong một nửa thủ tục rồi, nên anh không cần phải dùng tiền đâu, chỉ là tiểu học không có kí túc xá, cho nên anh xem thuê phòng thử. Dù sao ở đây cũng cách trường xa quá”.

Bật lửa vang lên một tiếng động nhỏ, ngọn lửa từ đầu ngón tay anh bật lên.

“Em có mua cho thằng bé một ít quần áo, quần áo cũ còn tốt thì vẫn để lại, không tốt thì không cất nữa. Giờ nhà của bọn trẻ đều có điều kiện, sau này anh dẫn bé đến tiệm quần áo mua thêm đồ mới. Khác các bạn quá rất dễ bị xa lánh”. Quy Hiếu nói tiếp, “Không cần quá nhiều đâu, bình thường vẫn mặc đồng phục mà. Chỉ thế thôi...Anh có muốn hỏi gì nữa không?”

Ngọn lửa dừng lại trên đầu điều thuốc, đốt cháy lên, Lộ Viêm Thần mới buông ngón tay ra. Tắt lửa.

Anh lấy điều thuốc xuống, vôn vê rồi ngược mắt nhìn thẳng vào cô: “Vẫn còn yêu tôi sao?”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tình Yêu Xa Xi (3)

Hai người đối mặt.

Nói không nên lời, không nói được lời không thương, cũng không cách nào làm trái với lương tâm mà bảo yêu với một người đàn ông sắp cưới.

Giây phút yên lặng thoáng qua, dường như cô lại thấy người thiếu niên từng kéo mình ra sau lưng bảo vệ, cũng ở chính nơi này, tất cả tình cảm bị đè nén ồ ạt ùa về, nuốt trôi lý trí. Quy Hiếu cho tay vào túi áo, nắm chặt lấy lớp vải lót kia, nắm đến mức từng đốt ngón tay cũng cứng đờ đau đớn.

Cô nghe tiếng mình thì thào hỏi anh: “Hôm qua Bạch Đào nói với em, anh muốn kết hôn à?”

Không có tiếng trả lời.

Lộ Viêm Thần bóp méo đoạn thuốc rồi ném vào sọt rác, tay lần mò trong túi quần, hình như quên rằng nửa gói thuốc vẫn còn đang nằm trong tay. Quy Hiếu nhìn từng động tác của anh, rồi lại nhìn anh dừng lại, chờ dẫn nửa ngày, hộp thuốc lá đang nằm trong lòng bàn tay cũng bị cho vào thùng rác.

“... Lộ Thần?”

Cô gọi anh.

Rốt cuộc Lộ Viêm Thần cũng ngược mắt lên, cười tự giễu: “Đúng”.

Cổ họng như có thứ gì đó muốn trào lên, nghẹn ngào: “Khi nào?”

“Tháng sau”.

“... Chúc mừng anh”.

Anh lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Gió lạnh lùa vào khe cửa, thổi qua đầu Quy Hiếu, cánh cửa cũng cùng lúc mở ra, là Tần Tiểu Nam bước vào.

Có lẽ thằng bé đã nghe lén được toàn bộ câu chuyện khi ở ngoài cửa, cho nên lúc vào ánh mắt mới đảo lung tung như thế, rồi lại cẩn thận chuyển đến trên người Quy Hiếu: “Dì ơi”.

Quy Hiếu giật mình, mắt cay cay, nhưng vẫn cố gắng trấn định tâm tình: “Chú Lộ sắp kết hôn, sẽ có rất nhiều việc bận rộn. Mấy chuyện dì vừa nhắc trên đường con nhớ kỹ nhé. Còn nữa....” Vừa định nói Tần Tiểu Nam sau này phải biết nghe lời vợ của Lộ Viêm Thần, dù sao đó cũng là người đã ở bên mình nhiều năm, nhưng cô lại thấy mình không có lập trường gì để nói.

Cuối cùng cô đưa tay vuốt ve đầu thằng bé, rồi thuận tay lau đi mấy vết đen trên mặt không biết đã cọ ở đâu vào: “Còn nữa, nếu có bị bắt nạt thì cứ nhớ kỹ lời dì, học sinh chuyển trường đều phải trải qua giai đoạn này cả, không sao hết, lâu dần mọi người sẽ chào đón con thôi”.

Ngoài cửa có một giọng nữ gọi tên Lộ Viêm Thần.

“Anh tiếp tục làm việc đi”. Quy Hiếu nói, “Em đi đây”.

“Chờ một chút”. Lộ Viêm Thần mở ngăn kéo dưới tủ ti vi, lấy một ví da màu đen ra: “Để tôi gửi tiền túi hành lý cho cô, bao nhiêu vậy?”

“Một trăm”. Cô nói.

Túi hành lý này thuộc nhãn hàng nổi tiếng, vỏ bọc bên ngoài bằng hợp kim nhôm nên cũng rất dễ nhìn, Quy Hiếu nghĩ Lộ Viêm Thần lẩn lộn nhiều

năm trong nghề lính, chắc sẽ không có thời gian mà chú ý mấy thứ này.

Quả nhiên, Lộ Viêm Thần không chút hoài nghi, anh rút trong ví ra năm sáu tờ tiền giấy màu hồng, sau đó lại đổi chủ ý, rút hết mấy tờ tiền đỏ một trăm đồng ra đưa cho cô: “Cả tiền quần áo của Tân Tiểu Nam nữa, mấy ngày qua ở lại nhà của cô, làm phiền cô rồi”.

“Không cần phải rõ ràng vậy đâu”. Cô rút tượng trưng hai tờ: “Lúc ở làng Erlian anh cũng giúp em không ít mà”.

Người bên ngoài chờ lâu mà không thấy Lộ Viêm Thần đáp trả, có lẽ không còn kiên nhẫn nữa, nên chủ động mở cửa ra.

“Gọi sao anh không ra, có khách à?”

Quy Hiểu quay đầu lại, chạm vào gương mặt đó – là Triệu Mẫn San. Mái tóc đen dài xõa trên vai, chiếc áo vải bông màu đen và khăn quàng cổ cùng màu, đơn giản mà đẹp mắt. Chủ yếu cũng là do người đẹp, nên mặc bộ đồ nào cũng sẽ ổn hết thôi.

Hai người nhìn nhau, Triệu Mẫn San cũng có vẻ ngạc nhiên: “Cô là... Quy Hiểu? Còn nhớ tôi không, Triệu Mẫn San lớp hai”.

Quy Hiểu “Ừ” một tiếng: “Cô không khác gì nhiều, vẫn xinh đẹp như thế”.

Năm đó trong khóa học hai người nổi tiếng nhất là Quy Hiểu và Triệu Mẫn San: Một người có bạn là đại ca đại tỷ giang hồ, khiến cho người ta không ai dám chọc, một người nổi tiếng là vì xinh xắn dễ thương, sau khi vào cấp hai lại càng trở mã, mấy nam sinh ở thôn phụ cận cũng chạy tới theo đuổi, mấy lần chặn đường cô nàng xinh đẹp này.

Triệu Mẫn San cười khê: “Cô mới xinh đấy, chút nữa đã không nhận ra rồi. Hóa ra bạn của Lộ Thần là cô hả? Trùng hợp ghê, mẹ Lộ nói hôm nay

có một người bạn của anh tới, tôi còn nghĩ anh ấy ra ngoài nhiều năm như vậy có nhiều bạn bè tôi chưa được gặp mặt, đến xem thử rồi làm quen luôn, không ngờ lại là cô, trùng hợp thật”.

Triệu Mẫn San liên tục cảm thán, Lộ Viêm Thần nhét lại ví tiền vào túi, không nói một lời.

“Đây là con của cô à?”

Triệu Mẫn San thân mật nhìn Tần Tiểu Nam.

Quy Hiểu bèn giải thích: “Là con của chiến hữu anh ấy, đưa cho tôi nhờ làm thủ tục”.

Triệu Mẫn San thoáng sửng sờ, nhưng trước mặt Quy Hiểu vẫn không tiện hỏi thêm, cô khẽ thì thào: “Tôi không nghe Lộ Thần nói gì”.

Người ta tháng sau là kết hôn với người vợ trước mặt này rồi, đột nhiên cô lại thấy mình mang tội. Vừa mới lúc này thôi, đoạn đối thoại của hai người trong căn phòng này cũng đủ khiến người ta khinh thường, không biết liêm sỉ, lại còn mập mờ như thế.

Quy Hiểu, mày quá, quá đáng lắm.

Cả người cô khẽ run run, không muốn ở lại đây dù chỉ là một phút, cô nói vội: “Đưa thẳng bé tới rồi, không có việc gì nữa thì em đi trước”.

“Sắp tới giờ cơm trưa rồi, ăn xong lại đi”. Triệu Mẫn San lấy điện thoại ra nhìn giờ, rồi lại liếc Lộ Viêm Thần một cái, “Người ta từ xa tới, anh không giữ lại ăn cơm à”.

“Không cần đâu”. Quy Hiểu cuống quýt từ chối: “Tôi có hẹn với Mạnh Tiểu Sam rồi”.

“À, Mạnh Tiểu Sam sao”. Triệu Mẫn San và Mạnh Tiểu Sam không phải là bạn học, nhưng vì chuyện của Hải Đông nên từng bị Mạnh Tiểu Sam dạy dỗ, quan hệ tế nhị cả chục năm, giờ nghe Quy Hiểu nói thế cũng không giữ lại nữa: “Vậy thì thôi”.

Quy Hiểu gật đầu cười với Triệu Mẫn San, ánh mắt nhìn qua bóng dáng của Lộ Viêm Thần, cũng không nhìn anh lâu thêm nữa, cô quay đầu ra khỏi phòng. Đi thẳng một mạch ra xe, lên xe, quay xe...

Bất ngờ đụng phải bậc thang của phòng trực ban.

Bác canh cổng bên trong cũng bị làm cho hết hồn, vội mở cửa ra hét lớn: “Cô gái có bị sao không? Không bị thương chứ?”

Quy Hiểu nhìn qua kính chắn gió, vội gật đầu với bác bảo vệ, tay phải đặt trước lông mày, làm động tác xin lỗi.

Bác trai thấy người không có việc gì thì lại chuyển sang đau lòng cho chiếc xe kia.

Xe tốt vậy mà, lên ga mà không cẩn thận, không muốn sống nữa chắc.

Con đường này không tính là rộng lắm, cô quẹo vào kênh đào. Có thể do tay cô vẫn còn run run, không cách nào cầm tay lái được, đánh phải đập phanh lại, dừng ngay bên cạnh gốc dương thụ ở kênh đào. Tay đưa vào túi lục tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm ra điện thoại, cô vội vàng gọi cho người bạn thân nhất của mình ở trấn trên, Mạnh Tiểu Sam.

Bên kia vừa kết nối được đã vang lên tiếng Mạnh Tiểu Sam dạy dỗ người làm: “Bàn đờn kia bưng lên đi, à xin lỗi nhé, Quy Hiểu à?”

Quy Hiểu hít sâu hai lần, run rẩy đáp: “Em đói quá”.

“Anh đi ra sảnh đi, em còn bận điện thoại”. Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Mạnh Tiểu Sam nghi ngờ hỏi, “Quy Hiểu, sao giọng em lạ thế, người nhà xảy ra chuyện gì à? Muốn mượn tiền sao? Chị sang đưa cho em nhé”.

“Không phải...”. Trước mặt Quy Hiểu mờ hơi nước, cô không dám nháy mắt, cứ sợ chỉ động một cái thì nước mắt sẽ chảy ra, “Em chỉ đói thôi. Từ sáng giờ chưa ăn gì, vừa lúc đi ngang qua đây, nhớ lần trước chị nói mời em ăn cơm”.

Người kia từng trải đã lâu, sao mà bị cô lừa được, Mạnh Tiểu Sam cũng không nói thêm gì nữa, thấy người đã rồi nói sau: “Em ở đâu?”

“Cạnh kênh đào”.

“Kênh đào? Đường nào?”

Quy Hiểu quệt mu bàn tay lau mặt, toàn là nước mắt: “Bên ngoài nhà máy của Lộ Thần... có một con đường nhỏ”.

Sau khi Quy Hiểu đi, Lộ Viêm Thần vẫn ngồi một mình trên ghế sa lon, hai tay đan vào nhau, đỡ trên sống mũi, cũng che hết phân nửa khuôn mặt, nhìn chăm chăm vào túi hành lý đến xuất thần.

Từ lúc nhà xưởng xây thêm, lò sưởi ở căn phòng này chưa được hoàn thiện, có cũng như không.

Anh từ biên cương trở về, cho nên cũng chẳng buồn để ý đến chút hơi lạnh này, nhưng giờ lại như bị đông cứng, lạnh thấu xương.

Triệu Mẫn San cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là một cái áo nhung đen dày và quần dài, cô muốn Lộ Viêm Thần luôn nhìn thấy mình trong một trạng thái xinh đẹp nhất, nhưng chưa được nửa phút đã không chịu nổi. Cả căn phòng yên ắng, cô lại lấy quần áo phủ thêm, nhìn quanh bốn phía rồi dừng lại trước một thùng bé bụng đầy tâm sự.

Thấy Lộ Viêm Thần vẫn nhìn chăm chăm túi hành lý kia, cô cũng liếc mắt nhìn sang, rồi giật mình cảm thán: “Chiến hữu của anh có tiền ghê nhỉ, mua cho con cái túi đắt thế? Lần trước bác gái em đi Đài Loan, em cũng muốn bác mua cho một cái, nhưng thấy hơn bảy ngàn nên không mua nổi”.

Nói xong cô lại cảm khái tiếp, người với người quả là không so sánh được.

Triệu Mẫn San nói cả buổi, Lộ Viêm Thần cũng không đáp lại nửa chữ, cô ngượng ngùng cầm hai ly nước rồi rót cho mình và Tần Tiểu Nam, đưa tới trước mặt cậu: “Cháu muốn đến Bắc Kinh học à? Cha mẹ cháu đâu? Cũng tới sao?”

Trong lòng Tần Tiểu Nam giờ chỉ toàn là mấy câu nói giữa Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần, tự nhiên lại muốn khóc, đúng, là muốn khóc.

Người lớn thì lơ cô, giờ đến đưa con nít cũng thế, nhiệt tình ngập tràn của Triệu Mẫn San giờ bị dập tắt hơn phân nửa.

Giờ cô nghĩ lại, người đàn ông này gặp ai cũng một dạng hững hờ thế rồi.

Cô nhớ hồi tiểu học đã nghe đến tên Lộ Thần, sau khi lên cấp hai có không ít tên côn đồ chặn đường cô tan học. Đối với cô mà nói chuyện này cũng chẳng phải gì to tát, dù sao cũng có thể thoát thân. Lần đó Hải Đông giải vây cho cô, bên cạnh Hải Đông chính là Lộ Thần tiếng tăm lừng lẫy.

Thời buổi đó làm gì có từ phú nhị đại, nhưng mọi người đều biết nhà Lộ Thần có tiền, người lại cao ráo đẹp trai, nhà mẹ là bộ đội, tóm lại là một người mà đứa con gái nào nghe được cũng thấy rung rinh.

Nhưng mà Lộ Viêm Thần lớn hơn cô nhiều, chẳng có con đường nào tiếp cận. Khi đó Triệu Mẫn San cũng là một người nổi tiếng, cô thích người khác vây quanh, được người ta theo đuổi, nhưng với mấy nam sinh đó cô lại không hề có chút tình cảm nào. Từ khi học cấp hai, anh và Hải Đông lại rất

nổi danh ngoài trường, đến cấp ba thì Hải Đông bị đuổi, anh cũng giảm bớt đi nhiều, xem như là một người đã ‘rút khỏi giang hồ’.

Khi đó Triệu Mẫn San càng thích chơi đùa với đám du côn, thấy khá là thú vị.

Nhớ tới đúng là thốn thức, bao nhiêu năm lăn lộn phong sinh thủy khởi, cuối cùng vẫn muốn quay về bình yên. Dù cô đẹp hơn người thì cũng phải lập gia đình, sau đó gả cho một người tính khí bất hòa, ồn ào cãi vã rồi lại dẫn tới ly hôn. Phụ nữ ở trấn trên sau khi ly hôn đi trêu hoa ghẹo nguyệt không hiếm thấy, số người thăm hỏi lại ít đến đáng thương.

Cứ thế kéo dài đến năm hai mươi tám tuổi, trong thành phố thì không nói làm gì, ở nông thôn nghe sao cũng thấy không xong.

Lần đầu kết hôn đã khó, huống chi lại là lần thứ hai.

Triệu Mẫn San liếc mắt nhìn sang Lộ Viêm Thần, cô hơi hoảng hốt, không ngờ quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô lại kết hôn cùng anh.

....

Lúc Mạnh Tiểu Sam đến tìm Quy Hiểu, cô đã xuống khỏi xe, ngồi trên gò đất bùn bên cạnh bờ sông, giữa mùa đông rét. Nước mắt đã hong khô, có lẽ bị gió cuốn bay khiến gò má thêm đau nhức, mắt cũng đau đau.

“Khóc à?” Đương nhiên Mạnh Tiểu Sam không biết những chuyện vừa xảy ra kia, nhưng qua điện thoại cô cũng đoán được nguyên nhân khiến Quy Hiểu thất thường.

Lúc trước Triệu Mẫn San ly hôn náo loạn đến mức ai ai cũng biết, người nhà đó mất mặt nên vội vã muốn tái hôn, giằng co nhiều năm như vậy, người vẫn xinh đẹp như xưa nhưng ở nông thôn mà muốn tìm một đám hợp ý thì rất khó. Vì thế khi đính hôn với nhà Lộ Thần mấy ngày trước, nhận

sính lễ xong chỉ hận không thể lập tức làm tiệc rượu, còn muốn làm lớn thật lớn, để bá tước thôn bên ai quen cũng mời tới cả.

Tiệm cơm tốt nhất trên thị trấn chính là nhà của Mạnh Tiểu Sam, sao cô không biết được?

Mạnh Tiểu Sam lấy hai cái đệm sau xe ra, nhắc Quy Hiểu lên rồi nhét đệm xuống dưới, mình cũng ngồi một chiếc: “Em cũng là người ở đây, hai mươi ba hai mươi bốn đã lập gia đình rồi. Giờ kéo tới hai mươi bảy tuổi còn chưa chịu kết hôn, lại còn khóc vì mỗi tình đầu năm mười mấy nữa. Đừng trách chị mắng em, Quy Hiểu, em nghĩ mình còn mười sáu à?”

“...”

“Lúc trước chị chia tay với Hải Đông không phải rất gọn gàng à?” Mạnh Tiểu Sam bình tĩnh như nói chuyện người ngoài, “Đã khóc rồi đấy, lần đó chia tay em cũng đã khóc rồi. Ai chưa từng trải qua mỗi tình đầu, nhưng thời gian thương nhớ mỗi tình đầu của em bao giờ mới qua đây?”

Quy Hiểu nhìn từng đám trai gái trượt băng trên mặt sông: “Em đói”.

“...” Đến lượt Mạnh Tiểu Sam bị ghen.

Mạnh Tiểu Sam vất xe mình lại bên kênh đào rồi lái xe Quy Hiểu đi.

Vuốt vuốt tay lái, cô cảm khái, cảm giác xe tốt đúng là khác biệt, nhìn cái vô lăng này, nhìn dàn âm thanh này. Mấy năm nay kiếm được không ít tiền, xe mới mua cũng không hề tệ, chỉ là muốn trêu chọc Quy Hiểu mà thôi. Quy Hiểu lắc đầu, miễn cưỡng cong môi: “Chị muốn thì em đổi với chị”.

“Không thèm”. Mạnh Tiểu Sam dở khóc dở cười, “Em giờ đang muốn sống muốn chết thế, sao chị có thể nhân lúc cháy nhà đi hôi của được”.

Quy Hiếu tựa trán vào cửa sổ thủy tinh, phản bác: “Không phải muốn sống muốn chết”.

Chỉ là cô cảm thấy, đời này đã qua hết rồi mà thôi.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (1)

*Nắng sớm soi đường về

Trên đường trở về, Mạnh Tiểu Sam mấy lần muốn nói lại thôi, vốn cô cứ tưởng Quy Hiếu nói như vậy là vì đau lòng nhất thời, dù sao Triệu Mẫn San cũng là bạn học ngày xưa. Nhưng chạy tới nửa đường, cô mới phát hiện hóa ra Quy Hiếu đau lòng là thật.

“Quy Hiếu, em vẫn nhớ thương anh ấy à? Thật lòng thật ý?”

Quy Hiếu nhíu mày, lắc đầu.

“Nếu không có Triệu Mẫn San, không có những chuyện đó, em sẽ thế nào?”

Quy Hiếu lại lắc đầu, không muốn nói, cũng không muốn thảo luận chuyện này.

Cô yên tĩnh tựa đầu lên cửa kính ô tô, vẻ mặt không biểu cảm, đôi mắt màu đen nhìn thị trấn nhỏ tưởng như quen thuộc bên ngoài cửa kính, vậy mà cảnh sắc lại hết sức lạ lùng.

Tiệm cơm của Mạnh Tiểu Sam nằm ở trong thị trấn, hai bên giáp với đại viện sĩ quan.

Một tòa nhà ba tầng lầu, cực kì có phong cách.

Cửa ra vào có trưng hai con sư tử bằng đồng lớn, tấm biển đồng khắc chữ chứng tỏ tiệm cơm đã khá lâu đời. Mạnh Tiểu Sam là người rất có khả năng

buôn bán, chỉ vài năm đã đưa danh tiếng tiệm cơm càng lúc càng xa. Trước kia lúc mở cửa khai trương, Quy Hiếu vẫn còn học đại học, cô chỉ có thể giúp quảng cáo tiệm cơm của chị ấy bằng cách viết mấy tờ truyền đơn sang các thôn phụ cận, sau này tốt nghiệp rồi, bắt đầu tiếp xúc với những người làm trong ngành PR, cô lại giới thiệu họ cho Mạnh Tiểu Sam.

Thức ăn ngon, phong cách thì đặc biệt, cuối cùng nó cũng xứng danh là nhà hàng đệ nhất trên thị trấn.

Bạn của bà chủ tất nhiên là được mời vào một phòng đơn lớn nhất.

Quy Hiếu chọn món Dê bọ cạp, nồi lớn được bưng lên, hơi nóng lan tỏa đầy trước mặt. Cô cầm một đôi đũa rồi gầy gầy mấy khúc xương trong nồi, ngâm ngốc một lúc rồi rót thêm hai bát nước, bần thần cả buổi, thịt dê cũng bị nấu đến nhừ.

“Em không ăn đi, định chơi gì nữa? Muốn chơi thì chị tắt lửa cho mà quấy từ từ”.

“Em cứ như trúng tà vậy”. Quy Hiếu khẽ đáp, “Bạn của em bị trộm xe ở làng Erlian, em tìm anh ấy giúp đỡ, sau đó bọn trộm trả thù, cũng bị anh ấy dạy dỗ...”

Tiểu Thái không rõ quan hệ giữa cô và Lộ Viêm Thần, cùng lắm chỉ là phỏng đoán mơ hồ, cho nên mới đùa hai ba câu cho vui mà thôi.

Cho nên với Quy Hiếu mà nói, trước mặt Mạnh Tiểu Sam cô vẫn thấy thân nhiên hơn nhiều, dù sao chuyện năm đó, hai người bên nhau thế nào, chia tay ra sao, chị ấy cũng là người rõ nhất. Cô đã nghĩ, cô đã đoán, chuyện của Tần Tiểu Nam là lúc Lộ Viêm Thần chịu nhường bước, muốn cho hai người thêm một cơ hội nữa để bắt đầu, vì thế trong lòng vẫn lặng lẽ chờ mong, cứ tự mình đa tình như thế, cho nên mới trở thành như lúc này đây.

“Chị không biết còn cả những chuyện kia nữa, cứ tưởng hai người đã vài chục năm không gặp, em bỗng nghe thấy chuyện hăn và người quen kết hôn nên mới không chịu được”. Mạnh Tiểu Sam đẩy ghế ra, đứng dậy mở cửa cho người phục vụ bên ngoài mang rượu đế vào, thấp giọng dặn dò vài câu, “Chồng chị có ở đây không?”

“Có, còn chưa đi ạ”.

“Để anh ấy ăn xong rồi gọi tới đây một chuyến”.

Mạnh Tiểu Sam có vẻ muốn khuyên cô gì đó, do dự mãi rồi căn phòng lại trở về tĩnh mịch.

Mãi đến khi cửa lớn bị đẩy ra, Tần Phong mạnh mẽ sải bước tiến vào, thấy Quy Hiểu thì cười hỏi: “Tới rồi à?”

Quy Hiểu gật đầu, cười nhẹ.

“Xe em để bên cạnh kênh đào rồi hả?” Tần Phong ngồi xuống, “Em uống đi, anh không uống đâu”.

“Quy Hiểu không thoải mái, cho nên em mở chai là vì cô ấy đấy”.

Cô cứ tưởng Mạnh Tiểu Sam tìm người tới uống rượu cùng mình, cho nên mới gọi chồng chị là Tần Phong tới.

Lúc trước sau khi Mạnh Tiểu Sam chia tay với Hải Đông, chị cũng không còn liên lạc gì với cả Hải Đông và tất cả bạn bè của anh, vì thế người có thể biết cả Quy Hiểu và Lộ Thần, tính đi tính lại cũng chỉ còn Tần Phong. Tần Phong lớn hơn Mạnh Tiểu Sam mười mấy tuổi, trước kia anh chính là ông chủ của sảnh bi-a và trò chơi kiếm lợi nhiều nhất trên thị trấn.

Khi đó Quy Hiểu và Lộ Thần, Mạnh Tiểu Sam và Hải Đông vẫn hay đến đó chơi, những câu chuyện xảy ra người đàn ông này cũng biết. Xưởng sửa

xe, sảnh bi-a, sảnh trò chơi, từ lúc bắt đầu cho tới mùa hè năm đó, tất cả đều diễn ra ở mấy nơi này. Quy Hiếu thối nhẹ mái tóc ngang trán của mình, cười lại với Tần Phong.

Tần Phong cũng nhìn thấy Quy Hiếu không ổn: “Xảy ra chuyện gì à? Em gái bị ai bắt nạt thế?”

“Lộ Thần”.

Quy Hiếu trừng mắt nhìn Mạnh Tiểu Sam, lắc đầu, để cho chị ấy đừng nói nữa.

“Lộ Thần? Không phải là chuyện từ năm họ mới mười mấy tuổi à?” Tần Phong khẽ cười, đúng là người trẻ tuổi mà, vẫn có thể giày vò nhau.

“Tình cảm sâu nặng quá”. Mạnh Tiểu Sam cười nhạt, “Em vừa mới tới kênh đào đón em ấy đấy, khuyên cả buổi, cứ tưởng thấy mỗi tình đầu và bạn học cũ kết hôn nên buồn, không ngờ là chuyện của họ còn phức tạp hơn em nghĩ, cũng không biết phải khuyên thế nào”.

“Biết cái gì kia? Nên nói gì thì nói cái nấy thôi”. Tần Phong lại cực kì thoải mái: “Quy Hiếu cũng sắp ba mươi rồi, đi gần hết nửa đời người, em đâu cần gì phải xem em ấy như con nít”.

“Được rồi”. Mạnh Tiểu Sam bị người đàn ông của mình giáo dục cũng cảm thấy mình hơi gia trưởng, cho nên cô đẩy cái ghế ra, đi tới sau lưng Quy Hiếu, cúi người ôm lấy bả vai cô: “Vừa rồi không nói với em là vì chị không muốn em biết những chuyện hư hỏng này”.

Mạnh Tiểu Sam yên tĩnh một lúc, thở dài: “Mấy hôm trước Hải Đông và chị cho mượn bốn mươi vạn. Em có biết là vì ai không?”

Điều sắp nói đây càng khiến cho cô bất ngờ.

Khoảng hai năm về trước, nhà xưởng sửa chữa của cha Lộ Viêm Thần không lời được bao nhiêu, khách hàng ít đến mức gần như phải đóng cửa, sau đó nhà Triệu Mẫn San cho mượn năm mươi vạn để mở mối quan hệ, liên kết với các cửa hàng ô tô gần đó, hợp tác với công ty bảo hiểm, xây thêm nhà xưởng, lúc đó mới hồi phục lại. Mà khi nhà Triệu Mẫn San muốn đòi chia hoa hồng, cha của Lộ Viêm Thần lại trở mặt.

Vì thế nhà Triệu Mẫn San cầm giấy vay nợ tới đòi cha Lộ Viêm Thần trả tiền. Chuyện này cũng đã có người trung gian đứng ra hòa giải, nhưng hai bên giằng co vẫn mãi không chịu dứt. Trước đó không lâu cha mẹ Triệu Mẫn San bỗng manh động hẳn lên, nói hai nhà kết thân là được rồi. Chỉ cần cha Lộ Viêm Thần đồng ý, tiền không cần trả lại, xem như là sinh lễ cũng được. Triệu Mẫn San nghe nói Lộ Viêm Thần sắp về, lúc đó mới đồng ý.

Cứ thế, chuyện hôn sự giữa hai nhà được định ra như vậy.

“Cha anh ấy như vậy đấy, vay tiền không trả, cũng không chịu chia hoa hồng, giờ lại muốn đem con trai lớn cho người ta gán nợ”.

Mạnh Tiểu Sam tổng kết.

Việc này Lộ Viêm Thần cũng ù ù cạc cạc, nghe xong tin đó thì vội gấp gáp trở về, việc đầu tiên là đi mượn tiền, trả tiền cho người ta, tìm người trong cuộc nói chuyện từ hôn.

“Lúc Lộ Thần mới về có tới tìm anh. Bởi vì trước kia giao tình giữa anh với nhà Triệu Mẫn San cũng tốt, hợp tác kiếm không ít tiền”. Tần Phong nói, “Anh tránh người nhà Lộ Thần, nói chuyện với cha mẹ Triệu Mẫn San thử, đối phương lại nói từ hôn cũng được, nhưng phải trả một trăm vạn, thứ hai là Lộ Thần phải tìm được một lý do để nhà họ Triệu có mặt mũi. Lộ Thần cò kè mặc cả cũng không ai chịu, còn nói không kể sinh lễ, cậu ấy phải bồi thường thêm cho nhà họ Triệu mười vạn nữa. Việc này lúc đó có

anh, Lộ Thần, cha mẹ Triệu Mẫn San ở đó, cha mẹ Lộ Thần và Triệu Mẫn San không biết chuyện”.

Mạnh Tiểu Sam hừ nhẹ: “Triệu Mẫn San mà biết thì đâu có yên ổn thế được”.

“Cũng không chắc”. Tần Phong cười: “Em có thành kiến với người ta quá”.

“Quy Hiểu, quan hệ giữa chị và Lộ Thần không tệ, nhưng nếu để chị chọn, tất nhiên chị sẽ đứng về phía em”. Mạnh Tiểu Sam đi vòng qua bàn, quay lại ngồi bên cạnh chồng mình, “Anh ấy làm lính nhiều năm như thế cũng chỉ có được hơn mười vạn, giờ mượn thêm mười vạn nữa trả tiền từ hôn. Một nghèo hai trắng thì không nói, còn nợ cả bên ngoài, nghe em kể qua chuyện hai người, chị cũng biết anh ấy vẫn còn ý với em. Nhưng lần này quyền chủ động trong tay em cả, đừng xúc động, cứ nghĩ kĩ đi”.

Tần Phong nghe xong thì không vui mấy: “Cô bé này...”

“Nói ai đấy?” Mạnh Tiểu Sam cũng không vui.

“Rồi rồi rồi, người phụ nữ này”. Anh lắc đầu, “Con người Lộ Thần không tệ, nhiều năm sống ở trên thị trấn, anh cũng rất thích tính tình cậu ấy. Một người có thể bay cao nhờ vào thời vận, có thể đi xa phải dựa vào nhân phẩm”.

“Anh đừng có đẩy Quy Hiểu vào hố lửa nữa, nhà anh ấy có cả đồng chuyện bậy bạ em cũng lười kể thôi”.

Tần Phong hăng giọng.

Mạnh Tiểu Sam tức giận nói nhỏ: “Công bằng mà nói thì Quy Hiểu gì mà chẳng có, nòi nào úp vung nấy, Lộ Thần có cái gì tốt đâu?”

Tần Phong: “Người ta ném đầu máu nóng dùng mười năm nhiệt huyết để bảo vệ quốc gia mà em nói thế à?”

“Đầu vẫn còn, máu cũng chẳng chảy bao nhiêu”.

“Mạnh Tiểu Sam”. Tần Phong trầm mặt.

Mạnh Tiểu Sam đành im lặng: “Em không nói nữa, nhưng anh cũng không được nói tốt cho anh ấy. Chúng ta công bằng”.

Tần Phong lắc đầu cười: “Nếu anh không nói mới đúng là không công bằng với cậu ấy”.

Mấy miếng khoai tây trong nồi nấu sôi đến nát bấy.

Lấy đũa gắp lên cũng vỡ thành vụn nhỏ, rơi xuống bát nước dùng.

Trong nồi nước có đủ lòng lèo nội tạng của động vật, còn trong lòng cô cũng sôi trào đủ chuyện từ khi gặp lại anh đến giờ, là vào ngày nào đó ở trạm xăng? Lúc ăn cơm? Hay là đêm sau đó? Hoặc là lúc biết được anh sắp đính hôn?

“Quy Hiểu?” Mạnh Tiểu Sam gọi cô.

Quy Hiểu lắc đầu: “Em không sao, chỉ nhớ lại lúc học đại học, mỗi ngày chỉ được ăn hai cái bánh bao, đói thật”.

Một câu cụt ngủn như vậy hai vợ chồng cũng không biết phải đáp tiếp thế nào.

Quy Hiểu đói bụng thật, cô mang bao tay nilong vào rồi xé miếng thịt dê bọ cạp đã để nguội ra ăn, ăn xong lại nói: “Ngoài anh ấy ra, nhiều năm như vậy em cũng không thích nổi người nào, không một ai cả. Nếu bỏ qua anh ấy lần này, chắc em cũng chẳng muốn kết hôn nữa”.

Câu này thì hai vợ chồng người kia hiểu được.

Thời gian trôi qua, hôn nhân không phải là thứ cần thiết nhất, những năm qua Quy Hiếu vẫn duy trì mãi tình trạng này.

Ăn cơm trưa xong Tần Phong đi lấy xe cho Mạnh Tiểu Sam.

Quy Hiếu không có việc gì thì vào văn phòng của Mạnh Tiểu Sam chơi, một lúc thì ngồi ngốc bên cửa sổ, một lúc thì lại lật tung ngăn tủ trước tường, Mạnh Tiểu Sam cũng bị chuyện của cô làm cho lòng phiền bức bối: “Đi tới nhà chị đi, bị em làm loạn hết rồi”.

Vì thế hai người quay lại con phố nhỏ phía sau trường cấp hai, sân hẹp trước nhà Mạnh Tiểu Sam đã được sửa lại rồi.

Căn nhà một tầng trước kia đã xây thành ba tầng lầu, nhiều năm đã qua, nhưng phòng bi-a vẫn còn để lại. Quy Hiếu đẩy cánh cửa thủy tinh màu trắng ra, bốn lò sưởi làm cho căn phòng ấm áp lạ thường. Mặt trời buổi chiều chói chang, xuyên qua tấm thủy tinh trên tường chiếu vào phòng, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời chính là cảm giác này đây.

Quy Hiếu sờ bàn bi-a màu xanh lục, nhớ đến năm mười bốn tuổi mình đã từng học bi-a ở đây, là Hải Đông dạy cô, Mạnh Tiểu Sam chỉ trở.

“Để chị đi lấy nước, em xếp bóng đi”. Mạnh Tiểu Sao nhét áo khoác vào một góc trên ghế mây, ra khỏi cửa.

Mới đi một lúc chị đã quay trở lại, không cầm theo ly nước.

“Lộ Thần tới, em muốn gặp không?”

Quy Hiếu vẫn còn chậm chạp lấy bóng, nghe câu nói đó, cô ngược mắt nhìn Mạnh Tiểu Sam đầy hốt hoảng.

Mạnh Tiểu Sam thấy cô như vậy cũng đoán ra nguyên nhân là vì chuyện lúc trưa mình nói, Quy Hiếu không còn là Quy Hiếu trước kia, tình cảm là tình cảm, cuộc sống là cuộc sống, phân chia quá rõ ràng. Giờ không hiểu rõ thì có lẽ cả đời cũng không rõ được, thế rồi lại thất bại trên phương diện tình cảm. Mạnh Tiểu Sam nắm lấy cổ tay cô: “Nhân đa nhân tạp*, từ hôn chắc chắn sẽ phiền phức lắm. Hai người có gì muốn nói thì nói ở nhà chị đi, chị gọi anh ấy vào”.

*nhiều người nhiều ý

Hôm nay tâm tình Quy Hiếu đã lên xuống quá lớn rồi, đáy mắt đầy vẻ luống cuống: “Em muốn nói gì chứ? Em còn chưa chuẩn bị xong?”

“Nói cái gì à?” Mạnh Tiểu Sam buồn cười, “Chị nói cho em biết nhé Quy Hiếu, không phải chị gọi anh ấy tới đâu. Là anh ấy đủ thông minh, thấy có một chiếc xe bỏ lại chỗ kênh đào, hỏi Hải Đông xem biển số của ai, cho nên đoán được em đang ở với chị. Vì thế em chẳng cần nói gì hết, xem anh ấy nói gì là được”.

Mạnh Tiểu Sam vỗ vỗ sau lưng cô, để cho cô chờ trong phòng rồi đi ra ngoài dẫn Lộ Viêm Thần vào theo.

Quy Hiếu dựa vào bàn bi-a, nhìn anh đi ngang qua hai tấm cửa sắt lớn màu xanh lá đậm, con chó trong nhà mặc dù chưa đổi, nhưng khi thấy một người đàn ông xa lạ đi vào thì vẫn sủa ầm sủa ã. Lộ Viêm Thần nghiêng đầu nhận ra con chó bốn chân trắng kia, thấp giọng gọi tên nó.

Con chó sủa lớn sủa thêm hai tiếng nữa rồi ư ư nằm xuống. Năm đó khi Lộ Viêm Thần nhìn thấy con chó này, nó chỉ mới mấy tháng tuổi, giờ vẫn có thể nhận ra anh cũng là giỏi lắm rồi.

Quy Hiếu chấp tay sau lưng, ngón tay đặt xuôi theo cạnh bàn bi-a.

Anh bước lên hai bậc cầu thang, bước vào nhà, nhìn thấy cô đang chìm trong ánh nắng. Những năm gần đây, cô ấy đã sống rất tốt rồi, phải nói là cực kì tốt, sợ cô phải phiền lòng vì những chuyện không thuộc về mình, anh cũng không đành lòng nói ra. Buổi sáng nhìn cô nhịn khóc rời khỏi xưởng sửa xe, anh đau không khác gì bị gãy cả cánh tay khi nhảy dù từ trên không xuống, hốt hoảng không thua gì lần đầu tiên phá bom hẹn giờ sắp nổ.

Không thể kéo cô vào hố lửa, cho nên phải cố sức đẩy cô ra.

Cả đời này, anh thực lòng yêu một cô gái, yêu đến không nở bỏ.

“Chuyện của anh và Triệu Mẫn San rất phức tạp, không giống như em nghĩ đâu”. Anh định giải thích ngắn gọn cho xong. Không ngờ vừa mở miệng Quy Hiếu đã nhẹ nhàng cắt ngang: “Em biết”.

Cô không muốn anh phải tự thuật lại sự thật nghiệt ngã kia, quá tổn thương cho lòng tự trọng của một người.

Lộ Viêm Thần chậm rãi gật đầu, xem ra Tần Phong đã nói hết rồi, chuyện không nên nói cũng kể xong xuôi.

Anh cũng không nói nhiều nữa: “Cho anh chút thời gian, Quy Hiếu”.

Quy Hiếu tựa vào bàn bi-a, gật đầu rất nhẹ.

“Rất nhanh”. Anh nói xong lại lặp lại lần nữa như đinh đóng cột: “Rất nhanh thôi”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (2)

Sau khi Lộ Viêm Thần rời khỏi nhà Mạnh Tiểu Sam, anh lái xe đến kênh đào vừa đi vừa hóng gió, cuối cùng dừng xe lại ở một nơi nào đó.

Tắt máy, xuống xe.

Có lẽ lúc này đã khoảng hơn sáu giờ, ánh mặt trời dần buông xuống núi. Tựa vào cành cây hút thuốc, anh vén tay áo nhìn chiếc kim đồng hồ.

Không khác là bao.

Lái xe đến tiệm cơm nhà Mạnh Tiểu Sam, vào trong phòng bao, mấy người trong phòng vẫn còn đang nói chuyện đầy khí thế.

Lúc Lộ Viêm Thần đi vào, hai cô bé phục vụ bưng thức ăn lên thì bị cha của Lộ Viêm Thần làm cho hốt hoảng, ông ấy chỉ cần dính hơi rượu là lại vậy, vào bữa cũng không rời rượu được. Mẹ Lộ hiền lành nhìn cô bé phục vụ đang đứng bên cạnh cửa, nhẹ giọng trấn an Mạnh Tiểu Sam, áy náy nhưng cũng không dám nói gì.

Mạnh Tiểu Sam thấy Lộ Viêm Thần xuất hiện thì nháy mắt ra dấu: “Nói đi, mọi người ở đây hết rồi, cứ ép tới”.

Lộ Viêm Thần bước vào cửa, cha anh đang nói khoác về lợi nhuận của xưởng sửa xe trong suốt hai năm qua, có lẽ Triệu Mẫn San đã nghe cha mẹ nói, sắc mặt cô cũng không tốt là bao. Nhưng mà chắc hẳn hai người lớn nhà họ Triệu cũng nói với con gái rằng, một trăm mười vạn không phải là số nhỏ, cộng thêm chuyện cha Lộ Viêm Thần vẫn chưa biết chuyện này, có

thể cứu vãn được thôi. Vì thế, khi Triệu Mẫn San nhìn thấy Lộ Viêm Thần bước vào, ánh mắt vẫn mang theo vài phần hi vọng, người này sẽ là chồng tương lai của mình.

Buổi sáng nhìn thấy anh có phần không thoải mái, cực kì mất tinh thần và suy sụp.

Giờ thì ngược lại, thoải mái hơn không ít, cổ áo sơ mi trắng mở hai cúc, hở một nửa xương quai xanh ra ngoài. Đầu đỉnh, vóc người cao cao, lưng thẳng. Đương nhiên, Triệu Mẫn San không còn là một cô bé mới lớn nữa, trong lòng vẫn còn cân nhắc đến chuyện đứa bé của chiến hữu bạn anh, còn cả tính khí hay đánh người khi say rượu của cha Lộ Viêm Thần nữa.

Thằng bé thì chắc chắn không thể giữ lại, nếu muốn kết hôn thì phải tìm cơ hội đưa nó về. Tự mình đưa đi cũng xem như là cho anh thể diện.

Còn về phần cha của Lộ Viêm Thần thì Triệu Mẫn San lại không sợ lắm. Ông ta đến nhà mình uống rượu đã mấy chục năm, con gái thì bị gả cho một người ngoại, bà của Lộ Viêm Thần bị tê liệt nên đã được đưa đến khu nhà cũ do tổ tiên để lại ở quê nội, đưa cho hàng xóm ít tiền chăm sóc cho bà cụ tới lúc qua đời, không cần phải quan tâm nhiều nữa. Cái loại trên thì bất hiếu với cha mẹ, dưới thì không quan tâm con cái này thì có gì mà phải sợ.

Cùng lắm thì một dao cắt đứt, từ nay cả đời không qua lại với nhau.

Triệu Mẫn San còn đang tính toán bên này, Lộ Viêm Thần đã dừng lại nhận lấy nửa chén rượu để mà Tần Phong đưa tới, giữa đầu uống cạn. Cha Lộ tưởng thằng con lớn của mình muốn nể mặt mình mà tới đây, rượu đó là để kính thân gia đấy, nào ngờ chén rượu trong tay Lộ Viêm Thần rơi xuống bàn, anh nói thẳng: “Thưa các vị trưởng bối đang ngồi ở đây, xin thứ lỗi, tôi muốn bỏ hôn sự này”.

Tim Triệu Mẫn San run lên, trầm lặng.

Lời vừa nói xong, một ly rượu đế đầy còn nóng bị hất thẳng sang. Anh hơi nghiêng đầu, tránh được phân nửa rượu, toàn bộ chảy xuôi theo cổ, áo sơ mi cũng ướt.

Khóe miệng Lộ Viêm Thần khẽ nhếch lên, không nói nửa tiếng nào, ánh mắt vẫn lạnh lùng băng băng.

Dù mẹ Lộ đau lòng nhưng lại do dự không dám động, chỉ đành kéo cha Lộ lại: “Làm gì thế, đông lạnh thế này mà lấy rượu hất vào con”. Cha Lộ đẩy mẹ Lộ ra, xắn tay áo lên: “Thẳng oắt con, đừng tưởng mày làm lính thì ông đây không dám đánh mày”.

“Chú ba, chú ba à, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói đã”. Tần Phong tươi cười can ngăn, người cao to đến một mét chín chắn trước mặt cha Lộ cao hơn mét bảy, “Đừng chấp nhặt thẳng bé, cho cháu chút mặt mũi đi chú ba”.

Mạnh Tiểu Sam cũng vào khuyên theo: “Chú ba à, chú và cha cháu bạn bè nhiều năm mà, không nên đánh quán của cháu như thế chứ. Chú đừng đánh Lộ Thần, để Tần Phong đưa chú vào phòng tốt nhất nhé, hôm nay cháu không kinh doanh nữa! Ở đây phục vụ chú thôi”.

Hai người này cố ý giữ lại một phòng tốt nhất để làm dự bị, sống chết khuyên cha Lộ ra khỏi căn phòng này. Khoảng nửa phút sau Mạnh Tiểu Sam lại về, mời cha mẹ Triệu Mẫn San ra ngoài.

Ánh đèn rực rỡ, trên chiếc bàn tròn lớn trong phòng, chỉ còn Triệu Mẫn San.

Lộ Viêm Thần rút mấy tờ giấy ăn trong hộp giấy, lau hết vết rượu dính trên cổ, kéo ghế ra ngồi xuống: “Có muốn nói gì với tôi không?”

Triệu Mẫn San bị anh làm ghen: “Thái độ của anh như vậy thì chúng ta không có gì để nói”.

Lộ Viêm Thần cười cười, không nói lời nào.

Đối với Lộ Viêm Thần mà nói, hai người lớn nhà họ Triệu cũng là có tình có lý, thứ nhất họ muốn đòi lại số tiền mà cha Lộ đã mượn, thứ hai là quan tâm đến việc chung thân đại sự của con gái mình. Nhưng Triệu Mẫn San biết rõ chuyện định hôn khi anh chưa hề biết mà vẫn chấp nhận đồng ý, tuy không biết có ác ý gì không nhưng đúng là không hề quang minh lỗi lạc.

“Lộ Thần... chuyện nhà anh em hiểu, nhà em thế nào anh cũng biết, hai nhà chúng ta đều rõ ràng như vậy, cũng không thể nói ai không xứng với ai. Anh cũng ba mươi tuổi rồi, chẳng lẽ những gì tích cóp được đều trả hết cho nhà em? Thế anh làm sao bây giờ? Ba anh nhất định không để cho anh một đồng nào, giày vò lui tới như thế, cuối cùng chẳng phải là vì để anh lấy vợ sinh con sao? Anh cũng chưa kết hôn mà, khi kết hôn rồi anh sẽ hiểu, lấy ai thì rồi vẫn phải sống vậy thôi”.

Triệu Mẫn San thấy anh không nói gì, nghĩ có lẽ anh đã xiêu lòng rồi, mềm mỏng nói tiếp: “Lần này em thật lòng muốn kết hôn, anh với em biết nhau từ khi ở trường, so với việc tìm một người xa lạ thì thế này không phải tốt hơn sao? Hơn nữa nếu anh muốn trả tiền thay ba, muốn vay tiền, người ở thôn phụ cận cũng biết anh thiếu nợ nhiều, khi đó có ai đồng ý gả cho anh nữa”.

Nói từ đầu tới cuối, Lộ Viêm Thần vẫn không tỏ thái độ gì.

Chuyện này với anh chẳng qua chỉ là đi ngang sân khấu, anh nhất định phải nói chuyện với Triệu Mẫn San, chứng tỏ là đã thử qua, cũng đã đàm phán không thành rồi. Như thế để cho hai người lớn Triệu gia và vợ chồng Tân Phong còn mặt mũi.

Triệu Mẫn San thấy mình nói gì cũng không được hồi âm, dần cũng nổi nóng lên: “Chẳng lẽ anh thấy em không tốt sao? Coi như là mọi người gạt

anh đính hôn, cũng là vì ba anh không chịu trả tiền. Anh mà từ hôn như thế thì em biết sống thế nào? Tiệc rượu ba mẹ anh cũng đặt hết rồi nữa!”

Lộ Viêm Thần kéo ghế ra: “Hôm nay cô cũng thấy đứa bé ấy rồi, nó sẽ ở cùng tôi ít nhất năm sáu năm”.

Triệu Mẫn San không ngờ anh lại giấu mình chuyện này, lòng cũng lùi nửa bước.

“Lộ Viêm Thần, anh bị gì à, tự nhiên mang con chiến hữu về nuôi, thế sao mà kết hôn được”.

Lời vừa nói xong người kia cũng đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Bên kia Tần Phong cũng gọi cha mình tới, hai cha con ngồi uống rượu với cha Lộ Viêm Thần.

Mạnh Tiểu Sam dựa theo ý của Tần Phong nói với Lộ Viêm Thần, đoán chừng cha Lộ cứ quát như vậy đến trưa mai, cho nên để cho Lộ Viêm Thần về trước. Tóm lại đêm nay thương lượng với Triệu Mẫn San xong cũng là một bước dài rồi.

Kế tiếp là phải giải quyết tốt hậu quả, nghỉ ngơi dưỡng sức, không gấp được.

Cô đi theo Lộ Viêm Thần ra ngoài cửa lớn thủy tinh ngoài đường, nhin không được gọi lại: “Lộ Thần”.

Lộ Viêm Thần quay đầu lại.

Mạnh Tiểu Sam có cả bụng đầy chuyện phải nói. Nhưng nói rồi lại thấy tàn nhẫn với Lộ Viêm Thần, không nói lại sợ Quy Hiếu phải chịu thiệt chịu khổ.

Đúng là cả người khó chịu mà.

Có lẽ Lộ Viêm Thần cũng biết những điều Mạnh Tiểu Sam còn trần trở, anh nói thẳng: “Tôi sẽ đối tốt với cô ấy”.

Người này... Thông minh quá đi.

Mạnh Tiểu Sam nhìn bóng lưng tan biến giữa đêm đông, mũi bị gió lạnh thổi đến mức cay xè.

Đến lúc quay lại xưởng sửa xe đã là lúc xế chiều, Tần Tiểu Nam cầm cái cờ lê màu bạc gõ gõ trên nền xi măng, gõ khắp dưới góc tường. Anh túm Tần Tiểu Nam ra, nhìn thấy một đồng hồ trên mặt đất mà sửng sốt, một đồng ngồn ngang, còn lộ ra cả phần đất vàng dưới xi măng.

Lộ Viêm Thần ngậm điều thuốc, kéo thẳng bé đến trước mặt bàn, phật đứng nghiêm. Vừa tìm bật lửa vừa úm ớ dạy dỗ: “Máy giờ rồi? Còn chưa thôi đi?”

Tần Tiểu Nam nước mắt lưng tròng cứ chớp mắt lại rơi.

Lộ Viêm Thần nhíu mày, nhìn chăm chăm cậu nửa buổi rồi bật cười: “Tần Tiểu Nam, Quy Hiếu cho cháu uống thuốc gì rồi hả? Chúng ta quen nhau bao năm rồi? Cô ấy mới đưa cháu đi mấy ngày hả?”

Tần Tiểu Nam ngẩng cổ lên: “Cháu thích dì”.

Lộ Viêm Thần nheo mắt: “Hả”.

“Cháu thích dì, nhìn dì khóc cháu cũng muốn khóc”. Dù Tần Tiểu Nam rất phá phách nhưng lại là đứa trẻ rất biết nói chuyện, nhưng sống với một đồng lính tráng, cách biểu đạt cũng vô cùng trực tiếp, cậu không ngần đầu lên: “Chú lợi dụng tình cảm của dì Quy Hiếu với chú, để dì tìm trường cho con. Chú Lộ, nhân phẩm của chú có vấn đề đấy”.

Lộ Viêm Thần gật đầu, điều thuốc cũng lười châm, bị anh ném lên mặt bàn: “Nhân phẩm của chú có vấn đề hay không thì là việc để cháu bàn chắc. Còn việc cháu nói thích vợ chú thì càng có vấn đề hơn. Lần sau mà nói nữa thì chú ném về lại làng Erlian đấy, có nghe không?”

Tần Tiểu Nam đang mắt mũi tèm nhem, nghe Lộ Viêm Thần nói xong còn bị sặc ho khan một hồi.

Lộ Viêm Thần vượt sau lưng thẳng bé, nhân tiện xem thử chiếc áo khoác vận động mới mua trên người cậu. Tần Tiểu Nam bịt ho rồi thì vội cầm lấy tay anh hỏi gấp, hỏi có thật hay không? Có phải lúc chiều chú đuổi theo dì Quy Hiếu không? Có phải cái dì như xà tinh lúc trưa sẽ không quay lại nữa không? Không kết hôn nữa?

Một đồng vấn đề liên tục, Lộ Viêm Thần trả lời qua loa rồi kéo thẳng bé về giường, dèm chăn màn rồi dỗ ngủ.

Loay hoay đã tới 11 giờ, tắm nước nóng xong, ngâm chiếc áo sơ mi bị dính rượu vào thau nhựa, thay đồ sạch, khi đó anh mới cảm thấy đói.

Cả ngày hôm nay không ăn được chút gì.

Không muốn phiền thêm, anh lấy một gói mì ăn liền rồi bưng vào nhà xưởng, tìm được một chiếc ghế đầu xem như là sạch sẽ bên cạnh chiếc xe, ngồi xuống, cứ bưng thế rồi ăn. Nước dùng nóng hổi, dưa chua, nhưng anh ăn rồi lại chẳng nếm ra được vị gì.

Đây chẳng qua chỉ mới là bắt đầu, chuyện kế tiếp chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Không đến vài phút, tô mì nóng hổi sôi sùng sục đã được ăn xong, Lộ Viêm Thần đặt hộp mì và đĩa xuống mặt nền xi măng, ngồi ở đó hơn mười phút.

Không biết ở góc nào trong nhà xưởng bị nhỏ nước, rất nhẹ, nhưng anh lại nghe được rõ ràng.

Một giọt, một giọt... Nghe một lúc lâu, đến hô hấp và nhịp tim cũng dần chậm lại, chậm lại.

Dù là hai năm trước vô tình gặp lại hay là những ngày mơ hồ vừa qua, hoặc là ngày hôm nay nữa, thực ra anh cũng chẳng nói với cô được chuyện gì. Vài chục năm làm lính, số con gái gặp được không phải bác sĩ hộ lí thì cũng là đồng hương đang làm cứu trợ.

Cho nên khả năng trao đổi với những người khác phái với anh cũng chỉ là số không.

Dù là sự thật khách quan hay chủ quan, trên phương diện tình cảm, Quy Hiếu vẫn luôn là duy nhất với anh. Nhưng mà Quy Hiếu thì sao? Cô học bao nhiêu rồi? Đã được tiến sĩ chưa? Gặp bao nhiêu người? Gặp làm gì? Anh đều không biết, thậm chí công việc của cô bây giờ là gì, anh cũng không biết nốt...

Hai người, vẫn còn yêu...

Nhưng chục năm trôi qua lại chỉ như người vừa quen biết.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (3)

Lòng buồn bực đến hanh hao.

Anh đi bộ trong nhà xưởng, ánh đèn trắng trên xà nhà lạnh lùng chiếu xuống, chiếc bóng kéo dài xa xăm.

Cuối cùng, anh tìm được một chiếc xe thuận mắt, lật đống lật tây tìm một đồng dụng cụ, đẩy chống lên, rồi tháo ra.

Đồng hồ sắp điểm bốn giờ, anh gỡ bỏ không ít đồ bảo hộ vỏ bọc bên ngoài, cánh tay bám đầy dầu máy đen thùi lúi, với lên xà ngang trước cửa lớn nhà xưởng, đu người hai trăm cái, lúc đó mới tính là qua hết nửa đêm.

Trở về phòng, Tần Tiểu Nam đạp chân bông ra.

Lộ Viêm Thần nhét tay chân nhỏ bé kia vào lại, bắt đầu sắp xếp túi hành lý của Tần Tiểu Nam, quần áo và một vài quyển sách mới, là do Quy Hiếu mua về. Trong đó còn có một quyển sách bản tiếng Anh mới nguyên “Harry Potter và hòn đá phù thủy”, anh lấy ra rồi ngồi lên giường lật xem.

Lúc mới tham gia quân ngũ trình độ tiếng Anh cũng xuống cấp nặng nề, khi đó trung đội trưởng vẫn thường dạy dỗ bọn anh, lúc chấp hành nhiệm vụ đặc biệt bảo vệ Olymlic, sáu nước Anh, Pháp, Nhật, Hàn, Arab và Tây Ban Nha đều phải giao tiếp hằng ngày, sự kiện thi đấu quốc tế càng lớn, giấy chứng nhận bằng tiếng anh cấp sáu cũng là một trong các yêu cầu tuyển chọn. Mặc dù những thứ này chẳng có quan hệ gì với lính biên phòng bọn anh, nhưng trong lòng anh lại muốn, một lần nữa nhật lại vốn ngoại ngữ đã bỏ đi, cố gắng quay về học lại. Dù sao cũng là người đã từng thi Đại

học, tuy rằng công thức hóa học vật lý có đặt trước mặt anh, anh cũng không biết rõ chúng nó là cái gì, nhưng mà tiếng nước ngoài muốn ôn luyện lại không phải là chuyện khó.

Anh kéo Tần Tiểu Nam đến lò sưởi bên cạnh, tựa đầu vào giường lật xem hai mươi mấy trang, thấy thằng bé đã tỉnh lại, còn nhìn mình chăm chăm, anh nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức, mới 4:30.

“Ngủ tiếp đi” Anh ra lệnh.

“Muốn nghe chuyện của dì Quy Hiếu ạ?” Tần Tiểu Nam bả phần mơ hồ ba phần tỉnh, nhưng lại nhớ kỹ chuyện chung thân đại sự của Lộ Viêm Thần.

Anh xoa xoa cái đầu nhỏ kia, bất đắc dĩ đáp: “Nhanh ngủ nào”.

Tần Tiểu Nam lâu bầu lật người, chưa đến nửa phút sao lại kéo chăn bông xuống dưới: “Cháu vẽ bản đồ nhà dì cho chú nhé”.

Đang định ngăn cản thì thằng bé đã bỏ chăn ra ôm giấy bút lại đây, tựa vào lò sưởi bên cạnh, vẽ lại y như thật, vừa làm vừa giảng giải.

Lộ Viêm Thần cũng không từ chối nữa, một tay chống đầu, quần thẳng bé vào chăn thật kỹ.

Dựa theo ánh sáng nhìn về phía bức tranh kia. Nhà của cô...

...

Lần này Quy Hiếu đi công tác đến hơn mười ngày, từ Nghiễm Châu, Thành Đô, Đài Bắc, Macao, cuối cùng là đến Vũ Hán.

Thường ngày cô vẫn là một người ăn no không lo không lắng, từ trước đến giờ vẫn đi công tác du lịch bốn phương, chỉ có lần này, một giờ thôi cũng không muốn bị kéo chân bên ngoài. Cuối cùng cô còn tự bay tới Vũ Hán trước, nói mình có việc gấp phải trở về Bắc Kinh, sắp xếp liền một

cuộc họp với người ta ở ngay tại nhà hàng sân bay. Vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong thì đăng kí quay về Bắc Kinh luôn, người phụ trách tổng kết lại là: 3 tiếng dạo chơi ở sân bay Vũ Hán.

Thực ra cũng chỉ có một nguyên nhân, em họ đã sắp xếp năm giờ chiều đưa Lộ Viêm Thần tới gặp.

Quy Hiểu lo lắng quá, trước khi lên máy bay còn nói chuyện điện thoại với Lộ Viêm Thần.

Gần nửa tháng không gặp, hai người chỉ gọi điện thoại có hai lần, một lần là trước khi cô lên máy bay rời Bắc Kinh, một lần là khi cô ngồi trên máy bay về Bắc Kinh, nửa phút trước khi tắt máy. Quy Hiểu không dám hỏi hôn ước của anh và Triệu Mẫn San thế nào rồi, có lẽ anh muốn xử lý hết chuyện rồi mới tự nói với cô, cũng bởi vì chuyện đó, cuộc nói chuyện giữa anh và cô vẫn có một khoảng cách vô hình.

Sợ phải vượt qua ranh giới đạo đức kia. Có lẽ đã từng tổn thương sâu sắc, cho nên cô vẫn xem việc phá hoại hôn nhân là một tội danh rất nặng nề.

Cho dù có bị ép buộc, nhưng hôn ước đó đúng là tồn tại.

Đến Bắc Kinh vào lúc giữa trưa, máy bay không trễ giờ một chút.

Quy Hiểu lấy hành lý rồi đi ra cửa sân bay cùng một đồng hành khách khắp trời nam biển bắc, nhìn quanh một lúc, không nhìn thấy Lộ Viêm Thần mà lại thấy Hứa Diệu. Trên tay người đàn ông là chiếc ôu phục vắt qua, áo sơ mi cài cúc cẩn thận chỉnh tề đến tận cổ áo, không hở ra chút nào, ngón tay đeo một chiếc nhẫn kết hôn. Quy Hiểu liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kia, là loại bình thường, không phải nhẫn hiệu gì đặc biệt.

“Tìm một chỗ ngồi đi, tôi còn phải chờ người đón”.

Hứa Diệu muốn cầm túi hành lý giúp cô, cô lại không chịu. Túi hành lý nhỏ lắm, tự bản thân mình cũng có thể xách được.

Bởi vì Hứa Diệu phải lên máy bay rời Bắc Kinh, cho nên hai người hẹn gặp luôn ở sân bay, tùy tiện tìm một quán cà phê ngồi xuống.

Túi ném trên ghế sa lon, cô cầm tờ giới thiệu của quán, nhắn tin tên tiệm cho Lộ Viêm Thần, sau đó mới đặt trở về chỗ cũ, rồi lại lo anh không tìm thấy nơi này: “Anh miêu tả đường từ bãi đỗ xe đến chỗ này cho tôi với? Tôi nhắn cho người đón tôi”.

Hứa Diệu nhìn Quy Hiếu như người bị bệnh tâm thần: “Cô hẹn với đứa bé mười tuổi à?”

Quy Hiếu lắc đầu: “Anh ấy chưa từng tới đây, chắc cũng chưa đi máy bay bình thường nữa”.

“Bạn cô sợ bay à?”

Quy Hiếu lại lắc đầu.

Hứa Diệu miêu tả đơn giản cho cô xong, lấy tờ giấy ghi chú đưa đến trước mặt cô, trên đó là tên tài khoản, số tài khoản và tên người mở tài khoản.

Quy Hiếu nhắn lại hướng dẫn của anh cho Lộ Viêm Thần, mắt lướt qua tờ giấy ghi chép rồi cất kỹ. Sau đó mới giải thích với Hứa Diệu: “Gần đây tôi cần giữ một khoản, nên không thể đưa hết cho anh được. Anh muốn mượn thì chỉ đưa trước hai phần ba thôi, tháng sau có quản lý một sản phẩm, đến kì sẽ gửi tiếp cho anh, được không?”

“Không có vấn đề”. Đối phương gật đầu, không nghĩ cũng có một ngày mình đi mượn tiền Quy Hiếu: “Lúc nhìn cô đi ra khỏi cửa lại nhớ lần đầu

gặp năm mươi mấy tuổi... Không ngờ một cô bé trưởng thành trong yên ổn, lại lặn lội không hề tệ”.

Quy Hiểu biết rõ Hứa Diệu muốn nói điều gì, cô cười: “Anh xem video này chưa? Có một cô gái Hoa kiều rất thành công, khi được phỏng vấn cô có nói, mỗi người đều phải kiếm được một khoản fuck you money, khi đó mới có tư cách lúc làm việc gì không như ý, vất lại một câu fuck you rồi từ chức là được”.

Hứa Diệu quay đầu lại, thấy Lộ Viêm Thần bước tới gần tiệm, đoán chắc đây là người mà Quy Hiểu chờ.

Quy Hiểu ngồi trên một chiếc ghế sofa lưng tựa cao, người phía sau sẽ nhìn không thấy được: “Không phải tôi muốn fuck working, làm việc tốt mà, lúc không vừa ý cũng có thể cho mình cơm no. Tôi cố gắng liều mình làm việc kiếm fuck life money, nửa đời sau dù có khó khăn gì, cũng không cần phải khom lưng người khác”.

Hứa Diệu khẽ nhắc cầm, ý bảo Quy Hiểu phía sau có người.

Quy Hiểu nhìn theo, trong chớp mắt nhìn thấy Lộ Viêm Thần ấy, ánh mắt dịu dàng đi hẳn, khẽ nói: “Em sợ anh không tìm thấy, đang định đi đón anh đấy”.

Cô xích người sang bên, Lộ Viêm Thần ngồi xuống.

Hứa Diệu nhìn dáng vẻ này của Quy Hiểu thì thấy khá thú vị, anh dò xét thử Lộ Viêm Thần. Vừa nhìn đã biết, đây là một người đàn ông từng đi lính. Máy hôm trước kết hôn cũng có một bàn khách là người nhà chiến hữu, khí chất của họ không khác gì người kia, trong đó còn có cả binh lính đóng ở cảng và binh gìn giữ hòa bình. Mà nếu so họ với người trước mặt này, người kia còn sâu xa khó đoán. May mà ngoại hình tiểu bạch kiểm, cho nên nhuệ khí đó mới giảm đi không ít.

Ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị ánh mắt của Lộ Viêm Thần đè xuống, anh không thể không nghĩ đến câu nói nổi danh của Lôi Phong: đối xử với địch phải như ngày đông giá rét, tàn khốc vô tình...

Nhìn đồng hồ trên tường quán cà phê, anh cảm áo khoác đứng lên: “Ý của cô không tệ, nhưng mà cô gái nhà ai cứ fuck đến fuck đi như thế không dễ nghe chút nào. Tôi phải đi đây, hai người từ từ nói chuyện nhé”.

Ly cà phê còn chưa uống đã rút lui.

Quy Hiếu đầy bụng tâm tư về người đàn ông vừa mới tới, đẩy ly cà phê mà phục vụ vừa bưng lên tới trước mặt anh: “Uống không?”

Bọt sữa trong ly Latte đã tan đi, một đường rãnh nho nhỏ làm tâm, rồi tản ra bên ngoài.

Lộ Viêm Thần lắc đầu.

“Mấy anh không có thói quen uống cà phê à”. Cô hiểu ra.

Lộ Viêm Thần lắc đầu: “Anh uống cà phê đen”.

Quy Hiếu vội uốn nắn sai lầm: “Hóa ra các anh cũng uống cà phê”.

Lộ Viêm Thần khẽ cười. Dăm ba câu đã phát hiện ra cô hiểu nhầm sinh hoạt hằng ngày của anh em binh lính trấn thủ biên cương quá, cho nên tạm thời không nên nghiên cứu thảo luận vấn đề này nữa.

Lộ Viêm Thần không nói lời nào, cô cũng cầm thìa yên lặng khuấy ly cà phê của mình. Chiếc thìa nhỏ chạm khắc màu bạc nằm giữa hai ngón tay, vang lên từng tiếng khẽ khàng khi va vào thành ly gốm sứ.

Nửa tháng này lúc cô không có việc gì lại điều tra tự liệu, suy nghĩ về những điều Lộ Viêm Thần đã trải qua, không có tin gì cụ thể, mấy bài báo rải rác cũng không có mấy. Sau đó cô lại gọi điện thoại hỏi thử mấy bạn bè

tiểu học từng nhập ngũ, về chủ quan thì chẳng có gì khác biệt so với người bình thường, nhưng thoát khỏi lớp da kia vẫn là những đứa trẻ ưa thích dota... Quy Hiếu cảm thấy, cỡ lẽ mỗi nơi sẽ đều khác biệt nhau, giống như binh lính ở biên giới Vân Nam và binh lính đóng ở cảng chắc chắn cũng khác biệt, mà anh lại trấn thủ ở biên cương chống khủng bố nữa, có lẽ sẽ càng không giống nhau nhỉ?

Hỏi một đồng câu lộn xộn vô ích, ví dụ như vấn đề sinh hoạt thói quen này, đúng là lỗ hổng trong lỗ hổng.

Không gian chật chội dưới bàn, giày cứng của hắn chạm vào mũi giày của cô.

Va chạm như thế, dựa vào cảm giác, lại khiến cho người ta cực kì an tâm. Suy nghĩ cũng thêm nhẹ nhàng.

Lúc trước vừa ở cùng nhau cũng là lúc cô chuẩn bị thi cấp ba, anh thì thi đại học.

Lộ Thần sợ ảnh hưởng đến cô, ở trường cũng không biểu hiện gì về quan hệ giữa hai người, cứ cách một hai ngày sẽ ở lại muện nhìn cô. Bởi vì sợ lái xe qua bắt mắt quá, ai mà nhận ra sẽ chỉ trích cô, cho nên anh vẫn tự đạp xe sang.

Từ xưởng sửa xe đến nhà cô cô, nhanh thì một giờ mười phút, lại chỉ gặp được cô có một giờ.

Mỗi lần tới, anh đều đạp xe né khu nhà gia đình, từ khu đó đạp xe đến khu quân sự, qua học viện binh lính rồi đến lầu kí túc xá, lại đi thẳng một đường tới cửa nhỏ dưới chân núi Yến Sơn rồi dừng lại.

Chỗ đó vắng vẻ, còn có mấy năm mồ, hơn nửa đêm âm u rùng rợn. Cô tựa vào lòng anh, nói chuyện với anh, có lúc lính tuần tra đi ngang qua lại nhìn tới vài lần. Khi đó da mặt cô rất mỏng, mỗi lần có lính tuần tra là lại

trốn vào vai anh che hết nửa khuôn mặt, mặt vừa nóng vừa khô, xấu hổ muốn chết. Giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy Lộ Thần muốn làm chuyện gì thân mật với mình, cứ lái xe chở cô rời đại viện là được, nhưng anh chưa từng làm gì như thế.

Có một số việc, khi trưởng thành lớn lên rồi, nghĩ sâu hơn mới hiểu, người bên cạnh mình, ai hơn ai kém, ai tốt ai hư.

Hai người cũng không có nhiều thời gian dừng lại ở sân bay, trước ba giờ phải đến nơi hẹn trước.

Em họ là người rất hiểu chuyện, đã chuẩn bị hết quà cáp rồi, khi vào thang máy còn dặn dò hai người họ: phải nói vài lời nịnh nọt, thêm cả vẻ đau khổ nữa, tất nhiên là không thể thiếu việc tiếp lời, tóm lại là nếu muốn chuyển trường cho con tới nơi tốt hơn, cửa giáo viên chủ nhiệm nhất định phải suôn sẻ. Đứng bên ngoài cửa nhà giáo viên, em họ cô đưa tay gõ cửa.

Chưa được nửa phút sau, một cô gái dáng vẻ sinh viên mở cửa ra, nhìn thấy mọi người thì lịch sự mỉm cười, mặt cứng đờ ra, có kinh ngạc, có không tin nổi, rồi quay đầu gọi liền: “Mẹ, mẹ! Có người tìm. Anh rể, chị, mau tới, có khách”.

Nói xong cũng khác khí mời họ mau vào, không cần đổi giày. Ánh mắt nhấp nháy kia như có thiên ngôn vạn ngữ, cứ nhìn chăm chăm vào Lộ Viêm Thần. Tất cả mọi người đều thấy không ổn, nhưng cũng không biết không ổn ở đâu.

Vào phòng, mọi người ngồi xuống.

Hai chị em nói nhỏ, em gái còn không ngừng đẩy anh rể đeo mắt kính nhả nhận kia. Chủ nhiệm lớn Tần Tiểu Nam là giáo viên nữ trên dưới năm mươi, rất nghiêm túc, thấy người nhà không biết lễ phép như vậy thì cực kì tức giận: “Mấy con làm cái gì đấy?”

“Mẹ, người quen của chúng ta mà”. Chị giải thích xong lại đến bên ghế sofa Lộ Viêm Thần đang ngồi, gật đầu ý bảo: “Xin hỏi, trước kia anh là cảnh sát đặc vụ à?”

“Là cảnh sát vũ trang”. Lộ Viêm Thần sửa lại.

Có khác nhau à? Chị gái kia sững sốt, bỏ qua mấy vấn đề không quan trọng này, tiếp theo liền kéo em gái mình, nói về chuyện quốc khánh mấy năm trước họ đi du lịch mạo hiểm. Khi đó hai chị em hẹn bảy tám học sinh đi Tây Bắc, ở nhà ga lại có rất nhiều lễ khách mắc lại.

Khi ấy vị đội trưởng Lộ đang ngồi trên ghế sofa này dẫn một đồng cảnh sát tới, giữ trật tự hiện trường. Đêm đó có không ít lễ khách ở lại chờ đợi đến mười mấy giờ, người khắp trời nam biển bắc, đủ loại hỗn tạp, đến sau nửa đêm không biết là ai bắt đầu náo loạn lên, hết sức căng thẳng. Chính họ tạo thành một bức tường người, để cho lễ khách xếp hàng qua khu vực an toàn. Những cô gái này mới đầu không quá quan tâm, vẫn vui tươi hơn hờ thảo luận xem có nên thừa dịp chen chúc mà lao tới người anh đẹp trai kia không, tạo thành một chuyện tình yêu lãng mạn.

Mãi đến khi đám người chuyển thành bạo động.

“Lúc ấy chính là anh, ghim súng đặt trên vai em, đẩy chúng em ra sau lưng chiến hữu của anh”. Cô em gái nhìn sang anh, “Anh nhớ không? Bạn em tóc rất dài, đến ngang eo. Em tóc ngắn, màu râm nắng ấy”.

Đây là lần đầu tiên trong đời của một cô gái, có lẽ là lần duy nhất tiếp xúc với súng đạn thật, đúng là khó quên, trong xã hội hiện đại, còn được anh hùng cứu mỹ nhân. Khó khăn lắm đấy.

Sau khi hỏi xong, tất cả mọi người đều háng hái chờ đáp án.

Mà người trong cuộc là Lộ Viêm Thần, trước bảy tám ánh mắt nhìn chăm chú, anh lại trả lời không chút gợn sóng: “Không có ẩn tượng”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thần Hiếu Chiếu Quy Lộ (4)

“Anh không có ấn tượng chút nào sao?”

Hai giờ sau, Quy Hiếu ngồi bên ghế phụ, kì lòng không đậu lại hỏi anh.

“Có ấn tượng về khoảng thời gian và nhiệm vụ đó, còn với người thì không”. Cánh tay trái Lộ Viêm Thần để lên cửa kính chiếc xe, chống đầu, tay phải thì đặt lên tay lái, “Khi ấy có đến hai ngàn hành khách, sao mà nhớ mặt người được”.

Hơn nữa số phần tử bạo động kia cực kì hung hãn, trung đội của anh bị điều qua tạm thời, thời gian thi hành nhiệm vụ vốn ít ỏi, lại phải hạn chế tình huống diễn biến xấu hơn, vừa phải kiểm soát số phần tử ở bên ngoài vòng phát luật tìm cơ hội gây chuyện. Bên tai là tiếng la hét gầm thét inh ỏi, tiếng sợ hãi và mắng nhiếc, trước mắt là những gương mặt giật mình hoảng sợ, mỗi người đều liều sức chen ra ngoài tới nơi an toàn, ai cũng sợ bị đẩy ngã dưới đám người kia, cho nên tình hình càng trở nên hỗn loạn.

Lúc đó anh không rảnh để để ý gương mặt của từng người có gì khác nhau, tóc dài hay tóc ngắn...

Quy Hiếu suy nghĩ một lúc thấy cũng vô cùng hợp lý.

Cô quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là đoàn xe dài không thấy điểm dừng. Hai chiếc xe của họ và người em lần lượt đi ra khỏi khu nhà, định tới phố ẩm thực đường Kim Bảo gần nhà Quy Hiếu, giữa đường lại bị một chốt giới nghiêm ngăn lại.

Nơi đó em họ cô vẫn thường hay đến, họ và hàng trăm chiếc xe cùng đứng chờ thành một con đường rực rỡ ánh đèn trên đại lộ Tây Đan.

“Lúc học cấp hai em vẫn hay đến đây dạo phố”, Ngón tay Quy Hiếu chỉ về phía bên trái Lộ Viêm Thần, “Một là chỗ này, một là chỗ bán quần áo sĩ. Em họ em biết trả giá lắm, mỗi lần đi cùng em ấy tiết kiệm được rất nhiều tiền. Hôm nay anh thấy em họ em đó, lúc còn bé nó rất thích theo đuôi, bọn em không thích đưa nó cùng đi dạo phố, cứ vất ở nhà, sau đó nó sẽ khóc nhè tổ cáo”.

Lộ Viêm Thần đặt tay lên cửa kính xe ở bên, đón từng cơn gió lạnh từ bên ngoài ùa vào, trên đường người người nô nức và tầng tầng lớp lớp ánh đèn, những tòa nhà đồ sộ, ven đường là không ít cửa hàng bảng hiệu sáng loáng.

Đây chính là “Yên ổn phồn vinh” mà anh em các anh ở biên cương vẫn thề nguyện bảo vệ.

Hơi thở thế tục đậm đà, nhưng với Lộ Viêm Thần lại là xa lạ.

Thời niên thiếu anh ở ngoại ô Bắc Kinh, cũng không thường xuyên vào thành phố, sau đó thi đại học thì ở Nam Kinh, năm thứ hai đại học nhập ngũ rồi đi suốt mười mấy năm. Ngoại trừ lần đó chia tay Quy Hiếu có về thủ đô thì không quay lại lần nào thêm nữa. Cho nên với những nơi buôn bán nổi tiếng ở đây gần như Lộ Viêm Thần không biết chút gì.

Vì sao lại nói là “gần như”?

Bởi vì tối hôm qua anh xem thử bản đồ, nghiên cứu đường từ sân bay đến nhà cô chủ nhiệm, rồi đường về nhà Quy Hiếu.

Rất nhanh, tuyến đường bị ngăn chãm dứt.

Đoàn xe xê dịch rề rà, tiếng nhắc nhở chỉ đường máy móc phát ra, hướng dẫn lưu thông. Xe từ đại lộ Tây Đan lái đến tầng hầm để xe ở tiệm cơm trên đường Kim Bảo cũng hết nửa giờ.

Quy Hiếu định nói em họ cô gọi điện trước, để họ tới thì có thể dọn thức ăn lên luôn. Cúi đầu lật lật dây số, tóc trên vai cô rũ xuống, khi đưa tay vén lên, cô lại thấy anh đang nhìn mình.

“Em gọi điện cho Phan Hạo”. Cô nói.

“Năm phút nữa rồi gọi lại”.

“...Dạ”.

Trong xe yên tĩnh, cô nghĩ chắc anh định nói chuyện gì, cứ tưởng sẽ phải là một đoạn thật dài mới có thể khiến anh chuẩn bị lâu đến thế, kết quả cuối cùng lại chỉ là một câu: “Chuyện của Triệu Mẫn San chấm dứt rồi”.

Mỗi một chữ phát ra như dao động cả chiếc xem.

Quy Hiếu khẽ cười, tâm tình đột nhiên tốt đến mức không ngờ tới.

Lộ Viêm Thần nhìn cô cúi đầu cười, anh cũng tìm tìm nghiêng đầu ra cửa sổ, cô ấy vui vẻ rõ ràng đến thế.

Những từ này đơn giản là vậy, nhưng quá trình trắc trở khó khăn biết nhường nào.

Mẹ Lộ mềm lòng, mấy lần tới xưởng sửa xe khuyên Lộ Viêm Thần thay Triệu Mẫn San, lại bị Lộ Viêm Thần lạnh lùng bảo về, cha Lộ vừa nghe con trai mình trả nợ, không cần mình phải bỏ tiền ra, bên cạnh còn có thêm hai vợ chồng Tần Phong giàu có trấn trên khuyên giải, ông cũng phui tay mặc kệ, cuối cùng chỉ còn Triệu Mẫn San không hiểu nổi, một tên lính nghèo như Lộ Viêm Thần, một tên lông bông như thế mà thà bỏ ra một trăm vạn

cũng không muốn cưới mình, cho nên cô ta nhất quyết sống chết không chịu vượt qua nỗi ranh giới trong lòng, không buông được.

Lần này thái độ của Lộ Viêm Thần cực kì kiên quyết. Thiếu nợ trả tiền là lẽ bất di bất dịch. Những chuyện khác thì chẳng có ý nghĩa gì.

Chuyện này anh cũng thấy nhà họ Triệu không có lỗi lớn gì, nhiều nhất chỉ là do quá nóng lòng muốn gả con gái đi thôi, thấy anh một mình mới giải ngũ trở về, có lẽ cũng vội vàng cưới vợ, họ mới nghĩ đó là chuyện tốt thành đôi. Nhưng mà anh lại không định cưới, Triệu Mẫn San muốn dùng đăng thì cứ dùng đăng, dây dưa mấy năm cũng được, nhưng cưới thì không.

Câu này như đâm vào tử huyệt của đối phương.

Kéo càng lâu thì người thua thiệt vẫn là Triệu Mẫn San, cô ấy cũng không yêu Lộ Viêm Thần đến chết đi sống lại, càng kéo càng lãng phí thời gian, càng làm cho người ta bần tán.

Đêm đó Tần Phong chuyển lời Triệu Mẫn San đã đồng ý từ hôn, Lộ Viêm Thần lập tức xông vào dội vài gáo nước lạnh, cả đêm không ngủ tháo hết ba chiếc xe. Sáng sớm còn lái xe chở thẳng bé ra ngoài hóng gió.

Vòng quanh trấn trên tới từng cửa hàng một, tìm tiệm mì mà trước kia Quy Hiểu thích ăn nhất.

Đã nhiều năm như vậy mà nó vẫn còn ở đây, chẳng qua chỉ đổi một địa điểm mới, cửa tiệm vẫn lớn như xưa.

Thằng nhóc nghe nói là đi Quy Hiểu thích ăn thì càng nhai vui vẻ.

Ông chủ cũng nhận ra Lộ Viêm Thần, câu đầu tiên ông hỏi là về cô bé ngày xưa: “Trước kia cậu vẫn mang một cô gái tới ăn, đáng đấp được lắm mà, chỉ thích ăn cay, ăn một tô mì mà đồ hơn nửa bình tương ớt. Mùa hè ấy,

bác thấy cô bé ấy ăn mà cũng đờ mờ hôi”. Ông chủ cười ha hả, Lộ Viêm Thần nghe thế cũng khẽ cười.

Anh thấy ông chủ đúng là người tinh mắt, năm đó nhiều khách quen như vậy mà vẫn còn nhớ Quy Hiếu.

...

Trong radio vang lên một bài hát cũ.

Quy Hiếu tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn anh. Xe tắt máy thì bên trong tối mù, chỗ để xe lại bồng bồng sáng lóa, Lộ Viêm Thần cởi dây an toàn của mình ra, khuôn mặt ngược sáng nhìn về phía cô.

Quy Hiếu cắn môi, lại cười.

Nét cười ấy hắt vào mắt anh, khiến cho anh không thể không nghĩ đến phải làm một chuyện, vì thế người nào đó tiến lại gần: “Vui thế à?”

“Đương nhiên là vui rồi, sao anh không nói cho em?” Từ sân bay đến nhà chủ nhiệm của Tiểu Nam, quay về chỗ này cũng đã qua gần sáu tiếng, thế mà bây giờ anh mới nói.

“Buổi chiều đi làm việc chính với em, khó mà nói được”.

Cô thấy không đúng lắm, khẽ khàng chỉnh lại: “Đây cũng là việc chính mà”.

Eo bị tay anh nắm lấy.

Quy Hiếu không nói gì tiếp nữa, tim như muốn nảy lên khỏi đất, nhảy, nhảy... Nín thở, gắng gượng đè lại nơi cổ họng. Dù là anh thuở thiếu thời, hay là anh của ngày hôm nay, vẫn có thể khiến cô cảm giác được dòng máu trong người mình điên cuồng chuyển động đến nóng bừng.

Tình yêu ngày trẻ, cô thực sự rất cảm ơn vì mình từng có, hơn nữa... còn có thể tìm về.

“Quy Hiểu”.

“Dạ”.

“Anh thương em”.

Anh cúi đầu hôn cô.

Từ khi còn thăm mẫn, sau đó ở cùng một chỗ, trong suốt khoảng thời gian đó chưa bao giờ Lộ Viêm Thần nói câu ấy với cô.

Tim Quy Hiểu như muốn đập điên cuồng, hơi thở của Lộ Thần ngập cả bầu trời bao phủ, cảm giác của nụ hôn mà cô từng tiếc nuối. Dù trong mắt người ta anh là người ngang bướng vô tình, nhưng nụ hôn của anh chỉ có Quy Hiểu rõ ràng hơn ai hết, nó rất dịu dàng nhẹ dịu. Dù cô chưa từng hôn ai khác nhưng cũng đã xem miêu tả trên ti vi và sách báo, nhưng rồi vẫn không tìm được cảm giác như lúc hôn Lộ Thần.

Cái cách anh hôn, hay là động tác ôm lấy cô, đều có thể cho cô hiểu được rằng, người này không nỡ làm gì khiến cô không thoải mái. Cho nên cho tới bây giờ, cô vẫn giữ vững lập trường kiên định của mình, người đàn ông cô thích nhất phải là người dịu dàng quan tâm.

Thứ dịu dàng đó, chỉ có người thân mật nhất mới cảm nhận được.

Lộ Viêm Thần cảm giác được cô đáp lại anh, bàn tay khẽ vuốt ve sau lưng cô từ trên xuống dưới, trong dòng máu chảy xuôi đã từng hồi tưởng lại cảm giác đó hàng trăm hàng nghìn lần, không cách nào là nổi, anh gọi nó là: Quy Hiểu.

....

Quy Hiểu nóng mặt buông anh ra, thì thào hỏi: “Anh nhớ lần đó ở dưới lầu quán rượu, chúng ta ở bên luống hoa không?”

“Nhớ, sao em?”

“Sau đó em rất hối hận, đáng lẽ phải hôn anh nhiều hơn nữa”, Bởi vì cứ nghĩ đó là lần cuối, “Bây giờ nghĩ lại càng thấy hối hận... Sớm biết hôm nay rồi sẽ ổn, thì đã không giày vò nhau làm gì”.

Lộ Viêm Thần cười khổ, anh đưa tay mở cửa xe chỗ ghế phụ cho cô: “Đi nào”.

Cũng không phải nói quá, lần chia tay đó quả thật muốn cả nửa mạng của anh, bây giờ nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Khi ấy nếu không phải đang ở bộ đội, mỗi ngày đều huấn luyện từ sớm tới khuya, còn cả những đợt tập huấn đột xuất bổ sung, có lẽ anh còn khổ hơn nhiều lắm. Dù là mặt trời chói chang như đốt cháy cả con người trên hoang mạc hay mà đồng cỏ mưa to, có khi là những ngọn núi sâu thăm thẳm đưa tay không thấy được năm ngón, tất cả những thứ trải qua mới giúp anh xóa đi hai chữ Quy Hiểu từng chút một trong đầu.

Người ta vẫn nói nam nhi không rơi lệ, nhưng vì Quy Hiểu anh đã từng phải khóc.

Không phải là kiểu khóc to than vãn, cũng không phải lòng rối như tơ vò, cả những đau đớn như thấm vào tim gan trong phim ảnh cũng không có, thậm chí ngay cả anh cũng không nghĩ là sẽ vậy. Cô nói chia tay, anh gọi điện thoại tới liên hồi, cô vẫn tắt đi từng lần một, thêm nữa câu thôi cũng không cho anh nói. Ở biên cương quản lý nghiêm ngặt, binh lính bình thường không được phép dùng di động, ngoại trừ gọi điện thoại cho cô anh đâu còn cách nào khác nữa.

Cứ thế mấy lần anh cũng từ bỏ, sợ gọi quá nhiều cô lại bị người nhà mắng. Cho đến khi chia tay được nửa năm, rốt cuộc anh cũng có cơ hội về Bắc Kinh một chuyến, cách ngày thì phải về.

Đêm đó Quy Hiếu vẫn không chịu gặp anh.

Anh không về nhà, cũng không có chỗ để đi, ngồi ngoài trạm xe lửa làm “nhiệm vụ tuần tra” giết thời gian một cách không mục đích, từ đêm khuya đến khi trời sáng, ngãng đầu nhìn đồng hồ trên chuông lớn, hốc mắt đột nhiên lại nhức nhối nóng bừng.

Dòng nước dâng lên đáy mắt, anh vẫn cố giữ không để nó chảy ra, đến khi tầm nhìn mờ mịt không rõ nữa.

Không ai phát hiện ra, chỉ có mình anh biết rõ, anh đã khóc rồi.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (1)

Có một câu nói thế này: Hậu tri hậu giác.

Đêm đó Lộ Viêm Thần không yên tâm về Tần Tiểu Nam, ăn được nửa bữa thì đi mất. Bởi vì có thêm hai vợ chồng em họ ở đó, nên hai người cũng không trao đổi với nhau gì, đến khi Quy Hiếu ăn xong tính tiền, họ mới báo vị tiên sinh đi trước đã thanh toán hóa đơn rồi. Buổi tối Quy Hiếu cũng không gọi điện cho Lộ Viêm Thần, chỉ nhắn mấy tin, mượn cớ muốn gặp Tần Tiểu Nam một chút, hẹn anh vào buổi trưa ngày hôm sau.

Vì vậy, khi Quy Hiếu ngồi cách một lớp kính chắn gió, lúc đối mặt với Lộ Viêm Thần vừa đi ra khỏi nhà xưởng sửa xe, rốt cuộc cô cũng tìm được nguyên nhân làm mình lặn lội khó ngủ suốt đêm qua, không dám tin rằng mọi chuyện đã tốt rồi – tất cả quá nhanh.

Giống như ngày đó lúc nắm tay, không báo trước, không có chuẩn bị, cả một khoảng thời gian dài cô thấp thỏm âu lo, cứ nhấn mạnh lặp đi lặp lại với anh là: “Ở cạnh nhau rồi không được chia tay đâu, Lộ Thần, nếu anh mà dám chia tay em sẽ khóc chết cho anh xem. Cũng không được phép đùa giỡn gì, anh cam đoan, thề thốt đi, cãi nhau cũng được, nhưng không cho phép chia tay đâu”. Đây là câu Quy Hiếu vẫn thường nói khi còn bé, như thể nhìn anh chẳng có chút cảm giác an toàn nào quá vậy.

Khi đó mỗi lần Lộ Thần nghe thấy vấn đề này, anh thường không rảnh bận tâm để ý, càng không quan tâm cô lại càng thêm cương điệu. Cứ lặp lui lặp tới mãi như thế, làm không biết mệt.

Bây giờ nghĩ lại thì hồi bé mình đúng là kiểu cách, sau rồi cô có hỏi mấy người bên cạnh, mỗi tình đầu của họ cũng tìm chết làm sống như thế cả thôi, tuổi càng bé càng giày vò nhau... Cứ trải nghiệm qua một lần, lại giống như được sinh ra thêm lần nữa.

Lộ Viêm Thần cầm một lon sprite nhẹ nhàng đi đến gần xe cô, tùy tiện uống thêm một hớp rồi nhìn xuyên qua tấm thủy tinh trong suốt đó.

Ánh sáng ngày đông chiếu rọi qua, lướt sang đường viền nửa tấm kính mà cô đang hạ xuống, vì góc độ nên không nhìn thấy quá rõ ràng. Anh chỉ có thể nhìn thấy lớp sơn môi trơn bóng nhẹ nhàng trên môi cô. Khi còn bé ở bên nhau vẫn còn là học sinh, cô không có cơ hội tiếp xúc với mấy thứ này, cho nên cứ để mặc như thế. Ngày hôm qua hôn cô, lúc mút mát làn môi dưới, cảm giác ngọt ngào như thể quả anh đào.

Một chớp mắt thôi cũng khiến lòng anh xiêu xiêu rung động, không quen rồi lại không quen, nhưng rốt cuộc anh cũng cảm nhận được sự khao khát chân chính giữa nam và nữ mà lời nói không thể nào diễn tả.

Lộ Viêm Thần ngửa đầu uống hết phần thừa trong lon nước, hai ngón tay bóp méo chiếc lon rồi đưa khuỷu tay vào khoảng hở cửa kính mà cô hạ mở, thấp giọng nói: “Lái vào đi, kiểm tra xe cho em luôn”.

Quy Hiếu định khởi động lần nữa thì anh nói tiếp: “Xuống đi, để anh lái”.

Quy Hiếu cũng nhớ là anh khá quen tay, cho nên liền xuống giao xe lại cho anh.

Từ cửa nhà xưởng vào bên trong là một đoạn đường ngắn, Quy Hiếu cũng không lên xe lại nữa, cứ thế đi theo Lộ Viêm Thần đang lái tiến vào trong.

Bác giữ công vẫn còn ấn tượng với cô gái này, ôm chiếc radio nhỏ đang phát sóng ngòi rung đùi đặc ý, thò đầu nhìn qua cửa sổ xem náo nhiệt.

Trong lòng ông còn nghĩ, con trai lớn nhà họ Lộ từ khi về nhà lúc nào cũng thấy ồn ào, đúng là xem mãi không hết... Bên kia vừa rồi loạn từ hôn, bên này đã có cô gái khác tìm tới cửa.

Cô gái này trước có ghé qua rồi? Ông càng nghĩ càng thấy thú vị, đóng cửa sổ lại tiếp tục suy nghĩ cho bổ não.

Bây giờ vừa lúc qua năm, cũng là thời gian xưởng sửa xe bận rộn nhất.

Trong sân có mấy hàng xe chờ kiểm tra sửa chữa, sáu người sửa xe bên cạnh được vây quanh bởi một nhóm người, đều là chủ xe của những chiếc đưa đến đây sửa chữa, nghe cái này cái kia bị trục trặc, rồi lại cùng bàn bạc quyết định và dự toán chi phí. Còn phải nói cho đối phương biết mùa xuân đông khách lắm, phải đợi, có khách hàng chỉ bị mấy lỗi nhỏ, ví dụ như khi dừng xe thì bị taxi quẹt vào, phun sơn lại là xong, nhưng vẫn phải chờ ít nhất mười ngày trở lên, sắp bức bối đến muốn điên mà lại thấy Lộ Viêm Thần lái thẳng xe vào xưởng, hấn kính ngạc: “Ai đấy? Chúng ta còn phải xếp hàng đó, sao hấn lại được vào đây? Mấy người mặc kệ à”.

Anh sửa xe xé hóa đơn rồi đưa vào tay đối phương: “Là con trai ông chủ”.

Quy Hiếu đi ngang qua, nghe họ nói cô lại có một cảm giác tội lỗi vì tận dụng quan hệ đầy khó hiểu.

Lúc đi vào, mấy chục thợ sửa xe trong xưởng đang bận bịu loay hoay đến ngất trời, thấy một cô gái đi tới thì tò mò nhìn thêm mấy lần. Có người trước kia đã gặp Quy Hiếu, có người chưa, họ thì thầm thảo luận một hồi, nét cười càng thêm mờ ám và lộ liễu. Lộ Viêm Thần mười mấy năm không quay lại, khi về lại có một cô gái trước tết sau tết chạy tới những hai lần, lần trước hôn ước với đại mỹ nhân trấn trên vẫn còn thì không nói, chỉ là một khúc nhạc đệm trôi qua không mấy thức thời.

Quy Hiểu bị nhìn đến mức không được tự nhiên, cô đi nhanh hai bước, đến bên chiếc xe đã tắt máy kia.

Lộ Viêm Thần ném lon nước vào thùng rác, đầu cũng không quay lại nói: “Chạy hơi nghiêng, cũng ồn quá nữa. Lát anh kiểm tra lại áp suất lốp cho em, dẫn động bốn bánh, kiểm tra cả bánh xe nữa. Buổi sáng trong xe có phải rung mạnh hơn không?”

“...Tạm được ạ”. Nói thật là cô chẳng chú ý tới.

“Van xe cũng có vấn đề, không nên chạy tốc độ nhanh quá, chạy bình thường là ổn”.

Từ đĩa bảo vệ chống bụi cho tới dọn bụi tích dồn, Quy Hiểu nghe mà dờ dẫm, cô thấy anh còn cẩn thận hơn cả người trong tiệm 4S nữa, hình như trước kia mình cũng có kiểm tra dẫn động bốn bánh rồi mà, chẳng lẽ làm chưa xong?

Nhưng mà Lộ Viêm Thần nói gì cô cũng thấy chuyên nghiệp, cũng không bận tâm thêm nữa, cô nhìn quanh tìm đứa bé: “Tiểu Nam đâu?”

“Đi câu cá rồi”. Lộ Viêm Thần tới bên góc tường, hơi ngồi xuống tìm dụng cụ.

Tần Tiểu Nam tới đây chưa được mấy ngày đã nhận được sự yêu quý của cả nhà xưởng từ trên xuống dưới.

Mới đầu mọi người còn tưởng đây là do Lộ Viêm Thần và một người đàn bà nào đó bên ngoài sinh ra, sau đó hiểu rõ rồi mới biết đứa bé này sống cũng không dễ dàng gì. Làm việc trong xưởng đều là mấy thanh niên trẻ tuổi trong thôn, hôm nay vừa lúc được nghỉ, cho nên họ rủ nhau ra kênh đào, khoét hố băng câu cá, Tần Tiểu Nam thấy lạ nên cũng bưng bưng đuổi theo.

Quy Hiểu đi tới bên cạnh anh: “Cái này gọi là gì?”

“Cờ lê hai đầu vòng”.

“Cái đó thì sao?”

Cô chỉ ngón tay sang một cái ở thùng bên cạnh.

“Bộ khâu đa năng”. Lộ Viêm Thần nói xong, anh cầm một cái khâu đầu vít đưa cho cô nhìn xem thử, lại tháo thêm thứ khác, nói rõ đây là ốc vít ở chỗ nào, chẳng hạn như trục bánh xe hay ốc vít bánh xe...

Ngón tay anh thon dài, lại cực kì thuần thực, cầm cái gì lên cũng như đang đùa nghịch, còn quen tay lắc lắc nó trong tay hai cái.

Động tác nhẹ nhàng ngả ngón.

Quy Hiểu nhìn rồi lại nhớ tới dáng vẻ lúc anh chơi bi-a, hình như cũng là điệu bộ như lúc này.

Cô nhích lại gần, nhìn vào gan bàn tay phải của anh, từng hơi thở ấm áp nhẹ nhàng không ngừng phất lại. Tay Lộ Viêm Thần thoáng ngừng lại, động tác đột nhiên không còn lưu loát như lúc ban đầu. Cuối cùng anh ném đồ đạc vào thùng nhựa, hai tay trống trơn rồi đứng dậy.

“Anh không xem xe cho em nữa à?” Quy Hiểu thấy kì lạ.

“Buổi chiều làm tiếp”. Lộ Viêm Thần nắm cánh tay Quy Hiểu, kéo cả người cô dậy, “Đi nào”.

Quy Hiểu càng thêm khó hiểu, cứ thế theo sau.

Đến khi hai người vào trong phòng, không còn nhiều người lạ lùng như ngoài kia nữa, Quy Hiểu mới thả lỏng hơn ít nhiều.

Cô thấy Lộ Viêm Thần đóng cửa lại, đi tới chiếc ghế sa lon sau bàn đọc sách, tiện tay cầm vài quyển sách và bài thi của Tần Tiểu Nam mang từ làng Erlan tới. Lần đầu tiên tới nơi này, mấy người Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam vừa uống rượu vừa trò chuyện, còn cô thì chú ý tới xấp bài thi trên chiếc bàn này, một chồng thật cao, được kẹp bằng kẹp giấy màu đen... Sau đó lúc hai người ở bên nhau, Quy Hiếu vẫn còn nhớ rõ, mỗi lần đi mua kẹp bài thi, cô sẽ mua hai bộ giống nhau, một cho anh, một cho cô.

Quy Hiếu đưa tay miết lên nét chữ trên tờ giấy.

Lộ Viêm Thần đứng sau lưng cô, cách xa nửa bước: “Đọc được không?”

“Lớp một tiểu học mà, sao không hiểu được? Lúc trước bài thi bọn em đều do thầy ghi cho, bọn em đánh, mỗi lần làm xong chỗ này ở tay cũng xanh lè”. Cô sờ sờ làn da dưới ngón út, “Rửa lâu lắm đấy”.

“Thế à?” Anh lại không có những cảm xúc này, “Bài thi ở trung học phổ thông đều do trường mua cả”.

“Trung học ít người mà, một năm có một lớp, in bài thi cũng không tốn, chứ ở trung học cơ sở năm nào cũng có sáu lớp”. Bây giờ nghĩ lại, giáo viên ở trung học cơ sở thật tốt, sợ in bài lãng phí tiền của học sinh, cho nên từng tờ đều do thầy ghi lại.

Lộ Viêm Thần buồn cười, nhưng không tranh cãi cùng cô nữa.

Trung học cơ sở mà cô từng học, anh cũng đã trải qua mà.

Hướng bắc căn phòng này không có cửa sổ, ánh sáng bên trong đều dựa hết vào đèn điện.

Đèn ống dài mắc trên đỉnh đầu hai người.

Giản dị mà đơn điệu.

Lộ Viêm Thần nhìn cô đang đưa lưng về phía ngọn đèn chân không, bóng dáng như vết mực mờ mờ, rơi vào giấy bài thi trên bàn học. Anh đưa tay ra, xoay đầu Quy Hiếu lại, đối diện với chính mình.

Ngón tay chai sần khô ráo, từ từ lướt qua hàm dưới: “Sao bỗng nhiên đã trưởng thành thế này”.

Hai năm trước ở trạm xăng, thấy cô rồi anh còn không dám tin, hình dáng vẫn là hình dáng đó, chỉ là đột nhiên đã lớn lên rất nhiều. Sau đó trở lại làng Erlian, anh chạy sang, nếu như ngày đó nhìn thấy ánh mắt bàng hoàng của cô lúc nhìn anh, anh kéo cô lại ôm vào lòng, không biết mọi chuyện sẽ ra sao? Ý định làm hòa đúng là không hề có, dù sao cũng là nơi biên cương xa lạ, chuyện ngày xưa cũng đã khác xa rồi. Chỉ là vào nửa đêm của một ngày nào đó, lúc đi làm nhiệm vụ, uống hai ngụm nước suối lạnh lẽo lộp cộp băng, trong đầu anh lại nhớ đến suy nghĩ này: Hôm ấy cứ mạnh dạn ôm cô thêm một cái, anh cũng không còn gì tiếc nuối.

Ở góc độ này, anh cũng từng hôn cô trong tư thế đó.

Khi đó Quy Hiếu còn quá nhỏ, anh cũng vừa mới trưởng thành, lúc nào cũng lặp đi lặp lại với mình rằng, thân thiết cũng phải biết chừng mực, có thể thỉnh thoảng cũng sẽ lơ đãng chạm vào khuôn ngực chưa hoàn toàn trở mã. Mùa hè cô nằm trong phòng chơi game mát chườm bỏ tiền, khi mệt cô cũng sẽ ngồi lười, đôi lúc lại lộ ra phần dưới cổ áo hay cảnh tượng phía bên quần.

Không suy nghĩ nhiều là chuyện không thể, nhưng mà anh chỉ nghĩ một chút xíu.

Trước mắt, giờ đã khác khi xưa.

...

Lộ Viêm Thần đặt tay ngang hông cô, không biết tại sao lại dần dần tuột xuống, chạm lên bắp đùi, kéo cô tựa lưng lên chiếc ghế salon. Quy Hiếu bị tay anh nắm làm đau, người như mất cả trọng tâm, cô thở hển hển nhỏ giọng nói: “.... Chút nữa ngã rồi”.

Cơ thể đàn ông trưởng thành mang theo nhiệt độ nóng bỏng, lướt trên chân cô.

“Không ngã được đâu”. Anh cười khẽ, dáng vẻ không đứng đắn nửa thật nửa giả như lúc còn thiếu niên.

...

Lúc Tần Tiểu Nam đẩy cửa bước vào, Lộ Viêm Thần đang tựa lưng trên ghế salon, căn một điều thuốc vừa lấy ra, châm lửa đốt, anh liếc mắt nhìn giỏ cá nhỏ mà Tần Tiểu Nam xách vào như hiến dâng vật quý.

Hai tay Quy Hiếu vòng quanh gối ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào quảng cáo trên ti vi đến nhập thần.

“Con vội về... gặp dì Quy Hiếu”.

Dựa vào kinh nghiệm của những ngày tháng sinh tồn mệt mỏi kinh niên, Tần Tiểu Nam phỏng đoán, hình như mình đã bước vào không đúng lúc rồi.

Lộ Viêm Thần liếc thấy động tác của Quy Hiếu, anh ngậm thuốc lá, đi tới xoa đầu thẳng bé: “Chỉ cá không thì không đủ, phải ra ngoài mua ít thức ăn nữa”. Nói xong thì kéo thẳng bé đi luôn.

Trên người cô nóng rần cả lên, đến lúc này mới lật đặt buông hai cánh tay đang giữ trước ngực ra, cúi đầu sửa sang lại quần áo lúc vừa rồi chưa chỉnh xong, động tác cũng không lưu loát được, đầu ngón tay không cử động nổi nữa, lòng mềm nhũn...

Ngồi năm phút vẫn chưa bình tâm được, đầu cô lại tựa vào giữa hai cánh tay, trong suy nghĩ đều là cảnh tượng lúc vừa rồi, lúc vừa rồi....

Chợ thức ăn trên trấn nằm ở phía đông, nếu không đổi địa điểm, thời gian đi đường rồi mua hàng cũng phải nửa tiếng đồng hồ. Lúc tới Quy Hiếu đã định gặp Mạnh Tiểu Sam, muốn hỏi rõ từ chuyện từ hôn đến việc mượn tiền đã xử lý thế nào rồi, trong lòng cô vẫn cứ băn khoăn.

Giờ đang ngồi không cho nên cô bèn gọi điện thoại, mới vừa nghe Mạnh Tiểu Sam ở đầu dây nói chưa được hai phút, cô còn chưa vào được vấn đề chính, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Là một người phụ nữ trung niên xa lạ, mái tóc hoa râm, mặc một chiếc áo nhung màu đỏ nhạt, Bà vào phòng thấy Quy Hiếu cũng không ngạc nhiên là mấy, như thể đã biết rõ ở đây có một cô gái lai lịch không rõ ràng.

“Lát nữa lại gọi cho chị”. Quy Hiếu vội vàng ngắt máy, gật đầu với bà, nhưng không biết phải xưng hô thế nào, chỉ có thể mở đầu như vậy: “Bà tìm Lộ Thần ạ? Anh ấy mới đi ra ngoài, sẽ sớm về lại thôi”.

Người tới phòng này thì nhất định là tìm anh, chẳng qua là không biết người họ hàng nào của Lộ Viêm Thần thôi? Láng giềng? Hay là mẹ anh?

Trong lòng Quy Hiếu rối tung loạn xạ, sợ mình nói sai gì sẽ gây thêm phiền toái. Dù là thân thích, láng giềng cũng có ít tị hiềm, dù sao vừa mới từ hôn, rất dễ bị người ta chỉ trích. Nếu là mẹ anh... Quy Hiếu chưa từng nghe Lộ Viêm Thần nói câu nào liên quan đến mẹ của mình, không biết tính tình của bà ra sao, sợ lại nói gì sai.

“Cháu là?” Người phụ nữ tóc muối tiêu hỏi lại cô.

Quy Hiếu không nắm chắc được tình huống, cho nên chọn giải thích an toàn nhất: “Là bạn của anh ấy ạ, bạn trung học”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (2)

Trước khi Lộ Viêm Thần quay lại, cô ngồi trong phòng trực tán chuyện với bác bảo vệ.

Bác ấy sợ lạnh, sợ hệ thống sưởi không đủ ấm nên còn tự mình dùng một cái lò than kiểu cũ.

Lúc Quy Hiếu học cấp hai, mỗi lớp đều có một cái lò than đặt ở bên bục giảng, khi đó cô ngồi hàng đầu tiên, được hưởng lợi nhất, nhưng mà cũng phải cố gắng sức mình, chẳng hạn như khi không có việc gì sẽ phải thêm than vào lò, dùng cặp gắp than đã cháy hết ra. Mười mấy năm qua, vậy mà hôm nay cô vẫn làm thuần thục, vừa loay hoay bếp lò, vừa nghe bác nói về mấy hộ giàu sang ở trấn trên.

Vừa nói đã nói đến chuyện Mạnh gia.

Sau khi cưới Mạnh Tiểu Sam, mấy năm trước họ quyên tiền sửa WC cho trường trung học, đổi từ bơm nước sang bình nước trực tiếp, còn làm lại sân vận động... Chuyện nào cũng là chuyện công ích cả. Ông lão nói hết mấy việc thiện xong lại chuyển sang chuyện hôn sự giữa Mạnh Tiểu Sam và Tần Phong, chấn động cả khu trấn, sau đó lại thở dài một câu: “Mấy đời Tần gia tu được phúc, cho nên mới tìm được người con dâu như Mạnh Tiểu Sam, Hải gia không có phúc rồi”.

Cảm khái như thế ông đã tận mắt nhìn thấy hận yêu tình cừu của tiểu bối ba nhà.

Quy Hiếu cười cười, đưa ngón tay lạnh đến cứng đờ lên trên ngọn lửa, tiếp tục hơ hơ.

Không phải Hải gia không có phúc, mà đã bị Hải Đông phá vỡ hết rồi.

Mất đi một mối nhân duyên thật đẹp.

Lúc đầu Mạnh Tiểu Sam vẫn một lòng muốn gả cho Hải Đông, nhưng lòng Hải Đông lớn quá, không tìm được tâm địa gian xảo của mình, hẳn vẫn hay trêu chọc mấy cô gái trẻ nghèo túng, ăn một bữa cơm, rồi mập mờ mờ ám. Hẳn tự nhận mấy cô em gái kết nghĩa, cứ nghĩ không làm gì khác người thì Mạnh Tiểu Sam cũng sẽ không chia tay. Lúc ấy ngoài việc tổ chức tiệc rượu và công chứng ra, hai người chẳng khác nhưng đôi vợ chồng son bình thường là mấy.

Có thể hẳn vẫn không hề hiểu Mạnh Tiểu Sam, chị ấy là một người con gái nhẫn tâm đến vậy. Một hồi chia tay, nói cắt là cắt, nhưng vẫn kinh thiên động địa đến mức cả trấn nghe tin, Hải Đông quỳ trước cửa nhà họ Mạnh suốt một đêm, tìm đủ người khuyên giải, nhưng vẫn không khiến Mạnh Tiểu Sam hồi tâm chuyển ý. Dù sao cũng là mối tình đầu, đêm đầu tiên, tất cả mọi thứ với chữ ‘đầu’ đều có liên quan đến Hải Đông, không phải không khó chịu, cũng vì chuyện này mà Mạnh Tiểu Sam đã chán chường rất lâu, hai tháng trời uể oải ở quán chơi game từ sáng sớm đến tối mịt cũng không về nhà, đến mức không còn hình người nữa.

Cũng đúng vào lúc đó, ông chủ quán trò chơi là Tần Phong không thể nào nhìn nổi, anh mới hỏi Mạnh Tiểu Sam, nếu không thì theo anh nhé, anh không dám nói những thứ khác, nhưng tuyệt đối sẽ không vì đàn bà mà ảnh hưởng đến gia đình. Tần Phong lớn hơn Mạnh Tiểu Sam mười hai tuổi, cả một giáp, thôi học rồi làm lính, sau khi về thì bắt đầu làm ăn, thuê hết những tên côn đồ ham chơi trên trấn, tự mình quản lý – đây là những điều mà Mạnh Tiểu Sam biết về Tần Phong. Điều kiện gia đình của Mạnh Tiểu Sam khá tốt, lúc đó cha chị làm Trấn trưởng, ông lại sống chết không chịu

đồng ý, Mạnh Tiểu Sam thì đã nản lòng thoái chí nên muốn gả cho người ta tìm chút hơi ấm áp, rồi chị nói là mình có, không lấy chồng thì biết làm sao.

Vì thế Mạnh Tiểu Sam vừa qua tuổi kết hôn mà pháp luật quy định, đã mơ mơ hồ hồ gả cho Tần Phong. Ngày kết hôn, Hải Đông như người điên quấy phá, bị mấy huynh đệ ngày xưa của Tần Phong, toàn là các ‘đàn anh’ ở mấy thôn gần đây đưa đi, khóa trong phòng suốt hai ngày, còn phải viết giấy đảm bảo, sẽ không gây chuyện nữa họ mới chịu thả ra.

Sau đêm tân hôn, Quy Hiểu gọi điện thoại hỏi Mạnh Tiểu Sam: “Có đáng tin không?”

Mạnh Tiểu Sam đáp lại Quy Hiểu là, trước khi làm lính cuộc sống của Tần Phong đã không hề tệ, sau khi làm lính về anh vẫn sống rất tốt, chứng tỏ người đàn ông này có bản lĩnh nuôi mình, anh ba mươi tuổi đã lăn lộn nhiều năm, cũng không còn ham mê quyến luyến mấy chuyện gái trai rách nát, thái độ của anh với chuyện nam nữ cũng khá đàng hoàng, lúc nói xong câu cuối cùng, Mạnh Tiểu Sam tổng kết: “Nếu chị có thể phân biệt rõ ràng là đáng tin hay không thì đã không ở bên Hải Đông nhiều năm như vậy”. Sau đó Mạnh Tiểu Sam nói bằng giọng mũi vừa khóc xong, cười buồn: “Nhưng mà sau khi tự mình kiểm tra ông chồng, phải công nhận là vóc người và thể lực của đàn ông đã cầm súng tốt thật, em chia tay với Lộ Thần rồi đúng là tiếc quá...”

Mạnh Tiểu Sam nói là mình ‘có’ nhưng lại không hề nghĩ đến chuyện sinh con, trên Tần Phong có một người chị và hai người anh, về chuyện này cũng không mấy áp lực, không sinh thì không sinh, cũng không mặn mà quần quýt, thoáng một cái đã đến bây giờ.

Sống càng lâu, quan hệ giữa Mạnh Tiểu Sam và Hải Đông cũng không căng thẳng như trước nữa, tuy không thường lui tới nhưng có chuyện cũng sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Mạnh Tiểu Sam tự đánh giá chuyện này là: Cũng không phải vì cô quá bao dung, mà khi cuộc sống của một người trở nên tốt đẹp hơn, họ cũng không còn nhớ ra nhiều chuyện để oán trách như vậy nữa. Tuy hai người đã không còn thứ tình cảm đó với nhau, nhưng với tình yêu thời niên thiếu, lúc nguy hiểm họ vẫn nghĩ đến nhau.

Than cháy không hết làm giảm đi sức lửa.

Quy Hiếu ngồi trên băng ghế nhỏ, cầm cặp sắt gậy gậy đóng than tàn, muốn làm lửa cháy mạnh hơn một chút.

Cửa sổ phía bên phải gõ vang.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, thấy anh thì lập tức ném cặp sắt trong tay vào gàu, chạy ra khỏi phòng trực.

Lộ Viêm Thần xách ba túi nilon lớn đầy rau và thịt, một túi trong đó còn đang nhỏ nước, anh chuyển sang một sập nhỏ bằng xi băng trên bậc thang: “Sao lại ra đây?”

“Mẹ anh tới”. Quy Hiếu nói xong mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Em vốn định nói chuyện với bà, nhưng mà hình như bà không vui lắm. Em sợ nói lại sai, không dám ngồi nhiều nên chạy ra đây”.

Anh nín cười: “Bị ức hiếp à?”

“Không ạ.... Quy Hiếu thấy anh như thế, đoán là do mình diễn tả quá mức bức bối rồi, cho nên lại vội vàng đổi lời nói tốt cho mẹ anh: “Mẹ anh là người tốt”.

Lộ Viêm Thần không lên tiếng.

Quy Hiếu nói tiếp: “Trước khi đi bà còn bảo em và Tần Tiểu Nam về nhà anh ăn cơm trưa, chúng ta có đi không?”

“Em muốn đi à?”

Lộ Viêm Thần nhìn làn tóc cô bị gió lạnh thổi bay bên mặt, muốn đưa tay vuốt lại nhưng hai tay vừa mới chọn thịt sống và tôm, không sạch sẽ. Nghĩ nghĩ lại thôi.

Quy Hiếu do dự không công, anh nhắc mấy túi đồ trong tay lên: “Mua nhiều như vậy không ăn thì phí lắm, vào thôi”.

“Không đi à?” Quy Hiếu lại cảm thấy không ổn mấy.

Tuy thái độ của mẹ anh rất kém, nhưng nếu đã mở miệng mời cô sang ăn cơm, giờ không đi sau này thế nào cũng xem đó là cái gai trong lòng. Hoặc là ít nhất cũng phải có một lý do hợp lý để từ chối mới phải, không rõ ràng như thế, không đi kiểu vậy, trong mắt trường bối họ sẽ nghĩ là mình không tôn trọng, huống chi đó còn là mẹ anh.

Lòng Quy Hiếu rối ren, anh đi ra ngoài hai bước rồi nói tiếp: “Đừng cầm túi, trên túi nước bẩn lắm, không sạch đâu”,

Nói xong thì theo thẳng bé đi vào.

Từ đầu đến cuối Tần Tiểu Nam vẫn vờ như không khí đợi bên, Lộ Viêm Thần đi rồi mới đến đợi bên cạnh Quy Hiếu.

Vì vậy hai người họ cùng nhau rúc vào bên ngoài phòng bảo vệ, chờ.

Khoảng mười phút trôi qua, một chiếc xe màu đen nhỏ lái ra khỏi xưởng sửa xe, người lái xe là một thợ sửa còn trẻ tuổi, bởi vì trên mặt là một chiếc gọng kính màu xanh, cho nên cô mới có ấn tượng với khuôn mặt kia nhiều hơn một chút. Lúc xe đi ngang qua người Quy Hiếu, người nọ còn hạ cửa kính xe quay lại nói: “Chị dâu, anh Thần bảo hai người cứ chờ, đừng vào đó. Trong kia có người ra tay, em đi gọi hai người nữa tới giữ bọn họ lại”.

Ra tay?

Lúc ở làng Erlian tận mắt nhìn thấy anh lấy một địch mồi mấy tên lưu manh, khi đó cô sợ lắm, sợ anh sẽ bị thương. Nhưng mà ở đây, cô lại sợ nhờ anh ra tay không biết nặng nhẹ làm người ta bị thương thì sao...

Quy Hiểu muốn đi xem, dời nửa bước chân đã đá phải túi nilon bên thềm đá.

Đồ trong túi rơi ra, là hai con cá sống thật to, thân cá còn đẫm nước, vừa rơi xuống đất đã dính dấp một lớp bùn dày. Quy Hiểu đi nhặt cá, Tân Tiểu Nam cũng phụ bắt, hai người giày vò nửa ngày mới nhét được hai con cá bẩn về lại bì lần nữa, trên tay cũng đầy nước và bùn.

Quy Hiểu nhìn vẻ chật vật của mình, lại nhìn thẳng bé: “Sao lại mua cá nữa?” Không phải đã có một giỏ cá rồi à?

“Chú Lộ nói muốn mua về dự trữ, nhờ dì muốn ăn cá lớn thì không có”.

Lòng Quy Hiểu nhẹ tênh, không đáp lại.

Hai người chui vào phòng trực mượn chậu nước nóng của bác bảo vệ, rửa sạch vết bẩn trên tay và quần áo. Khi đi ra đã là nửa giờ sau, Lộ Viêm Thần vẫn chưa đi ra ngoài, nhưng lại có thêm hai chiếc xe nữa tới.

“Em dâu!” Người nhảy xuống khỏi xe gọi cô.

Quy Hiểu sững sờ, suýt chút nữa không nhận ra người đó là Hải Đông.

Mặt mũi và đường nét không thay đổi nhiều, nhưng tinh thần thì đã khác khi xưa, không còn sự cứng rắn như năm đó, bây giờ có vẻ giống như mấy ông chủ đất mà Quy Hiểu vẫn hay đụng phải khi ra ngoài công tác. Có vẻ anh cũng không biết Quy Hiểu đang ở đây, cho nên vui vẻ trò chuyện đôi ba

câu: “Anh vào trước, ở thôn chúng ta có mấy thằng nhóc thích gây chuyện, anh đi giúp Lộ Thần giáo dục một chút. Lát lại nói chuyện!”

Hải Đông đưa thêm mấy anh em tới, chuyện xử lí vừa nhanh nhẹn vừa dứt khoát.

Lúc Lộ Viêm Thần như thể người không có chuyện gì đi ra, xách mấy túi đồ ăn đưa Quy Hiếu và Tần Tiểu Nam bước vào, Hải Đông đang ngậm một miếng thuốc, ngồi xuống trước băng ghế tạm thời dờ ra ngoài cửa lớn, nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt đang ngồi sụp hai tay ôm đầu: “Đúng là có tiền đồ thật, sao không hỏi xem chủ xưởng sửa xe này là ai?”

“Anh Hải Đông ơi, bọn em chỉ muốn được sửa xe sớm hơn một chút...”

“Đừng có nói nhảm nữa”. Hải Đông lười nói thêm, thấy Lộ Viêm Thần đi qua thì đưa ngón tay cầm thuốc chỉ anh: “Gọi anh Thần”.

Cả đám thay nhau gọi: “Anh Thần”.

Ánh mắt Lộ Viêm Thần cũng không buồn nhìn sang, cứ thế bước vào xưởng.

Không biết vì sao Quy Hiếu lại không nhịn được cười, như thể đã mấy trăm năm rồi chưa nhìn thấy vẻ chó cậy thế người của Hải Đông, Lộ Thần thì lạnh lùng đứng bên nhìn lại. Hải Đông thấy Quy Hiếu vui vẻ như thế, có lẽ anh cũng nhớ lại những kí ức trước kia, tâm tình phần chấn hưng hăng quát mấy cậu thanh niên đang ngồi xõm phía trước: “Còn chưa đi?”

Ba người như được đại xá, cúi người gật đầu bò lên, không ngừng nói “Rảnh thì ăn cơm nhé anh Hải Đông”. “Anh Hải Đông gần đây làm ăn lớn, đừng quên bọn đàn em trong thôn nhé”. “Anh Hải Đông nói mấy câu với anh Thần, cho bọn em bày rượu tạ lỗi, tạ lỗi”... Quy Hiếu không muốn nghe thêm nữa, vội đuổi kịp Lộ Viêm Thần.

Tần Tiểu Nam đã bị Lộ Viêm Thần đuổi vào phòng đọc sách.

Cô tìm được phòng bếp, Lộ Viêm Thần đang bình tĩnh xắn ống tay áo lên, cho mấy con cá bass vào bồn rửa, rửa sạch sẽ.

Nhất thời trong căn bếp nhỏ chỉ còn từng tiếng vang đơn điệu, tiếng lấy vảy cá, tiếng kéo ném vào thau, rửa rau, rửa nồi... Quy Hiếu cũng giống như ngày trước, đứng bên cạnh nhìn anh, không xen tay vào được.

Cô tựa đầu bên khung cửa: “Em không đi thì có cần nói với mẹ anh một tiếng không?”

Lộ Viêm Thần vịn vòi nước, dòng nước vẫn cứ lạnh thấy xương, anh chà xà phòng lên lòng bàn tay và phần bên ngoài rồi rửa sạch, lấy chiếc khăn lông treo phía trên lau khô một lượt: “Không cần đâu, anh sẽ nói với bà”.

Anh nhẫn nhịn là được, còn Quy Hiếu không cần phải chịu chút uất ức nào từ phía đó.

“Muốn ăn cá thế nào?” Đột nhiên anh lại hỏi.

“Đây là cá gì anh?”

“Cá quế”.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Quy Hiếu là: Cá quế đắt lắm.

Bữa cơm tối hôm qua anh cũng tự trả tiền, từ đầu đến cuối trong lòng Quy Hiếu vẫn không hề thoải mái. Bữa cơm đó cô cố ý bảo em họ tìm một nơi đắt đỏ, cam tâm tình nguyện muốn làm thịt hai vợ chồng em họ một bữa, không ngờ cuối cùng lại là Lộ Viêm Thần trả tiền. Lúc Quy Hiếu nghe người phục vụ nói mà thật muốn phát điên, bảo là muốn thanh toán nhưng thực ra là vì xem tổng tiền. Hóa đơn cầm tới, hai vợ chồng em họ hít hà

chặt lưỡi một phen, còn khen đội trưởng Lộ ra tay rộng rãi. Câu khen đó lại khiến lòng cô càng thêm không thoải mái.

Cô không thể nói thẳng là: Lộ Thần, sau này chuyện tiền nong anh đừng để ý nữa, để cho em, chờ anh bình thường đã rồi nói sau...

Làm xong mang cá, con cá được rửa sạch đang nằm chờ tuyên án.

Cô đành phải ngừng suy nghĩ, ngẫm ngẫm một hồi rồi nói: “Cá quế squirrel đi”.

...

Vẫn cứ như ngày bé, không biết phiền phức là gì.

Lộ Viêm Thần thăm thở dài, nhìn thấy Hải Đông vừa mới giải quyết chuyện ngoài kia xong, đẩy cửa bước vào, khuôn mặt tươi cười như kiểu tới nhà bếp giành công, anh lấy một tờ trong túi quần ra, ném tới: “Đi, mua túi tinh bột”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (3)

Khi nấu cơm tay chân Lộ Viêm Thần vẫn cực kì nhanh nhẹn, sau mấy tiếng đồng hồ, ba món ăn đã xuất khỏi nồi.

Hai cô gái phòng kế toán ngửi được mùi thơm, mỗi người bưng hộp cơm bằng thép không gỉ tới xin hai muống thức ăn, vừa ăn vừa khen không dứt miệng: “Tay nghề của anh Thần tốt ghê, sao hai ngày qua anh không nấu cơm mà ăn mì gói?”

“Mọi người phiền ghê”.

Lộ Viêm Thần không thích mùi dầu nên bật thêm máy hút khói, anh tìm được điều thuốc cũng châm lửa đốt lên.

“Chúng ta có nhiều người như vậy, nếu anh Thần tình nguyện nấu ăn, phải đóng thêm tiền ăn uống cũng được mà”.

Lộ Viêm Thần vờ như không nghe.

Trong nồi canh đang nấu sôi lên sùng sục, hơi trắng ngùn ngụt bay lên. Tuy mấy con cá nhỏ Tần Tiểu Nam mang về không đủ ăn, nhưng mang đi nấu canh thì không tệ, anh lấy muống múc canh, bàn tay quen đường nắm lấy tay Quy Hiếu kéo tới trước người mình: “Ném thử một chút xem, mặn không?” Đôi mắt Quy Hiếu nhìn chăm chú, thổi một chút rồi đưa miệng ném thử: “Không mặn”.

Lộ Viêm Thần rất thích nhìn dáng vẻ lúc cô ăn, lúc trước khi nấu cơm cho cô, lúc cô ăn vui vẻ sẽ hấp háy cánh mũi, thỏa mãn thích chí nhích lại

gần, miệng đầy dầu mỡ hôn anh: “Cho anh tiền cơm này”.

...

Quy Hiếu chưa thỏa mãn, uống sạch số canh còn sót lại: “Canh ngon quá”.

Tay phải Lộ Viêm Thần cầm điều thuốc, tầm mắt vừa lúc đối diện cùng Quy Hiếu. Mùi thơm lan tỏa, cùng mùi thuốc lá đậm đà.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua từng đám khói mùi tann trò xám xịt, giống như ngày còn bé anh vẫn xem bộ phim điện ảnh chiếu giữa quảng trường ngoài trời, ánh sáng từ máy phát chiếu lên cũng là ánh sáng như vậy đấy, có thể nhìn được bụi bay mù mịt trong không khí. Rõ ràng nhìn gần là ánh sáng và bụi bặm, nhưng cách xa mấy chục thước trên màn ảnh lại là những hình ảnh liên tục được chiếu lên, đúng là kì diệu.

Thấy anh nhìn mình Quy Hiếu lại có một thứ ảo giác, cảm giác dưới con mắt chăm chăm của mọi người, anh sẽ...

Lộ Viêm Thần quay đầu nhả khói thuốc ra ngoài cửa sổ, thấp thoáng ý cười.

Không chỉ phòng tài chính đi qua đi lại, mấy bác gái trung niên chà xát đánh bóng cũng lướt mắt nhìn canh cá, rồi lại cẩn thận xem mặt của Quy Hiếu, giật luôn cái muống trong tay cô đưa lên nếm: “Tay nghề của Lộ Thần tốt quá, vợ cháu sau này sẽ hưởng phúc rồi”.

Đây là vợ họ của Lộ Viêm Thần.

Anh không nghĩ nhiều cũng biết mẹ mình ‘đúng dịp’ chạy tới xưởng sửa xe gặp Quy Hiếu như vậy nhất định cũng nhờ tay vị này ban tặng.

Cả nhà cậu họ là họ hàng đến nhờ nhà Lộ Viêm Thần kiếm cơm. Lộ Viêm Thần nhớ tới những chuyện trước kia, có lẽ là khi ba bốn tuổi nhưng đến bây giờ vẫn cực kì ấn tượng, chẳng hạn như lần đầu tiên anh bị cha mình đánh là vào năm ba tuổi, đánh đến mức máu mũi ròng ròng khóc to âm ỉ, mẹ họ đứng ngay bên cạnh nhưng chỉ ngăn cản tượng trưng. Sau đó chính tay anh nghe được bà khuyên mẹ Lộ: “Gậy gộc sinh hiếu tử, không đánh không ra hồn được, chông mình là cả đời, nhà nào mà chẳng đánh con. Không đánh là thành lưu manh đấy”.

Khi anh học đến trung học, câu mà người đàn bà này thích nói nhất chính là: Khi còn bé lúc ba cháu đánh cháu, mẹ cũng ngăn giúp không ít. Lộ Thần à, cháu đừng quên mẹ tốt với cháu thế nào,

Lộ Viêm Thần cũng chẳng bày ra sắc mặt gì vui vẻ, đôi mắt đến bảy phần không tin.

Đối phương ngược ngừng chấp tay sau lưng gọi hai cô bé phòng hành chính ngoài cửa sắt nhỏ đi về, dạy dỗ hai câu, tiếng can của lão Cao, ý nói Lộ Viêm Thần có khách, đừng la hét ở hành lang mà ồn ào, làm mấy người siêng năng làm việc cũng không vừa ý. Quy Hiếu đâu phải con nít, cô nghe hiểu những hàm ý phía sau, liếc sang nhìn anh.

Lộ Viêm Thần lấy một quả hạch đậu trên bệ cửa sổ, gõ vào góc tủ ba cái làm bể vỏ ra, lột từng miếng vỏ to nhỏ không đều, rồi nhét nhân đào vào miệng cô. Quy Hiếu ngồm ngoàm ăn, miệng đầy hương và vị, cô thò đầu sang cũng lấy một quả hạch đào, học theo anh đập vỡ, đau đến cau mày: “Anh làm sao thế? Đập mấy cái đã mở ra”.

Lộ Viêm Thần thấy cô như thế thì buồn cười, anh đập thêm một quả đưa cô: “Dùng lực vừa phải, đừng để bị thương”.

Quy Hiếu không nhận miếng nhân đào đó, kéo bàn tay anh xuống lật lên nhìn, vết chai cũng có nhưng không nhiều. Nhớ khi còn bé nhà một người

chị họ làm cai ngục, họ nói đã từng luyện cách tay không đánh gạch: “Anh có dùng tay không chẻ gạch được không?”

“Chưa tập thử, không giỏi đâu”. Anh đáp, “Anh từng dẫn lính cũng thích cái này, đập vỡ một chồng gạch thẳng đứng, đập một hơi cũng vỡ được ba mươi bốn mươi viên”.

...

Lúc Hải Đông mang bột và rượu ngon quay lại, thấy Quy Hiểu đang nghiên cứu tay của Lộ Viêm Thần. Anh đứng cách cửa sổ thủy tinh không quá là sạch sẽ giữa hành lang và phòng bếp, nhìn hai người, chẳng khác gì ngày trước.

Hải Đông nhìn đến xuất thần, thật tốt, đúng là tốt.

Hải Đông ưu tư có cả rượu đã chuẩn bị xong, một bữa cơm từ xế trưa lại ăn đến khi mặt trời lặn.

Lộ Viêm Thần bảo Tần Tiểu Nam tự mình đi súc miệng rồi ngủ trước, gọi mấy người sửa xe trẻ tuổi trong xưởng ra chia nhau đem mấy ôn uống say về thôn mình. Anh và Quy Hiểu hợp sức ném Hải Đông vào ghế sau xe, Hải Đông tựa vào ghế ngồi, nhờ ánh đèn chiếu sáng trong đại viện, nhìn Quy Hiểu, lại lầm bầm câu: “Em dâu, Tiểu Sam, aiz, Tiểu Sam...”

Trong lòng Quy Hiểu thoáng run lên, rầu rĩ, xem như mình không nghe thấy rồi thay anh đóng cửa.

Nhà Hải Đông Quy Hiểu chưa từng đến qua, là ở một thôn xa nhất trên trấn, từ xưởng sửa xe đi qua cũng hơn bốn mươi phút.

Ngoại trừ mẹ Hải Đông ra đón thì còn cả Hải Kiếm Phong và một cô gái trẻ tuổi. Lúc đầu Hải Kiếm Phong không nhìn thấy trên ghế tài xế là Quy

Hiếu, thấy Hải Đông say đến mịt mờ ôm cô gái trẻ kia rồi còn quay đầu hàm hồ không rõ: “Em dâu, đừng đi... Đừng đi... chờ mai anh lại tìm em”.

Hải Kiếm Phong kinh ngạc, nường theo ánh đèn xe phía trước, sau khi thấy đúng là Quy Hiếu thì ngỡ người hết nửa ngày, anh đến bên cửa sổ hỏi: “Quy Hiếu? Còn nhớ tôi không?”

Quy Hiếu cười: “Nhảm quá”.

Hải Kiếm Phong cảm khái: “Hai năm trước mình ở Đại Liên, nghe họ nói cậu có tới họp lớp, không gặp được cậu đúng là tiếc thật. Cậu có... có...” Có một hồi lâu cũng không nói hết cả câu.

Hải Đông rống lên: “Hải Kiếm Phong, cậu đừng nhớ Quy Hiếu nữa, đó là vợ của anh Thần đấy”.

Hải Kiếm Phong vội vàng giải thích: “Cái gì thế, anh, em gặp bạn học cũ thì kích động không được à?”

Hải Đông ôm vai Lộ Viêm Thần: “Nói cho anh nghe, em trai em từ sơ nhất, ngày khai trường sơ nhất đã thích vợ anh rồi, nhưng mà không dám nói. Còn có một tấm hình chụp vợ anh để trên đầu giường, đặt đấy từ khi tốt nghiệp đến giờ, áo sơ mi trắng, khăn quàng đỏ...”

Bầu không khí trong sân trở nên vô cùng kì lạ.

Hải Kiếm Phong thấy Quy Hiếu thì đang rất vui mừng, cũng không nghĩ kĩ xem vì sao cô lại ở đây, trên xe của Lộ Viêm Thần, giờ nghe Hải Đông nói ra mới thấy cục diện này khó lòng giải quyết: “Không. đừng nghe anh ấy nói bậy”.

Ban đầu Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần yêu sớm phải giấu cẩn thận, không mấy người được biết, ngay cả Hải Kiếm Phong cũng chỉ nghe được sau khi

Quy Hiếu tốt nghiệp trung học mà thôi, khi đó cũng không gặp được Quy Hiếu nữa rồi. Sau lại nghe hai người đã chia tay.

Không ngờ là, anh không thể ngờ là, xa nhau lâu như thế họ lại ở cùng một chỗ. Tâm tình thay đổi quá nhiều, nhất thời cũng không giấu được vẻ lúng túng của mình, trên khuôn mặt thô ráp đột nhiên lại ửng đỏ cả lên: “Không ngờ cuối cùng cậu vẫn ở bên anh Thần. Thật tốt rồi, có thể quay lại cũng không hề dễ”.

Nơi khóe mắt của Quy Hiếu đều là hình ảnh Lộ Viêm Thần, cô cười cười với Hải Kiếm Phong, xem như là cho bậc thang đi xuống.

Mấy chuyện thế này không phải Quy HIếu chưa từng gặp phải.

Mấy năm trước họp lớp cao trung, mọi người ngồi trên bàn ăn cơm cứ vạch trần lẫn nhau, ai thăm mến ai, sau khi nhà trọn tắt đèn rồi, sói tru tên ai. Người thăm mến thì thoải mái cười tự giễu một hồi, người bị thăm mến cũng chỉ biết ngạc nhiên đáp: “Hóa ra cậu thăm mến mình à, sao không nói sớm chứ? Nói sớm không chừng còn thành đôi”.

Mọi người lại cười ầm cả lên, những nhớ nhung và hoài niệm của thời kì trưởng thành, ai mà không muốn như thế chứ.

Ngón tay Lộ Viêm Thần móc chìa khóa xe đặt trên lưng Hải Kiếm Phong, vỗ vỗ sau gáy cậu: “Mai đưa hình lại đây”.

Mặt Hải Kiếm Phong càng đỏ hơn, đỏ rực hoàn toàn: “Không mà, anh Thần đừng hiểu lầm, em có bài đâu...”.

Một người đàn ông hai mươi tám tuổi bị anh họ của mình nói một câu ép đến mức này cũng muốn ho cả máu rồi, cuối cùng Hải Kiếm Phong cắn răng một cái, đi, đi lấy ngay bây giờ, dù sao nhà anh cũng ở ngay cách vách...

Cuối cùng, hình được đưa về.

Tình cảnh vô cùng kì lạ.

Quy Hiểu thấy mình cứ như đang vụng trộm vậy, nhận lấy khung hình lồng ảnh mình mà Hải Kiếm Phong đưa. Đúng là lúc sơ trung, mùa hè, cô mặc áo sơ mi tay ngắn, thắt chiếc khăn quàng đỏ.

Xe lái rời khỏi thôn, đường đất gập ghềnh xóc nảy, không đủ ánh sáng, cô vẫn còn nhìn kĩ tấm hình trong tay, sờ thử gương mặt mình trong đó. Khi đó nhỏ thật, mặt cũng nhọn, lật gương nhìn thử khuôn mặt mình bây giờ. Khác xa thuở thiếu thời.

“Sao cậu ấy lại có hình của em?”

Quy Hiểu lắc đầu: “Em không biết, hình như hình này là thầy chụp. Chắc cậu ấy xin thầy...”

Trên đường đoàn hợp xưởng đi tranh giải? Hình như là vậy...

Đối diện có một chiếc xe chở hàng lướt qua, ánh đèn khiến cho Lộ Viêm Thần bất giác nheo mắt lại: “Rất có lòng”.

Cô thức thời úp ngược khung hình lên đùi mình, không dám nhìn thêm nữa.

Bên trái đường xe là sông đào, bên phải nhìn ra ngoài là cánh đồng ruộng lớn.

Giữa ban đêm là một màu xanh đen, lạnh lạnh.

Giữa cánh đồng có phủ một lớp màng nilon màu trắng, cách không xa lại có cục gạch hoặc gậy sắt màu đen đè lên, trắng đến vô cùng, càng nhìn càng thấy xa xa, mơ hồ còn có thể thấy một hàng cây sau đó. Lúc Quy Hiểu mới quen Mạnh Tiểu Sam và Hải Đông, họ cũng từng đạp xe đi ngang qua nơi

này, còn hỏi tấm nilon này để làm gì vậy, Hải Đông nói để tăng độ ẩm, cho đất thêm phì nhiêu.

“Em nghe Hải Đông gọi tên Mạnh Tiểu Sam, chua xót lắm, hình như anh ấy không quên được chị Mạnh Tiểu Sam nhỉ”. Trong lòng Quy Hiếu cũng buồn bực, “Có lẽ bạn gái anh ấy cũng đau lòng, sao anh ấy không buông chị Mạnh Tiểu Sam đi?”

Suy nghĩ này đúng là không công bằng với Hải Đông, Quy Hiếu cũng thấy mình vô lý.

Lộ Viêm Thần yên lặng.

Tình bạn giữa đàn ông với nhau thì khác hẳn với phụ nữ. Đời sống tình cảm của Hải Đông năm đó Lộ Viêm Thần chỉ nghe được một câu khi cậu gọi điện thoại cho mình “Mạnh Tiểu Sam và Tân Phong kết hôn rồi”, không còn gì khác nữa. Lộ Viêm Thần cũng không hỏi nhiều, chuyện này cũng giống như khi anh và Quy Hiếu chia tay, anh cũng không nói gì với Hải Đông, Hải Đông chỉ nghe Mạnh Tiểu Sam nói lại.

Cho nên trong mắt Lộ Viêm Thần, Hải Đông có bạn gái rồi thì chuyện này sẽ qua thôi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Quy Hiếu, có lẽ đã nghe được nhiều chuyện vặt vãnh từ Mạnh Tiểu Sam, có đúng có không, anh cũng không muốn phát biểu thêm bất kì điều gì nữa.

“Nếu lúc ở Erlan xe của em không bị cướp lấy đi, không nhờ anh giúp đỡ, có phải chúng ta cũng không ở bên nhau không?” Quy Hiếu suy nghĩ một lúc, cảm thấy đầy thương cảm, “Có lẽ anh sẽ kết hôn với Triệu Mẫn San rồi?”

Rất lâu sau Lộ Viêm Thần không nói gì.

Suy nghĩ của mấy cô bé anh không hiểu, nhưng anh hiểu Quy Hiểu, cô cẩn thận cực kì, cho nên từ nhỏ đã hay nghĩ suy vớ vẩn, không có giới hạn chút nào. Nếu như ngay từ ban đầu mà không khống chế, cuối cùng nhất định sẽ lan thành hồng thủy.

Lộ Viêm Thần cười dây an toàn ra: “Về sau rồi nói”.

Quy Hiểu vẫn còn đang đau lòng, anh lại đột nhiên cắt đứt như vậy... cô cũng không phải trẻ con, không hiểu những chuyện này.

Trước kia ngồi trên xa ngang trước xe đạp của anh, rúc vào người bên bờ sông gió rét xiêu xiêu vẹo vẹo, đâu phải là chưa làm qua chứ. Có thể khi đó còn đơn thuần, nhiều lắm cũng chỉ hôn nhau, bây giờ-

Đợi đến khi cô đụng vào cửa xe, cửa tự động khóa lại.

Trong xe mờ tối, bảng điều khiển trung tâm phát ra ánh sáng huỳnh quang màu lam mờ ảo, tiếng radio đã bị anh vặn về nhỏ nhất, cố gắng lắm mới nghe được tiếng tiết mục phỏng vấn. Hơi thở trên người anh như tràn vào bốn phương tám hướng, gần bên mặt, khoảng cách cực gần: “Nếu em không đến làng Erlian, anh cũng sẽ không về Bắc Kinh. Hiểu không?”

Anh vì cô mới về, không còn nguyên nhân khác.

Nếu không có Quy Hiểu, có lẽ anh sẽ ở lại làng Erlian, chờ đến khi Triệu gia không chịu nổi phải từ hôn. Có lẽ anh không thể kéo dài, không kéo dài nổi, đời người khổ đau, anh kéo dài đều là vì thời gian của mình và Quy Hiểu. Từ khi mở miệng đề nghị cô giúp Tần Tiểu Nam tìm trường anh đã ôm ý định muốn sống thêm lần nữa, lúc ở sân bay Erlian nhìn cô dắt đứa bé đi qua cửa kiểm tra an ninh, anh cũng biết, nhiều năm như vậy, tình cảm với cô vẫn không giảm chút nào.

Vốn định giải quyết hết rồi mới để cho Quy Hiểu chưa biết chút nào cùng mình bắt đầu lại, nhưng mà đời nào lại có tường không lừa gió? Ngày đó cô

hỏi anh, có phải anh sắp kết hôn không? Lúc ấy chưa giải quyết được gì, anh không thể gạt cô mà nói rằng không có.

Đối với cô, anh chưa bao giờ nói dối một câu nào.

Nương theo ánh trăng, Quy Hiểu có thể nhìn thấy mái tóc anh ngắn ngủn, khuôn mặt rõ ràng đi xuống chút nữa là cổ áo sơ mi hé mở.

Cô giật giật nhẹ môi, nhỏ giọng dặn dò anh: “Thật ra lần em đi đến làng Erlian dù không bị mất xe cũng sẽ tới tìm anh. Hai năm trước em đã xin Hoàng Đình số điện thoại của anh rồi...” Bởi vì muốn gặp anh, dù mặt dày mày dạn cũng được.

Lộ Viêm Thần nhìn mắt cô chăm chú.

Quy Hiểu lại nhẹ giọng nói: “Số của anh em còn có thể đọc ngược đấy”.

Lộ Viêm Thần chẳng nói một câu nào, đầu dần cúi thấp, đầu lưỡi anh lướt giữa môi cô, tìm lấy cô. Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại, hôn càng sâu, anh kéo đầu lưỡi cô ra ngoài, quấn quýt trong không khí, khí lạnh càng khiến cho cảm giác phóng đại lên nhiều lần.

Cô mơ màng nhận ra, hai người đang làm động tác mút hôn.

Tiếng gió ngoài xe rất lớn, nhưng lại khác hẳn lúc ở thảo nguyên. Gió thảo nguyên đêm khuya khiến cho người ta nghe thấy sự mênh mang và thể lương, mà ở đây dù có lớn hơn đi nữa cũng bị kẹt lại giữa hàng cây dương cao ngất, vòng đi vòng lại, tạo thành tiếng gió thét nặng nề, giống như bao vây giam hãm, đưa Lộ Thần lúc còn trẻ quay trở lại bên bờ sông đào giữa ngày đông, buộc vào người cô.

Quy Hiểu vẫn đang mặc chiếc áo lông dê dây buộc chéo trên cổ áo, buổi sáng anh đã cởi qua một lần, lúc này đang càng thêm quen việc. Người đàn ông ba mươi tuổi nhìn cô gái mình yêu lại bưng bưng khí lực như trai trẻ

chưa ráo máu đầu, buổi sáng nhìn thoáng qua nơi nào đó trên người cô, anh cũng muốn, muốn thử, muốn, muốn mỗi bộ phận trên người cô đều là của mình.

Hôn không ngừng được, bất giác anh đưa ngón cái xoa nắn trên áo lông cô, trong đồ lót đỏ bừng một mảnh, đôi mắt thâm trầm đen láy nhìn kĩ những biểu cảm rất nhỏ trên khuôn mặt người kia, Quy Hiếu bị anh xoa cách một lớp quần áo đến sống lưng tê dại, môi mềm khẽ mở ra: “Đừng làm, em khó chịu...”

Cổ họng anh đè nén tiếng cười, khàn khàn: “Đừng làm gì?”

Mặt Quy Hiếu càng thêm đỏ, nghe tiếng tim mình chạm vào lồng ngực, không giống như thời niên thiếu mười mấy tuổi, hôm nay trải qua, nơi đáy mắt hiện lên nét quyến rũ rõ ràng như thế, như một vòng xoáy không đáy cuốn cô rơi vào

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Con Đường Chưa Biết Phía Trước (4)

Lộ Viêm Thần đưa Quy Hiếu về nhà Mạnh Tiểu Sam.

Vừa mới hồi hôn, nếu giữ cô lại ở trong xưởng, không chỉ tin đồn truyền đi sẽ gây thêm phiền toái, mà cũng dễ khiến cho người nhà có những suy nghĩ không đúng về cô.

Huống chi, hai người vừa hòa hợp với nhau, lại ở chung một gian phòng ngủ, dù không làm gì cũng thấy không thỏa mãn.

Cửa sắt bị kéo ra, Mạnh Tiểu Sam vấn hết mái tóc dài bối thành búi sau gáy, chị ngập nói: “Chị còn lo em ở lại xưởng sửa xe đấy, nhiều người nhiều ý, không ngờ Lộ Thần lại rất hiểu chuyện này, biết đưa em tới đây rồi”.

Quy Hiếu lấy vai đụng chị, đi một bước thì quay đầu nhìn lại Lộ Viêm Thần trong xe.

Tâm trạng lúc này chẳng khác gì hồi hai người mới yêu nhau, không tách rời ra được, nhìn nhiều hơn một chút cũng như được thêm lời.

Cánh cửa sắt đóng lại.

Lộ Viêm Thần ngồi trong xe, mở trần xe ra, ghế ngồi được hạ về phía sau, anh nhìn lên trăng sáng vắng vặc trên bầu trời, lẳng lẳng hút thuốc.

...

Khoảng nửa tiếng sau, đúng như anh đoán, Quy Hiếu gọi điện thoại sang.

Lộ Viêm Thần đập thuốc.

Tiếng hít thở phảng phất, là cô: “Em hơi hận rồi, đáng lẽ phải ở cùng anh lâu thêm một chút”.

Anh mở cửa bước xuống xe: “Muốn gặp anh à?”

“Ừ”.

“Anh còn chưa đi đâu”.

“Sao?” Bên kia có tiếng vén chăn, tiếng dép lê vang lên rất nhẹ, “Họ ngủ rồi, giờ em ra ngoài thì không tiện, trong sân còn có mấy con chó nữa”.

Nhà Tân Phong anh cũng từng tới chơi: “Phòng khách lâu ba à?”

“Dạ”.

Lộ Viêm Thần ngẩng đầu quan sát bức tường gạch đỏ bao bên ngoài.

Nhà Tân Phong là một căn nhà nông dân sân nhỏ điển hình, trước sân là hàng xóm, sau bức tường này là một khoảng sân trống trải, đất bán đi rồi, nhưng chủ nhà mới lại chưa dọn tới. Anh liếc nhìn, ước chừng có bốn điểm có thể đặt chân, rồi lại quay đầu nhìn bức tường nhà Tân Phong lần nữa: “Chờ một lúc nhé”.

Kẹp chặt điện thoại di động, bóng người màu đen giẫm lên bức tường mượn lực, nhẩy phóc lên bức tường sau tòa nhà ba tầng.

Rơi xuống đất.

Có lẽ chó trong nhà Tân Phong phát hiện ra, mấy bóng đen trong sân sủa ầm sủa ỉ, chạy qua chạy lại lớn vồn không tìm ra chỗ, hình như nó không nhìn thấy bóng đen đang đứng trên nóc nhà sân sau.

Lộ Viêm Thần cầm điện thoại lại lần nữa: “Em nhìn thử xem”.

Trong tầm mắt của anh, tấm rèm cửa sổ ở cửa đầu tiên bên phải lầu ba được vén lên, thấp thoáng bóng người màu trắng: “Em thấy rồi, anh không sợ bị người ta phát hiện à?”

Lộ Viêm Thần cười.

“Xem anh công phu đầy người như thế, giải ngũ thì tiếc thật”.

Lộ Viêm Thần như bị đâm trúng điểm yếu, anh cũng trầm mặc hồi lâu.

Những người như họ luôn hi sinh vì dân vì nghĩa, thề nguyện đền đáp quốc gia, có nhiệm vụ thì hoàn thành nhiệm vụ, không có nhiệm vụ thì vác đồ, trèo cây, lội bùn, tập đối kháng, những vết thương trên người được đổi lấy một lời ngợi khen, giải ngũ, họ không có việc làm, rồi cũng chỉ có thể trở thành bảo vệ.

Vì muốn Quy Hiếu có thể nhìn mình thật rõ, trên nóc nhà gió lớn vù vù, khó khăn lắm anh mới chằm được điều thuốc. Quy Hiếu nhìn ra xa, thấy đốm lửa nhỏ bên cạnh bóng đen kia, lúc sáng lúc tối, cô cũng biết là điều thuốc.

“Mỗi một người đều có những lựa chọn khác nhau, không có gì phải oán trách cả”. Lộ Viêm Thần thấp giọng nói, tay trái nhét vào trong túi, chạm vào một tờ giấy được gấp lại, ở đây là địa chỉ số điện thoại mà hôm nay anh vừa nhận: “Muốn cùng anh về Nội Mông một chuyến không?”

“Về Nội Mông ạ?”

“Đi lấy hộ khẩu cho Tân Tiểu Nam”.

“Gửi không được à anh?”

“Có hơi phức tạp, mai anh sẽ nói tỉ mỉ cho em. Muốn đi không?”

Nói Nội Mông là quê hương thứ hai của anh cũng không ngoa.

Lần này vội vàng trở về để giải quyết chuyện hôn sự hoang đường, bây giờ anh lại muốn cùng cô đi tới đó, với một tâm tình khác hẳn, hai người cùng nhau nhìn những đồng cỏ, sa mạc, và cả con người.

Quy Hiếu đồng ý cực kì thoải mái, nói lúc nào mình cũng đi được cả, cho nên Lộ Viêm Thần lại càng tò mò về công việc của cô hơn. Nhưng anh cũng không hỏi kĩ, chuyện giữa anh và Quy Hiếu như phế tích đang xây lại, có phần ‘trăm phế đợi hưng’, cho nên những thứ đó anh cũng không hỏi vội, cứ từ từ vậy, bao gồm rất nhiều chuyện anh rồi từ từ anh sẽ kể lại cho cô.

Ngày thứ hai, chỉ mới là ngày thứ hai thôi.

Lộ Viêm Thần nhìn ra xa thấy có người lái xe tới, sợ bị bắt gặp lại khó giải thích rõ ràng, cho nên anh lạng lẽ xoay người nhảy xuống mui xe, rơi xuống đất.

Dưới ánh trăng, Quy Hiếu không tìm thấy bóng người kia nữa, cô hoảng hồn: “Anh té à?”

Người đàn ông đầu máy nghe vậy thì bật cười: “Có người tới nên anh đi trước”.

“Dạ”.

“Đi ngủ sớm đi”.

Cách một bức tường, cô nhìn thấy ánh sáng từ giữa tường lóe lên, cô biết là anh cố ý rọi đèn cho cô thấy.

Tỏ ý là, anh đi thật.

Lộ Viêm Thần quay lại xưởng sửa xe, mấy cậu trai trẻ làm thêm giờ giữa đêm cũng đang tụ tập trên ghế sa lon, chiếc ghế nhỏ và một cái bàn ở góc

đông bắc xướng, đánh bài uống rượu. Mùi thuốc lá, mùi rượu hòa lẫn với mùi xăng, tiếng cười đùa giận mắng, cãi nhau đến đình tai nhức óc. Đám người thấy Lộ Viêm Thần thì gọi hai tiếng anh Thần: “Anh Thần chơi không?”

Lộ Viêm Thần cũng không từ chối, anh đi qua, có người định đứng lên khỏi ghế sa lon lại bị anh kéo về: “Anh ngồi ghế đầu được”.

Chiếc ghế được lót bằng tấm ván nhỏ đơn giản, anh ngồi xuống, chẳng có chút giá trị của con trai ông chủ gì cả.

Có người đưa thuốc lá sang, anh đưa tay phải lên, trên đó còn nửa điếu chưa hút xong.

Mấy thanh niên ở đây không ít người cũng từng nhập ngũ, nghe nói trước kia Lộ Viêm Thần ở bộ đội là sĩ quan, còn là thành viên đội chống khủng bố, cho nên họ chạy theo hỏi không ít. Nếu là ngày thường, Lộ Viêm Thần cũng không thích lòng hiếu kì của người khác, nhưng tối nay tâm tình anh không tệ, vì thế cũng trả lời mấy câu. Nói đến đây, có người hứng khởi lấy mấy bức ảnh ra cho anh xem, hỏi anh có phải cũng mặc mấy bộ đồ này để tháo bom mìn hay không, nghe nói ước chừng bảy mươi cân lận. Anh cười: “Nặng lắm, nhưng mà mặc rồi cũng thấy an tâm hơn, nếu gặp phải chất nổ nguy hiểm thì cũng giữ được toàn thân”.

Mọi người bị dọa.

Có một học sinh tiểu học tới làm công suất đêm, sư phụ dạy cậu cũng ra ngoài chơi mát chượp, cậu học sinh nhìn một nhóm người say khướt, trong đó chỉ còn một mình Lộ Viêm Thần tỉnh táo, cho nên mới tới hỏi anh mấy thứ rắc rối mình không biết làm.

Lộ Viêm Thần cũng không nói gì nhiều, anh đi cùng, đứng bên cạnh xe nhìn xuống, thỉnh thoảng chỉ dẫn đôi câu, hơn nửa giờ rồi mà cậu kia vẫn chưa giải quyết được. Anh bèn cởi áo khoác ra, tự mình chui xuống xe.

Mãi đến ba giờ sáng, anh mới sạch sẽ quay về phòng, vén tấm chăn được Tần Tiểu Nam ấp nóng, đánh thức cậu bé dậy”.

“Chú Lộ”. Tần Tiểu Nam mở màng ngứa đầu, “Cháu còn tưởng chú không về ngủ”.

“Không về thì chú ngủ ở đâu?” Lộ Viêm Thần tựa đầu vào giường, “Tối Bắc Kinh đã quen chưa”.

“...Rồi ạ”. Tự nhiên hôm nay hỏi làm gì vậy?

“Nhớ nhà không?”

“Tạm được”.

Thực ra anh muốn thẳng bé nói đôi câu liên quan tới Quy Hiểu, cái gì cũng được, nhưng lại không hỏi thành lời, cuối cùng đành phải lấy chăn bọc Tần Tiểu Nam lại, đẩy sang bên lò sưởi: “Ngủ đi”.

Tần Tiểu Nam nghiêng đầu nhìn, nhét bàn chân trần vào khe hở lò sưởi, rồi ngủ.

Về vấn đề hộ khẩu của Tần Tiểu Nam, theo Lộ Viêm Thần giải thích là:

Lúc đầu mẹ ruột của Tần Tiểu Nam biết Tần Minh Vũ là nhờ xem mắt, sau đó không thích nữa thì chia tay, sau khi li dị Tần Tiểu Nam đi theo mẹ, hộ khẩu cũng theo mẹ, sau đó mẹ cậu đi Ullanbaatar, giấy khai sinh và hộ khẩu cũng mang theo. Hai năm trước Tần Tiểu Nam tới Erlian đi học, ở quê cũng nhờ vả không ít người để làm mấy loại thẻ căn cước, khi ấy Lộ Viêm Thần nói với Tần Minh Vũ, nhân tiện làm luôn cả hộ chiếu cho thẳng bé, coi như có thể dùng nó để chứng minh. Sau đó việc đi học ở Erlian cũng được giải quyết, nhưng tới Bắc Kinh thì không dễ dàng như vậy.

Người trong bộ đội, dù chỉ cách một đường biên giới nhưng muốn đi ra ngoài lại khó hơn cả lên trời, dùng dằng mãi cho tới bây giờ.

Tần Minh Vũ không có cách xuất ngoại, không thể làm gì khác là phải nhờ người đã giải ngũ Lộ Viêm Thần đi thay. Vì vậy, chuyến này họ không chỉ tới Nội Mông, mà còn cả bên ngoài Nội Mông nữa. “Không phải trong quân hôn rất khó li dị à?” Lúc Quy Hiếu nghe xong thì mờ mịt hỏi, chỉ cần Tần Minh Vũ không đồng ý li hôn thì rất khó chia tay, mấy chuyện này Quy Hiếu lại nắm rõ.

Câu trả lời của Lộ Viêm Thần là, Tần Minh Vũ li hôn thoải mái lắm, cũng bởi vì chuyện kết hôn li hôn ‘qua loa quá’ nên bị khiển trách không ít lần. Sau đó có người giới thiệu đối tượng cho Tần Minh Vũ anh cũng không dám nữa, nói thẳng là chờ giải ngũ thì hơn.

Thời gian làm việc của Quy Hiếu khá tự do, hai người bàn bạc xong thì quyết định tự lái xe đi.

Xem như là chuyến du lịch mùa xuân của hai người.

Chuyến đi trước cô ghé ngang qua làng Erlian, nhưng đích đến của mấy người Tiểu Thái lại là ngoài Mông Cổ, cho nên cô không tới Nội Mông nữa, tuy Lộ Thần ở đó gần chín năm, nhưng bận quá cũng chưa đi tới đó.

Lộ trình anh đã sắp xếp rồi, cô đi hỏi kinh nghiệm của Tiểu Thái, trước hết phải làm xong thủ tục xuất cảnh.

Có kinh nghiệm của lần dạy dỗ trước, ngày đó khi rời Bắc Kinh, Quy Hiếu không lái xe tới xưởng sửa xe mà ghé vào tiệm cơm nhà Mạnh Tiểu Sam ở chờ Lộ Viêm Thần. Tần Tiểu Nam cực kì dễ nuôi, cho nên họ giao lại cho hai người Mạnh Tiểu Sam, lúc đi cậu còn biểu hiện mình ‘tự chăm sóc cũng giỏi lắm, không bám lấy Lộ Viêm Thần đâu’, cậu không tới đưa tiễn hai người họ, lại chạy ra sông băng mò cá với mấy người trong xưởng.

Quy Hiểu chưa được được năm phút, Lộ Viêm Thần đã lái xe đi tới. Mạnh Tiểu Sam chống cằm nhìn người vừa xuất hiện, chị cố ý nói: “Chuyện này Lộ Thần thiếu cân nhắc rồi, hai người mới hòa hợp không lâu đã đi riêng như vậy? Nhỡ mà mười mấy ngày đó hai người quậy phá xảy ra án mạng cũng phiền lắm đấy”.

Giọng Mạnh Tiểu Sam nói chuyện lúc bông lúc trầm, người đàn ông kia lại như không hề nghe được, anh nhìn hai túi hành lý lớn mà Quy Hiểu mang sang: “Đường xóc nảy lắm, đổi túi xách thì tiện hơn”.

Vì câu nói đó, Quy Hiểu kéo va li tới nhà Mạnh Tiểu Sam đánh cướp hết mấy túi xách rồi quay lại, lần trước bọn Tiểu Thái không dặn như thế, nhưng mà nghe lời Lộ Viêm Thần hẳn không sai, cuối cùng Lộ Viêm Thần lấy băng kéo buộc kỹ từng túi một rồi nhét vào cốp sau.

Lộ Viêm Thần không có xe, ở xưởng thỉnh thoảng cũng thu mua mấy chiếc xe cũ, sửa xong lại bán đi. Gần đây anh về cũng thường hay đổi bữa, lần này đặc biệt chọn chiếc Suv này để về Nội Mông.

Chiếc xe dựng được không ít đồ, ngồi lên một chiếc xe mấy trăm ngàn, nhưng lại có năm sáu trăm ngàn thoải mái.

Cuối cùng lúc định đi, Mạnh Tiểu Sam tựa lên cửa sổ xe: “Quy Hiểu”.

Quy Hiểu nhích lại gần.

“Em phải nghĩ rõ ràng, nếu chưa muốn kết hôn vội vàng, thì phải lựa chọn các phương pháp bảo vệ. Đừng có vì vui quá mà bị đưa con ràng buộc, đến lúc đó lại thấy, hai người không ở bên nhau quá nhiều năm, giờ thì không hợp nữa, muốn chia tay cũng phiền phức”.

Quy Hiểu ngẫm nghĩ, cô thấy mình không thể chia tay được.

Bây giờ cô đâu còn mười mấy tuổi, năng lực kinh tế và kinh nghiệm cuộc sống giúp cô không còn phải chịu đựng những đột biến gia đình hay hoàn cảnh thành linh thay đổi.

Chưa kịp đáp lại Mạnh Tiểu Sam, Lộ Viêm Thần đã mở ghế lái, bất ngờ anh nói một câu: “Cài thắt lưng an toàn lên”.

Thời học sinh Mạnh Tiểu Sam học theo Hải Đông gọi anh là anh Thần, sau đó đi theo Tần Phong cũng trắng trợn đổi thành Lộ Thần, nhưng chị vẫn còn nhớ những kí ức thời niên thiếu, thấy ánh mắt kia lại hoảng hốt buông tay.

Chiếc xe rời khỏi tiệm cơm, trong lòng Mạnh Tiểu Sam vẫn còn thình thịch.

Tần Phong tinh ý hỏi: “Lại nói gì không nên nói rồi à?”

Mạnh Tiểu Sam lắc đầu: “Em sợ Quy Hiểu gốc”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Phong Bia Và Mộ Bia (1)

Phong bia: là những bia đá to, ví với những kiệt tác bất hủ.

Xe chạy hướng về Nội Mông, rời khỏi Bắc Kinh, sau khi qua thành phố Trương Gia Khẩu, xe trên đường cao tốc cũng ít đi nhiều, đường lớn bằng phẳng mà trống trải, nhìn từ cửa sổ xe ra ngoài là con đường thẳng tắp tới mây trắng trời xanh.

Mấy tiếng đồng hồ sau mới tới lại quốc lộ, xe dừng tạm ở ven đường nghỉ ngơi.

Lộ Viêm Thần lấy một tấm bản đồ mang tới, xác định đã đến Tang Căn Đạt Lai, rồi qua đường thành phố Tích Lâm. Anh lướt theo tấm bản đồ, như thể đang chấp hành nhiệm vụ, trong đầu nhớ lại tình hình giao thông ở khu vực này, những năm trước có qua đây một lần, ven đường có thể thấy được thứ gì, chỗ nào thì nhựa đường trên mặt bị bóc ra, chỗ nào xe ngựa đi qua thì để lại vết bánh, hầu như anh đều nhớ hết cả.

Một ổ bánh mì chà bông, bên ngoài được bọc bao nilon đưa tới trước mặt anh.

Anh cúi mắt rồi cắn một cái.

“Em nghĩ tới một chuyện”. Quy Hiếu cũng tự ăn, “Anh còn nhớ ngày đó gặp một người đàn ông ở sân bay không? Tên là Hứa Diệu ấy”.

Lộ Viêm Thần nhìn miếng cô đang cắn, hình như cô ấy rất thích ăn mùi vị này thì phải. Nhìn thấy trên đùi cô đặt một túi nilon còn nguyên bao, anh

cũng gỡ ra ăn.

“Anh không thích ăn chà bông ạ?”

Lộ Viêm Thần đưa túi trong tay mình giơ lên, ý là ăn cái này cũng được.

Quy Hiếu gật gù rồi nói tiếp: “Bạn gái của Hứa Diệu bị ốm nặng, bệnh viện trong nước chẩn đoán phải phẫu thuật cột sống, hình như là vùng sau cổ, dạng phẫu thuật này có thể để lại di chứng về sau. Anh ấy cũng không dám làm ngay, muốn đi tìm hiểu xem đã, nếu như chẩn đoán là một loại u khác, không cần phải phẫu thuật, làm xạ trị thì tốt nhất”.

Quy Hiếu giải thích không chuyên nghiệp lắm, cô nói giản lược đi: “Vì bệnh này mà mấy năm qua anh ấy không tích trữ được gì, cho nên đến tìm em. Em cũng có cất lại một ít, đủ cho sinh hoạt chi tiêu của em với Tần Tiểu Nam hằng ngày, còn lại đều đưa cho anh ấy cả”.

Lộ Viêm Thần cắn hai ba miếng đã xong chiếc bánh mì, anh uống thêm hai hớp nước.

Đôi mắt như thể nhìn rõ mọi chuyện kia vẫn khóa chặt lấy cô, nhìn một lúc cũng không phát biểu thêm gì.

Quy Hiếu quanh co lòng vòng cả buổi thực ra ý gì anh đều hiểu cả: Em biết anh không cho em giúp anh, nhưng giờ em cũng phải đi giúp người ta rồi, không rảnh giúp anh đâu... Thằng bé cứ giao lại cho em đi.

Xe quay lại tuyến đường, Quy Hiếu lẩn tẩn nói tiếp: “Hứa Diệu và vợ anh ấy quen nhau từ lúc nhỏ, chia chia hợp hợp rất nhiều năm”.

Lộ Viêm Thần vẫn không hề lên tiếng, chờ cho cô nói hết những suy nghĩ ở trong lòng.

“Hình như là bắt đầu từ năm trước, bạn gái anh ấy bị bệnh, sau khi biết bệnh thì chị không muốn đăng kí kết hôn vì sợ liên lụy tới anh. Anh ấy cứ tổ chức hôn lễ, sống chết muốn cưới người ta về”. Quy Hiếu nhìn ra ngoài cửa sổ, uống nước cho trơn giọng, “Đời người đổi thay, một năm trước thì đường làm quan rộng mở, một năm sau biết đâu lại ngã xuống vũng bùn. Nếu như vợ anh ấy bệnh, Hứa Diệu không cần chị ấy nữa thì sao? Còn việc kết hôn kia, nếu như cưới rồi sự nghiệp của ai sẽ gặp phải nguy cơ, ai bị bệnh, tự mình đối mặt thì sẽ tốt hơn à? Không bằng cùng nhau vượt qua hết thảy”.

Mạnh Tiểu Sam nói trong mắt cô chỉ có mỗi tình yêu, điều đó không hề đúng.

Cô rất hiện thực, dù thích ôm những món nợ vui vẻ, nhưng cũng biết cân nhắc thiệt hơn, những điều đó có thể giúp cô thêm sức lực, để cô được sống tự do. Không có Lộ Thần, cô biết rõ, có lẽ mình sẽ sống được đến một trăm tuổi, nhưng nếu có thể có anh, nhất định cô sẽ càng tốt hơn.

Ai sinh ra mà chẳng cùng một con đường, mình không thể té ngã rồi trông mong có một người vô tư yêu mình đỡ lại, mình đã thuận buồn xuôi gió, thì càng muốn tìm một người cũng thuận buồn xuôi gió mà thôi. Đó không phải là hiện thực mà chỉ là tưởng tượng.

Lộ Viêm Thần nghe xong, mở cửa sổ ra châm thuốc.

Xe đi qua một cối máy xay gió, nhìn khắp đường chân trời đều là những chiếc máy xay gió phát điện cỡ lớn, vô cùng đồ sộ.

Điều thuốc lá màu trắng đốt lên, anh khoác nửa tay lên cửa xe, tầm mắt vẫn giữ nguyên trên con đường phía trước: “Mạnh Tiểu Sam cũng không hiểu rõ hết tình hình của anh, nhiều nhất là hai năm, anh sẽ trả xong nợ”.

Trước mắt là một chiếc xe tài chở đầy rơm vàng, nước xe sơn màu đỏ, rơm vàng.

Trong tiếng tạp âm của xe tải đang chạy, anh nhìn con đường phía trước rồi nói thêm: “Sau sẽ dồn tiền cưới em”.

Quy Hiểu kinh ngạc nhìn anh, anh nghiêng người lại đây một chút. Đáy mắt thấp thoáng ý cười”.

Quy Hiểu cố gắng kiềm chế cảm xúc nhấp nhô, túi nilon trong tay cũng bị cô lật lui lật tới tiếng vang không ngừng, sau một lúc mới liếc ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng đáp: “Nghĩ hay chưa”.

Lộ Viêm Thần gầy gầy một đoạn tàn thuốc vào trong hộp gạt tàn: “Thế không muốn cưới à?”

Khóe miệng Quy Hiểu hơi thấp xuống, không hé răng.

“Để đấy. Tối nay ngủ cùng nhà bạt*, không cho ngủ riêng”.

*Nhà bạt: người Mông Cổ hay dùng

“.... Tối nay mình ngủ khách sạn, không phải ngủ nhà bạt”. Cô vạch trần anh.

Anh nở nụ cười: “Thật à?”

Cô tưởng Lộ Viêm Thần nhớ nhầm, bởi vì cô đã đặt khách sạn trước rồi.

Không ngờ anh lại tới nơi cách chỗ cần đến gần mười km, tìm một làng du lịch nhà bạt không lớn lắm, cũng không quá chính quy.

Trước đó Lộ Viêm Thần chưa từng nói qua, chỗ này là nhà của một chiến hữu trước kia của anh xây dựng.

Từ chiến hữu đúng là kì diệu. Khi còn bé Quy Hiểu đã có linh hội rồi, là những người ngồi cùng nhau có thể cười to liên tục, nói kiểu gì cũng phối hợp được với nhau, kí ước năm xưa của cả một đám người. Cùng nhau vượt

qua súng đạn, cùng liều mạng quên mình, những năm tháng đó không phải người đi lính thì không ai hiểu nổi, đặc biệt là sau khi trở lại cuộc sống bình thường, nhớ về quá khứ, cũng giống như một không gian song song khác, không chân thực, cũng đầy hoài niệm.

“Chị dâu, thực ra em không phải cùng đội với đội trưởng Lộ, chưa đủ trình độ đâu, trong đội của họ toàn là tinh anh trong đám tinh anh hết. Nhưng mà đội trưởng Lộ dạy bọn em gỡ bom, cũng là thầy của em đó”. Chiến hữu kia rót đầy rượu cho Lộ Viêm Thần rồi lại nhìn cô: “Chị biết lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy em có cảm giác gì không? Quá kinh, anh ấy vừa đứng trước mặt bọn em, câu đầu tiên anh nói là năm vừa rồi gỡ được hơn 300 quả bom, số lượng này là khi mùa màng tốt thiên hạ thái bình thôi. Bảo chúng em phải chuẩn bị sẵn sàng, chống khủng bố không dễ làm đâu”.

Lộ Viêm Thần rót chén rượu, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, đôi mắt thì sáng rực.

“Ngày đầu tiên đã hù dọa bọn em, anh nói gỡ mìn chẳng có ai là chuyên gia tuyệt đối cả, toàn đầu nhét về phía lưng quần mà thôi*, năm ngoái đi giao lưu với mấy chuyên gia nước ngoài với anh, có người vừa bị nổ chết ở chiến khu”. Người kia mặt mày hớn hở tiếp, còn liên tục khoa tay, “Ngày đầu tiên em học, vô cùng cẩn thận ấy, cảm giác như không có vấn đề gì cả, kẹp vừa rắc một cái, sau sau bị anh ấy đánh cho. Chị đoán xem đội trưởng Lộ nói gì?”

*rất nguy hiểm, sẵn sàng hi sinh.

Quy Hiểu nghe mà mê mẩn: “Nói gì thế?”

“Cậu chết rồi”. Về mặt người kia như không thể nào yêu nổi.

Quy Hiểu phì cười.

Uống đến gần mười hai giờ đêm, đề tài càng lúc càng thương cảm, nói đến chuyện quá khứ ai ai cũng phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, thành lính có một người trong tiểu hạng hi sinh. Cuối cùng cậu còn vỗ vỗ vào vị trí nơi eo của Lộ Viêm Thần: “Chỗ này của đội trưởng Lộ ấy, vì yếm hộ mà một bên người cũng bị thương”.

Lộ Viêm Thần lấy cùi chó hất người kia đi, không muốn cho cậu ta miêu tả nữa.

Người kia lại không hiểu được gì, còn nghĩ sai ý: “Hả, đúng rồi, chị dâu đã thấy lâu rồi nhỉ”.

Nếu như chia buổi tối được thiết đãi nhiệt tình này ra thành một giờ, đến năm mươi chín phút Quy Hiểu được nghe chuyện mà kinh hồn bạt vía, những chuyện chỉ nghĩ thôi đã sợ, một phút sau cùng là nửa đêm rục hồng vì quấy rối.

May mà người kia cũng hết sức thức thời, thấy thời gian cũng trễ rồi nên đưa hai người đến nơi nghỉ lại.

“Lều thứ ba từ dưới lên nhé”. Người nọ dọn dò xong thì nhường đường, cũng không thể đưa vợ người ta tới thẳng ngoài nhà bạt, lúc thích hợp nên tránh thì phải tránh, “Em đi giúp mẹ cộng sổ. Còn đội trưởng Lộ nữa, ngựa ở bên kia, anh muốn cưỡi thì cứ chọn”.

Lộ Viêm Thần nhìn về phía tay cậu chỉ.

Chờ đến khi người rời đi, Quy Hiểu theo anh đến ngôi nhà bạt, lúc anh lấy chìa khóa ra mở cánh cửa đỏ thì thấp giọng hỏi: “Ở đây óc mấy cái giường ạ”. Chiến hữu của anh quá nhiệt tình, nhất quyết phải giành xách hành lý cho cô, cho nên cô còn chưa tới đây xem thử.

Lộ Viêm Thần xoay chìa khóa nửa vòng trên ngón tay.

Quy Hiểu còn đang chờ anh trả lời, anh lại đưa tay giữ lấy sau đầu cô, sau lưng là gió đêm nơi đồng cỏ. Quy Hiểu nghiêng người về phía sau, một tay anh xoay chìa khóa trong ổ, một tay giữ chặt cô lại trên người mình. Quy Hiểu chỉ có thể cầu mong đừng có ai đi ra khỏi một căn nhà bạt nào đó cạnh bên, mặc anh cúi người hôn mình không nói được một lời.

Lộ Viêm Thần cao hơn phần khung cửa rất nhiều, anh cúi đầu, khom lưng, nửa ôm nửa đẩy cô vào trong. Quy Hiểu bị anh hôn đến mức không thở nổi, chân đung phải mép giường, cả người ngã luôn xuống đó. Mơ hồ nghe được tiếng cười của nam và nữ ở ngoài kia, không biết họ có phải là tình nhân như hai người họ, vừa có chuyện du ngoạn thảo nguyên lúc nửa đêm trở về, chuẩn bị làm mấy chuyện mà các đôi trai gái thành niên vẫn hay yêu thích.

...

Bỗng nhiên anh buông môi cô ra, nhìn chăm chăm không chớp mắt: “Được không em?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông, vừa áp bức vừa thô trầm giày vọ người khác, ép cô đến mức có thể nghe được từng tiếng nảy của tim mình.

Quy Hiểu cũng mở mắt ra, còn chưa thích ứng được với không gian u ám, môi khẽ cong lên, còn ươn ướt: “Ừm”.

Lộ Viêm Thần vẫn nhìn cô chăm chăm như thế, không nhúc nhích.

Tiếng vang bên ngoài không còn nữa, tiếng tim đập của cô hình như cũng không còn: “Lúc đó anh hôn em... cũng đâu có hỏi”.

Hô hấp của anh vừa chậm vừa nặng, giọng khàn khàn: “Có thể thế nào?”

Người bên dưới không đáp.

Hai người lẫn lộn trong chăn, quần áo bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, lúc đầu thì không hề cảm thấy. Mãi đến khi cởi ra, cảm giác lạnh buốt vì gió lùa bốn góc. Lúc thì lạnh, khi thì nóng, đợi một lúc thì Lộ Viêm Thần xốc chăn bông lên, nửa người trên để trần với cơ bụng rõ ràng có thể nhìn thấy được, lồng ngực anh cúi thấy chạm vào người cô. Quy Hiếu: “Sao anh... không cởi hết”.

“Anh không mang theo, không an toàn”.

Vừa đi xuống giường kiểm tra túi hành lý, nhưng nhìn cô chui vào chăn cởi quần áo thì anh lại đổi ý, không tìm nữa, cởi áo sơ mi và quần ngoài rồi chui vào trong chăn. Mồ hôi lạnh trên tay hai người chạm vào nhau, trước ngực, sau lưng và chân nữa. Lộ Viêm Thần nói xong thì ôm Quy Hiếu đã sạch sành sanh vào trong ngực, cảm giác tồn tại quá mạnh, không làm, cũng không dừng được.

Đêm đó cô hỏi anh mấy lần, Lộ Thần anh có nhịn được không...

“Không có gì là không nhịn được”. Lộ Viêm Thần xoay người giữ cô ở dưới thân.

Có câu thể nào nhỉ: Uống rượu độc giải khát.

Trời sắp sáng, anh mặc lại áo quần, quấn cô vào chăn bông thật chặt.

Quy Hiếu bị anh quất quýt cả đêm, da mặt cũng mài dày hơn một chút, cách chăn bông sờ xuống dưới người anh, muốn xem thử có phải anh còn muốn làm hay không... Lộ Viêm Thần hí mắt, ánh mắt liếc cô như kiểu em đừng có mà rảnh rồi đi tìm việc: “Có ngủ không?”

“Lộ Thần”. Cô tựa trán tìm tới đầu vai anh, tìm được, tựa vào, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu ghé vào tai anh: “Lúc anh tự giải quyết ấy, trong đầu...”

“Nhớ em”. Lộ Viêm Thần nhắm mắt nghỉ ngơi, trả lời vô cùng thoải mái.

Cô không định hỏi thế, trước kia anh có từng nhớ cô gái nào khác không? Hai người đã xa nhau một vòng tròn lớn thế...

“Khi đó thế nào?” Quy Hiếu muốn hỏi là, “Mặc quần áo gì?”

“Không mặc”.

Cô nhếch miệng, hơi hé ra muốn nói thêm điều gì, rồi lại bất giác mím môi: “Anh còn chưa thấy mà”.

Hơi thở nóng bỏng của anh ngay trên trán, lúc nhẹ lúc nặng: “Nghĩ thì sẽ biết thôi”.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phong Bia Và Mộ Bia (2)

Tay Quy Hiếu vuốt ve sau lưng anh, chạm đến nơi tối hôm qua đã sờ tới mười mấy lần, không lên tiếng.

Anh trở tay lại, nắm lấy cổ tay cô: “Người của đội chống khủng bố ai cũng có thương tích cả”.

Nói không phải phóng đại, ở trung đội bọn anh đúng là không ai không có vết thương nào, ngay năm ngoái có một chiến sĩ nhỏ mới tới bị gãy chân khi huấn luyện, cậu ấy còn rất vui vẻ, nói là cuối cùng cũng được bị thương rồi, giờ có thể thẳng thắn nói mình là người của trung đội.

Dưới lòng bàn tay là làn da chỗ lồi chỗ lõm, cô mơn trớn lướt qua, lại vòng trở lại, nhẹ nhàng vuốt quanh một vòng. Dù sao cũng là nơi từng chịu đau, xúc cảm cũng không giống như chỗ khác, mà cảm giác trong lòng anh khi bị chạm tới cũng kém đi rất nhiều.

Yết hầu Lộ Viêm Thần như co rút cả đêm, khô khốc, và ngứa ngáy.

Quy Hiếu cọ cọ mắt và trán bên cổ áo sơ mi anh, một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt hồng ửng, không biết là vì cọ hay muốn khóc: “Lúc đó anh cứ nhất định phải làm lính, nói thế nào cũng không nghe, phải chịu khổ như vậy”.

Rõ ràng là bình tĩnh, nhưng mũi đột nhiên lại cay cay, giọng nói cũng hơi run rẩy.

“Buồn ngủ rồi... ngủ thôi”. Quy Hiếu sợ anh nhận ra mình khác lạ, cô quay người lại, tầm mắt nhìn chăm chăm vào bàn chân trước mặt đã rơi mất một chiếc tất, mười mấy năm trống trải này, cô đã vô số lần vô tình cố ý tìm hiểu các tin tức, tin thời sự về các chiến sĩ chống khủng bố...

Lòng đầy suy tư, hỗn loạn, mà anh vẫn không nói câu nào, căn phòng yên tĩnh đến tiếng hít thở của chính mình cô cũng nghe thấy được.

Một đêm không ngủ cô lại thấy đau đầu, lúc mơ màng tỉnh lại, cũng là vì cặp vợ chồng ngoài kia làm cho tỉnh táo.

Giọng người nữ cực kì cao, len qua khe hở căn nhà bạt bay vào, cô ấy đang oán giận chàng trai kia điên khùng, mùa đông lạnh giá lại đòi đến thảo nguyên chơi, người ta đều tới mùa hè cả, mới một buổi tối đã sắp đông chết luôn rồi. Bệnh thần kinh hơn nữa là còn đòi đi xem cái gì mà mặt trời mọc, mặt trời mọc con khỉ...

Giường khẽ rung lên, Lộ Viêm Thần bước xuống giường, đi ra.

Ở bên ngoài, chiến hữu của anh đang chăm sóc ngựa.

Lộ Viêm Thần đi tới, bàn tay vuốt ve cái bờm lông nâu.

“Cãi nhau với chị dâu à?”

Ngoại trừ nguyên nhân này ra thì người ta đúng là không hiểu nổi, vợ còn đang nằm trên giường nóng, một người đàn ông sáng sớm đã ra đây làm gì... Lộ Viêm Thần im lặng nhận lấy sợi dây cương, xoay mình lên ngựa, vung chiếc dây cương rồi a một tiếng, vọt vào màn đêm tuyết đặc.

Nơi này mới đúng là chỗ của anh.

Lộ Thần của quá khứ, còn trẻ nhưng nồng cuồng vô lực, bị gia đình và cuộc sống nghiền nát hết tất cả tự tôn lẫn mục tiêu, không người dẫn dắt,

không chỗ giải quyết, làm người để làm gì? Anh cần tìm một lối thoát, hoặc phải nói là đường đi, vì thế anh mới quyết định đi. Ở biên quan hơn mười năm, gỡ đi mấy ngàn quả bom từ chuyên nghiệp đến không chuyên tự chế, trải qua đủ loại huấn luyện, truy bắt các tội phạm đào thoát hung tàn nhất, hai tay nhuộm máu, nhưng trong lòng phẳng lặng. Đây mới đúng là chân đạp đất vàng, tìm về nơi quan trọng nhất trong xương tủy chính mình.

Gió thổi qua sống lưng mướt mồ hôi, rơi xuống, bên tai là tiếng gió du dương vang dội, kéo dài mà êm tai.

Giục ngựa bay qua mặt tuyết âm hai mươi mấy độ lại không hề thấy lạnh, không bị bất cứ ràng buộc nào, chạy thẳng hướng nam.

Quy Hiếu chờ rất lâu cũng không thấy anh về, cô quần mình thành chiếc bánh chưng, khăn quàng cổ che hơn nửa khuôn mặt, đón gió bước ra.

Bầu trời màu xanh xám đục còn níu lại mấy vì tinh tú.

Ánh bình minh hiện ra trước những âm u cuối cùng.

Lửa trại đốt khi uống rượu đêm qua cũng gần lụi tắt, chỉ còn tro bụi, gió thổi qua, ánh đỏ sậm nương theo tro tàn bay về phía xa xa. Lộ Viêm Thần đang ngồi trên băng ghế dài bên đống lửa, trong tay cầm chiếc bát, nói chuyện phiếm với một cụ già, là tiếng Mông mà cô không hiểu.

Trên mặt Lộ Viêm Thần không lộ rõ tâm tình, như thể cuộc chiến tranh lạnh yên lặng không tiếng động kia không hề tồn tại. Anh đưa tay kéo cô đi, đẩy cô ngồi xuống bên chiếc ghế hai chân, rồi lấy chiếc áo khoác bông khóa kéo của mình bọc cô lại.

Bát trà sữa cũng được đưa qua.

Bởi vì lạnh cho nên có thể cảm giác được dòng nước ấm lan từ yết hầu xuống dưới, chảy đến dạ dày.

“Anh nói chuyện gì với người ta vậy?”

“Ông ấy nói tối qua cặp vợ chồng kia bị đông lạnh cứng, cãi nhau một trận âm ỉ, cũng không chờ mặt trời mọc mà đi vào nội thành rồi”.

Lạnh như thế, chen chúc cùng anh trên giường mà còn chảy mồ hôi. Đến khi một mình nằm trong chăn, chưa được mười phút gan bàn tay đã lạnh. Đông cứng không động được.

Cầm bị ngón tay lạnh lẽo nằm lại, Lộ Viêm Thần quay đầu cô sang bên, hướng về phía đông.

Trên đường chân trời xa xa là ánh nắng dần hé lộ.

Bầu trời trong mát, từng áng mây lững lờ chảy qua, bốn phía không có chướng ngại gì ngăn trở, trống trải xa xăm, tất cả đều là tuyết, chỉ có bầu trời và vầng mây nhuộm thành sắc đỏ. Màu đỏ nhanh chóng lẩn mất đi, ánh sáng vàng chói lóa rơi trên mi mắt.

Trong yên lặng, tay Lộ Viêm Thần đặt trên mi mắt cô, thay cô đỡ lấy hào quang chói rực: “Biết cái này tên là gì không?”

“Gì ạ?” Giọng cô rất nhỏ, suýt nữa thì tắt ngấm giữa gió mai.

Qua một hồi lâu, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lộ Viêm Thần trên đỉnh đầu vang vọng: “Thần hiệu*”.

*Sáng sớm hừng đông.

Cô sững sốt một lúc mới phản ứng ra, ánh nắng vàng rực phía chân trời như mang theo nhiệt độ nóng bỏng, làm bỏng cả mặt cô.

Đôi đồng tử đen kịt của Lộ Viêm Thần bị ánh hào quang phủ thành màng sáng, rực đến kinh người, cúi xuống nhìn cô.

Tuy chưa làm đến bước súng ống đầy đủ cuối cùng, nhưng trong lòng anh, đêm qua Quy Hiếu chẳng khác nào đã trở thành vợ cả, vì thế, lúc này đây, nhìn ánh mắt của cô anh thấy không giống trước. Là kiểu nhìn vào đôi mắt người phụ nữ của mình.

Sau khi mặt trời mọc, trời lại đổ tuyết nhẹ nhàng.

Đôi vợ chồng kia đi rồi, họ cũng là hai người duy nhất, xứng với từ quý khách.

Ở Nội Mông làm khách đúng là hạnh phúc, như người chủ trung tâm, khiến người ta không thể khước từ sự hiếu khách nhiệt tình.

Lần trước Quy Hiếu đến với Tiểu Thái, trên đường cũng gặp được một gia đình không quen, họ chỉ hỏi đường mà cũng được kéo vào nhét cho một bát trà sữa, còn cả thịt khô, khiến cho cô tay chân luống cuống.

Cũng giống như bữa cơm tối trước mắt này, may mà cô là nữ, không bị mời rượu.

Nhưng mà Lộ Viêm Thần thì không tránh thoát.

Ông cụ ngồi nói chuyện với Lộ Viêm Thần buổi sáng cũng khuyên ngừng rượu thôi, không được làm quá. Quy Hiếu không hiểu phần lớn các câu mà ông nói, nhưng thấy Lộ Viêm Thần cứ liên tục uống mãi, đây cũng không xong.

Đứa bé bên cạnh cầm điều khiển ti vi, mở kênh đài truyền hình Mông Cổ ra xem, lại chuyển, hai thứ ngôn ngữ liên tục đan xen làm chiến hữu của Lộ Viêm Thần mắng hai câu, chuyển về lại đài mà Quy Hiếu có thể nghe hiểu... Quy Hiếu chống cằm, tựa vai vào bên cánh tay Lộ Viêm Thần, nhìn bát rượu rót đầy trong tay anh, uống cạn, lại thêm bát đầy...

Ổng tay áo của anh được xắn tới khuỷu tay, làn da nóng bỏng ma sát từng hồi vào tay và vai Quy Hiểu.

Quy Hiểu cảm giác lòng mình cũng theo từng lần uống rượu, đẩy lên thành gợn sóng, cô nhỏ giọng: “Uống ít thôi”.

Lộ Viêm Thần như cười như không, lấy chiếc điện thoại di động đang rung ra.

Số lạ.

Anh nghĩ một chút cũng không đoán được là ai, sau khi nâng chén chúc rượu ông cụ hỏi thăm một lúc rồi đi ra ngoài nhận máy.

Chiến hữu của anh thấy khó có dịp có thể nói riêng với Quy Hiểu đôi câu, cho nên lập tức chuyển ghế sát vào: “Chị dâu, sao chị quen anh Thần?”

Chiến hữu của anh càng nói càng phẫn chấn, làm Quy hiểu nói hết từ lúc học sinh gặp được Lộ Viêm Thần, những ấn tượng trong hồi ức của cô, kể ra không ít.

Nửa giờ sau, tấm rèm cửa nặng nề ngoài phòng được xốc lên lần nữa.

Lộ Viêm Thần ra hiệu cô đi ra.

Quy Hiểu nghi ngờ nhìn anh, rồi cũng đẩy ghế ra ngoài. Vừa chui qua rèm cửa đã bị gió tuyết thổi cho rùng mình một cái, Lộ Viêm Thần kéo khăn quàng cổ của cô lên, vòng thêm hai vòng rồi đưa điện thoại lại cho cô.

Quy Hiểu không rõ.

“Ba em”.

Cô cứ tưởng mình nghe nhầm, Lộ Viêm Thần lại đưa máy sang lần nữa.

Chiếc điện thoại mang theo hơi ấm rơi vào tay cô, Lộ Viêm Thần cũng không định đứng nghe, anh vòng qua lều vải, bóng dáng hẹp dài từ từ biến mất. Trong một chớp mắt, Quy Hiếu nghĩ đến vô số nguyên nhân, làm sao cuộc điện thoại này tìm đến được anh, bố cô nói gì, sao cuối cùng lại chuyển tới cho mình.

Cô bình tĩnh một chút, đặt điện thoại bên mặt, ngừng mấy giây rồi mới kêu thành tiếng: “Ba”.

“Hiếu Hiếu”. Giọng nói trầm ổn mà nghiêm túc phía đầu dây: “Ba có nói chuyện với cậu ta mấy câu”.

Cô quay lưng mình lại, tránh gió.

Thời gian cuộc nói chuyện không lâu, đại ý là mấy ngày trước Phan Hạo mang không ít quà tới chúc tết bố cô, nhắc tới chuyện Lộ Viêm Thần từ Nội Mông trở về, hai vợ chồng kia nói là có thể làm tiệc vui rồi, nhưng với bố Quy Hiếu mà nói, cái tên này không quá xa lạ là bao, còn khiến người ta có ấn tượng rất xấu. Thế cho nên mới có cuộc điện thoại này, Quy Hiếu đã biết trước chuyện này cũng có ngày công khai, nhưng không ngờ lại người đầu dây lại không nể mặt nể mũi gì như thế, gọi thẳng cho Lộ Viêm Thần.

Bên kia nói một hồi, Quy Hiếu cũng không lên tiếng.

Mãi đến khi ba cô hỏi vì sao anh xuất ngũ, giọng nói trầm đi không ít, khiến Quy Hiếu cũng tự hỏi chính mình, vì sao Lộ Viêm Thần lại rời khỏi bộ đội. Nếu không phải lập được công lớn, có cả người nói giúp cho anh, sao có thể được gọi vào cảnh sát huấn luyện, nhưng vất vả lắm mới có được cơ hội, anh lại không muốn ở lại Nội Mông, mà quay về Bắc Kinh.

Giọng ba cô đầy vẻ bất mãn xem thường: “Hiếu Hiếu, cậu ta lại tìm con, con tưởng là vì còn tình cảm sao? Là vì hẳn muốn chuyển nghề về Bắc Kinh. Người như thế bố gặp nhiều rồi, còn còn nhớ con gái bác Triệu không? Cũng đơn thuần như thế...”

“Anh ấy không phải vậy, là con đi tìm anh ấy”. Quy Hiếu trả lời chắc như đinh đóng cột, “Không, nói cho đúng là con bám chặt lấy anh ấy, xin anh ấy quay về với con”.

Nhưng người đầu dây vẫn y chang ngày trước, chưa bao giờ ông lo lắng cho hoàn cảnh hay cảm nhận của bất cứ ai, ông lại cường điệu tuyệt đối mình sẽ không chấp nhận quan hệ của hai người họ, kết hôn cũng khỏi bàn. Đối với ba Quy Hiếu mà nói, Lộ Viêm Thần bây giờ và nhiều năm trước chẳng có gì khác biệt, trước kia là một thằng không chí khí không có gì, chỉ có thể xin đi làm lính, giờ khó khăn lắm mới định hình được, nhưng vẫn bị đánh về nguyên trạng, bùn nhão không dính được lên tường.

Trước kia cũng thế, ông cũng muốn qua đó sẽ thay đổi cuộc đời Quy Hiếu.

Quy Hiếu không tranh luận câu nào, ngắt máy rồi mà cảm giác đè nén khó chịu khiến cô không thở nổi.

Nửa tiếng trước đó, ba cô đã nói gì qua điện thoại, anh và ông đã nói những điều gì, nghe được thứ gì, cô không cần nghĩ cũng đoán ra, hoặc là không dám nghĩ nhiều hơn.

Tuyệt quá dày, đi cũng khó.

Cô đi một vòng lớn, thở hồng hộc đỡ lấy tường ngoài của một căn nhà bạt không ai ở, rốt cục cũng nhìn thấy Lộ Viêm Thần ngồi trên băng ghế dài lúc sáng nhìn mặt trời mọc, bên cạnh lều buộc ngựa, chân gác lên lan can gỗ.

Nhìn về phương xa, yên lặng hút thuốc.

Quy Hiếu đã đông cứng không chịu nổi, cô đi ra ngoài, nhét điện thoại vào túi áo bông của anh, ôm lấy cánh tay anh từ phía sau, nhỏ giọng: “Tín hiệu chỗ này không tốt, vừa này... anh cũng như thế phải không?”

Lộ Viêm Thần không lên tiếng, anh ngậm điều thuốc, nắm chặt xoa nắn bàn tay cô trong tay mình, sưởi ấm lên.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Phong Bia Và Bia Mộ (3)

Quy Hiểu cân nhắc trong lòng mấy bận, rồi cũng quyết phải nói cho rõ ràng, từ khi còn bé cô và Lộ Viêm Thần ở bên nhau đã vô cùng trực tiếp, nên nói cái gì thì nói cái đó: “Cha em nói gì với anh thế?”

Lộ Viêm Thần ngậm điếu thuốc, một lúc sau anh mới nói hai chữ: “Quên rồi”.

“Em hỏi thật mà”.

Nương theo ánh trăng, Lộ Viêm Thần nhìn thấy từng móng tay tròn trịa được cắt tỉa gọn gàng của cô, môi nhếch lên ý cười, co chân vắt trên lan can xuống, Quy Hiểu không nhìn thấy mặt anh, nên càng vội vàng kéo đầu anh nhích lại.

Động tác này quá đột nhiên, Lộ Viêm Thần chưa kịp thở ra ngậm khói, tất cả phì ra hết trước mặt cô.

Quy Hiểu bị cay mắt nghẹn đến không nói thành lời, Lộ Viêm Thần đưa mắt nhìn cô, ý cười càng đầy đặn, anh ném nửa điếu thuốc xuống mặt tuyết, một tay kéo cô nhét vào lòng ngực, ở nơi này tối tăm lạnh lẽo, không có chút ánh đèn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là chuồng nuôi ngựa, yên tĩnh ôm nhau ở đó, ôm một hồi lâu.

Quy Hiểu cũng ôm chặt lấy anh, hơi thở nóng hôi len lỏi vào bên cổ áo, dịu dàng, nóng ấm.

Lộ Viêm Thần cúi đầu sát vào tai cô, khẽ thở dài một cái rồi nói: “Đầy ý thiên vị thôi”.

Quy Hiểu lúng túng đẩy anh ra.

Xa xa, vị đồng chí chiến hữu tốt đợi lâu không thấy hai người về, cho nên liều mình chạy một vòng giữa gió tuyết ra tìm, nhìn thấy cảnh Lộ Viêm Thần trêu chọc vợ anh, đúng là chẳng khác nào nhìn được kì quan thứ chín của thế giới. Anh “Ai da” một tiếng rồi vui vẻ nói: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà, hôm nay tôi đúng là được mở rộng tầm mắt về đội trưởng Lộ rồi. Quả không hổ là đội trưởng Lộ, ở bên đồng phân trâu nhà mình mà cũng có thể pha trò với chị dâu được, không sợ làm chị dâu uất ức à”.

Quy Hiểu thoáng nhìn, hóa ra bên trong cạnh rào chắn là từng đồng phân trâu bị che phủ qua loa.

Buổi tối họ lại ngủ trong căn nhà bạt nhỏ, Lộ Viêm Thần cho thêm vào lò sắt không ít than đá, cháy rực rỡ hơn đêm qua không ít, anh tắt đèn đi, trong chăn Quy Hiểu đờ trằn hết nửa cánh tay. Tiếng hít thở của cô cực nhỏ, phất tới anh như thể sương mù rơi xuống, anh đành phải nhắm chặt mắt mình, cố gắng giữ tỉnh táo trong đêm.

“Vừa rồi em có mở túi hành lý của anh...” Quy Hiểu nhỏ giọng nói, “Sao anh lại lừa em?”

“Lừa em cái gì?” Lộ Viêm Thần hôn khẽ vào tai cô, đôi môi chà xát dịu dàng qua lại.

“Lòng anh tự biết”.

Anh cũng thừa nhận, mười mấy năm qua đúng là có chuyện đã lừa cô.

Lòng Quy Hiểu chùng xuống ngón ngang, cứ tưởng là liên quan đến chuyện nhà anh.

Nào ngờ anh lại nói: “Khi còn bé anh thuận tay trái, sau đó đi học thì bị ép phải sửa lại, chỉ có người trong nhà biết thôi”,

Thuận tay trái? Quy Hiếu chờ đến một lúc mới hiểu ra, cô không tin nổi đây anh ra, rồi lại nghe anh cười khê: “Em biết mà, sao có người có thể chơi mỗi tay trái mà thắng em được chứ...”

Đáp án được tiết lộ mười mấy năm sau là: “Lộ Thần đúng là một tên lừa đảo vô lại từ đầu tới đuôi, quá gian xảo...”

Quy Hiếu không nhịn được đá anh thật mạnh ở trong chăn, lăn lui lăn tới trên người anh vừa đấm vừa cắn, cuối cùng tự nhiên lại ôm lẫn cùng một chỗ. Rốt cuộc thì vẫn không làm gì, hai người nóng hừng hực toàn thân, lật đi lật lại cũng không nở ngủ. Quy Hiếu lăn người ra ngoài không khí để lạnh đi một chút, giữa đêm tối mịt mờ, một đoạn chân to dài lộ ra, vô cùng bắt mắt.

Thị giác và cảm giác trên chân cùng nhau tác động, khiến chút rượu uống vào lúc đêm cũng hừng hực chuyển động.

Đêm qua đã làm gì, cô đều rõ ràng trước mắt.

Mồ hôi trong lòng bàn tay và cảm giác trơn trượt dính dấp đó Quy Hiếu vẫn còn nhớ rõ.

Giữa lúc say mèm, cô gái mình yêu sâu đậm đang nằm trong lồng ngực, chuyện như vậy cứ nhắm mắt lại thì không chuyện gì không làm được, nhưng giờ lại không cách nào ra tay. Cha ruột người ta vừa mới chỉ trích một loạt các tội lớn của mình, còn hận không thể tra xét rõ ràng cả đồng chuyện hư hỏng xưa xưa xưa xưa từ mười mấy năm trước khi mình tòng quân, cũng biểu đạt rõ ràng rằng, anh chỉ là đứa lớn lên ở vùng nông thôn ngoại thành Bắc Kinh, quan hệ gia đình thì rối loạn, đừng mơ tưởng được thay đổi cuộc sống nhờ cô con gái việc vàng ngọc cao nhà người ta nữa.

Giờ chỉ vừa cúp mặt, anh lại vui vầy cá nước với con gái nhà người ta trong nhà bạt, việc này sao mà làm nổi.

Ít nhất, lúc này đây thì không được.

Đôi mắt của Lộ Viêm Thần cúi xuống rất thấp, giữa căn phòng mịt mờ không ánh sáng, nhìn cô, nhìn một lúc lại xoay người xuống giường đi ra ngoài.

Ngày mai họ sẽ rời làng du lịch, đi tới khu nghĩa địa công cộng.

Chiến hữu của Lộ Viêm Thần dẫn đường, tìm được một ngôi mộ rất bình dị. Quy Hiểu nhìn tên người trên bia, Lộ Viêm Thần đưa tay lau qua nét chữ lốm vào. “Muốn tìm người sơn đỏ lại ạ?” Quy Hiểu khẽ hỏi.

Lộ Viêm Thần lắc đầu, cười nhẹ.

Người vong thân vì nước, hồn anh sẽ ngao du khắp thảo nguyên rộng lớn. Đây chỉ là một hình thức mà thôi.

“Anh ấy là ai vậy? Chiến hữu của anh à?”

“Là người trong nhóm lính đầu tiên anh dẫn”.

“Vì sao lại hi sinh?”

Lộ Viêm Thần lắc đầu, không muốn nhắc đến quá nhiều về người đã mất.

Quy Hiểu không hỏi nữa, cô sợ sẽ nghe được một câu chuyện xưa đau lòng về người anh hùng đó, mà đã trở thành anh hùng, sau lưng đều là huyết lệ, vì thế, những chuyện gì vậy càng ít xảy ra càng tốt. Có lẽ Lộ Viêm Thần cũng hiểu được suy nghĩ của cô, mọi người đều cho là, những người như bọn họ, hy sinh vì đạo thật sùng thật mới là anh hùng.

Người chiến hữu vẫn còn lăm bẫm nói tiếp: “Cậu ấy là người Giang Chiết, trẻ mồ côi, lúc đầu là tới chỗ này của bọn tôi, sau đó tới Tây Tạng. Ở trên cao nguyên rất hại người, cường độ huấn luyện lại cao, không bao lâu thì cậu ấy dần không ổn, không cấp cứu kịp. Trước khi chết cậu ấy nói muốn được chôn ở Nội Mông, đội trưởng Lộ đưa tiền cho tôi mua một mảnh đất ở nghĩa trang, lúc đó tôi cũng vừa rời bộ đội, nên mang tro cốt cậu ấy về phụ cận nhà tôi, cũng tiện tới thăm viếng”. Người chiến hữu thở dài, “Nói cho chị dâu nghe, không ít người từ trên cao nguyên về tim phổi đều bị tổn thương, không phải người sinh ra ở đó thì cũng khó sống được”.

Quy Hiểu đã hiểu, cô nhớ năm đó tốt nghiệp đại học xong cũng có đi Tây Tạng, lúc tán gẫu với tài xế xe taxi, anh ta cũng nói mình là người nội địa, đến đây kiếm tiền, nhưng không bao lâu nữa sẽ về thôi, nếu không không tốt cho tim phổi.

Chẳng trách lại đi đường vòng đến làng Tích Lâm.

Lộ Viêm Thần tới thăm trong lòng cũng kiên định hơn, rời khỏi nghĩa trang rồi tạm biệt người chiến hữu cũ. Quy Hiểu lại rất tự nhiên chạy tới nói chuyện với người quản lý nghĩa trang, nói về nghề quà linh cữu và mai táng ở nghĩa trang Nội Mông, làm người ta cũng hơi sững sốt.

Trước khi lên xe, cô lấy ví tiền ra, muốn thanh toán tiền khi ở lại làng du lịch.

Người chiến hữu lại sống chết không chịu nhận, vòng quanh xe chạy trốn, cuối cùng không chịu nổi phải ôm cửa xe bên ghế lái, liên tiếp gọi chị dâu chị dâu, chị thấy đội trưởng Lộ có thông tục không này? Có thấy em nhiều tiền hơn anh ấy không? Còn kéo tay áo lên cho Quy Hiểu nhìn đồng hồ đeo tay, Quy Hiểu cũng nhận ra, đây là loại Jaeger-LeCoultre, lần đầu tiên cô thấy một người lại khoe giàu vừa trực tiếp vừa dễ thương như thế, cười đến không ngậm miệng lại được, cuối cùng cô đành phải gật gù: “Các

cậu đúng là người có tiền, chiếm hết ‘Dương môi thổ khí’, lần trước tôi còn cảm khái giá hàng cao quá đấy”.

Dương môi thổ khí: Trang web Dương môi thổ khí là trang web O2O chia sẻ về cuộc sống, chi tiêu, chia sẻ ở trong khu vực Nội Mông. Được thành lập vào tháng 10 năm 2010, năm 2013 đạt được lượng truy cập cao nhất là 37 vạn PV.

“Vậy thì đúng rồi”. Chiến hữu cũ thở dài một hơi: “Làm anh em với nhau, có kiếp này không có kiếp sau, đừng làm mấy chuyện thông tục như thế, em còn hận không thể để chị ở đây với em cả đời đó. Đương nhiên, đó là trước kia nghĩ chị còn độc thân thôi, giờ thì không có ý định này”.

Đối phương sống chết không nhận, còn nói xem như là tiền quà kết hôn.

Câu nói này đúng là Lộ Viêm Thần được lợi, anh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu ấy, cứ thế tạm biệt.

Khi Lộ Viêm Thần kéo đai an toàn thì hỏi cô: “Em nói chuyện vì với người quản nghĩa trang thế?”

“Muốn hiểu thêm về nghề quản linh cữu và mai táng ở đây thôi”.

Lộ Viêm Thần liếc nhìn cô một cái, nếu anh nhớ không nhầm, lần trước Tiểu Thái giới thiệu Quy Hiếu là ‘đồng nghiệp’ của họ, mà Tiểu Thái làm ở nhà máy xay xát, lần trước tới làng Erlian cũng là có kiện hàng phải đưa tới Ngoại Mông, lần đầu tiên làm ăn ở Ngoại Mông, không yên lòng cho nên mới đi theo.

Quy Hiếu cười, cời khăn quàng cổ xuống: “Em là người đầu tư, tức là mỗi ngày sẽ đi khắp nơi giúp ông chủ nhìn xem phải dùng tiền thế nào, mới vừa năm ngoài ông chủ đầu tư vào thị trường mai táng, này em vừa mới nhớ tới nên muốn tìm hiểu chỗ này một chút”.

Ông chủ lớn của công ty họ chẳng bao giờ thấy bóng người, lúc trước khi cô vừa mới tới đây làm, ông chủ nhỏ ở công ty tư vấn một tay đưa cô vào công ty này, vì thế ông cũng rất coi trọng cô. Sau đó Quy Hiếu làm việc tốt, được ông chủ khen thưởng, có lần còn mua được IPO của một công ty thành phố.

IPO: phát hành cổ phiếu ra lần đầu.

Cô thận trọng suy tính để lại một nửa cho mình, một phần khác chuyển nhượng cho một người bạn thời đại học đang gây dựng sự nghiệp. Điều kiện là nếu tương lai người bạn này muốn đặt chân vào một hạng mục nào, cô phải được tự chọn có đầu tư hay không. Khi đó người bạn thời đại học đó đang nghèo túng không việc làm, cũng mờ mịt chẳng có tương lai, đột nhiên lại được chuyển nhượng IPO, đương nhiên sẽ đồng ý ngay.

Ba năm sau kỳ hạn kết thúc, Quy Hiếu kiếm được không ít lời, người bạn kia cũng ăn sung mặc sướng, gần đây càng kiếm được cho cô nhiều tiền hơn, hơn nữa nhìn bạn phát triển được, nhất định sau này cô sẽ càng có nhiều tiền.

Cho nên cô có hai nguồn thu nhập, cuộc sống cũng tương đối nhẹ nhàng.

Lộ Viêm Thần nghe cô nói khái quát qua thì cười khẽ.

Anh nhớ tới ngày ấy,

Ngày cuối cùng anh gặp cô trước khi nhập ngũ, cô quay đầu đạp xe rời đi trong làn gió.

Chiếc xe đạp màu hồng đung đưa liên tục, như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã sấp, cánh tay liên tục đưa lên trên mặt, không cần nghĩ cũng biết là đang lau nước mắt. Anh đạp chân lên lề đường, vừa hút thuốc vừa nhìn bóng lưng của cô, mãi đến khi không còn nhìn thấy nữa, lại nhìn dọc theo biển báo xe buýt bên đường, không ngờ là, từng cái tên xa lạ trên biển đó,

từng cái từng cái một, anh lại có ảo giác như mình và Quy Hiếu sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Ngay lúc này cũng vậy, như là hai thế giới.

Nhưng anh lại không hề tiếc nuối, hơn mười năm trước, anh kiên định giữ lấy thứ không liên quan gì đến mình kia, cũng không tính là hiểu hết thế giới.

Vai trái Quy Hiếu dựa vào chỗ tựa lưng, nhìn người đàn ông đang lái xe.

Quay lại nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đột nhiên lại có cảm giác như thể “Trời xanh ngắt, ngoài mênh mang, đồng cỏ lộng gió gặp con đường sớm mai”.

Đoạn đường đến làng Erlan này, khởi đầu vô cùng thuận lợi.

Lộ Viêm Thần dừng xe ở ven đường, đèn tín hiệu sáng lên, anh lật tung cốp sau cũng không tìm được biển hiệu tam giác cảnh giới.

“Có ô không?”

“Có”.

“Rực không?”

“Ừ, màu đỏ sậm”.

Quy Hiếu tìm được cái túi nhỏ của mình trong cốp sau, lấy ô ra cho anh, Lộ Viêm Thần hài lòng nhìn chiếc ô màu đỏ sậm của cô, đặt cách đuôi xe khoảng 150 thước, rồi anh mở đèn pin đặt xuống dưới tán, thay thế cho biển hiệu cảnh giới.

Hành lý hai người chất đống trên mặt đường, anh cầm cờ lê và cái kích mở lốp xe ra, điềm tình đổi lại bánh xa.

Làm gì nhỉ, Quy Hiểu đứng bên cạnh chăm chú nhìn anh.

Thấy anh còn hạ thắt lưng đôi lớp xe thì ngồi xồm hăn xuống, hai chân gập lại, tay đan chéo khoác lên đầu gối, nhích lại xem. Nhìn Lộ Viêm Thần cho lớp xe phòng hồ vào ngay trục xe vặn ốc, đập một phát lên mặt dưới lớp xe, vặn bu lông và đinh ốc.

“Dùng chân đập làm gì ạ?”

Lộ Viêm Thần nở nụ cười, không đáp.

“Nói một chút thôi”. Quy Hiểu cũng rất có tinh thần học tập, “Tuy lớp xe em là loại chống lực, nhưng nhỡ đụng phải cái gì thì tự đổi cũng tốt”.

Lộ Viêm Thần đưa mắt nhìn cô, thả kích xuống rồi vặn từng chiếc bu lông và ốc vít theo thứ tự, quay chiếc cờ lê trong tay, cũng nửa ngồi xồm xuống: “Em không cần học”.

Ánh trăng chiếu xuống làm bóng dáng cũng mịn mờ, loáng thoáng như có một nét mực nhỏ giữa chân hai người.

Quy Hiểu di chuyển hai chân, nhích người về phía trước một chút, Lộ Viêm Thần trước mặt ngồi chồm hồm cũng cao hơn cô một đoạn, cũng nhìn thấy rõ cô đang rục rà rục rịch muốn làm gì, đường cong nơi khóe miệng càng nhu hòa thêm một chút, anh khẽ nở nụ cười: “Làm gì?”

Quy Hiểu nhỏ giọng nói: “Hôn một cái”.

Lộ Viêm Thần không nhúc nhích.

Giả vờ nghiêm chỉnh. Quy Hiểu phiền muộn đưa tay ra, đẩy nhẹ anh ra, nhưng rõ là không dùng chút lực nào, vậy mà Lộ Viêm Thần lại thuận người ngã ra sau, ngồi phịch xuống đất, tay giữ lấy tay cô, kéo về phía mình.

Quy Hiểu ngã nhào tới tựa vào vai anh, đầu gối sấp va vào mặt đường thì ngay lập tức được anh lót tay phía dưới, đệm xong mới rút tay về, đặt bên hông cô.

Tư thế này...

Giữa ban ngày ban mặt, không đúng, giữa đêm tối gió to, cô quỳ ngồi trên eo anh... Quên đi, dù có xe nào đi qua cũng chẳng ai nhận ra họ. Quy Hiểu nhẹ nhàng đặt cằm lên vai anh, nhìn màn đêm đen xa xăm vô tận, được ôm như thế này cũng thật tốt.

Trước sau chẳng có xe nào, không có nhà cửa, cũng không có nguồn sáng nhân tạo.

Chỉ có tiếng gió giữa không gian yên tĩnh.

Lạch cạch một tiếng vang rất nhỏ, chưa tới vài giây, lại một tiếng nữa, anh không lấy thuốc, nhưng lại bật lửa lên, khẽ hừ hai câu, chỉ hai câu, âm điệu mơ hồ, ca từ cũng không nghe rõ, nhưng Quy Hiểu lại phân biệt được rõ ràng, đó là bài ‘Cô bé lọ lem’.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Phong Bia Và Bia Mộ (4)

Sau kì nghỉ hè ở cùng nhau, đa phần hai người đều ngâm nga trong phòng game và phòng bi-a trên trần.

Mùi thuốc lá và mùi mồ hôi vẩn vít trong không khí đục ngầu, trộn lẫn với tiếng nhạc trò chơi đình tai nhức óc, bóng người qua lại, thỉnh thoảng sẽ có tiếng cười to vang lên từ một người trong góc. Cô mặc chiếc quần sọc, chân rấm rít không ít mồ hôi, ngồi cũng không thoải mái, nhức nhích một hồi mới nhớ ra tâm sự còn chưa được giải quyết, cô ngửa đầu nhìn người phía sau: “Lộ Thần?”

Anh đưa mắt nhìn lại, để cho cô nói.

“Ngày đó ở phòng bi-a ấy, sao anh lại muốn đánh với em?”

Phía đằng xa lại vang lên một đợt cười vang, Lộ Thần nhìn sang: “Ai mà biết”.

Cô kéo cánh tay anh: “Nói thật đi, có phải anh nhất kiến chung tình với em không?”

Lộ Thần ghé mặt lại gần, thấp giọng đáp: “Làm sao có thể chứ”.

Quy Hiếu đỏ bừng cả mặt, cô cắn môi không nói nữa, nhấn nút start bắt đầu một ván mới. Lúc gần như thua sạch, đang chuẩn bị rời đi, nào ngờ một hộp tiền game lớn mới mua lại đặt ngay trước mặt.

Cô đang giận nên nắm một đồng đầy tay, nhét hết vào ô đựng tiền. Tiếp tục thua, tiếp tục thua.

Lộ Thần cũng không để ý lắm, anh tán gẫu với Hải Đông sau lưng cô, thỉnh thoảng chán chán lại hừ hừ hai câu hát. Lúc đầu Quy Hiếu cũng không quan tâm, sau đó thua hoài mấy trận hai tai mới lén lút nghe thử, lòng cô nở hoa ngay lập tức... Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ từng câu từng từ trong lời bài hát kia: “Sao có thể yêu em được, anh tự hỏi chính mình, anh có thể từ bỏ bất cứ điều gì, nhưng hôm nay vẫn khó rời đi được. Em đâu có đẹp, nhưng lại vô cùng đáng yêu, cô bé lọ lem, cô bé lọ lem của anh...”

Qua bao năm tháng dài đằng đẵng.

Tiếng còi xe kéo dài.

Quy Hiếu quay đầu nhìn lại, thấy một luồng ánh sáng trắng bao lấy tán ô màu đỏ sậm lẻ loi.

Cảnh tượng này vừa lúc đáp lại câu nói đó: “Nếu cuộc đời là quán trọ, tôi sẽ là người đi đường”, mà cũng không đúng, phải nói là: Tất cả mọi người đều là người đi đường.

Tài xế qua đường nhìn thấy xe họ đứng lẻ loi bên đường thì phanh lại: “Có cần giúp một tay không?”

Quy Hiếu như bị câu nói này làm cho nóng cháy, cô vội vàng tránh khỏi anh: “Sửa xong rồi, đã sửa xong rồi”.

Tài xế lại là một người vô cùng tốt bụng, nói cho họ biết đi thêm nửa tiếng nữa là đến làng Erlan, nếu sửa xong thì đừng nên chậm nữa, đường đêm không an toàn lắm đâu. Quy Hiếu đồng ý, thấy người ta đi rồi Lộ Viêm Thần cũng đứng dậy sắp xếp dụng cụ và hành lý, tiếp tục lên đường.

Vừa đến nơi, làng Erlian bị bao trùm trong tuyết. Chờ khi họ vào tới nội thành, tuyết cũng tan ra,

Lộ Viêm Thần nhận một cuộc điện thoại, rất dài, nhưng anh cũng không nói được vài câu, đúng kiểu quý chữ như vàng.

“Là ba em à?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Lộ Viêm Thần lắc đầu, tắt máy: “Lãnh đạo trước kia”.

Đường lớn rộng thênh thang không có quá nhiều xe, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe jeep cũng biến số Bắc Kinh.

Cô thử đoán tâm tình của Lộ Viêm Thần lúc này, lúc trước ở làng Tích Lâm anh cũng sống sờ lâu như vậy, mà đối với nơi này, đặc biệt là thành phố Erlian này, anh lại có cảm tình vô cùng đặc biệt.

Lần này Lộ Viêm Thần định ở khách sạn.

Sau khi hành lý được đưa vào phòng, anh nói với Quy Hiểu: “Anh phải đi làm báo cáo ra khỏi ngành đã, có xảy ra chút chuyện, đêm nay anh sẽ quay lại đây”. Làm lính mà xuất ngoại thì khó như lên trời, chuyện này cô cũng biết, lúc trước khi làm thủ tục xuất cảnh ở Bắc Kinh, anh cũng nói mình có quan hệ ở nơi này, bảo cô không cần lo lắng.

Vì thế bây giờ khi nghe anh nói vậy, Quy Hiểu lại càng băn khoăn: “Hay anh ở lại làng Erlian đi, em đi gặp mẹ của Tần Tiểu Nam cho, rồi lấy hộ khẩu về?”

“Về rồi nói”.

“Mấy giờ anh mới về?” Quy Hiểu muốn tính xem mình nên ngủ trước hay chờ anh.

Tâm tình anh có vẻ rất tốt: “Nhanh thôi”.

“Thế em chờ anh quay lại”. Cô đưa anh ra ngoài.

Lộ Viêm Thần lái xe rời khách sạn, lái thẳng đến địa chỉ được báo trong điện thoại.

Gió đêm lướt qua cửa sổ vào trong xe, khí trời lạnh như thế, nhưng máu anh lại vô cùng nóng bỏng.

Nhất định Quy Hiếu là phúc tinh*, anh không thể nào ngờ được, tâm nguyện lớn nhất của mình khi cời quân trang ra đã thực hiện được ngay. Đám trộm xe kia thực ra là bọn buôn lậu thuốc phiện, con đường buôn bán cực kì thuần thực, còn có liên kết với các thế lực ngoại cảnh bên ngoài. Ngày đó cảnh sát thẩm tra bước đầu mấy tên trộm xe, như thế nhặt được của báu, họ gửi báo cáo đi, tìm hiểu nguồn gốc, ngay khi tết xuân vừa qua thì thu lưới.

Lần vây bắt này lại chộp được một con cá lớn không ngờ được.

Vốn lãnh đạo trung đội muốn gọi Lộ Viêm Thần đi suốt đêm quay về cùng hỗ trợ thẩm vấn, nhưng anh lại vừa lúc trở lại. Thế là thẩm vấn sớm trong đêm.

Rất nhanh, Lộ Viêm Thần lái xe tới chỗ.

Anh tùy tiện quay xe vào một góc trong bãi đỗ, đi về phía cánh cửa bên phải khu nhà lớn. Máy đặc công ngày trước từng hợp tác thấy anh thì chào hỏi, một đoạn đường đi qua, tất cả đều gọi “Đội trưởng Lộ”, “Đội trưởng Lộ”...

Chờ vào cửa, có người từ phòng thẩm vấn thứ hai dọc hành lang đi ra, cười nói: “Lần này tìm hiểu gốc gác thì chộp được mấy tên này, đều nhờ công chị dâu cả đấy”.

Giọng Lộ Viêm Thần rất thấp: “May thật”.

Hai người nhỏ tiếng trò chuyện mấy chi tiết nhỏ với nhau rồi vào cửa.

Khu nhà này không có nguồn sáng rõ ràng, ở giữa có một tấm thủy tinh tách phòng thẩm vấn và phòng giam. Một bên khác của tấm kính, một nhóm người cùng đứng dưới ánh đèn.

Lộ Viêm Thần vào phòng, năm người ngồi trong phòng thẩm vấn cùng quay đầu lại, gật đầu với anh, không có tiếng bắt chuyện vang lên.

Lúc này anh có vẻ rất phong trần, một bộ thường phục, từ trên xuống dưới đều không hề trau chuốt, quần dài và giày thể thao, cả đồ bông chống lạnh cũng không nhiều màu sắc, có lẽ cả người cũng chỉ có gương mặt kia là còn nhận ra được, hầu như ở đây ai ai cũng biết anh.

Đây là tuyến đầu hăng hái chiến đấu nhất trong chín năm, vì sự cố thương vong nặng nề, năm nay anh vừa mới xin rời khỏi, Trung đội trưởng đội chống khủng bố ngày xưa, Lộ Viêm Thần.

Phút yên tĩnh ngắn ngủi.

Họ đã chuẩn bị đầy đủ kĩ càng, nếu tâm tình Lộ Viêm Thần càng cực đoan hơn thì phải đối phó ra sao...

Dù sao Lộ Viêm Thần rời khỏi trung đội cũng là vì những người này, anh đưa quân nòng cốt ra ngoài lúc giữa đêm, bị thương quá nửa, còn cả thượng cấp trực thuộc Lộ Viêm Thần, cũng vì đổi lấy hai dân chúng vô tội trong tay nhóm người này, anh đưa mình làm con tin trao đổi, đến nay thì thể còn chưa toàn vẹn.

Nhưng Lộ Viêm Thần lại tinh táo hơn họ nghĩ.

Bóng người anh chuyển động, kéo ghế ngồi ra, ngồi xuống, từng chữ như gằn ra từ cổ họng: “Tôi phối hợp, thẩm tra đi”.

Nói năng không khách khí chút nào, Lộ Viêm Thần và những người dưới quyền cũng từng được cách tổ chức cực đoan nổi tiếng niêm yết giá công khai trên internet. Có thể được người này ‘đồng ý’, chứng tỏ nhất định anh sẽ mổ đến tận xương tủy nhóm người này, được ‘người ngoài’ như anh phối hợp điều tra, chắc chắn sẽ làm ít hiệu quả nhiều.

Tần Minh Vũ và Cao Hải cũng đến rất nhanh, im lặng dừng lại sau Lộ Viêm Thần nửa bước, đứng nghe.

***

Ba giờ sau, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra.

Miệng đã cạy ra thuận lợi, họ không ngờ là, còn có những chuyện tệ hại hơn sau đó.

Lộ Viêm Thần im lặng đi ra ngoài.

Tần Minh Vũ dẫn Cao Hải đuổi theo cùng ra: “Chuyện này còn bàn bạc được...”

“Đùa à!” Lộ Viêm Thần quay lại quát lớn, anh kiểm điều thuốc trong túi quần, nhanh chóng rút ra một điều, cắn đầu lọc rồi châm lửa, ngẫm nghĩ cẩn thận một lúc rồi nói: “Nhiều năm như thế tôi chỉ mới gặp phải hai lần, mấy người các cậu còn chưa có kinh nghiệm, bao nhiêu mạng người ở đó đấy”. Giờ muốn tìm một người có kinh nghiệm như anh thì chẳng có bao người, cũng không kịp nữa.

“Nhờ...”

“Không có nhờ gì hết”.

“Có muốn nói gì với chị dâu không?”

Lộ Viêm Thần nhìn anh một lúc, không nói gì.

Tần Minh Vũ biết rõ còn hỏi, nội dung thăm vấn có tính cơ mật cao, nửa chữ cũng không lộ được.

Anh đẩy cửa sắt cuối hành lang ra, nhảy lên xe Tần Minh Vũ, ném chìa khóa xe mình cho Cao Hải: “Mang chìa khóa tới, bảo cô ấy chờ anh”.

Họ cũng biết căn phòng mà anh đặt.

Tần Minh Vũ cũng theo lên xe, không chậm trễ, vội vàng gọi điện thoại cho người trong đội.

Chiếc xe lái ra ngoài.

Đèn đỏ lao vun vút, Lộ Viêm Thần cũng không dám cầu thả, anh đi qua con đường dưới lầu khách sạn, nhìn qua cửa kính chắn gió, ánh mắt lướt đến nơi cao cao, còn chưa kịp tìm được căn phòng của cô đã lái vút qua.

Bàn tay nắm tay lái rịn cả mồ hôi, nắm rất chặt rồi nhưng tay mướt mồ hôi nên lại thấy trơn trơn, anh lại nắm chặt hơn.

Như thế đang trút hết, tiếng còi xe vang dài, xe jeep phía trước hốt hoảng nhường đường, tài xe còn thò đầu ra la lớn: “Làm gì thế! Hơn nửa đêm đấy! Trên đường có hai chiếc xe mà còn muốn húc à?”

Anh liếc mắt lạnh lùng nhìn ra, chân ga giẫm mạnh, vọt ra khỏi màn đêm ở thành phố Erlian.

...

Ở trên lầu lúc này, trong gian phòng kia lại ấm áp như xuân.

Quy Hiếu nâng dép lệt xệt ra khỏi phòng tắm, nhìn chiếc giường lớn hai người mấy giây rồi mới bắt đầu thay ga giường, vỏ chăn và bao gối.

Lộ Viêm Thần còn chưa quay lại.

Ngoài hành lang có tiếng người nói chuyện, dưới lầu hình như còn có phòng khiêu vũ, những tạp âm đó hòa lẫn vào nhau, khiến lòng Quy Hiếu khó mà yên tĩnh được. Cô đợi thêm mười mấy phút, không nhận nài được đành phải gọi tới số anh.

“Xin lỗi, số quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Tắt máy?

Cô cúi đầu nhìn, đúng là số của Lộ Viêm Thần, không sai mà. Hay điện thoại hết pin?

Quy Hiếu suy đoán lung tung, muốn gọi thử thêm lần nữa thì đột nhiên Hứa Diệu gọi tới.

Cô nhận máy, bên kia gọi Quy Hiếu một tiếng thì cô liền nói ngay: “Tôi đang vội gọi điện thoại, anh tóm gọn đi, không thì mai tôi gọi lại nhé?”

“Tôi đang có chuyện đè nén trong lòng, nên mới tìm người tâm sự”. Hiếm khi Hứa Diệu lại bế tắc như thế, cô nhỏ giọng: “Kết quả kiểm tra của Bản Bản không tốt lắm, không phải ung thư giống như chẩn đoán ở trong nước, nhưng lại chưa chẩn đoán được chính xác, loại của cô ấy còn phức tạp hơn, phải xạ trị, xạ trị có thể chữa được ung thư, nhưng tỉ lệ tái phát rất cao, vị trí lại không đồng nhất”.

Quy Hiếu yên lặng, không biết phải nói gì.

Hứa Diệu lại nói tiếp vài câu, mấy thuật ngữ bệnh lý và chẩn đoán mà cô nghe không hiểu.

Nhưng cô biết cô phải đáp lại cuộc điện thoại này. Thế là đè nén lòng nhớ nhung Lộ Viêm Thần lại, kiên nhẫn lắng nghe.

Không lâu sau, có người gõ cửa phòng.

“Anh chờ chút, đừng ngắt máy, tôi đi mở cửa”.

Quy Hiểu không chần chừ một giây, cô đặt điện thoại lên chần, lạch bạch chạy ra phía cửa, mở mắt mèò nhìn ra.

Không phải Lộ Viêm Thần, là Cao Hải?

Sau khi mở cửa ra, tuy đã từng gặp Quy Hiểu rồi nhưng lần này nhìn thấy cô chàng trai này còn có phần lúng túng hơn, lắp bắp nửa ngày mới đưa ra một chùm chìa khóa: “Chị dâu, đội trưởng Lộ đưa cho chị”.

Quy Hiểu sững sờ: “Anh ấy đâu?”

Cao Hải chột dạ: “Có việc ạ, anh nói chị chờ anh”.

“Chuyện gì cơ? Phải đợi đến khi nào?”

“Nhanh nào...” Cao Hải lùi về phía sau nửa bước, anh hổ thẹn nhìn Quy Hiểu chăm chăm, cũng không biết muốn nói gì thêm, mà có lẽ là không biết phải nói thế nào.

Đội trưởng Lộ không cho phép. Trước kia họ cùng nhau vào sinh ra tử, cũng không có thân thích nào cạnh bên, phải an ủi người ta thế nào, một cậu thanh niên to xác nghĩ hết nửa phút cũng không ra đối sách nào. Hơn nữa giờ Cao Hải cũng đang rối loạn, tình huống quá phức tạp và nguy hiểm, đâu như muốn nổ tung, anh cũng không thể bình tĩnh như Lộ Viêm Thần được...

Quy Hiểu vốn đang lo lắng vì anh tắt máy, giờ lại nhận được chìa khóa xe, mà người đưa lại không nói thêm nửa lời, cô càng hết hoảng: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Chị dâu”. Cao Hải ngừng một lúc rồi thở dài một hơi: “Chị bảo trọng”.

Chiếc chìa khóa xe được đặt vào tay cô, anh xoay người nhanh chóng rời đi.

Quy Hiểu cuống lên, vội vàng đưa tay kéo người kia lại nhưng lại không bắt được: “Cao Hải!”

Cao Hải bị cô gọi lại, trong giây phút anh ngừng bước thì nghĩ ngay đến đội trưởng Lộ còn đang trong vòng nguy hiểm, cứu tử nhất sinh, viên mắt lại đỏ ửng lên, anh cũng không quay đầu lại, vội vàng đẩy cửa lối đi phòng cháy rồi chạy đi.

Cô choáng váng, nhìn tấm cửa gỗ đập va bật lại, một tiếng vang cực lớn vọng lại giữa hành lang.

Đứng như thế hồi lâu, cô mới mờ mịt nhớ ra Hứa Diệu vẫn còn chờ cô.

Trở về phòng, cô mò ra điện thoại trong chăn, muốn nói chuyện nhưng lại nghẹn ngào, chỉ còn lồng ngực phập phồng hít thở.

“Quy Hiểu? Nếu cô có chuyện thì sau hẵng nói”.

Tiếng tim đập nặng hơn từng tiếng, nghĩ thêm một lúc đã muốn khóc, nhưng cô lại cố gắng an ủi mình, Quy Hiểu, đừng suy nghĩ nhiều, anh ấy đã cởi quân trang rồi, còn nguy hiểm gì nữa chứ? Nhất định là anh gặp được chiến hữu cũ nên uống nhiều thôi, lại sợ mình giận. Chiến hữu anh thì không biết nói chuyện, ai cũng ngốc cả, lại còn chống khủng bố.

Không hiểu gì mà toàn nói chuyện hoang đường, bảo trọng cái gì chứ, toàn lung tung...

“Hứa Diệu”. Quy Hiểu mở lời, “Anh cứ chăm sóc vợ anh đi, mạng người quan trọng, tiền là việc nhỏ, chờ anh về nước...”

Giọng của cô run rẩy kinh người.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Đối phương thấy lạ nên ngắt lời.

“Không”. Tay phải Quy Hiếu giữ chặt dạ dày đau đớn, cô thở nhẹ một hơi nói, “Đau bụng quá, mai sẽ gọi lại cho anh...”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (1)

Lần đầu tiên được mặc loại trang phục này là vào năm thứ hai sau khi anh nhập ngũ, khi đó tháo gỡ bom mìn tiêu chuẩn đều phải đạt một mét tám, mấy người một mét bảy chủ động ghi danh toàn bị rộng, người mặc vừa vặn cũng chỉ có mình anh.

Chưa được hai mươi tuổi, lại phải mặc trên người thứ quần áo nặng nề như thế, nhưng anh chẳng nghĩ gì nhiều. Sau đó thì tới làng Erlian, đây là một nơi rất ít được quan tâm, đội tháo gỡ bom mìn đều do một tay anh gây dựng. Lựa ra không ít người vóc dáng khá nhỏ, anh còn chế tạo riêng một bộ đồ tháo gỡ bom mìn số M, mỗi người một cái kẹp, kim, chỉ, những người đàn ông cao to thô kệch lại đi thêu thùa may vá, nhưng chẳng có ai qua loa cho xong chuyện. Để đối phó với bom thủy ngân, mỗi người phải lấy một tấm ván gỗ nâng trái bong bằng thép rèn luyện thăng bằng, thậm chí cả khi đi WC cũng không hề đặt xuống.

Không như các nhóm khác, chỉ cần những người này phải đi làm nhiệm vụ, không sống thì là chết.

Vì lẽ đó, những người trong ngành này sẽ có một đặc quyền, cách một hai ngày có thể gọi điện thoại cho người nhà báo bình an.

Lộ Viêm Thần khoác bộ đồ tháo gỡ bom mìn vừa dày vừa nặng, anh cử động ngón tay, nhìn người đội trưởng đương nhiệm đội tháo gỡ bom mìn đang đứng bên chờ lệnh, còn cả Tần Minh Vũ.

“Lần này lập công thì tính cho ai nhỉ?” Đội trưởng khẽ nở nụ cười: “Cho đội mình hay đội huấn luyện cảnh sát đây?”

Tần Minh Vũ thở dài: “Có lẽ họ không tính là trung đội chúng ta”.

Cấp trên ra tín hiệu, đoàn người thành công rút đi.

“Có gửi lại di ngôn trước không đội trưởng Lộ”. Đội trưởng hỏi theo lệ thường.

“Vấn câu cũ thôi”. Lộ Viêm Thần nhét tai nghe vào tai trái, tai phải để không: “Nghìn nhà lửa đạn, nghìn nhà máu, một tấc non sông một tấc vàng”.

Đây là câu phát biểu đầu tiên của lão đội trưởng khi anh vừa mới tới Nội Mông. Ngày đội trưởng hi sinh, anh khóc như thể chó nhà có tang, cũng vào ngày đó, vốn anh ấy định tới đổi con tin, cuối cùng lại bị cưỡng ép xuống. Một giây sinh tử, người đã không còn, một đám súc sinh như thế.

Lộ Viêm Thần kéo mặt nạ phòng hộ xuống.

***

Cả đêm Quy Hiếu không thoải mái, đau dạ dày là cơn đau kinh khủng nhất, sau cùng là dây thần kinh tam giác. Từ huyết thái dương đến mi tâm, như có người dung dao khoét vào dây thần kinh đó, cứ đào cứ khoét, cách mỗi mười mấy giây lại tàn nhẫn kéo căng.

Cô lăn xuống giường, tìm chiếc vali bên cạnh, mở ram đồ hết mất thứ lật vạt trong túi ra ngoài: kem chống nắng, kính râm, son môi, thuốc cảm, thuốc đau dạ dày, aspirin, thuốc ngủ, thuốc giảm đau...

Sau khi uống thuốc ngủ và thuốc giảm đau, cô để đèn sáng khắp phòng, lại ngủ.

Không được bao lâu, mộng寐 bắt đầu.

Rời xa nhiều năm như thế, cô chưa từng mơ thấy Lộ Thần, có lúc cô còn nghĩ, người ta nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, nhưng dù ban ngày cô nghĩ mãi, chỉ mong mơ thấy anh một lần thôi cũng là tốt lắm rồi, nếu không, đến hình dáng của anh ra sao cô cũng sắp không nhớ nổi, nhưng chưa bao giờ Quy Hiếu được như mình mong muốn.

Trước kia hai người chưa từng chụp ảnh chung, lúc ở cùng nhau, kiểu chụp ảnh sticker còn chưa được lưu hành, chứ đừng nói đến chụp ảnh bằng di động.

Không có ảnh, tất cả đều dựa vào kí ức.

Trong mơ, cô vẫn còn mặc đồng phục học sinh, đứng giữa sân vận động, tay ôm lấy nửa mặt trái, nước mắt nhạt nhòa, vừa nghe chủ nhiệm lớp nhắc nhở, cô bé này đúng là khổ nhĩ, ngã còn phải lấy tay che mặt, nếu rách mặt thì quả là phiền phức. Câu ‘tim như bị dao cắt’ để miêu tả cũng không hề quá đáng, khóc hết vài tiết sau, đến tối, cô đứng bên ngoài cửa lớn vườn trẻ chờ anh. Lộ Thần đến thì nhảy xuống khỏi chiếc xe đạp leo núi, nâng cằm cô lên nhìn dưới ánh đèn một lúc, cười khẽ: “Sao lại ngã? Không sợ mặt bị sẹo à?”

Nước mắt nhẫn nhịn suốt một buổi tối cũng trào cả ra: “Có người an ủi như anh à?”

“Có đau không?”

“Bị sẹo thì làm sao bây giờ?”

“Em té thế nào?”

“Ba mẹ anh có chê em không?”

“ ... ”

Lúc đóng vảy thì cực kì khó coi, soi vào gương toàn là một vết sẹo đen màu máu, phía trên xương gò má bên trái, xấu quá, mà cô lại không dám gỡ ra, cũng không dám bôi thuốc. Bị bác sĩ hù dọa nói không được chạm vào, chạm rồi sẽ để lại sẹo. Đến khi vết thương này khỏi hẳn cũng mất hai tháng, qua kì thi giữa kì, anh cũng chỉ hỏi thăm vào buổi chiều đầu tiên, sau này cũng không đề cập thêm nữa, sau này khi lành rồi, anh vẫn thích đưa tay vuốt nhẹ vết thương này của cô, đã từng đau, da cũng mỏng, đỏ hơn so với những chỗ khác. Nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Như được người ta chụp ảnh lại, từng bức hình bay tới rất nhanh, rồi lại vội vã đảo về.

Cô đứng giữa sân vẫn động ôm lấy nửa bên mặt trái, nước mắt nhạt nhòa, vừa nghe chủ nhiệm nhắc nhở, mấy cô gái bây giờ đúng chẳng là được gì...

Cô thở hổn hển gắng sức, muốn tỉnh nhưng lại không thể thoát khỏi cơn mơ.

Hất chiếc lọ rơi xuống, hất cả cánh cửa trong phòng bác sĩ, cô vừa khóc vừa kêu: “Lộ Thần...”

Sức nặng trói buộc cả người đột nhiên biến mất. Cơ thể cô khẽ động, vội vàng mở mắt ra, thở hổn hển rồi ngồi dậy.

Không có ánh sáng. Tất cả các ngọn đèn đều tắt hết. Vừa mơ màng tỉnh lại, ý thức còn chưa kịp quay về, cô vội nhìn quanh tìm người đã tắt đèn.

Căn phòng này khá nhỏ, không có sofa, muốn tìm anh đúng là quá dễ dàng, ngay bên bệ cửa sổ, chiếc bệ bằng gỗ với chiều rộng bằng một người, Lộ Viêm Thần ngồi ở đó, một chân chống cạnh bên, đầu tựa vào cửa kính, cả người được bọc kín trong chiếc vải bông, hai tay khoanh lại, anh ngủ trong một tư thế không lấy gì làm thoải mái.

Cảm giác mất mà tìm được ăn mòn cả người cô, Quy Hiểu run rẩy xốc chân lên, chân trần chạy tới.

Lộ Viêm Thần biết cô đã tỉnh, lúc chần vừa xốc anh đã nghe thấy tiếng, chỉ là anh muốn ngủ, mệt quá...

Tinh thần tập trung cao độ chạy đi, lúc tháo gỡ bom mìn, xương cốt cũng như thể vừa vỡ nát, áp lực tinh thần nặng nề từ quả bom kia, cùng với cảm giác áy náy vì Quy Hiểu. Rồi khi nhiệm vụ thành công, anh không muốn phí lời nửa câu, cũng không muốn phải ứng phó với bất kì người nào khác, điều đầu tiên anh làm là phải chạy về ngay. Lúc quay về đã qua hết đêm, ánh mặt trời và đèn phòng len lỏi cùng một chỗ, chiếu lên mồ hôi mướt khắp trán Quy Hiểu.

Lúc đó cô đang sốt, anh lại xuống mua thuốc hạ sốt dứt cho cô, bên cô cả ngày, vừa nãy mới ngủ.

Anh không mở mắt ra. “Anh không ở Nội Mông, anh ở tỉnh ngoài, khu phố xá náo nhiệt, quả bom kia rất phiền phức, anh không đi không được.”

Không có tiếng đáp lời. Anh không mở mắt cũng là vì sợ đối mặt với cô, sợ cô tức giận. Anh sợ thật.

Đêm đó khi ở nhà bạt đã trải qua một lần. nhiều năm như thế, đúng là anh rất ít tiếp xúc với nữ giới, đặc biệt còn là cô gái anh yêu. Từ lúc mười mấy tuổi anh đã dụ dỗ cô vô cùng thành thạo, nhưng mà bây giờ, lúc ánh mắt Quy Hiểu có hơi khác lạ, anh lại không biết phải làm gì.

Lộ Viêm Thần không nghe được bất kì động tĩnh nào, ngay lúc anh mở mắt lại nghe thấy tiếng cô khẽ khóc.

Quy Hiểu ngồi chồm hổm bên cạnh anh, cánh mũi hấp háy, cô ngồi xồm khóc khóc như thế. Càng khóc lại càng dữ dội.

Nhìn cô khóc, cảm giác này càng đau đớn đến khó nói thành lời, cực kì không dễ chịu, đau lòng, áy náy và tự trách cũng không hề ít. Thậm chí trong giây phút đó anh cũng đã dao động, nếu như mùa xuân trước đó, lúc trong bệnh viện nhận được điện thoại của cô ở trạm xăng, nếu anh có thể đè nén khát vọng muốn gặp cô, từ chối lúc cô cần giúp đỡ...

Hai người sẽ không gặp nhau như vậy, nói không chừng cô sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng mà suy nghĩ này đã chết đi trong nháy mắt.

Lộ Viêm Thần kéo cô từ tấm thảm lên, ôm vào lòng: “Trước khi anh đi, họ có hỏi anh để lại di ngôn. Anh không nói với em có biết vì sao không?” Quy Hiểu khóc đến mức không hít thở nội, thút tha thút thít không trả lời, như thế chưa nghe.

“Anh sợ nếu nói thêm một chữ, em sẽ không quên anh được. Đến lúc đó không ai thềm lấy thì không nói làm gì, hàng năm phải ngàn dặm xa xôi tới làng Erlian viếng mộ nữa, vừa không kết hôn, lại phải sống như thân nhân liệt sĩ, mấy việc này anh nghĩ em sẽ làm như vậy.

Tim Quy Hiểu đập cực nhanh, đến mức không ngừng được, nước mắt vẫn còn rơi, cô đẩy Lộ Viêm Thần ra khỏi một khoảng bước chân, trong tiếng thút thít nghẹn ngào, cô khẽ nói: “Em chỉ nói một câu thôi, Lộ Thần, anh nghe kĩ cho em”.

Nói tới đây, cổ họng như bị thứ gì ngăn lại, đau tựa lửa thiêu.

Lộ Viêm Thần trầm mặc hai, ba giây sau thì thấp giọng nói: “Em nói đi”.

Tình cảm lúc mười mấy tuổi là tình yêu thẳng thắn nhất, không có nhiều ảnh hưởng từ hiện thực, công việc lí tưởng, gia cảnh khốn khó, khó có thể mở lại yếu đuối và lùi bước, cũng không thể nào mở miệng. Sẽ không lùi,

dù là không biết suy tính, dù cuộc đời có vô vàn khả năng, nhưng con đường nào cũng đều dẫn về La mã, khi đó, em yêu anh, em chỉ yêu anh.

Nếu như mai kia có những bất ngờ không thể nào cứu vãn nổi, vì hiện thực mà bỏ tình yêu?

Đột nhiên cô nhận ra rằng, mỗi ngày mai đều là một sự ‘bất ngờ’

Đời người đâu đâu cũng là những thay đổi ngẫu nhiên, một khắc trước vẫn là còn đường sung túc bằng phẳng, bây giờ đã là đường núi uốn lượn quanh co, bảng tên đường cũng không có mà nhìn. Ai sẽ mất thăng bằng mà rơi vào vách núi? Ai sẽ vững vàng ổn định đi qua, chờ đợi những khúc cua sau đó? Chỉ có ông trời mới biết.

“Quay về chúng ta kết hôn ngay nhé”. Cô thấp giọng, lời nói ra sau khi vừa khóc xong cô đã nghĩ kĩ rồi: “Lập tức kết hôn”.

Lộ Viêm Thần cứ tưởng mình nghe nhầm.

Thậm chí nửa giây trước, anh còn đang nghĩ, nếu như Quy Hiểu đòi chia tay, anh sẽ không đồng ý. Sau đó, dựa trên sự am hiểu của anh đối với Quy Hiểu, anh đã nhanh chóng tổng kết ra đáp án ‘tuyệt đối không được đồng ý’.

Nhưng bây giờ.

Chỉ yên tĩnh trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của anh lại là muốn hút một điếu thuốc, cố gắng khống chế lại tâm tình khó mà bình ổn.

Quy Hiểu có nhiều điều chưa biết, không hiểu anh vừa mới hoàn thành tâm nguyện lớn nhất trước khi rời bộ đội, oan hồn của anh em cuối cùng cũng được an ủi, thù hận của người thân cuối cùng anh cũng báo. Mười một năm thanh xuân của anh đều gửi gắm nơi đây, thời gian càng lâu, những ký ức phản nghịch thời niên thiếu ở Bắc Kinh lại trở thành chuyện cả đời. Năm

ấy, anh chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi chẳng muốn mặc đồng phục học sinh, năm ấy thi đại học vào ngày mùng 7,8,9 tháng 7, năm ấy anh bị ba đánh đến ứ máu cả người rồi giam trong xưởng sửa xe, sau khi thời gian thi ngữ văn kết thúc anh mới được thả ra, tự giặt mình đạp xe lang thang trên đường.

Khi đó, anh tựa vào bức tường quay lưng lại chiếc bàn bi-a, cánh tay gác lên bệ cửa sổ, đứng đó đó hút thuốc.

Rồi anh gặp một cô gái.

Lúc này đâu, ở làng Erlian, cô bé này hỏi anh...không, là muốn cầu hôn anh.

Đột nhiên anh nhận ra mình đã phán đoán sai rồi, nếu vừa rồi anh bỏ mạng, cho dù không để lại cho Quy Hiểu nửa chữ. Nhất định cô cũng sẽ mang hết lòng mình theo anh hóa cốt thành tro, chôn cất xuống mồ, không nhận được bất kì trợ cấp thân nhân liệt sĩ nào, nhưng vẫn sẽ làm hết những điều của một thân nhân...

“Anh nghĩ lâu thế à?” Quy Hiểu đợi một lúc lâu, rốt cuộc cũng không kiềm chế nổi, cô nhẹ giọng nói: “Có phải anh bận tâm thái độ của người nhà em không? Không sao đâu, những thứ đó không quan trọng.”

Lộ Viêm Thần không tìm được hộp thuốc lá, anh nhớ ra lúc nãy mình đã đặt lên bàn đá cẩm thạch trong phòng rửa tay, nhưng giờ anh không rảnh, cũng không có lòng để đi thêm hai bước mà vào lấy. Anh kén Quy Hiểu vào lòng mình, thỏa mãn lấy hết tất cả mọi thứ trên môi cô, khát vọng của một người đàn ông và một người phụ nữ, cô gái anh thương từ thời niên thiếu vẫn tốt đẹp như anh hằng tưởng.

“Quy Hiểu...” Lộ Viêm Thần vừa hôn cô thật sâu, vừa cởi chiếc áo ngủ bị mồ hôi vì sốt làm thấm ướt, chiếc cúc áo nhỏ bằng vỏ sò màu bạc được dễ dàng cởi ra từng chiếc một.

Cực kì lưu loát, hoàn toàn không có gì trở ngại, còn nhanh hơn cả khi Quy Hiếu tự làm.

Những kiến thức cơ bản lúc luyện tập tháo gỡ bom mìn không chỉ hiệu quả trong khoa học mà còn đơn giản trong thực tế, anh phải nói Tân Minh Vũ tiếp tục tăng cường mở rộng nhiều hơn.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Song (2)

Bên trong phòng chỉ còn một tia sáng.

Cách tắm thủy tinh, bên ngoài đang âm mưu mấy độ, ga trải giường lại bị họ bọc cho nóng bừng ẩm ướt.

Đêm đó đến hiện trường, nhìn đoàn người sắp xếp dờ đi, anh đứng ở chỗ rẽ hành lang lầu hai, tựa bên cửa sổ hút thuốc. Bên chân là thùng rác với đủ thứ rác rưởi nhét vào, một làn khói hít sâu vào lồng ngực, như theo lục phủ ngũ tạng một vòng quang, anh nhớ cô, cũng nghĩ đến những hình ảnh hoạt sắc sinh hương đó. Đè nè cảm giác kia lại, anh hài lòng đi xuống, không dám nhớ thêm nửa phần, cái tên Quy Hiếu này, con người này, làm nhiều loạn lòng người kinh khủng.

Tóc của cô, hương thơm từ ngọn tóc, độ cong của đôi môi, âm thanh rên rỉ vang lên từ đôi môi mỗi khi bị chạm vào một số nơi trên cơ thể, cả những lời cô đè nén...hay khi thỉnh thoảng không kìm lòng được, đưa tay xuống dưới chạm vào người anh.

Không được nghĩ, nghĩ thì hối hận. Hối hận không làm đến cuối cùng, từ nhỏ đến lớn, từ một cô bé đến lúc là người phụ nữ trưởng thành, lúc quần quýt bên anh sẽ là cảm xúc thế nào anh không biết, nhớ mà chết thật, đây có lẽ là tiếc nuối lớn nhất đời này.

Lúc này, đã không còn những xui xẻo hi sinh, vậy thì đúng là chẳng còn gì cố kị.

Nên làm thế nào, người trưởng thành đều hiểu rõ.

Đến khi làm thật, anh không ngờ nó sẽ tuyệt vời nhẹ nhõm đến thế.

Tóc Lộ Viêm Thần bị mồ hôi làm ướt, dẫu rằng Quy Hiếu cẩn thận lên vai anh vẫn còn, tay phải tựa lên vách tường đầu giường, cổ họng như bị giấy nhám mài qua, ê ẩm, và khô khốc, vừa muốn gọi tên cô.

Kìm nén chưa xong vui vẻ đã đột nhiên ào tới, lần đầu tiên.

Lông mi Quy Hiếu ướt đẫm, tay vòng ra phía sau cổ anh, mỗi ngón tay hơi run rẩy. Sức lực toàn thân như đột ngột bị hút khô: “Lộ Thần...Lộ Thần”. Ngoài việc gọi tên anh, cô không biết mình muốn nói gì nữa.

Lộ Viêm Thần cúi mặt thấp xuống, lướt qua gương mặt đầy mồ hôi của cô, thì thầm hỏi: “Khóc à?”

“Ừm...” Đau chết mất.

May mà vào lúc này, nếu như làm khi còn bé, chần chẫn cô sẽ khóc đến đất trời tối tăm, mắng anh mấy ngày cũng không thềm để ý.

Quy Hiếu xoay người, vừa bệnh nặng mới khỏi lại một lần như thế, xương cốt như bị bẻ gãy hết lần này sang lần khác, đau khắp người, cũng không biết là đau từ bên trong hay là đau bên ngoài, cô lại như thế khi còn bé ngồi đợi anh nấu cơm, ăn cơm, ăn xong cũng chỉ phụ trách ngồi bên cạnh anh tán chuyện như thế, mặc kệ tất cả. Lộ Viêm Thần lấy quần của mình mặc vội, để trần nửa người trên đi lui đi tới một bên giường, giặt khăn lông sạch rồi lau người cho cô từ trên xuống dưới, đến ga trải giường anh cũng cố gắng lấy khăn ăn lau sạch, rồi tự mình đi tắm qua nước nóng. Lúc trở về, nhìn thấy Quy Hiếu cuộn tròn người tựa vào đầu giường xem điện thoại.

Anh khẩy khẩy điếu thuốc, vuốt đầu lọc rồi nhẹ thở một hơi, khàn giọng cười: “Vừa rồi em còn khóc kinh khủng như thế, anh cũng không dám làm tiếp, nhìn thế này giống giả vờ nhỉ”.

Đáy mắt Quy Hiểu hồng hồng, trừng anh.

Cô còn tưởng Lộ Viêm Thần trở về ngay tối đó, không ngờ nhìn thử điện thoại di động, thấy hai cuộc gọi nhờ từ Hứa Diệu, cả tin nhả hỏi cô có xảy ra chuyện gì không. Giờ nhìn kĩ mới thấy, hóa ra đã qua một ngày một đêm.

Quy Hiểu nhả lại nói không có chuyện gì, đang ở ngoại địa, chờ về sẽ liên lạc sau.

Lộ Viêm Thần không hút nhiều thuốc, nhìn cánh tay trần của cô ngoài chăn bông, mái tóc nửa ướt còn hơi rối, qua loa vén lại sau tai, yết hầu anh lại khô khốc. Ước chừng thời gian, còn có thể làm thêm lần nữa. Thế là anh dập tắt điếu thuốc, cũng không để ý Quy Hiểu còn đang bấm điện thoại, anh cứ thế chồm người qua, hôn hôn quẩn quẩn, Quy Hiểu lẩm bầm, em mệt lắm, không cho lộn xộn.

Anh đặt đồng hồ của mình lên tủ đầu giường: “Giải quyết trong bốn mươi phút thôi”.

Nói xong lại lật cô sang, lại thêm lần nữa.

Lần này kết thúc.

Quy Hiểu chẳng muốn động đậy gì thêm, ngoan ngoãn nằm bên anh ngủ thiếp.

Ngủ thẳng đến lúc bình minh, bên cạnh đã không còn bóng ai.

Đầu óc đột nhiên tỉnh táo, cô ngồi bật dậy, một bóng đen bước lên giường: “Anh chưa đi”.

Lòng Quy Hiểu còn đang nhảy lên thành thịch, cảm giác đầu tay anh vuốt ve vai mình: “Anh quen dậy sớm”.

Mùi thuốc lá phảng phất, hẳn là anh vừa ra ngoài hút thuốc quay lại, trên áo sơ mi vẫn còn vương hơi lạnh, Quy Hiếu đẩy anh ra ngoài: “Cởi quần áo rồi lên”.

Lộ Viêm Thần cười khẽ, một tay cởi cúc áo từ trên xuống dưới, áo sơ mi ném lên tủ đầu giường.

Quần cũng cởi, bên trong lại chẳng mặc thứ gì.

Ánh sáng mờ mờ nhưng cũng đủ để nhìn thoáng qua cơ thể anh, đến khi Quy Hiếu bị anh quán vào lòng, cô nhỏ giọng: “Anh...không thích mặc quần trong à?”

“Có lúc không mặc.”

Ngày trước, khi còn bé...

Cô nhớ đến nụ hôn đầu của hai người trong chăn, hôn rồi lăn qua lăn lại, cả người đều là mồ hôi, khi đó anh cũng chỉ mặc một quần...Rõ ràng là chuyện mười mấy năm trước, sao bây giờ cô vẫn nhớ như thế.

Lộ Viêm Thần cũng không biết cô đang nghĩ chuyện này, vừa rồi, lúc anh đứng cuối hành lang hút thuốc, nhớ tới lúc hay người chia tay.

Anh lại nghĩ, phải làm thế nào cho cô hiểu suy nghĩ thật sự của mình, cái này khác hẳn với việc giáo dục tư tưởng cho các đội viên trung đội, giá trị quan của mỗi người đều tương quan với hoàn cảnh lớn lên.

Chuyện ngày xưa phải nói đến bao lâu.

“Hai năm trước khi tới làng Erlan, anh có ba lựa chọn.” Lộ Viêm Thần đưa tay vòng quanh mái tóc của cô, “Có hai vị lãnh đạo ở nơi này tới, lúc chọn người, họ nhốt hết mọi người vào một căn phòng học, phát liên tục ba

video, đều là phim phóng sự, hình ảnh chống khủng bố ở các nơi trên đường biên giới từ mấy chục năm về trước”.

Mười mấy chiến sĩ bị mấy trăm người trong đại viện.

Thi thể tựa lưng vào tường, tay chém đứt, đạn khắp người, bởi vì trong tay không có sung.

...

“Nhìn được một nửa, tất cả mọi người đều không đành lòng, nói lãnh đạo tắt đi”. Lộ Viêm Thần nở nụ cười, “Sau đó, mọi người trong phòng cùng nhau đuổi vị lãnh đạo ‘phim kinh dị’ kia đi”. Bao gồm cả anh.

Lúc đi hai lãnh đạo còn cười nói họ, nếu như bây giờ, điều kiện cũng không tốt như thời năm 98, không phải ai cũng có áo chống đạn để mặc, mọi người phải cướp áo thì sao đây? Bởi vì mặc áo chống đạn rồi nhất định phải xông lên phía trước. Ngày đó có một lãnh đạo chuyển nghề tới cục công an, lên đến vị trí phó cục trưởng, lúc đi đuổi bắt, vì yếm hộ đồng đội mà hi sinh.

Người đó, cũng chính là cố đội trưởng của anh.

Hô hấp của Quy Hiếu đều đều, yên lặng phả lên xương quai xanh của anh, nhả giọng: “Hiếm khi anh nói nhiều như thế”.

Lộ Viêm Thần tiếp tục đùa nghịch mái tóc của cô, không lên tiếng.

Lúc trước anh kiên trì phải đi, trời năm biển bắc dần dần xa cách, lại không biết ngày về, để cho một cô bé không chút hi vọng đợi chờ, xảy ra chuyện gì cũng một mình gánh vác, lúc cần một câu an ủi ngọt ngào cũng không hề có...Người ta nói quân tẩu khổ lắm, dầu gì cũng là những phụ nữ trưởng thành, có thể giải quyết được, những một mình cô chỉ là cô bé mười

mấy tuổi, dựa vào cái gì mà anh đòi người ta phải cái này cái kia, bảo người ta nhẫn nhịn, lúc gian nan nhất còn muốn người ta chịu đựng, chống đỡ.

Chỉ là anh không nỡ.

Trước lúc chia tay, dù mệt mỏi đi nữa, khổ cực đi nữa, chỉ cần nghĩ tới một cô bé ở nơi nào đó đợi anh, anh cũng chẳng cảm thấy gì.

Nhưng tách ra rồi thì không thể nghĩ nhiều, nghĩ tới việc chồng tương lai của cô sẽ như thế nào, rồi lại nghĩ cô có thể chờ anh ở làng Erlan được không, ngày nào đó về Bắc Kinh thăm người thân, gặp phải cô trên trấn, đó vẫn là một cô bé xinh đẹp như ngày trước, hay dưới bụng đã gồ lên ngời ăn cơm trong tiệm của Mạnh Tiểu Sam, hai người gặp gỡ...

Nhìn nhau rồi cười? Anh lại không làm được.

Cũng không thể yêu cầu mình lúc nào cũng phải ở mức độ cao như thế.

Mỗi khi nghĩ đến việc cô kết hôn với người khác, anh lại không cam lòng, anh cũng thấy mình buồn cười thật, nhiều năm dâng hiến thanh xuân và nhiệt huyết, vậy mà cô gái mình thương lại gả đi làm vợ người ta... Đương nhiên, thứ suy nghĩ cực đoan nay đã không thành sự thật, cô bé Quy Hiểu này, nếu anh không nhớ sẽ vô cùng tức giận, bực bội rồi oán trách. Không thể như thế, mà cũng không nên thế.

Một ngày muốn mấy lần như vậy cũng đủ rồi, anh cũng không dám nhiều hơn.

Một người là bệnh nặng mới khỏi, một người đã hai đêm chưa ngủ.

Ngủ thẳng một giấc đến ba bốn giờ chiều, lúc rời giường Lộ Viêm Thần lại đi ra ngoài một chuyến.

Quy Hiểu nhìn tâm gương trong phòng rửa tay một lúc lâu, nhìn trái nhìn phải suốt, những dấu vết mà Lộ Viêm Thần mạnh tay để lại đúng là không ít, nhưng tối hôm qua cô lại không có ấn tượng bị đau. Khi cửa phòng mở ra, cô vội vàng sửa sang lại áo sơ mi, lấy thỏi son môi trong túi trang điểm, tô nhẹ nhàng trên môi. Lộ Viêm Thần tựa vai lên khung cửa nhìn cô, cô lại như thể cô gái nhỏ học trộm trang điểm, càng bị nhìn càng không được tự nhiên: “Anh đừng nhìn em trang điểm.”

“Người trong đội muốn gặp em một lần đấy”.

Quy Hiểu choáng váng: “Gặp em?”

“Không phải em muốn kết hôn à?” Lộ Viêm Thần cười nhạt, “Họ muốn gặp chị dâu, lần này đi chắc cũng không có cơ hội mà gặp lại”.

Quy Hiểu nhớ tới đêm đó, đêm ở quán rượu kia: “Không phải... đã gặp rồi à?”

“Lần trước em hung hang quá, không thấy mọi người đều sợ em à, không ai dám đến chào hỏi đấy thôi?”

Nào có hung hang gì chứ: “Là vì anh hung dữ với em, em mới hung dữ lại”.

Lộ Viêm Thần khẽ cười: “Thế đi hay không?”

Dáng vẻ vui mừng tràn ngập, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng, muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi.

Quy Hiểu nhấp môi dưới, cho màu sắc trên môi thật đều: “Có thể mặc váy không?”

Lộ Viêm Thần híp mắt.

“Em mặc váy rất đẹp”. Quy Hiểu giải thích.

Anh rất muốn nói, em có biết ngoài kia bao nhiêu độ không?

Nhưng nhìn đôi lông mi hơi cong lên và ánh mắt sáng bừng của cô, anh suy nghĩ một hồi cũng thấy không có gì, cô bé thích chưng diện thì cứ để cô đẹp đi, đẹp đến siêu phàm thoát tục cũng là vợ mình mà.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (3)

Xe chạy vào nơi đóng quân, không ai cản lại. Lúc xuống xe, Lộ Viêm Thần dẫn cô đi thẳng tới căng tin.

Hầu như tất cả mọi người chạm mặt ở trên đường đều có chung một trạng thái, đi tới hai bước, rồi lập tức lùi về sau, cười hì hì đùa giỡn với Lộ Viêm Thần hai câu. Có một người khiến cô rất ấn tượng, trước khi bước lại gần anh phần khởi gọi to một tiếng: “Đội trưởng Lộ!” Vội vội vàng vàng chạy đi được hai phút, rồi lại quay vòng từ trăm mét chạy về, hoảng sợ trừng mắt nhìn Quy Hiểu: “Đây là chị dâu ạ? Mẹ nó, em còn tưởng bọn kia đùa! Chờ em, ra căng tin chờ em! Nhất định em sẽ đến, đến liền!”. Nói xong thì vụt qua như làn khói.

Mãi đến khi đứng trước cửa quán ăn, bước chân Lộ Viêm Thần dừng lại.

Trong lòng Quy Hiểu cũng hốt hoảng không yên, tự nhiên xông thẳng vào một nơi xa lạ, ai ai cũng thân thiết với anh đã bao năm, anh còn nói quán ăn nhỏ bữa trước không chứa đủ hết người, cho nên đêm nay mới phải chuyển sang đây... Cô liếc mắt nhìn bốn phía, từ nhỏ đã lớn lên gần đại viện, cho nên cô cũng không quá xa lạ hay hiếu kì với quân doanh.

Chỉ là điều kiện cũng tốt hơn và khác biệt đôi phần.

Lộ Viêm Thần rũ tuyết trên ống giày, đập đập trên bậc thang sạch sẽ, quay đầu bước vào trong.

Cô cũng vào theo, rồi bị chính bốn dãy bàn ăn trong căng tin với hai bên đầy người làm hoảng hồn hoảng vía.

Cứ tưởng chỉ được chừng ba mươi người, nhưng hình như cô đã đánh giá thấp quy mô của trung đội này rồi, liếc mắt nhìn một lượt cũng phải gần trăm người, gần một đại đội. Người đầy đến hơn nửa phòng ăn, chen chen chúc chúc toàn là đầu đình ngắn, mắt ai cũng sáng, cũng thật tà, dù không lên tiếng nhưng cô cũng hoàn toàn tiếp thu được sự trực tiếp của mấy người.

Tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô.

Lộ Viêm Thần hắng giọng, gỡ kính râm chắn gió xuống: “Gần đủ rồi nhỉ, vất vả lắm mới tìm được chị dâu cho mọi người, giờ dọa cô ấy chạy mất thì ai chịu trách nhiệm cho anh đây?”

Yên tĩnh, một giây, hai giây, ba giây, đột nhiên một tràng cười ồ lên, mấy người đàn ông vừa rồi còn ngồi yên ngay ngắn, giờ đã tranh nhau chen lấn ào lên, từng người từng người một đua nhau gọi chị dâu. Giọng điệu nồng nhiệt đó còn khiến cô cảm thấy lo lắng hơn vừa rồi, hai tay khoanh trước ngực, liên tục gật đầu chào: “Chào mọi người, chào mọi người”.

Lộ Viêm Thần kéo Quy Hiểu đến bên chiếc bàn anh màu xanh lam bọc plastic gần bên, đẩy cô ngồi xuống: “Ăn cơm trước đã”.

Vốn cứ tưởng ngồi xuống là có thể đè ép được đám người này, không ngờ chẳng khác nào món nợ.

“Chị dâu ăn cơm ạ? Dễ thôi”. Tần Minh Vũ nhếch miệng cười, phất tay, phía sau có hai người bưng một chiếc ghế gỗ màu vàng sẫm tối, anh ta ngồi lên trên như huyện đại gia, nhếch cằm, “Mở màn vài tiết mục đi, đội trưởng Lộ”.

Lộ Viêm Thần như cười như không, liếc Tần Minh Vũ một cái.

Tối hôm qua anh vội vội vàng vàng chạy về làng Erlan, thấy Quy Hiểu sốt cao nên cũng chẳng buồn ăn uống, hơn nữa sau khi lăn lộn yêu đương

nam nữ, nói không mệt thì đúng là giả bộ. Lúc này trước khi đi, anh có ghé qua siêu thị dưới lầu mua mấy cái bánh ăn lót dạ, cũng là vì sợ họ ép uống rượu, bụng đói sao chịu nổi. Không ngờ là...

Đám người này đã bàn bạc hết rồi.

“Nói đi”. Lộ Viêm Thần cũng không nói nhảm nhiều, “Mấy cậu tính toán cái gì rồi?”

“Năm km, hai trăm lần đu xà, không quá chứ?”

Lộ Viêm Thần gật đầu, mày nhíu lại: “Điều kiện kèm theo?”

“Mang nặng”.

“Bao nhiêu?”

“Không nhiều, một mình vợ anh thôi”.

....

Lộ Viêm Thần gật gù, kéo dây khóa áo rồi cởi ra: “Không sợ ảnh hưởng không tốt à?”

“Không sợ”. Đội trưởng đội tháo gỡ bom mìn bên cạnh cười khà khà lên tiếng: “Lãnh đạo nói rồi, Lộ Viêm Thần đâu phải đội chúng ta, sao có thể trách đại đội được”.

“Thật không đấy? Cậu bàng quang thế à?” Lộ Viêm Thần liếc họ, hai tay xếp gập chiếc áo bông, ném lên mặt bàn.

Lại bắt đầu cởi cúc cổ áo sơ mi, và cả cúc ống tay.

Giảm bớt phần gò bó.

Quy Hiểu nhìn bàn ăn hơi cũ nhưng vẫn được lau đến sạch bóng không vết bẩn, nhìn những vết trầy năm tháng đã hằn lên, nghe đến ngang đây thì bị dọa cho sững sốt, năm km? Năm ngàn mét? Chạy sao nổi? Bên ngoài gió lớn như thế, trời cũng tối mịt rồi. Hơn nửa cô còn đang mặc váy, sau mà mang nặng được? Phải quay lưng chắc...

Rối tung rối mù, khiến cô càng không biết phải làm sao.

Nhưng cô cũng biết rõ một điều, lúc này nói lại đâu có được. Tất cả mọi người có mặt trong phòng ăn ấm áp này, đều là những người từng chia tay Lộ Viêm Thần, từ đó cách sông cách núi, rồi đa số họ sẽ khó có thể gặp lại anh một lần.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Lộ Viêm Thần kiên quyết muốn dẫn cô lại đây.

Lần trước vội vã trong quán cơm nho nhỏ, gặp những người này đang chia tay chiến hữu, rất đau thương, mà “chia tay” bây giờ lại có vẻ giống... trêu chọc cô dâu chú rể hơn...

Trong tiếng ồn ào náo nhiệt, cô nghe thấy Lộ Viêm Thần thấp giọng tự nhủ: “Phối hợp phối hợp nào”.

Đương nhiên cô hiểu anh đang có ý gì. Thế là cũng không nhăn nhó nữa, cân nhắc xong cũng cởi áo len của mình ra, gấp lại rồi đặt lên trên áo của Lộ Viêm Thần.

Xem như là dùng hành động tỏ rõ thái độ.

... May mà chiếc váy dài vài nhưng dài quá gối, co dãn không tồi, dài ngắn cũng phù hợp, không đến nỗi là lộ hết.

Trước khi Quy Hiểu thực hiện động tác này, mọi người cũng không hề lẠc quan như vậy.

Họ cũng lo sẽ đắc tội với cô vợ chưa cưới gả của Lộ Viêm Thần. Lần trước Quy Hiếu vừa đập cửa rời đi, Lộ Viêm Thần đã vội vàng đuổi tới, nhưng chuyện hôm đó cũng rất nhiều người trong số này thấy được. Những năm tháng vừa qua, Tần Minh Vũ cũng thêm mắm dặm muối không ít cho chuyện tình Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần, còn khẳng định chắc chắn rằng, Lộ Viêm Thần rời khỏi đại đội cảnh vụ là vì đuổi theo mối tình đầu Quy Hiếu về Bắc Kinh. Cứ lui lui tới tới hoài như thế, mọi người đều hiểu rõ vị trí quan trọng của chị dâu Quy Hiếu.

Dù Lộ Viêm Thần có là người đàn ông gan trường mạnh mẽ, nhưng cũng phải nằm dưới váy mà thôi...

Thế là, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi.

Nếu chị dâu thoải mái thì giày vò chọc phá, nếu da mặt chị dâu mỏng quá thì phải chuyển sang kết quả tốt tức thì.

Không ngờ là, chị dâu Quy Hiếu rất biết nể tình, mọi người cũng thờ phào một hơi, cười phẩn khích vây quanh hai người đi tới chỗ thao trường.

Đang lúc hoàng hôn, trời còn chưa tối mịt.

Lộ Viêm Thần chạy giãn gân cốt trên đường, xoay hai chân thật rộng, tư thế đứng tấn trung bình cực kì đẹp trai, còn nháy mắt ra hiệu cho Quy Hiếu. Trước hàng trăm cặp mắt đổ dồn, Quy Hiếu phải làm ra vẻ, tôi là vợ của Lộ Viêm Thần, tôi không sợ, nhưng chưa kịp biểu hiện vẻ xấu hổ ít nhiều, cô đã bị Lộ Viêm Thần công lên.

“Năm úp sấp sẽ thoải mái hơn”. Lộ Viêm Thần điều chỉnh tư thế, “Năm kim cũng phải nửa tiếng đấy”.

Quy Hiếu chôn mặt vào vai anh, thì thào đáp lại.

Trên thao trường còn có người huấn luyện, vừa qua hết Tết xuân, có hai ba quân tầu vẫn ở đây, nghe thấy tiếng ồn ào la hét trên thao trường cũng hiếu kỳ chạy tới. Toàn bộ người trong đại đội đều tập trung ở đây, thao trường dần trở nên trống trải, chỉ còn một người đàn ông cao cao gầy gầy, mặc trên người chiếc áo sơ mi, sau lưng cõng một cô gái, chạy hết tốc lực giữa trời đông.

Một quân tầu trong đoàn giữ lấy ông xã nhà mình hóng chuyện hỏi, ai vậy anh? Anh chùng đáp, trung đội trưởng đội chống khủng bố trước kia, đưa vợ về ra mắt nên bị mấy anh em “quay lại chính”.

Người bên ngoài vây xem náo nhiệt, hai người trong thao trường lại không hề thoải mái.

Bên tai là tiếng thở dốc trầm và mạnh: “Em nặng bao nhiêu thế?” Lộ Viêm Thần sai chân liên tục, nhưng vẫn còn hơi nói chuyện.

“Chưa được bốn mươi lăm”.

“Nhẹ thế à?” Tiếng anh khàn khàn, vừa thở hổn hển vừa cười: “Sau phải ăn nhiều một chút”.

Tiếng trả lời của cô bị gió thổi bay đi, nhưng Lộ Viêm Thần vẫn loáng thoáng nghe ra, cô nói: “Anh nấu cho ngon vào, em sẽ ăn”.

Tốc độ của anh không hề giảm, đếm đến vòng bao nhiêu cũng quên rồi.

Hai mươi phút hoàn thành xong chạy năm km mang nặng là yêu cầu cơ bản của trung đội bọn anh.

Chỉ đó kiêu bình thường là mang nặng hai mươi km, Quy Hiếu lại đến gần bốn lăm, còn nặng hơn cả bộ đồ tháo gỡ bom mìn mười kg, sau gần hai ngày đêm đói bụng, còn phải căng thẳng cao độ hoàn thành xong nhiệm vụ,

và một số chuyện cực kì tiêu hao sinh lực, Lộ Viêm Thần luôn luôn đạt hết tiêu chuẩn lại cảm thấy khó khăn.

Mồ hôi thấm ướt áo sơ mi, Quy Hiểu cọ cọ vào vai anh, thở cũng không dám thở, trong đầu cô suy tính, làm sao có thể giảm bớt ít trọng lượng cho anh đây. Lòng bàn tay nóng bỏng ướt sũng mồ hôi, thấm qua chiếc tất chân, ma sát vào chân cô.

Trên lưng là nhiệt độ của người con gái, hơi thở nóng hổi bên tai, khuôn ngực mềm mại sát bên anh.

Lộ Viêm Thần không tiếp tục nói nữa, cứ thế chạy nhanh về trước.

Kết thúc năm km, Quy Hiểu tụt xuống khỏi lưng anh, lại bị anh nắm chặt bàn tay. Lòng bàn tay đầy mồ hôi lướt trên tay cô, Quy Hiểu muốn rút tay về anh đã buông ra trước, như thể người không liên quan nhìn về phía mấy người kia.

Chuyện xấu cứ gác lại, phải giải quyết chính sự trước đã.

Chạy vòng công Quy Hiểu sau lưng cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng công cô leo lên góc độ đó thì không hề ổn thỏa, Quy Hiểu cũng đâu phải thùng nước không sợ rơi... Anh nghĩ vậy, nhưng không nói thẳng, yên lặng hỏi Tần Minh Vũ một điều thuốc, thuận tiện liếc mắt nhìn như “róc xương lóc thịt” nhóm người đang vây cạnh đường băng.

Rét căm căm, tầng tầng uy hiếp.

Nếu là trước kia, đây chính là ý cả nhóm sẽ gặp họa.

Đội trưởng đội tháo gỡ bom mìn lại cực kì khoan khoái, anh lập tức thuận theo sườn núi lửa: “Hôm nay chị dâu mặc váy chắc không tiện, nếu không...”. Anh nhìn mọi người: “Đừng mang nặng nữa”.

“Em đồng ý”. Cao Hải nghiêm túc trình bày: “Chị dâu đúng là chẳng dễ dàng gì! Trời lạnh vậy mà phải cởi áo len”.

“Này? Này? Hai người nói gì đó hả? Không ngờ hai người sẵn sóc chị dâu vậy nhỉ, làm như bọn tôi không đau lòng chắc” Tần Minh Vũ mò tìm bật lửa trong túi quần, châm thuốc cho Lộ Viêm Thần rồi quay đầu cười với Quy Hiếu, “Chị dâu đừng để ý, mọi người không có ý làm khó chị đâu! Chẳng qua chỉ muốn xem cô gái của đội trưởng Lộ là người như thế nào mà thôi, đâu phải là chưa thấy chứ?”

Mấy cái đầu to há hốc miệng, mọi người còn lại cũng tự nhiên ỉu xìu.

Không còn chỗ dựa, còn ai dám động tay lên đầu thái tuế? Nhỡ răng trong miệng hổ? Làm càn trước mặt Lộ Viêm Thần?

Thế là người người phụ họa, chị dâu đúng là vất vả rồi, lần đầu tới đã bị dọa thì không tiện, hơn nữa đây là “tiệc tân hôn” của đội trưởng Lộ, không thích hợp làm mấy chuyện tiêu hao thể lực như thế-

Bởi vì hành vi “chân chó” của đoàn người này quá đáng yêu, Quy Hiếu không nhịn được bật cười.

Lộ Viêm Thần nhìn khuôn mặt rục rỡ của cô, anh nghĩ năm km vừa rồi cũng chỉ là việc nhỏ, ném tàn thuốc lên móm đá bên chân rồi dập tắt, nửa điếu thuốc đưa lại cho Tần Minh Vũ, không nói một lời, thoải mái nháy người bắt được xà đơn.

...

Vừa là cuối tuần, lại vừa lập công, rồi còn thêm đại thù tất báo.

Đêm đó, tất cả mọi người đều uống hăng, Quy Hiếu sợ trẻ quá còn phải lái xe quay lại, cho nên không dính một giọt rượu, kết quả là Lộ Viêm Thần

uống thẳng đến hơn hai giờ đêm. Anh say chuẩn choáng, cho nên phải đưa tới phòng tiếp tân của trung đội.

Cửa mở ra, một luồng hơi lạnh tràn vào.

Không lâu sau, Tần Minh Vũ mang nước nóng tới, Quy Hiếu nhúng nước rồi vắt khô khăn, đưa cho Lộ Viêm Thần. Anh không không ít rượu, vừa là phần khởi vì có chuyện vui, rượu khó say lòng người, cho nên vẫn còn tỉnh táo.

Khăn mặt nóng hừng hực lau một lượt, sau đó anh mới nhìn qua phòng tiếp tân một phòng hai sảnh này.

Trước kia cũng từng vào đây, nhưng chưa bao giờ anh nhìn kĩ.

Phần lớn người trong đội toàn độc thân, cho dù có thân nhân, một năm hai vợ chồng chỉ tới thăm nhau được ba bốn mươi ngày, người nhà tới thì ở phòng cho người nhà, đương nhiên Lộ Viêm Thần cũng không gặp qua, không liên hệ.

Nhiều nhất là mấy năm gần đây, vì anh là trung đội trưởng, cho nên cứ mỗi dịp tết xuân hay quốc khánh, thân là “lãnh đạo” cho nên phải theo lệ phát lì xì an ủi cho quân tấu. Tình cờ có một khoảng thời gian ngắn, nhiều người nhà không muốn ở lại phòng người thân, nên sẽ ở phòng tiếp tân, có khi là ở trong kí túc cho thuận tiện.

Trước kia anh cũng không ngờ là, rồi có ngày mình sẽ có quan hệ với nơi đây.

Cũng không nghĩ người đã đi rồi, nhưng vẫn còn tư cách để ở thêm đêm nữa.

Quy Hiếu thấy anh tỉnh táo hơn, lại hút thuốc, cho nên cũng không lo lắng anh say nữa, mình lại phải lo thay.

Tháo trang sức, rửa mặt, đánh răng, rồi cả mỗi ngày đều phải tắm tấp, nếu không ngủ dậy tóc tai không thể gặp được ai.

Mà chuyện quan trọng nhất trước mắt là...

Cô nhỏ giọng hỏi: “Nhà vệ sinh nữ ở đâu ạ?”

Lộ Viêm Thần đang ngồi trên ghế, trong tay là nửa điều thuốc chưa hút xong, anh nhíu mi, chỗ này mà có nhà vệ sinh nữ à.

Anh chợt nhớ ra lúc trước vợ của đội trưởng đội hai tới, người ta có kể một chuyện là: Phòng rửa mặt mùa hè có một phòng tắm nhỏ, quân tẩu kia tới có để nội y trên ghế, không ngờ tắm xong quên mang về, cứ đặt trong phòng đó nguyên buổi tối. Mấy binh sĩ tới tới đi đi đều nhìn thấy, hôm sau mới có người thông báo tới lấy về, hại đội trưởng đội hai nghiêm chỉnh là thế lại phải ngồi xồm trong khu phòng người nhà suốt cuối tuần, ngại không dám ra lộ mặt.

Còn có rất nhiều chuyện khác...

Chẳng hạn như đột nhiên có vợ người nào đó muốn mua băng vệ sinh, buổi tối phải lái xe mười mấy km đến làng Erlian tìm.

Còn cả...

Trước mắt bây giờ là, WC, đàn ông phải ngồi ngoài giữ cửa, chưa từng có ngoại lệ nào khác.

Lộ Viêm Thần mất mấy giây để tìm ra kết quả, anh ngậm điều thuốc trong miệng, cầm đồ trên vai cô lên: “Chỉ có WC nam thôi”.

Trên vai thoáng nhẹ, nhưng cô thì lại choáng váng cả người: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh giữ cho em”. Lộ Viêm Thần làm ra vẻ còn có thể làm sao? Chỉ đành vậy mà buồn cười nhìn biểu hiện của cô.

Quy Hiếu quẫn.

Thế là cô như kẻ gian đi theo anh tới ngoài WC, Lộ Viêm Thần đi vào dạo một vòng rồi ra, đưa mắt ý bảo cô đi vào. Trời ạ, đây là lần đầu tiên trong đời cô tự mình trải nghiệm WC nam, chứ không phải nhìn qua phim... Vừa bước vào, đập vào mắt là bệ tiểu của đàn ông, bên ngoài đã có người lên tiếng: “Đội trưởng Lộ”.

Lòng cô giật thót.

Hông rồi, giờ cô mà đi ra ngoài thì cực kì bất tiện, mà không ra... Chẳng lẽ đám người kia sẽ vào?

Bên ngoài, Lộ Viêm Thần thấp giọng hỏi: “Tới làm gì?”

“Dạ đi... WC”.

Lộ Viêm Thần lạnh lùng lên tiếng: “Về kí túc xá, hít đất hai trăm cái”.

“Rõ”. Người kia có vẻ chưa tỉnh rượu, hoàn toàn quên chuyện Lộ Viêm Thần đã là tiền trung đội trưởng từ lâu, nhưng đã trải qua không biết mấy ngày đêm, người kia đứng nghiêm một cái, nghiêm túc đi thi hành mệnh lệnh.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Từng Tắc Từng Tắc Mộng Núi Sông (4)

Lúc Quy Hiểu đi ra vẫn còn rất áy náy, cô hỏi Lộ Viêm Thần, người ta đang muốn đi WC, anh lại bắt người ta đi chống đẩy, quá không có nhân đạo đi.... Trên đường trở về cô liên tục nhắc nhở Lộ Viêm Thần đi nói với người ta một tiếng, đừng làm nữa.

Lộ Viêm Thần không đáp, tay phải lướt qua mái tóc dài của cô, nắm lấy cần cổ rồi kéo cô về phòng. Quy Hiểu đi hai ba bước mới thấy không ổn lắm, người ta toàn kề vai sát cánh cùng nhau, sao anh làm làm như kiểu xách con gà thế này...

Thôi quên đi, người uống nhiều, không thêm tính toán với anh ấy.

Quay về phòng, Lộ Viêm Thần cũng dần tan men rượu, anh nằm tựa vào đầu giường tỉnh táo.

Quy Hiểu đoán anh không ngủ, cũng không bật đèn lên, thấy chậu nước còn đang ấm, cô tẩy mascara đi, lại rửa mặt, rồi vắt khô khăn, lau sạch cổ và mặt, cả phần cánh tay. Ổn thỏa hết rồi mới lên giường ngủ.

Ngủ thẳng một giấc tới năm giờ, cũng là thời gian mà Quy Hiểu ngủ nhiều nhất, cảm giác bàn tay nóng hừng hực của Lộ Viêm Thần còn đang đung đưa phía trước ngực mình, cô cũng chẳng thèm nói, uốn éo định xoay người tránh đi, không ngờ lại vừa thuận ý anh, váy bị kéo lên, tư thế thích hợp, trực tiếp đi thẳng vào đề tài chính.

Quy Hiểu cũng không rõ mình đang mơ hay là thật.

Đứt quãng không ngừng, cảm giác dâng lên, cô lại khẽ ừm a hai tiếng.

Lộ Viêm Thần kéo mặt cô lại hôn, đột nhiên cửa phòng lại gõ vang... Quy Hiếu giật mình tỉnh lại, Lộ Viêm Thần cũng không động đậy nữa, hai người ăn ý an tĩnh lại, vờ như đang “ngủ”, nghe thấy bên ngoài nói: “Đội trưởng Lộ? Đội trưởng Lộ? Không phải anh nói muốn xem chó à? Còn đang huấn luyện đó”.

.....

Không có tiếng hồi âm.

Có lẽ người ta hiểu ra không quấy rầy thêm nữa, hoặc thật sự ngây thơ thuần khiết nghĩ rằng hai người đang đắp chăn nằm ngủ, nói chung, tiếng bước chân xa dần. Sau đó, anh lại tiếp tục, hơi thở hờn hển dồn dập lặng im, cường độ gia tăng...

Lại có người rầm rầm chạy tới, rống cổ gọi to: “Báo cáo!”

....

Lộ Viêm Thần nhịn không được mắng “mẹ nó” một câu, nhớ lại chuyện tối qua uống nhiều rồi nói bừa, cả trung đội không thấy anh tới xem chó nhất định là lần lượt từng người tới gọi, càng nghĩ càng thấy không vui.

Anh chuyển người giữa tiếng gõ dồn dập, kéo quần lên rồi nửa người trần xuống giường: “Được rồi, biết rồi”.

Mở ngăn kéo, giữa một đống hỗn độn anh tìm thấy hộp kẹo cao su. Không biết nhà ai đến thăm còn để lại nửa hộp Durex...

Vừa mới tỉnh lại, nhìn cô ngủ bên người.

Anh nghĩ, nếu lúc trước hai người không chia tay, sau khi cô tốt nghiệp đại học chắc mỗi năm sẽ đến đây một tháng, ở đây, hoặc ở phòng người

nhà, che che giấu giấu vào phòng WC, tắm rửa không tiện lại trốn trốn tránh tránh, ngay cả tắm xong quần áo sạch cũng phải hong trong phòng, chắc chắn sẽ không ít oán giận, nhưng mỗi buổi tối quần quít trong chăn lăn lộn ngược xuôi rồi cũng bớt giận thôi.

Người sống mấy chục năm, vội vàng bận rộn rồi rồi lãng phí lâu như thế, đúng là không đáng.

Quần áo Quy Hiếu bị ăn giày vò đến không ít nếp nhăn, cô vừa ngồi dậy vừa vuốt phẳng lại váy.

Tóc được hất qua loa phía sau tai, tay chống trên đầu giường mang giày vào, lúc đứng dậy không vững, Lộ Viêm Thần tiện tay vòng quanh hông cô, kéo cô tới trước ngực mình, hai cái kẹo cao su chưa nhai được ném vào thùng rác, sau đó cúi đầu mút lấy môi cô, sức lực vừa rồi chưa làm xong đều dồn hết trong động tác này, người nóng cháy.

Chưa khi nào anh lại thấy không đã nghiền như vậy, kéo cổ áo cô xuống một tấc, bàn tay chai sần vuốt ve khắp làn da. Gió lạnh lùa qua khe cửa sổ không đóng chặt, không lạnh lắm nhưng lại khiến người ta khô nóng đến khó chịu.

“Đừng mà”. Quy Hiếu bị anh làm cho bật cười không ngừng: “Một lúc lại có người tới gọi”.

Chẳng lẽ gọi mấy lần cũng không chịu đi ra, sao mà được...

Anh tắm mình trong nắng sớm trong lành, cười gian xảo.

Quy Hiếu thực sự rất thích khuôn mặt này của anh, đôi mắt, đường nét, chẳng có khuyết điểm nào. Lần đầu tiên nhìn thấy anh dưới cây dương nơi sân vận động, lòng cô cũng bay hết ra ngoài, trao cả cho anh.

Đúng là đẹp trai mà. Giờ, lại càng đẹp hơn.

Hai năm trước ở trạm xăng, anh đưa bình nước khoáng lên uống từng ngụm một, mỗi động tác, ánh mắt cô đều dừng lại thật lâu, kéo cả trái tim mình qua đó. Sau rồi giữa đêm tuyết ở làng Erlan, ánh đèn xe xuyên giữa bầu trời đêm phủ trắng như lông ngỗng, chiếu đến chỗ cô, nhìn anh qua cửa sổ xe bên cạnh, hơn nửa khuôn mặt ẩn mình trong bóng tối, còn cả ngoài quán cơm, mười mấy người xông lại, người đàn ông này lại đẩy cô ra...

Cho dù là lúc thời niên thiếu, dù là người xa lạ, dù có gặp gỡ trễ hơn nữa, nhất định cô sẽ yêu người ấy.

Hai người đến thao trường, đám người kia đã trao đổi xong xuôi, hai người gõ cửa sống chết cũng không chịu lại gần Lộ Viêm Thần, chạy trốn rất xa, né kéo sợ bị anh dạy dỗ. Mười mấy con chó cảnh vụ được thả ra, chạy vùn vụt như đuổi theo tội phạm, điên cuồng trong nắng sớm, Quy Hiểu sợ đến mức lùi về sau nửa bước.

Dù sao trước kia Tần Minh Vũ cũng từng có vợ, cho nên cũng hiểu tâm lý này, anh quát lớn, bảo dẫn chúng ra xa.

“Sợ à?” Lộ Viêm Thần hỏi cô.

“Vẫn được ạ”. Quy Hiểu lắc đầu, “Chỉ là thấy nhiều con chó lớn dữ như thế nên hơi bỡ ngỡ”.

Bình thường trong khu nhà cũng có người Husky, cũng có thể khiến cho cô né tránh, chứ đừng nói là nhiều chó đến vậy. Nhưng mà còn ổn, rất lâu rồi cô từng nuôi một con chó Bắc Kinh nhỏ, cho nên cũng có cảm tình với loài chó...

Lộ Viêm Thần nhếch môi, điểm đáng yêu nhất của Quy Hiểu chính là hay “mạnh miệng”.

Anh đưa ngón tay đặt giữa môi, huýt một tiếng còi vang.

Một tiếng huýt này khiến toàn bộ nỗ lực của Tần Minh Vũ đều uổng phí, mấy con chó kia phấn khởi nhảy sang, ai cũng không ngăn được. Từng bóng đen nhào tới vây quanh, mười mấy cái đuôi quẫy mạnh trước mặt, bao vây lấy Quy Hiểu và Lộ Viêm Thần.

Một con trong đó còn chồm tới...

“A!” Đồng thời là tiếng hét thất thanh của Quy Hiểu, Lộ Viêm Thần ôm lấy con chó cảnh vạ kia.

Tim cô còn đang nhảy đoàng đoàng dồn dập, con chó vẫn lè lưỡi thở phì phò nóng hực, quẫy đuôi lấy lòng Quy Hiểu đang rúc trong lòng Lộ Viêm Thần.

“Con này anh nuôi à?”

Quy Hiểu cố gắng xem con chó cảnh vạ đen này là chó Bắc Kinh, vượt ve cái đầu của nó, đầu lưỡi ướt dầm liếm liếm lòng bàn tay cô, không sao vượt được.

Lộ Viêm Thần cười cười: “Cố đội trưởng nuôi, con anh nuôi chết rồi”. Không kịp tháo chất nổ, nên nói phải ngậm chạy như điên, ra khỏi đoàn người rồi bị nổ chết.

Con chó trong lòng không còn chủ nhân nữa, anh cũng mất đi chó của mình, hai bên hợp thành một đôi.

Lộ Viêm Thần đẩy đám chó ra, dẫn bọn nó vào thao trường.

Sương mù giăng đầy sáng sớm, đọng lại trên đuôi mày Quy Hiểu, đuổi theo bước chân anh.

Người trước mắt không giống như ngày thường hay quá khứ, cô vẫn thường dùng từ ương bướng và ngông nghênh để hình dung về anh, còn bây

giờ, ngay lúc này, cô mới phát hiện ra Lộ Thần từ trong xương tủy là thế nào.

Một người dẫn theo mấy chục con chó cảnh vụ, chạy vào sân huấn luyện như chó sói lao giữa cánh đồng hoang vu, chim ưng bay liệng trên trời.

Lần cuối cùng anh được dẫn những con chó này, nằm rạp dưới cọc thấp, xoay mình chạy qua những tấm bảng hơn hai mét, lưới mềm trên không, rơi nhanh xuống dốc, nghiêng qua dây thừng, những con chó kia rạp khuôn theo bước của anh.

Ngay cả nước và bùn, bọn nó cũng ngang nhiên lao tới, nước văng tung tóe, lúc quay ra cả người đã đầy bùn.

Tần Minh Vũ ngồi xồm bên cạnh đồng bùn, cười hì hì, đối lửa nơi chướng ngại vật, từng cái từng cái một, nước rời lửa, lửa rời nước, mười mấy người đứng bên. Ngọn lửa đốt lên dữ dội, bay cao hơn một mét, hơi nóng bị gió thổi phất qua, lướt tới mặt Quy Hiếu, làm cô không sao mở mắt nổi, lòng dao động nâng cao.

Người bên cạnh ồn ào: “Tần Minh Vũ, anh không sợ đội trưởng Lộ tới đánh à?”

“Đừng có trêu”. Tần Minh Vũ bỏ đá xuống giường, cười đặc ý: “Anh ấy không dám đâu, hôm nay còn có chị dâu ở đây, định không còn sức mà về chắc?”

Mọi người cười to, mấy người ngồi xồm xuống bờ hồ cách đó không ra xem trò vui, thậm chí Cao Hải còn đưa tay lên, canh giờ.

“Chị dâu đừng đau lòng nhé, đây là phạt tiền ăn sáng”. Đội trưởng đội tháo gỡ bom mìn nhếch miệng cười.

Nhìn sắc mặt của Quy Hiếu thế này, nếu nhìn thấy núi non, dã ngoại, không cơ, lục cơ huấn luyện, chắc đêm cũng không ngủ nổi.

Lộ Viêm THần đúng là rất hứng thú, anh xoay người lăn qua chướng ngại vật, rồi lại rơi xuống vũng nước. Ngọn lửa cao hơn một mét, vũng nước sâu hơn hai mét, cả đoạn đường khó khăn là thế, chưa được bao lâu, người vừa rơi từ vũng nước lại bật nhảy lên trên, tay phải lau nước bùn vương trên mặt, xoa vành tai bị lửa hun đau: “Tới lấy thuốc cao đi”.

Cao Hải đồng ý, nhìn có vẻ khá hả hê chạy đi, mỗi ngày trước kia, cả nhóm người đều bị tập thể đục buổi sáng thế này, giờ cũng coi như đòi lại.

Lúc anh quay về, Quy Hiếu đi dọc theo vết nước mà anh đi qua để lại.

Mấy con chó cảnh vụ cũng rũ đuôi theo cùng, muốn bên anh, còn có con lấy lòng nũng nịu quấn anh nữa, nửa bước không rời, tới căng tin mà vẫn còn đuôi theo. Lộ Viêm Thần bất đắc dĩ cúi người, xoa đầu nó hai lần: “Đi đi”.

Con chó cảnh vụ người ướt bùn ăng ăng vài tiếng, không nhúc nhích.

Lộ Viêm Thần cười khẽ, đá nó: “Không sợ mất mặt à?”

Chó lại gào gừ một tiếng, khi đó mới rung người rũ hết nước bùn, chạy như bay đuổi kịp đám bạn mình.

Trở về phòng tiếp tân, anh tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại.

Người trực ban đưa bữa sáng tới.

Tần Minh Vũ và đội trưởng đội tháo gỡ bom mìn cũng mặt dày sang đây, sống chết muốn đòi tới quyết cơm, nhân tiện còn mang theo hai bình rượu.

Xem như là bữa tiệc chia tay.

Sáng bảy giờ, hai người đàn ông bắt đầu uống rượu để ăn bánh bao dưa muối, Lộ Viêm Thần phải lái xe nên không uống được, chỉ ngồi bên. Quy Hiểu ngay bên cạnh, ăn từng miếng bánh bao nhân thịt trong tay rồi lại uống thêm hai hớp cháo hoa. Mái tóc ngắn của Lộ Viêm Thần còn nửa ướt, Quy Hiểu sợ anh bị cảm nên lấy khăn mặt vắt trên ghế dựa sang lau tóc cho anh. Nhìn vẻ mờ ám đó khiến đội trưởng lệ nóng quanh tròn, ở lâu trong đội đến heo mẹ cũng hóa thành hai mí, huống chi là một đại mỹ nữ điệu dàng như nước lau tóc cho Lộ Viêm Thần, quá kích thích người ta.

Lộ Viêm Thần buồn cười nhìn Quy Hiểu một cái.

Khi không có người ngoài ở đây anh toàn hầu hạ cô, chắc chắn chưa có lúc nào cô hiền tuệ là thế, cũng không biết mặt trời mọc từ hướng nào sang... Quy Hiểu nhìn thấy ánh mắt ranh mãnh của anh thì kéo khăn mặt xuống vắt lên gối anh, mặc kệ. Tiếp tục ăn cháo.

Ăn cơm được một nửa thì có hai người tới. Ba người đàn ông lập tức đều đứng lên, gọi đội trưởng Trần.

Người dẫn đầu là một người đàn ông hơn bốn mươi mắt sắc lạnh lùng, nhưng lúc nhìn thấy Lộ Viêm Thần thì lại cười rộ lên: “Chạy về gặp cậu đúng là chẳng dễ gì”. Ông nhìn sang Quy Hiểu thì hơi dừng lại: “Vợ cậu à?”

Lộ Viêm Thần gật đầu: “Là Quy Hiểu ạ”.

Quy Hiểu bắt tay người đàn ông kia, sau khi đối phương hàn huyên hai câu thì vắt tay sau lưng đánh giá: “Trí nhớ của tôi hẳn đâu có kém, cô vợ chưa cưới của cậu này này, có phải tôi đã gặp ở đâu rồi không nhỉ?”

Gặp? Quy Hiểu nhìn Lộ Viêm Thần, cô không có ấn tượng.

Trong phòng khách thoáng yên tĩnh, rốt cục Lộ Viêm Thần cũng thừa nhận: “Từng thấy rồi ạ”.

Một chuyện rất lâu về trước, không ngờ đại đội trưởng lại còn nhớ.

Phải công nhận trí nhớ của mấy người này quá tốt, có những chuyện dù xảy ra đã mười mấy năm, hai mươi mấy năm vẫn có thể khắc trong đầu, dù thời gian có trôi qua bao lâu vẫn nhớ, thậm chí còn có thể nhớ được chút ít manh mối và cả số hiệu của từng người, chẳng hạn như, anh còn nhớ lần đầu tiên gặp người huấn luyện ngoại cảnh, có lần anh đọc được trong tài liệu có ghi người kia lúc nhận tội đã nói điều gì. Có thể có lúc trí nhớ họ rất kém, người đồng hương mình đã cứu, đến khi người ta nhận lại mình lại chẳng nhớ gì, hoặc như, chạy xuyên qua mấy vạn người tới khu chấn động giải cứu người ta, ngoại trừ quân trang ra, ai còn nhớ mặt ai?

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 27

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 28

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trái Tim Thuần Khiết (2)

Ngày đầu báo danh, lãnh đạo không có cơ hội mà thờ lạy một hơi.

Theo thời khóa biểu, Lộ Viêm Thần xếp hàng dài rỗng rã một buổi trưa, theo lý giải của anh, cấp trên không ngờ một trung đội trưởng đội chống khủng bố trước kia như anh sẽ không có chuyện không đến báo danh. Như đã định từ trước, anh muốn tới thì nhất định sẽ tới. Trong số mấy huấn luyện viên, có một người là người quen cũ của Lộ Viêm Thần, thiếu mất một tay, bị mất khi anh tháo gỡ chất nổ trong một cửa hàng đồ ngọt ở Trường Sa*. Khi Lộ Viêm Thần đi vào, người ta còn đang thành thơi uống trà, thấy anh thì phấn khởi hẳn lên: “Đội trưởng Lộ, đến rồi à, đang chờ cậu đấy”. Nói xong, anh cầm điều lệ đưa sang, “Mười phút, học thuộc lòng, hôm nay cấp trên có nói, đầu tiên là gặp học viên mới, phải học thuộc cái này trước đã”.

* Một thành phố thuộc tỉnh Hồ Nam

Lộ Viêm Thần gật đầu với với nhóm huấn luyện viên toàn những người chân tay đầy đủ, nhìn thứ.

Sau mười phút.

Anh mặt trời nóng bỏng rơi trên mí mắt, bảy mươi người đều ngồi nghiêm chờ đợi. Nam thanh niên chiếm đa số, chỉ có một nhóm nữ lớn phía bên phải. Trước thao trường, sáu người đàn ông mặc áo khoác đen đơn giản, đồng nhất mang mũ đen, không có dấu hiệu gì, họ đi tới trước mặt mọi người, đứng thành một hàng, so với họ các học viên đang đứng đúng là

không thẳng lối, nhưng dưới vành nón kia, sáu khuôn mặt khác nhau lại vô cùng nghiêm túc.

Tai phải chếch lên, Lộ Viêm Thần đi tới trước đội ngũ học viên. Đưa lưng về phía các giáo viên phía

sau, mặt đối mặt với những học viên nòng cốt.

“ Các bạn, sáu người chúng tôi là huấn luyện viên cho mọi người trong học kì này, các bạn có thể gọi chúng tôi là huấn luyện viên, cũng có thể là thầy giáo. Tôi họ Lộ, Lộ Viêm Thần, bắt buộc mọi người phải đến giờ học của tôi. Hôm nay là lần gặp gỡ đầu tiên, trong tám tháng huấn luyện tiếp theo, mọi người sẽ hiểu hơn về tôi. Tiếp đây là một đoạn văn khá dong dài, những điều lệ quy định được ghi trên giấy trắng mực đen, nhưng giờ nhất định tôi phải đọc thuộc không thiếu một chữ, nếu không mấy người bọn tôi sẽ bị trừ tiền lương”.

Dưới kia, có không ít người bật cười rồi ngừng lại.

“Đây không phải là trường quân đội, vì lẽ đó, yêu cầu cũng thoải mái hơn. Nghe kĩ, nhớ kĩ, thuộc lòng”. Khỏe miệng Lộ Viêm Thần như mang theo ý cười, rất nhanh là biến mất. “Đầu tiên là mặc. Trong lúc huấn luyện phải mặc đồng phục, đồng phục theo bộ, không giống với kiểu đồng phục theo mùa, nên không được phép mặc chung. Giờ dạy học, thống nhất phải mang giày da quy định, không cho phép xuất hiện dép, giày vải hoặc chân trần. Màu giày tông đen, đàn ông gót giày không quá ba centimet, phụ nữ không được cao hơn bốn centimet, không được mặc đồ trắng, màu mè hay bít tất, giày phải bóng sáng”.

“Đối với đồng phục, chúng ta cho phép mặc theo mùa sau khi thay trang phục, qua mồng năm tháng ba sẽ đổi đồ mùa xuân, mồng năm tháng năm là đồ mùa hè, mồng năm tháng mười là đồ mùa thu, năm tháng mười hai là đồ mùa đông, Hoạt động tập thể thì nhất định phải mặc thống nhất”.

“Tiếp theo là một số quy định nhỏ. Vừa đi vừa ăn, không cho phép, hút thuốc ở khu vực công cộng cấm hút thuốc, không cho phép. Khi mặc đồng phục trên người, nghiêm cấm có những hành vi sau: Khoác tay, ôm eo, rướn người, khụy chân, khoanh tay, chắp tay, ngồi dưới đất, đùa giỡn nhau hay là la to náo động”. Anh hơi dừng lại, giọng cao hơn lần nữa: “Hiểu chưa?”

Mọi người cùng đồng thanh: “Rõ!”

“Được, dài dòng xong rồi, còn một câu cuối, là do tôi muốn gửi tới mọi người. Năm đó khi tôi tham gia đội chống khủng bố, cố đội trưởng có cho chúng tôi một câu răn dạy, hi vọng mọi người cũng có thể tìm được câu nói của riêng mình, tương lai có thể viết vào phần cuối của di thư, rất được”.

Anh nói xong thì hơi cười.

Mọi người thấy huấn luyện viên nở nụ cười, phơ nửa tiếng giữa trời nóng khô cuối cùng cũng có dịp mở miệng, ồ cười.

Câu của huấn luyện viên Lộ là gì ạ?” Có giọng nữ hỏi.

Anh nói rất chậm, từng chữ cẩn thận: “Lửa đạn nghìn nhà màu nghìn nhà, một tắc non sống một tắc vàng”.

Sau phút chốc yên tĩnh.

“Câu này em muốn”. Có người nói.

Có câu nào khác không huấn luyện viên Lộ?” Có người đề nghị.

“Đúng thế, thầy đưa cho bọn em vài câu. Nhiều câu một chút, bọn em đồng

như vậy, không chia đủ!”

Lộ Viêm Thần như cười như không nhìn quanh mọi người: “Đội ngũ bây giờ huấn luyện không ổn chút nào, di ngôn mà còn muốn nhiều để chọn hả?”

Giữa tiếng cười ồn ã, bầu không khí càng thêm hòa hợp.

Tiếng Lộ Viêm Thần đột nhiên chìm xuống: “Nghỉ!”

Cả đội lập tức lắng xuống, cùng nghỉ.

Nghiêm”.

Mọi người đứng nghiêm, sống lưng thẳng tắp.

Lộ Viêm Thần lướt qua từng gương mặt trẻ trung xa lạ đứng trên hàng thứ nhất, có người còn lớn tuổi hơn anh, thành tích nhiều hơn: “Hai câu nhưng có cùng một ý, hi vọng mọi người sẽ không bao giờ dùng tới”.

Cả thao trường im lặng.

“Sống chết vì đất nước há nể hà họa phúc, Hoặc là”, Anh cũng thẳng tắp sống lưng, nhìn những người sẽ tiến vào đội ngũ tháo gỡ bom mìn tương lai, bất giác lại nhếch cao vành nón của mình: “Hi sinh thân mình vì đất nước, coi cái chết như thể quay về”.

Giọng không trầm, rất sáng, và rất thẳng.

Chưa thấy chết chưa sờn dũng khí, nếu không thì đừng làm nghề tháo gỡ bom mìn này, cố chấp chỉ hại mình hại người thôi.

Đến buổi trưa, anh tới căn tin khu huấn luyện lấy cơm, chỉ còn lại hai phần, chưa tới năm phút đồng hồ đã hết sạch, không thừa một chút, cầm mâm cơm inox tới bàn ăn. Có một huấn luyện viên gầy gò lớn tuổi vội vã đi vào, nhận phần cơm cuối cùng, tìm một góc ngồi ăn. Lộ Viêm Thần liếc

nhìn bảng hiệu, căn tin là khu vực cấm hút thuốc, thế là anh trốn tới một nơi có thể hút được.

Người đi từ ngoài cửa lớn vào, hai lãnh đạo trực thuộc cũng tới sau hai người, vừa đi vừa nói chuyện.

Lãnh đạo nhìn thấy Lộ Viêm Thần thì ngoắc tay: “Lộ Viêm Thần, lại đây”.

Lộ Viêm Thần đi tới, đột nhiên nhận ra người trước mặt là ai, nếu là trước kia anh lập tức sẽ nghiêm chào quân lễ. Nhưng bây giờ anh chỉ cười mũ ra, nhìn thẳng người lớn tuổi nhất trong hai người, người cũng đang dùng ánh mắt “đo đạc” với mình: “Lộ Thần? Tôi là Quy Viễn Sơn”,

Mười một năm trước, hai người chưa từng gặp.

Nhưng anh đã nhận được “ân huệ” của người đàn ông này, hai năm đầu làm lính, anh phải liều mạng nhiều hơn người khác.

Lộ Viêm Thần thản nhiên đưa tay phải ra: “Chào bác, cháu là Lộ Viêm Thần”.

Mười một năm sau, ở nơi này, rốt cục hai người cũng chạm mặt.

Năm đó, trong nhà Quy Hiếu xảy ra chuyện, sau đó Lộ Viêm Thần cũng định theo em họ sang thăm hỏi.

Chuyện ồn ào đó không lớn không nhỏ, sau khi nén xuống nhưng cũng có người ngầm bàn luận. Chuyện là năm ấy Quy Hiếu lớp mười, bố mẹ cô đòi li hôn, bởi vì “gia đình hòa thuận” là một tiêu chuẩn có lợi để cân nhắc cho sự nghiệp thăng tiến của đàn ông, vì lẽ đó bố của Quy Hiếu nhất quyết không chịu li hôn. Hôn nhân của họ là quân hôn, bố cô không đồng ý thì mẹ cô cũng không có cách nào.

Không ngờ là, đột nhiên chuyện lại chuyển biến tốt.

Lúc đó Quy Hiếu đứng về phía mẹ uy hiếp bố, nếu không đồng ý li hôn với mẹ, cô sẽ tố cáo ông ngoại tình, đây là vấn đề tác phong nghiêm trọng, chứ chưa nói tới chuyện bị con gái tố giác sẽ mất mặt bao nhiêu, còn khó tiếp nhận hơn cả việc li hôn. Kết quả cuối cùng là, li hôn.

Chuyện này quả nhiên ảnh hưởng tới tiền đồ của bố Quy Hiếu, bởi vì li hôn, ông bỏ qua cơ hội tốt nhất, Quy Hiếu bị giận chó đánh mèo đuổi ra khỏi nhà.

Vốn nếu cô đi theo mẹ thì cũng không sao, dù gì bà cũng là nhà ngoại giao, nuôi con gái cũng không phải chuyện lớn. Nhưng mẹ cô lại bị ốm nặng, hai ba năm sau đó đều ở trong bệnh viện, sau đó mới chuyển biến tốt hơn.

Quy Hiếu trải qua những năm học phổ thông và năm đầu đại học như thế. Không ai giúp cô, không ai ở cùng cô.

Lộ Viêm Thần còn nhớ, thời gian đó Quy Hiếu có gọi điện thoại, mỗi lần đều là vì bức bối chuyện gì đó, anh cũng không biết vì sao tỉnh tỉnh cô lại kém như thế, người cũng mệt nên không muốn nói chuyện, chỉ nghe cô nói. Cuối cùng Quy Hiếu vừa nói vừa khóc: “Sao anh không nói chuyện với em, em gọi điện thoại cho anh tốn tiền mà”.

Cô vừa khóc, lòng anh lại đau, dù buồn bức không biết vì sao cô khóc, cũng không biết phải khuyên thế nào.

Anh nghĩ có lẽ do mình nói sai điều gì, cứ qua loa cắt máy như thế, để cô có thể tỉnh táo hơn.

Vòng tuần hoàn càng lúc càng xấu, anh không hiểu vì sao họ lại thành như vậy, nghĩ không ra, mãi đến lúc chia tay, đến lúc sau khi về Bắc Kinh

tìm cô, anh vẫn chưa nghĩ được. Mãi đến lúc biết rõ đầu đuôi câu chuyện, anh mới hiểu ra.

Khi ấy Quy Hiếu muốn giữ tự tôn mà không kể cho anh đang ở nơi biên cương xa ngàn dặm chuyện biến cố trong nhà, cũng không muốn ảnh hưởng tới anh, nhưng cô lại không dè nén được những thay đổi to lớn trong cuộc sống, những đau khổ đó lại chuyển thành nguyên nhân gây gổ. Khi ấy, nếu Quy Hiếu có thể nói với anh một chút, chuyện đã không như vậy, cũng có thể thay đổi quỹ đạo cuộc đời anh.

Nếu như anh biết rồi, sau hai năm làm nghĩa vụ, anh sẽ về. Nhất định sẽ trở về.

Vì lẽ đó, trôi qua nhiều năm như vậy, âm thác dương sai, Quy Hiếu có thể xem là thành tựu của anh bây giờ. Khiến anh không thể bỏ lỡ giữa chừng, đi được tới ngày hôm nay.

Lộ Viêm Thần ngồi bên trong phòng làm việc ban lãnh đạo, cùng các lãnh đạo đương nhiệm, chiêu đãi vị khách bất ngờ này đây.

Nói thật, anh không nghĩ mình có thể dễ dàng nhìn thấy bố cô như thế, cuộc điện thoại của vị trưởng bối kia còn khiến anh bực bội, vừa nghiêm khắc vừa đánh trúng tim đen, lật trần tuôn tuột hết gia đình mình, còn mang ra chỉ trích. Còn cả sự cố lớn kia nữa, ông nói anh không khác nào tội nhân thiên cổ, kẻ địch của nhân dân. Lúc này đây... có khác biệt, nhưng mà không lớn.

Bố của Quy Hiếu tới đây vì việc công.

Lộ Viêm Thần cũng giải quyết việc chung, ban lãnh đạo còn rất tự hào về anh, không ngừng giới thiệu là mình không dè dặt mới giành được Lộ Viêm Thần giữa đông đảo các đơn vị khác. Người qua thực chiến mới là rường cột nước nhà, đây là đánh giá của lãnh đạo.

Nhưng lần này, bố Quy Hiểu lại không nhiều đánh giá.

Bố Quy Hiểu từng nhìn thấy ảnh của Lộ Viêm Thần, nằm trong túi hồ sơ, nhưng thành kiến của ông với anh thì chưa từng giảm đi dù là phân nửa. Ông chỉ có một cô con gái là Quy Hiểu, trước chuyện ngày đó, ông vẫn hay gọi điện thoại cho Quy Hiểu, thậm chí lúc cô rời nhà đi học trung học cũng gọi rất nhiều lần, ân cần hỏi han suốt bao năm, mãi mới có thể xây dựng quan hệ giữa bố con.

Bố còn đương chức, mẹ là nhà ngoại giao, con gái mình học hành rất được, sau khi đào tạo chuyên sâu nghiên cứu sinh ở nước ngoài về, công việc càng tốt, vẻ ngoài cũng đẹp. Nhưng điều hối hận nhất của ông là đã lơ là việc quản giáo con gái trong những năm học đó, để cô đến nhà cô ruột học trung học, không ngờ là, cô lại quen biết một nam sinh, lại còn có tình cảm cho đến ngày hôm nay.

“Đây là chuyện mà cậu tính toán khi ở Nội Mông đây sao”. Trước khi đi, bố Quy Hiểu hiếm khi nói một câu với anh: “Công việc này không tệ chỗ nào, nhưng lại không thích hợp để lập gia đình. Nếu cậu có lựa chọn tốt hơn thì trong nhà có thể suy nghĩ thử”.

Lộ Viêm Thần có thể nhìn ra hết thảy, anh biết vị trưởng bối này đang nhượng bộ, nhưng cũng yêu cầu anh phải lui bước.

Anh mỉm cười đáp lại: “Quốc gia bồi dưỡng được một người đã không dễ dàng, làm thêm hai năm thì hai năm. Không bỏ mạng sao xứng đáng với những anh em đã hi sinh thân mình và các cố lãnh đạo đây”.

Có lúc Lộ Viêm Thần tự cho mình đúng là kiêu ngạo, nhiều năm trôi qua, không kiêu ngạo không nên thân, không tự tin không mang phong cách nhà binh. Sự sắc bén đó không dễ gì che giấu, chói mắt cực kì, nhưng đáng tiếc Quy Hiểu lại không có cơ hội nhìn thấy.

Anh đã lên kế hoạch bảy giờ về nhà, sáu giờ ra khỏi đơn vị làm việc. Đến nhà cô sớm hơn mười phút.

Không ngoài dự đoán, đĩa sủi cảo Quy Hiếu chia làm hai bữa, chẳng sáng tạo tí nào, bữa trước luộc, bữa tối chiên. Chuyện đầu tiên khi anh về nhà đó là bảo cô rán cho anh một bữa sủi cảo, ăn xong thì dọn dẹp nhà bếp. Bát đĩa đặt trong bồn rửa chén, buổi tối anh sẽ lau khô rồi đặt vào tủ kệ. Quy Hiếu đã thay áo quần xong, cô vui vẻ kéo anh ra, hai người đi dọc theo con phố Kim Bảo, Vương Phủ Tỉnh, dọc theo phố Trường An. Trên đường, cô còn chỉ cho anh xem vài câu lạc bộ, nơi đó được xem là chốn trời giữa nhân gian, nơi hái hoa uống rượu, sau đó đã bị thanh tra niêm phong rồi.

Khi cô nói câu này, mắt cố tình liếc nhìn anh, Lộ Viêm Thần làm ra vẻ “ồ, kiến thức nhiều quá” nhìn lại cô, một người đàn ông suốt ngày ở biên giới như anh thì có liên quan gì tới mấy thứ này chứ?

Đèn điện rực rỡ sáng lòa, trên đường Trường An, xe cộ nườm nượp xuôi ngược.

Nhìn thấy người đứng gác, anh không khỏi lưu ý vài lần, Quy Hiếu dẫn anh qua đường hầm dưới lòng đất, vòng tới đường lớn đối diện quảng trường. Bốn bề đều là du khách, Quy Hiếu úp mặt vào lòng anh, không biết tay đang làm cái gì, ngay sau đó, cô ngẩng đầu khẽ “hử” một tiếng. Lộ Viêm Thần hiểu ý cô muốn hôn. Giữa đông người náo nhiệt, ngay bên cạnh quảng trường, anh lại còn là một người từng đi lính thực sự.

Quy Hiếu hừ bằng giọng mũi, lần này đúng là làm nũng thật rồi.

Hai người chưa từng có những lúc yêu đương bình thường như vậy, khi ấy còn quá nhớ, lúc thân thiết cũng phải trốn mọi người, trong lòng anh cũng biết đã khiến cô tủi thân không ít, vì thế những gì cô có thể nghĩ tới, không nghĩ tới, anh đều cố sức bù đắp cho cô. Lộ Viêm Thần kéo cô đến

nơi cạnh bên, tựa vào đêm tối, anh cúi đầu lướt môi thoải mái chạm vào môi cô, sau đó đầu lưỡi cũng theo vào, tìm cô.

Lạnh buốt, có một vật bị cô đẩy vào miệng anh. Đầu lưỡi Lộ Viêm Thần đụng phải cũng biết đó là cái gì, anh rời khỏi cô, nhả thứ đó ra.

Ngạc nhiên không?” Quy Hiếu cười rạng rỡ, tay cô lấy khăn tay trong túi ra,

“Nhanh, nhanh lau khô, đeo lên cho em nào, mai em tới công ty làm rồi”.

Cả người Lộ Viêm Thần bất động, một lát sau, anh nheo mắt nhìn cô.

“Đừng giận mà”. Quy Hiếu tự lấy khăn về lau khô, khẽ khàng xin tha: “Nhẫn kết hôn là một đôi, cái kia anh mua, ngày nào cũng phải mang hết. Cái này chẳng được gì, chỉ dùng có một ngày kết hôn thôi, anh mà mua thì phí lắm”.

Bao nhiêu tiền đây?” Anh lạnh giọng.

Không nói cho anh biết, đắt lắm...

“Quy Hiếu”.

Quy Hiếu chột dạ cực kì, cô bĩu môi đẩy khăn về phía anh: “Mua cũng mua rồi”.

Cô không muốn khiến Lộ Viêm Thần khó chịu, cái gì cũng phải tốt nhất, để anh có thể rạng rỡ cười cô, không ai có thể chỉ trích anh sau lưng điều gì. Cô không cho.

Lộ Viêm Thần nhìn cô hồi lâu, nhận lấy, anh cầm tờ khăn giấy trong tay cô nhét vào túi áo trên của mình, nương theo ánh đèn trên quảng trường, anh tìm ngón tay dài nhỏ trắng mềm của cô, ngón giữa, rồi từ từ, đeo vào.

Quy Hiếu nhìn anh cẩn thận đeo nhẫn cho mình, khẽ “ừ” một tiếng.

Mũi cay cay, rất cay.

Lộ Viêm Thần nhìn lông mi cô run run, cả nét cười cô đang gắng giấu đi trong đáy mắt, anh khẽ thở dài, giọng nói cũng vì tâm tình phập phồng mà dạt dào cảm xúc: “Còn muốn hôn nữa không?”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trái Tim Thuần Khiết (3)

Nơi Lộ Viêm Thần nhậm chức mặc dù không phải trường quân đội, nhưng lại có chế độ khá nghiêm ngặt. Theo chế độ, mọi huấn luyện viên hướng dẫn đều phải ở căn cứ trực ban, đóng kín suốt ba mươi ngày, điện thoại và mạng cũng bị quản chế. Bởi vì Lộ Viêm Thần là tổ trưởng huấn luyện viên, cho nên phải là người tiên phong làm nhiệm vụ.

Mỗi ngày anh và Quy Hiếu đều gọi một cuộc điện thoại, như thể quay về khi anh vừa làm lính, tần suất liên hệ, cách thức liên lạc cũng không khác là bao. Thực ra có thể dùng QQ, nhưng vì quản chế nên cũng hơi phiền phức, thế lại thôi. Cho dù chỉ có thể trò chuyện, anh

vẫn dặn dò Quy Hiếu, đừng nói mấy câu yêu đương buồn nôn quá. Dặn như thế cũng là có nguyên nhân. Năm đó anh mới từ lính mới xuống bộ đội, lập tức trở thành “tấm gương thư tình” trong lời tán tụng của phụ đạo viên. Sau đó, Lộ Viêm Thần đi tới làng Erlian, phụ đạo viên đi ngang qua, nhân tiện thăm viếng Lộ Viêm Thần lúc đó đã là đội phó, sau khi quay về một nhóm lãnh đạo lại kể lại chuyện thư tình, trái là tấm gương, phải là nên học tập, có mấy lãnh đạo nghe được chuyện, họ còn lấy chuyện này làm chuyện cười trêu chọc anh suốt nửa năm. Thế nên anh cảm thấy, cần phải dặn dò Quy Hiếu một chút, để tránh khỏi đi vào vết xe đổ năm đó.

Một khóa học năm ngày, Lộ Viêm Thần cẩn thận lên giờ học cho mọi người. Ngày này, anh ngồi trên một bậc thang khác ở sân huấn luyện, phóng tầm mắt nhìn từng nhóm học viên đang kiểm tra ở trong sân. Mọi người được chia làm mười người một tổ. Lúc này đây, những người tổ đầu tiên

đang đứng trong vòng bảo vệ. Từng người độc lập, đồng thời tháo gỡ bom mìn.

Vì đang thi đua, nên phải giành giật từng giây, ai cũng muốn thể hiện thành tích tốt nhất, muốn thắng được người khác. Nhưng kì lạ là, hai phút trôi qua không có ai đưa tay ra hiệu, sáu tổ phía sau cũng cảm thấy không ổn, ai nấy nhìn quanh.

Các học viên bên trong vòng bảo vệ đều mặc trang phục bảo hộ, vừa nặng vừa nóng, lại còn vội, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lộ Viêm Thần nhìn kim giây, ba giây, hai giây, một giây...

“Đoàng đoàng đoàng...” Liên tiếp năm tiếng nổ.

Năm học viên mặc trang phục bảo hộ bị văng ra hai mét, bị dọa tới ngớ người, cũng có người thất kinh, vội vàng bỏ dậy, có người kéo mặt nạ phòng hộ ra, trên trán toàn mồ hôi lạnh, khiếp sợ nhìn huấn luyện viên.

Còn năm người còn lại chẳng hiểu có chuyện gì, nhưng cũng khá là choáng váng.

Dù là học viên bị văng ra, hay là người đang xếp hàng chờ đợi, mọi người đều chỉ nghe được tiếng hô hấp và nhịp tim của mình.

Cái vừa rồi mới nổ là đạn thật.

“Mười người một tổ, mỗi tổ có năm người sẽ chạm phải đạn thật”. Huấn luyện viên kiểm tra cúi đầu, chấm điểm: “Tổ tiếp theo”.

Còn ba câu anh chưa nói hết: Một là, năm đạn thật này đều là đạn không hủy được, thiên tài cũng bó tay, cứ tới giờ sẽ nổ tung. Hai là, những đầu đạn này đều do Lộ Viêm Thần tự mình làm, nhưng có đồ phòng hộ sẽ không ảnh hưởng đến người.

Lộ Viêm Thần đang ngồi đặng xa gỡ mũ xuống, phất phất quạt, rõ ràng anh còn căng thẳng hơn các học viên trăm lần, cũng rất hài lòng với hiệu quả này, kẹp mũ dưới cánh tay phải, anh đứng dậy rời khỏi thao trường.

Sau một giờ, kiểm tra xong. Ngoài tổ thứ nhất bởi vì không biết có khó khăn, sáu tổ còn lại đều nặng nề hơn không ít, có người còn không dám lên, thà 0 điểm. Khôn sống mống chết;

chuyện mất mạng như vậy đương nhiên là phải cần can đảm. Huấn luyện này rất thường quy.

Chỉ có điều ở trung đội chống khủng bố, dù có tè ra quần, dù chân run không bước nổi bước chân, đều phải gắng kiên cường. Những học viên này còn tốt hơn nhiều rồi, có điều sẽ đào thải theo tỉ lệ.

Lộ Viêm Thần là một trong những huấn luyện viên chủ chốt, nên rất được coi trọng.

Ngày ấy ba nhóm qua được kiểm tra, cuối cùng huấn luyện phụ trách kiểm tra còn khoe khoang khả năng chế đạn của Lộ Viêm Thần, các học viên càng thêm sùng bái. Ba mươi tuổi đầu mới làm người dẫn đầu, lại cả vàng sáng của đội chống khủng bố, nhất là vì nhiều năm

trong kiếp sống quân nhân cũng không làm tàn phai khuôn mặt đó, đúng kiểu “trời sinh quyền rũ khó tự chủ”, không chọc hoa đào cũng khó khăn...

Chưa qua được mấy ngày, lúc anh đang đứng hút thuốc ở khúc quanh lầu dạy học. Hai học viên nữ đi ngang qua người, chào hai tiếng “Huấn luyện viên Lộ”, anh ngước mắt, tượng trưng đáp lời, ánh mắt vẫn nghiêm nghị lạnh lùng. Đáp xong lại tiếp tục lật tài liệu học tập trong tay.

“Huấn luyện viên Lộ, ngày ấy kiểm tra bọn em, huấn luyện viên Từ nói thầy tự làm hết mọi việc ạ?” Một cô gái khá trưởng thành trong nhóm bước

lên lên tiếng, “Huấn luyện viên Từ còn nói, thầy là thiên tài gỡ bom, phá mìn phải không?”

Tài liệu trong tay Lộ Viêm Thần là tiếng Anh, không phải tiếng mẹ đẻ, lại có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành khó để đọc được. Thế là sau khi nghe được tiếng, đầu tiên là anh dờ dẩn một chút, trong đầu còn đang suy nghĩ đến những thứ viết trong tờ giấy trên tay. Nhìn thấy ánh mắt đó, hai học viên nữ càng thêm mê mẩn.

Lộ Viêm Thần từ từ thoát khỏi tờ tài liệu, nói: “Ngoài tôi ra, còn có nhiều người giỏi tháo gỡ bom mìn khác, dần dần mọi người sẽ biết thôi”. Lúc giải cứu con tin, nếu thứ đó nổ tung, không chỉ tổn hại người mình, mà cái uy lực kinh khủng kia, không phải chỉ ném cái túi cát là xong chuyện. Mạng người hết cả.

Học viên nữ như được thêm cổ vũ, nở nụ cười.

Lộ Viêm Thần nhìn các cô: “Số hiệu của hai cô là bao nhiêu?”

Cô gái đặt câu hỏi cúi đầu xuống, vuốt sợi tóc rơi trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Em số 56, cô ấy số 59”. Lộ Viêm Thần gật gù: “Mấy vấn đề này có nói qua trên lớp rồi, lần sau hỏi nữa thì trừ điểm. Còn gì nữa không?”

“Không còn”.

Anh khép tài liệu lại, lấy chiếc mũ đặt trên ghế đá bỏ lên trên tư liệu, đi thẳng đến nơi dạy học.

Tháng ngày ở căn cứ loáng cái đã trôi qua. Ngày Lộ Viêm Thần trở về nhà đã là đầu tháng tư.

Đẩy cửa ra, cô đang ngồi trên ghế sa lon, bóc quả trúc núi cho Tần Tiểu Nam ăn, ngón tay cái ấn phần tím đen bên ngoài, vỏ nứt ra, phần thịt quả

trắng nõn rơi ra, cô nhét vào miệng Tần Tiểu Nam: “Cái này dinh dưỡng lắm, mỗi ngày ăn hai quả”.

Đồ ngọt như vậy, đây là lần đầu tiên Tần Tiểu Nam được ăn, đúng là rất ngon, nhả hột ra thì nghe Quy Hiếu nói thêm: “Cháu xem chúng ta cho cháu ăn ngon, lại không phải làm việc nhà. Nhiệm vụ của cháu là phải học thật giỏi, nhất định phải cố gắng, nếu không sẽ bị đánh”.

Tần Tiểu Nam nhả hột ra lòng bàn tay, ồ một tiếng.

Lộ Viêm Thần đi vào, Quy Hiếu nghe được tiếng thì đẩy hết phần quả trúc núi còn dư lại vào tay Tần Tiểu Nam: “ăn xong rồi, còn phải học thuộc lòng một bài văn mẫu nữa”. Giọng nói hơi trầm xuống, người đã chân trần chạy trên sàn nhà, kéo lấy tay Lộ Viêm Thần, “Em có mua thịt gà, cả khoai tây, gia vị, lò nướng nữa, còn thêm thịt dê, thịt bò, rất nhiều thịt”. Quy Hiếu như đang muốn dâng hết những đồ quý báu.

“Anh làm cho bọn em một mâm gà lớn đi, cả xiên thịt nướng nữa”.

“Mâm gà lớn? Anh chưa từng thử, nhưng cũng không khó lắm.”

Anh đáp một tiếng, liếc nhìn Tần Tiểu Nam một ánh mắt xem thường, còn một đứa bé chưa thuần hóa được ở chỗ của Quy Hiếu nữa. Tần Tiểu Nam cũng đáp lại bằng vẻ mặt “chú Lộ cũng thế thôi”, hình tượng sắt đá đỏ máu không đổ lệ kia đã đổ nát từ lâu, giờ vừa bước

qua cửa không phải đã xắn tay định làm việc nhà đó rồi à?

Hai người”bạn tốt” một lớn một nhỏ này nửa tháng rồi không gặp, lại không có gì để giao lưu.

Tần Tiểu Nam chủ động đi về phòng sách học thuộc lòng bài tập ở nhà mà Quy Hiếu cho, định để lại không gian cho hai người họ.

Lộ Viêm Thần cởi áo khoác ra, đi vào phòng bếp, cầm một cây dao dài khá nhỏ, thuần thục cạo vỏ khoai tây. Từng lát từng lát một, từng mảnh lần lượt rơi xuống thau inox.

Quy Hiếu dán mặt sau lưng anh, cách một lớp áo sơ mi vẫn có thể nghe được được tiếng nhịp tim đang đập, trái tim của cô cũng điều chỉnh nhịp theo. “Em còn tưởng khi về anh sẽ bận lắm”. Rời khỏi nhà ba mươi ngày mà vẫn sạch sẽ như vậy, đúng là khó thật.

“Trước khi đi anh có tắm”.

Trước lúc đi anh còn oán thăm, mình không khác gì thằng nhóc vắt mũi chưa sạch cả, trước giờ đi gặp bạn gái còn phải tắm rửa sạch sẽ, không sạch sẽ sẽ khiến người ta có ấn tượng không hay.

Có một chuyện trước khi anh đi đang định hỏi, giờ lại quên, bởi vì điện thoại bị quản chế nên cũng không dám hỏi, bây giờ rốt cục cũng đợi được cơ hội rồi, “Ở căn cứ của anh có học viên nữ à?”

“Có”.

Có thật? “Nhiều không?”

“Không nhiều”.

“Anh dẫn mấy người”.

“Mười mấy người”.

Quy Hiếu im lặng không đáp lời, đưa tay đút vào túi quần của anh, như ôm cả người anh. Động tác này trước kia cô vẫn thường hay làm, ngoài tìm ra bật lửa và thuốc là thì chưa từng tìm ra cái gì mới lạ. Nhưng lần này lại không giống thế, ngón tay có chạm phải một chiếc nhẫn. Đầu tiên là sờng sờ. Cô nắm vội nó trong lòng bàn tay, từ từ rút ra trong lòng bàn tay, từ từ

rút ra, một chiếc nhẫn rất nhỏ, cô sợ mình sẽ phấn khích mà làm rơi mất nó, lẩn đi rồi thì tìm không ra nữa... Nhất định anh biết cô sẽ mò ra.

Nhưng người kia lại làm như chẳng có gì, quay đầu chỉ chỉ ngón tay sang máy hút khói.

Quy Hiểu đành phải mở máy lên.

“Châm thuốc cho anh”, anh nói, “Trong túi trái”.

Quy Hiểu móc cả hộp thuốc lá và bật lửa ra, nghe lời lấy một điếu thuốc nhét vào môi anh, lòng bàn tay vẫn còn siết chặt chiếc nhẫn, châm lửa đốt. Bật lửa phật một tiếng, không được, lại bật thêm hai lần nữa mới đốt lên.

Ngọn lửa nhỏ vừa đủ chạm vào đầu điếu thuốc, từ từ châm cháy.

Lộ Viêm Thần mới khẽ giọng, ngậm thuốc là nói: “Cẩn thận một chút, không đồ trong tay rơi mất giờ”.

Ngay lúc Quy Hiểu buông bật lửa xuống thì tròng mắt nhìn anh, gò má cũng nóng bừng như bị lửa cháy lan.

“Không thích à?” Anh hơi cười.

“Chưa hỏi em mà đã mua...”

Lộ Viêm Thần cười, lấy điếu thuốc trên miệng xuống: “Không thích cũng không sao, sang năm anh mua nữa. Nếu vẫn không thích thì năm sau nữa. Già rồi thì lấy sợi dây thừng khâu lại thành chuỗi mà đeo lên cổ, không ai có nhiều nhẫn như em đâu”.

Quy Hiểu phì cười, đẩy đẩy anh, Lộ Viêm Thần như một bức tường thành, chuôi dao rời khỏi tay rồi lại vòng một vòng quay trở lại, Ánh sáng lóe lên nhanh vút, một giây sau đã nằm lại trong lòng bàn tay.

Quy Hiểu choáng váng: “Làm gì thế?” Hỏi xong đôi mắt mới sáng lên: “Nhanh dạy em”.

Lộ Viêm Thần thấy cô phần khởi không khác gì tân binh, lúc vừa vào bộ đội ai cũng nghĩ người trong đội chống khủng bố là thâm tàng bất lộ, võ công siêu phàm, cao thủ võ nghệ cao cường....Nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, nhìn đâu đâu cũng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Lộ Viêm Thần đâu có cam lòng để cô chơi dao, anh đặt dao xuống thớt, chà xát hai tay rồi cầm lấy bật lửa và bao thuốc trong tay cô, mở miệng: “Thử xem vừa không”.

Quy Hiểu ừ, rồi so lên ngón tay, vừa vặn: “Của anh đâu?”

Vừa dứt lời đã thấy nó nằm trên tay trái, không phải đang đeo trên ngón áp út đó sao?

Quy Hiểu mềm lòng, nhỏ giọng nói: “Sao bây giờ lại đeo?”

“Thì tiện”.

Thật ra là vì ở trong căn cứ, các huấn luyện viên thấy anh được các học viên nữ hoan nghênh rồi đùa giỡn quá, nên có nhắc nhở.

Lúc ấy học cùng Quy Hiểu, cô cũng hay lưu ý những chuyện như vậy, ngày hôm nay nghe mấy người cùng tuổi bảo nhau, ngày mai đã vượt ra khỏi lớp, ngày kia sẽ bị Hải Đông trêu chọc, vừa lo lắng đề phòng, vừa bóng gió hỏi anh có bạn học nào trong khối thích anh không? Giờ đang có ý? Tương lai có thể sẽ thú vị?

Nhưng xưa nay anh vẫn thích ngồi bàn cuối một mình, nếu không nhất định Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam cũng tới “ngồi cùng bàn với anh”.

Dù chưa từng trình bày phân tích, quá khứ, hiện tại, hoặc là tương lai, anh cũng không muốn chuyện đó sẽ xảy ra. Nhưng quan trọng nhất vẫn là nên đề phòng.

Vì không tiện ra khỏi căn cứ, anh lên mạng tìm nơi mua nhẫn, tính toán kích cỡ, rồi khi huấn luyện viên cho mình đi vào nội thành thì mua một cặp, tự mình đeo trước.

Em cũng đeo rồi mà, vậy thì anh không khách khí nữa.

Quy Hiếu cũng lặng lẽ mang vào, đưa lên rồi quay lại nhìn, hai hạt ngọc nho nhỏ gắn ngậm, vừa sáng, lại vừa trong. Càng nhìn càng thích, chiếc nhẫn kia tháo ra đeo vào ngón giữa. Cô bật cười thành tiếng.

Sau lưng lại nhích về phía anh, Lộ Viêm Thần phát hiện: “Để anh làm cơm trước đã”.

“Định là buổi tối mới nói với anh”. Cổ Quy Hiếu có hơi lạnh lạnh, đỏ mặt.

Cô nhón chân, ghé sát vào tai anh rồi thì thầm rất khẽ: “Hình như em mang thai rồi”.

Nước canh chưng gà sôi ùng ục, ngoài âm thanh này ra thì không còn gì khác.

Đột nhiên Lộ Viêm Thần vùi đầu thuốc vào bồn nước, tay phải mở cửa sổ ra. Kéo cô vào phòng khác, mặt đối mặt, đôi mắt kia nhìn cô từ trên xuống dưới. Theo phản xạ anh lại lần mò hộp thuốc lá trong túi quần, góc cạnh chiếc hộp cạ vào lòng bàn tay, khi đó anh mới thức

tỉnh, bình tĩnh lại.

Người vẫn còn đứng ở đây, như thế cả thế giới này chỉ còn một người
phụ nữ

là cô ở đó, nhìn cô....

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Trái Tim Thuần Khiết (4)

Trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang, những từ có thể dùng đầu trở nên đơn bạc, quá nhiều lời anh không có cách nào nói hết, khả năng ăn nói của anh không đủ, nên càng không biết làm sao để

truyền đạt rõ ràng.

Chiếc đèn led trong phòng bếp không quá sáng, nhưng lại như ánh mặt trời gay gắt đốt cháy lưng anh, cổ họng cũng trở nên khô khốc, anh thấp giọng: “Sao em biết?”

Quy Hiểu mỉm môi dưới, hai tay bắt chéo sau lưng như muốn giảm bớt ngưỡng ngùng: “Em thử que thử thai, còn chưa tới bệnh viện”.

Bao nhiêu cảm xúc không hiểu rõ ồ ạt dâng lên đầu, dồn dập, lòng cũng căng lên. Thành linh, anh kéo cô vào ngực: “Cơ thể không thoải mái hả em?”

“Không”. Mặt cô đỏ lên, “Có lẽ còn sớm quá... chắc chỉ mới có thôi”.

“Sao em biết”.

“Mẹ em gọi điện nói năm mơ thấy em sinh con, em tỉnh kì tháng này, rồi đi thử”. Quy Hiểu nghĩ lại cũng thấy quá thần kì, “Có lẽ là mẹ con thần giao cách cảm, chuyện này mà cũng mơ được nữa”.

Nếu không phải nhờ mẹ cô nói đùa, chính cô cũng không phát hiện ra.

Bởi vì từ nhỏ kỳ kinh nguyệt của cô khá lộn xộn, hàng tháng cũng không có ngày cố định. Từ nhỏ sức khỏe cô đã không phải quá tốt, cho tới khi bắt đầu có kinh, nhiều khi một tháng có hai lần, chưa bao giờ bình thường như người khác. Nghĩ lại, kì kinh nguyệt của cô bất

thường nhất là lúc yêu đương với Lộ Viêm Thần.

Đặc biệt là tháng có nụ hôn đầu ấy, cực kì trễ. Năm ấy đâu có hiểu nhiều như vậy, dù biết hôn nhau đâu có thể mang thai, nhưng cô vẫn lo lắng đề phòng suy nghĩ, trời ơi, nhớ mà, nhớ mà mình chỉ hôn thôi cũng mang thai thì sao.... Sau đó chia tay, dần dần lại quay về kì kinh hai lần một tháng, sau khi chia tay mới thường chăm sóc cơ thể hơn. Sau đó mấy bạn cùng phòng thời đại học ngồi nói về mối tình đầu của từng người, rồi xách chuyện này ra nói, mấy cô gái thảo luận, còn đoán là in relationship có thể giúp cân bằng nội tiết tố?

Mấy cô kia cũng thay Quy Hiểu lo toan, rối loạn kinh nguyệt như thế này nếu sau đó khó mang thai cũng cực kì phức tạp.

Không ngờ lại có để thế này. Đúng là Lộ Thần quá vạn năng.

Đêm đó, nhìn thấy kết quả cô đã muốn gọi cho anh, nhưng cũng không thể để cho cả căn cứ nghe lén chuyện hai người đang thảo luận vấn đề mang thai này được. Thế là giữ cho đến tận bây giờ, vừa mới thấy anh về đã muốn nói, rồi lại sợ, không biết phải bắt đầu ra sao.

Lộ Thần, ở đây này, trong bụng em có con yêu. Anh...

Như mùa hè ngày trước nóng bỏng khiến người ta phiền não, khi ấy cô còn chưa được mười sáu tuổi, một đường đón gió bay bay, đến phòng chơi bi-a, bước qua từng bản bi-a một, rồi queo vào gian phòng nhỏ ở giữa. Nơi đó, lúc ấy các côn đồ có tiếng trên trấn đều ở đây. Tay Lộ Thần kê trên bên cửa sổ, hút thuốc nhìn mình.

Đầu óc của Lộ Viêm Thần không sao dừng lại được, nghĩ đến đủ chuyện phải chuẩn bị sau đó, rất nhiều chuyện, việc hôn nhân của anh và Quy Hiếu, rồi sinh con, rồi cả chính sách làm hộ khẩu, chỉ còn mười tháng mang thai để chuẩn bị...

Nhất thời anh rối rắm không biết làm sao, đêm nay không được ngủ, phải nghĩ cho thật kĩ. Quy Hiếu không thấy anh nói gì thì nhìn sang: “Vui không anh?”

Anh nghe hỏi thì khẽ nở nụ cười.

“Không thấy anh phấn khích, cũng không thấy có hành động gì...”

Thường thì khoe mắt đuôi mày sẽ không giấu được những biểu hiện rất nhỏ, anh cũng biết cô muốn nói điều gì. Thế là không nhiều lời hơn nữa, kéo cô vào lòng rồi cúi đầu xuống hôn. Nhưng vừa mới ngậm lấy môi cô, anh lại nghĩ đến chuyện mình vừa hút vài hơi thuốc, muốn đi súc miệng cái đã, Quy Hiếu không vui: “Có người như anh à? Hôn xong rồi đi nấu cơm”.

Giọng điệu ấy chẳng khác gì khi còn bé.

Tối hôm đó, Tần Tiểu Nam cảm giác mình bị đau mắt hột rồi.

Lúc ăn cơm thì cứ níu tay nhau, cái này còn chưa thắm vào đâu, Quy Hiếu ăn cả đĩa gà to đến toát cả mồ hôi, lấy khăn giấy lau trán cũng phải sờ mu bàn tay anh một cái, thế này còn chưa tính, Lộ Viêm Thần xoay tay lại nắm tay cô vào lòng bày tay mình, vuốt ve...

Sưởi ấm xong rồi, còn định hôn một cái, thu dọn bát đĩa cũng muốn hôn một cái, vào nhà bếp rửa hoa quả cũng hôn.

Đợi tới hơn mười giờ, Quy Hiếu bị Lộ Viêm Thần dụ dỗ lừa gạt lên giường ngủ, Lộ Viêm Thần ngồi trong phòng sách mở máy tính xách tay ra xem mấy tiếng, rồi đi ra khỏi nhà, vòng tới nhà để xe dưới tầng hầm, tựa

vào bên xe Quy Hiếu mà hút thuốc. Anh đèn ở gara không quá sáng, anh nhìn ánh sáng phát ra từ ngọn đèn kia chăm chú.

Nhìn mãi cũng không ngủ được, đành phải mở cốp sau lấy dụng cụ sửa xe, nâng xe lên mấy tấc rồi bắt đầu kiểm tra hư hỏng. Từ hồi còn trung học đã vậy, lúc không như ý, không hài lòng, hoặc là khi buồn bực, trong lòng có chuyện gì anh sẽ sửa xe để giải quyết, đến giờ đã

thành thói quen, lúc trước làm đội phó ở Nội Mông cũng thường đi xe công, mới đầu người ta bảo dưỡng xe cũng chỉ nhờ anh một tay, sau đó mới phát hiện, hóa ra đội trưởng Lộ này chính là cao thủ. Thế là hai ba ngày đầu, người chưa nhậm chức đã được mời sang cùng mọi người

nghiên cứu cách sửa chữa và bảo dưỡng xe cộ hằng ngày, nếu không phải vì người ta là đội phó, họ không nuôi nổi, chắc anh đã bị đoàn xe xách về rồi.

Bốn giờ sáng, hai bảo vệ trực ở khu nhà nhìn camera giám sát mà chẳng thấy an tâm, họ đành phải quay trở lại hỏi dò xem Lộ Viêm Thần đang làm gì. Trước khi tới bảo vệ đã quan sát trong camera theo dõi khá lâu, nhìn anh không giống tên trộm xe, nhưng mà cứ thảo thảo lắp

lắp đã hơn một tiếng đồng hồ, lại còn nửa đêm không ngủ đi sửa xe nhà mình... đúng là chưa từng thấy.

Và sự thật đã chứng minh là, họ đụng phải người tu hành đặc đạo.

Một bảo vệ trong đó từng là lính nghĩa vụ, thấy tư thế của Lộ Viêm Thần thì biết ngay là người cùng chiến tuyến, trò chuyện đôi câu cũng được. Hơn nữa trực đêm lại chẳng có chuyện gì, thế là tán dóc với Lộ Viêm Thần đến hừng đông. Anh quay lại nhà, tắm nước nóng

trong phòng vệ sinh dưới lầu, đổ hết chậu đã ngâm trước khi đi tối qua vào nồi, cháo tìch bát* rất có dinh dưỡng.

cháo tìch bát: cháo mồng támtháng chạp, dùng nếp, đậu, các loại quả khô...

Chờ người kia thức dậy là vừa ăn. Trước đó Quy Hiếu đã nghe ngóng thử, chuyện này cần phải tới khoa phụ sản để xét nghiệm chính xác, bệnh viên nào cũng làm được, kết quả cũng chắc chắn không sai. Chờ đến khi có kết quả rồi thì lựa chọn một bệnh viên sản khoa, làm hồ sơ sinh con.

Buổi sáng, cô đi tới bệnh viện cấp ba tốt nhất, người chen người chúc, vất vả lắm mới lấy số được, kết quả họ lại nói với cô là, siêu âm B này là đặt chỗ tớitháng sau... “Sao không chờ tới lúc tôi sinh luôn...” Quy Hiếu dờ khóc dờ cười, chịu thua toàn diện, chiến đấu tiếp tới các chiến trường bệnh viện cấp hai. Trong hành lang có ba bốn người phụ nữ cũng chờ làm siêu âm B, hai người trẻ tuổi, hai người lớn tuổi.

Không ngờ là tới lượt cô bước vào thì không còn ai nữa. Khi bước vào, hai bác sĩ còn đang trò chuyện.

Quy Hiếu lo lắng năm xuống, lạnh như băng, chất lỏng trơn trơn được bôi lên phần bụng. Ánh mắt của nữ bác sĩ đang bịt khẩu trang kia cực kì nghiêm túc, gõ gõ đánh đánh vào máy tính liên tục, không hiểu có chuyện gì.

“Bác sĩ? Có sao không? Ổn không ạ? Là thai ngoài tử cung à? Có tim thai không?” Cô hít nhẹ một hơi, hỏi hết tất cả những tình huống xấu nhất mà mình tìm trên mạng được.

Trong hành lang không còn một ai, ngoại trừ anh.

Lộ Viêm Thần lật một tờ tài liệu mới nhất về tháo gỡ bom mìn, nhìn một hàng chữ đến mười lần cũng không vào một chữ, giống hệt như người vừa mới học tiếng anh, chữ gì cũng biết mà gộp chung lại thì? Không quen.

Mãi đến khi có những bước chân rất nhỏ.

Quy Hiếu ra khỏi phòng siêu âm B, đưa một tấm phim chụp siêu âm B ra trước mặt anh: “Mau xem này”.

Trên tờ giấy là những thuật ngữ mà tối qua anh vừa đọc, cũng hiểu sơ sơ nó có nghĩa là gì, những cái hình đen trắng bên kia thì không nhìn ra được... ngay dưới đầu ngón tay Quy Hiếu là một vùng tối, còn quá nhỏ.

12.6mm*9.4mm*14.6mm

Quy Hiếu dựa theo các kích thước này, đưa hai ngón tay ra giấu rồi không nhận được cười: “Lớn bằng hạt đậu nành”. Là một đứa bé. Lô Viêm Thần nhìn hàng số kia, trong lòng càng chắc chắn hơn mình đã “có” một đứa bé, mãi rất lâu cũng không đời mắt được, sinh mạng kéo dài, từ bé như thế rồi sẽ thành một đứa trẻ hoàn chỉnh... của anh và Quy Hiếu.

Chờ đến khi cô nộp hết giấy tờ cho phòng khám bác sĩ, sau khi đối phương nhìn thấy kết quả siêu âm B và kết quả thử máu thì mới xác nhận sự thật này: “Còn quá sớm, chưa nhìn ra được

gì. Chờ khoảng ba tháng thì đến khoa sản kiểm tra cụ thể nhé”.

Người đó nói không có vấn đề gì, vừa mới mang thai cho nên chưa nhìn ra gì được. Nhân tiện bác sĩ kia cũng tốt bụng nhắc nhở họ phải đi làm giấy chứng sinh, có cái này mới lập hồ sơ ở khoa sản được, để xét nghiệm định kì: “Lấy giấy kết hôn thì tới ngã tư, khu nào thì hai người lên mạng xem thử, hoặc là gọi điện xem sao”.

“Dạ vâng”. Quy Hiếu nghiêm chỉnh lắng nghe, vờ như mình đã có cái giấy “kết hôn” này...

Bác sĩ nữ kia khép hồ sơ bệnh án lại rồi trả cho cô.

Cô đi ra, lật lại quyển sổ của mình, mỗi một tờ xét nghiệm lật qua đều khiến cô rung động. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lô Viêm Thần, nghĩ tới gì đó

mà mặt đỏ cả lên: “Em vừa mới hỏi bác sĩ là đứa bé lớn bao nhiêu, họ nói là khoảng năm tuần...”

Nói xong, giọng cô càng nhỏ hơn: “Anh đoán là lúc ở Nội Mông phải không? Hay là sau khi trở về?”

Anh mắt Lộ Viêm Thần vẫn còn nhìn bụng cô, suy đoán xem bé đang nằm ở đâu... Nghe xong câu này mí mắt anh mới nhắc lên, thực ra cũng không rõ là lần nào, tần suất nhiều quá, cho nên chỉ có thể đoán đại khái phạm vi thời gian mà thôi: “Khó nói lắm”.

Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần xuống thang máy. Phía đầu kia của sảnh lớn là nơi thu lệ phí và phát thuốc, có tổng cộng mười cánh cửa xoay thì chỉ còn trống một cửa ở nơi các bệnh cũ đang nộp phí.

“Anh suy nghĩ thêm đi”. Quy Hiếu chưa cam lòng: “Em còn muốn nói với con, con đã xuất hiện ở nơi nào”.

Chân Lộ Viêm Thần cứng lại. Chuyện thế này... dưới góc độ của đàn ông mà nói, anh chẳng có cảm giác gì đặc biệt cả.

Cân nhắc kỹ lại khoảng thời gian trước đó, trong đầu anh như một thước phim từ từ lướt qua từng lần một, nhưng vẫn chẳng tìm ra manh mối nào. Sau một lúc suy nghĩ và tính toán ngăn ngui, anh đưa cho cô một đáp án làm cô vui vẻ nhất: “Chắc là ở Nội Mông”.

Thực ra là: Đoán.

“Thật ạ?” Quả nhiên cô cười, làn nước trong trong đôi mắt ánh lên nét vui mừng.

Đó là nơi có ý nghĩa với cô nhất, điều không hối hận nhất của cô cho tới ngày hôm nay, chính là ngày ấy đi tới làng Erlian tìm anh.

Lộ Viêm Thần quan sát từng thay đổi rất nhỏ trên khuôn mặt đó: “Thật”.

Không thể không thừa nhận, phương pháp đơn giản nhất có thể khiến cho tâm trạng anh thoải mái, đó là: khiến cô hài lòng.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Trái Tim Thuần Khiết (5)

Lộ Viêm Thần chỉ muốn đi đăng kí kết hôn ngay lập tức. Nhưng giấy chứng nhận của anh vẫn còn nằm ở làng Erlian, thủ tục chưa giải quyết xong, nên phải chờ thêm tuần nữa. Đối với Lộ Viêm Thần mà nói, công việc của anh bây giờ đã giải quyết xong xuôi, mọi chuyện cũng khá là thuận lợi. Giờ chỉ cần đưa Quy Hiểu về nhà ra mắt, tổ chức một hôn lễ nhỏ trên trấn để giữ mặt mũi cho ba anh, nếu không nhất định ông sẽ trút hết bực bội lên mẹ và em gái.

Nhưng thực ra trong lòng anh lại không muốn để Quy Hiểu đi chút nào.

Để chuẩn bị trước, Lộ Viêm Thần nói qua về hoàn cảnh nhà anh. Anh có một cậu em trai đang học đại học, không sống ở nhà, có một cô em gái cũng từng đi lính, nhưng không được như Lộ Viêm Thần, ở Tân Lĩnh trông coi nhà giam hai năm thì quay lại, Lộ Viêm Thần nhờ Hải Đông tìm giúp em gái mình một công việc trong ủy ban trên trấn. Nhưng thành tích của cô không tốt lắm, thi công chức mấy năm rồi không đậu, cho nên không thể xem là công việc chính thức.

“Không phải ba anh không cho anh đi lính mà? Sao lại để em anh đi?” Quy Hiểu nghe xong thì thắc mắc.

Lộ Viêm Thần đang kiểm tra bài tập của Tần Tiểu Nam, ngồi trên băng ghế trong phòng sách, người hơi nghiêng về phía trước, nghe cô nói xong anh cũng vừa kiểm tra đến trang cuối cùng. Gấp vở lại.

“Khi còn trẻ mẹ anh đã từng ly dị, tái hôn mới sinh em gái anh, Lộ Thiển không phải con ruột của ba anh. Sau đó ba mẹ anh lại tái hôn lần nữa, đổi họ cho Lộ Thiển, lúc ấy trong nhà không muốn tốn tiền cho em ấy học đại học, vì vậy mới đưa em đi lính.”

Quy Hiểu ồ một tiếng, không hỏi gì thêm nữa. Ngày hôm sau nói chuyện điện thoại cùng Mạnh Tiểu Sam, cô mới biết ngọn ngành sự việc. Năm xưa, sau khi mẹ Lộ sinh ra Lộ Viêm Thần, không chịu nổi bạo lực nên ly dị với chồng. Sau đó được sắp xếp gả cho một sĩ quan, sinh em gái anh.

Không biết vị sĩ quan kia đã làm những gì, tóm lại đang sống tốt đẹp thì đột ngột qua đời, mẹ Lộ đành phải mang theo một trai một gái gả lại cho ba Lộ.

“Chị không thích hoàn cảnh nhà này chút nào, không chỉ mẹ anh ấy ly dị rồi phục hôn, vốn lúc đầu bác Lộ đã có hai vợ rồi, em trai Lộ Thần là do người khác sinh ra”. Mạnh Tiểu Sam cảm khái, “Hai người họ phục hôn lúc Lộ Thần đang học sơ trung, Hải Đông nói với chị, từ khi hai bác Lộ phục hôn, Lộ Thần không ở trong nhà nữa, chỉ ở xưởng sửa xe, cũng bởi vì người thứ ba kia vẫn thường xuyên đến nhà họ Lộ.”

Không những thế, lúc ở nhà, cha đẻ của Lộ Viêm Thần luôn đối xử với cậu em trai kia tốt nhất, muốn cái gì cho cái đó, còn với đứa con trai đầu này thì lại lúc có lúc không, lúc vui thì quăng cho ít tiền, không vui thì đánh đập, em gái anh thì đến ăn mặc cũng không cho, nhưng không đánh đập nhiều, bởi vì lúc Lộ Thần còn đang học sơ trung, mỗi khi biết em gái mình bị đánh sẽ liều mạng với ông ta. Hơn nữa Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam cũng nói thêm, sở dĩ lúc học sơ trung Lộ Thần cực kì nổi loạn, mới đầu là để bác Lộ “chú ý” anh nhiều hơn, “giáo huấn” anh nhiều hơn, để em gái có chút không gian để học tập. Về sau một thời gian dài người cũng bắt đầu mất tinh thần, khi lên lớp mười một, vì muốn thi vào trường quân đội nên anh mới bắt đầu học hành....

Kể xong tất cả, Mạnh Tiểu Sam hỏi Quy Hiểu, có phải hoàn cảnh đó quá phức tạp đúng không.

Quy Hiểu quay lại phòng làm việc pha cho mình một ly sữa dành cho bà bầu, lấy chiếc thìa bạc khuấy khuấy qua lại trong cái cốc thủy tinh, tâm trạng sa sút, cô cảm thấy, có lẽ mình còn có thể yêu Lộ Thần thêm năm trăm năm nữa.

Buổi tối ngày hôm đó Lộ Viêm Thần từ đơn vị trở về cũng đã chín giờ. Mới vừa vào cửa, một bóng người chờ sẵn ngay trước cửa ân cần đặt dép lê trước mặt anh: “Em chờ anh nửa tiếng rồi đấy.”

Tần Tiểu Nam vẫn luôn bám sát bên cạnh Quy Hiểu, sau khi đại chiến hai mắt với người kia, cậu cường điệu làm động tác kiểu “Quay đầu đi chỗ khác”, rồi ngượng ngùng rời đi. Anh còn chưa kịp hoàn hồn, Quy Hiểu đã ôm cánh tay anh, nhẹ nhàng đung đưa: “Em tắm với anh nhé.”

Lộ Viêm Thần cởi áo khoác ra, ném một cách chính xác lên ghế dựa. Anh kéo Quy Hiểu vào lòng, thấp giọng hỏi, “Bị kích thích gì đây?”

“Muốn chăm sóc anh thôi mà. Anh về trẻ thế này, tắm xong thế nào cũng buồn ngủ... Giúp anh tắm còn có thể bên anh một lúc.”

Lần này Quy Hiểu mang thai ngoài ý muốn. Trong lòng anh dù mừng rỡ như điên, nhưng về sinh lý thì không thể nào vui nổi. Cô gái anh khắc cốt ghi tâm suốt nhiều năm, khó khăn lắm mới hòa thuận bên nhau, có thể làm những chuyện yêu đương của người trưởng thành để tăng cường tình cảm, không ngờ sau ba mươi ngày bị “giam lỏng”, vừa mới đi ra mà lại chẳng dám làm gì. Dù sao cũng là lần đầu làm ba, cũng là lần đầu mang thai, anh nào dám hành động thiếu suy nghĩ được.

Tật xấu khi ngủ của Quy Hiểu rất nhiều, từ khi hai người bắt đầu ngủ chung một giường, cô đã bắt đầu hình thức “đuôi người” kiểu mẫu, làm anh

không sao ngủ nổi, lúc ngủ say cô cứ ôm lấy tay anh, dán sát người, rồi cả chân cũng ma ma sát sát...

Cô đâu có biết, hơi thở mềm mại đều đều, hơi ấm bàn tay, hay là lúc móng chân cô lướt qua da anh, chỉ thế thôi cũng đủ làm anh tỉnh táo.

Hai ngày này, không phải ngủ không ngon mà là không cách nào ngủ được.

Trên lý thuyết, anh cứ nghĩ lúc Quy Hiếu mang thai, có lẽ mình sẽ không có ý xấu gì đâu. Nhưng thực tế lại là, anh rất muốn, bởi vì “không thể làm” nên lại càng thêm khao khát...

Anh giữ lấy khuôn mặt cô, “Hơi trong phòng tắm không tốt, sợ em khó chịu.”

Quy Hiếu thực sự muốn trò chuyện với anh nhiều hơn một chút. Nhưng bước vào phòng tắm rồi lại cảm thấy có gì đó sai sai, dáng người của Lộ Thần đẹp thật... Mặc quần áo đã có dáng lấm rồi, cởi đồ ra lại có cơ bắp, chờ anh cởi gần hết, Quy Hiếu thắc mắc tại sao anh không cởi quần dài? Tại sao không cởi. Nghĩ chút là ra, ừ, bên trong anh không mặc quần kia...

Lộ Viêm Thần không thể nào kiềm chế được suy nghĩ muốn thân thiết cùng cô, kéo cô tựa vào bên ngoài bồn tắm mà hôn cô quẩn quýt, cảm giác rõ ràng mồn mọt, lúc quần áo ngủ của Quy Hiếu lướt qua trước ngực anh, ngón tay cô đang mơn trớn trên lưng mình.

Trong chốc lát, chóp mũi anh rỉ ra một lớp mồ hôi, cọ cọ giữa hai đầu lông mày người kia, anh khấn giọng nói: “Hình như ngực lớn hơn rồi.”

Cô bị anh hôn đến mức choáng váng không thể nào đứng vững, đỏ mặt ầm ừ một tiếng: “Lớn hơn không ít đâu...”

Nước vừa chảy, nhiệt độ dần dần nóng lên. Hơi nước như sương trắng ngập tràn, Quy Hiếu hít sâu một hơi, nóng quá.

“Nhẹ một chút mà.” Quả thật anh hết sức nhẹ nhàng, nhưng lại không hề dừng tay.

Cuối cùng đúng là Quy Hiếu không thở nổi phải chạy ra ngoài trước.

Lộ Viêm Thần tắm xong thì vào phòng sách dọn dẹp đồ đạc, Tần Tiểu Nam đang vui đùa làm bài tập, cậu ngược mắt nhìn về phía cửa, nghiêm túc nói: “Cháu có tìm hiểu trên mạng, người ta nói ba tháng này chú Lộ không thể chung giường với vợ, nếu không cứ bắt đầu từ tối nay đi, chú ngủ cùng cháu nhé?”

Mạng lưới thông tin cũng nên kiểm soát kỹ càng chứ nhỉ, học sinh tiểu học mà có thể nghiên cứu những thứ này là sao.

Lộ Viêm Thần không buồn nhìn đến cậu, anh lật sách bài tập, tìm mấy đề bài khó: “Làm hai bài tập làm văn đi.”

“Cháu ngủ rất đàng hoàng, chú ngủ cùng cháu đi, chủ Lộ?”

Lộ Viêm Thần cau mày, vốn chỉ định nhìn qua một lúc rồi xuống cầu thang hút thuốc, anh chậm rãi nói: “Ba bài.” Xoay người, rời đi.

Ở cầu thang, Lộ Viêm Thần đứng trên bậc thang cao nhất, mắt nhìn xuống dưới cầu thang mờ tối, xuyên qua khúc cong dưới lầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sang đầu tháng năm, anh lại phải đi công tác ba tháng nữa, phải đi hết mấy công xưởng quân đội, trước khi đi anh muốn giải quyết xong chuyện kết hôn và giấy khai sinh, còn tổ chức hôn lễ nữa, đâu thể để cô lớn bụng mới làm tiệc rượu. Anh thì không sao, nhưng chỉ sợ Quy Hiếu tiếc nuối, cô dâu phải là người xinh đẹp nhất. Vì lẽ đó, hôn lễ phải nhanh chóng tổ chức. May mà lúc trước anh còn giữ lại một ít tiền, cũng đủ dùng, nhưng

không biết nên tổ chức sao, có thể hỏi ý kiến Mạnh Tiểu Sam... Những việc này đều nằm trong kế hoạch, cũng không có chuyện gì.

Chỉ có một việc, lúc này Quy Hiểu mang thai ba tháng đầu cần phải săn sóc đặc biệt, mà anh lại phải ở bên ngoài, lại là trong đơn vị cơ mật, chỉ sợ đến liên lạc với cô thôi cũng khó.

Nghĩ tới đây, một quân nhân bách chiến như anh cũng không nở. Bây giờ Quy Hiểu rất thích bám lấy anh, chẳng khác ngày xưa chút nào, hôn một cái, nắm tay một cái cũng có thể khiến cô vui vẻ cả sáng. Nhưng giờ khoảng cách xa như thế, cô lại không có cảm giác an toàn, có lẽ sẽ chuyển lực chú ý sang công việc... Lộ Viêm Thần biết Quy Hiểu có thể tự chăm sóc cho mình.

Nhưng anh cũng là một người đàn ông bình thường mà thôi, “vợ” và “con” là hai từ quá nặng, luôn đè nặng trong lòng.

Lộ Viêm Thần đứng hút thuốc hồi lâu trên sân thượng, súc miệng sạch sẽ rồi trở về phòng ngủ.

Quy Hiểu đang uống sữa trước khi ngủ, lần này là sữa tươi, kể từ khi biết em bé bú sữa mẹ là tốt nhất, cô hận không thể ngâm mình mỗi ngày trong bồn sữa. Lộ Viêm Thần thấy cô uống xong thì cầm lấy chiếc ly, định đi xuống bếp rửa sạch rồi cất, nhưng lại bị Quy Hiểu giữ lấy cánh tay, nhỏ giọng trách:

“Chờ anh mãi... Ngày mai tắm nữa nhé.”

Lộ Viêm Thần buồn cười nường theo ánh đèn điện đầu giường nhìn cô, hôm nay không biết làm sao? Sao lại bám người thế này.

“Đặt ly lên bàn được mà.” Cô vén chăn lên, “Chăn ấm dễ chịu lắm, mau tới sưởi ấm vợ đi.”

Lộ Viêm Thần cong khówek môi, đặt ly lên bàn ti vi, tắt đèn, cởi bớt quần áo rườm rà, “sưởi ấm vợ” bằng cách ôm lấy thân thể mềm mại vào trước ngực.

“Lộ Thần...” Quy Hiếu nhắm mắt cọ cọ trước ngực anh, khẽ gọi, “Lộ Thần.”

“Ừm”

“Lần đầu tiên gặp nhau, chúng ta baonhiêu tuổi nhi?”

“Em mười ba tuổi, không tới mười bốn, anh mười bảy.”

Quy Hiếu đặt bàn tay lên khuôn ngực trần của anh, mũi cay cay, cô mở to mắt:

“Năm đó em xin lỗi anh lắm, em cứ nghĩ sẽ không còn cơ hội nói xin lỗi với anh nữa... Đừng tin lời chia tay hồi đó, thật ra em rất rất yêu anh. Từ khi bắt đầu biết anh, em đã không thể nhìn được người con trai nào nữa, chỉ thích đôi mắt xinh đẹp của anh, thích anh im lặng kiệm lời, thấy người khác nói nhiều sẽ thấy không thoải mái... Còn thích nụ hôn dịu dàng của anh nữa, vừa sửa xe giỏi, lại học hành tốt, đánh bida rất tuyệt, mấy đứa lưu manh cũng sợ anh... Mỗi lần gây gổ cũng không nói lời nào, buồn phiền thì hút thuốc, nhớ mùa đông năm đó đứng bên kênh đào, anh còn hôn em...”

Lộ Viêm Thần nhỏ giọng hỏi: “Quy Hiếu?”

Vốn cô không muốn khóc, nhưng nghe anh gọi mình nước mắt lại cứ thế chảy ra, có lẽ là do mang thai nên càng dễ xúc động, “Em rất hối hận khi chia tay với anh... Nhớ tới là hối hận, không nghĩ cũng hối hận...”

Anh đẩy phần tóc mái của cô ra, lau khô phần mồ hôi trên trán rồi lại lau nước mắt: “Tháng này mình cưới nhau em nhé, cho anh thời gian chuẩn bị.”

Quy Hiểu đang khóc đến mớ màng, ngây ngẩn ngẩng đầu, tìm thấy anh qua làn sương mù trước mắt.

“Đặt nhà hàng của Mạnh Tiểu Sam, Tân Phong làm chủ hôn. Chúng ta kết hôn, ngay trong tháng này.”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (1)

Không ngờ là, kế hoạch lại bị hủy trong đêm. Thứ sáu, căn cứ tạm thời nhận được nhiệm vụ hỗ trợ. Có một lượng lớn chất nổ vừa mới được đào lên, số lượng rất nhiều, không những thế còn bị chôn vùi khá lâu dưới lòng đất nên đã bị ăn mòn đáng kể, vô cùng nguy hiểm, hiện tại đã được tập trung tại một công xưởng bỏ hoang.

Nhiệm vụ lần này cần rất nhiều chuyên gia tháo gỡ bom mìn, tập hợp lại cùng nhau phá giải, cố gắng để loại bỏ mỗi nguy hiểm này đi. Và ở căn cứ này, người đứng đầu danh sách bị gọi đi chính là Lộ Viêm Thần. Người thứ hai là một chuyên gia kì cựu có nhiều năm kinh nghiệm, dáng người gầy gò, không cao lắm, chỉ khoảng 1m65, nhưng sống lưng cao ngất.

Bình thường rất hiếm khi hai người cùng xuất hiện ở căn cứ một lần, chỉ khi lên văn phòng gặp đội trưởng khu mới biết, có lẽ do nhiệm vụ lần này có số lượng bom quá nhiều, độ khó cao, lại cực kì nguy hiểm, trước khi bắt đầu sẽ làm công tác “động viên”. Mười phút trôi qua, đội trưởng nhìn sang phía hai người đang bày ra dáng vẻ không cần động viên gì nữa đâu: “Lão Thẩm này, tôi biết trong nhà cậu không còn ai, trở về thu dọn một chút là được. Còn Tiểu Lộ, không phải cậu muốn kết hôn sao? Lần này đi cũng phải mất bốn tháng, có muốn dời ngày hôn lễ lại không?”

“Không cần.” Lộ Viêm Thần dừng một chút, “Trước khi đi cho tôi nghỉ một ngày, để tôi đi đăng kí kết hôn là được; Vợ tôi phải làm giấy khai sinh, nếu về trễ chỉ sợ không kịp mất.”

Đội trưởng lập tức đồng ý luôn, còn thuận miệng bào thư kí đi giục phòng nhân sự. Đáp án lại là giấy chứng nhận chưa thể nhận ngay, chỉ có thể nửa đường nghỉ một ngày bay trở về đăng kí.

Lúc này đây, Quy Hiếu đã quay lại trấn rồi.

Cô nghĩ bình thường Lộ Viêm Thần cũng không quá rảnh rỗi, dù sao công việc của cô cũng tự do thời gian, một là muốn cùng bạn tốt chia sẻ tâm tình, hai là muốn chủ động chuẩn bị hôn lễ trước, vì thế hôm nay cô lái xe về trấn.

Mạnh Tiểu Sam làm việc rất lanh lẹ, chị cầm thực đơn tới, mở ra cùng Quy Hiếu lựa chọn món ăn... Chiếc ghế sa lon bằng da màu đỏ, Quy Hiếu tựa lưng lên bật ghế, ngửi mùi da thoang thoang nhẹ nhàng: “Chị đưa em số tài khoản, em gửi tiền cho chị.”

“Đùa gì thế?” Mạnh Tiểu Sam bật cười, “Có phải cho em mượn tiền đầu.”

Quy Hiếu buồn bực nhìn cô: “Em rất áy náy mà.”

Mạnh Tiểu Sam thở dài: “Chuyện này chẳng liên quan gì tới Lộ Thần hay là em cả. Số tiền này do Đông Hải mở miệng nhờ, dù sao chị với anh ta cũng có một thời gian tình cảm, cho nên đây là việc của chị và Hải Đông. Chị nói cho em biết, em đừng đi kiếm Hải Đông trả tiền. Lúc học sơ trung anh ta có theo một đám lưu manh ra ngoài gây chuyện, may mà có Lộ Thần lôi về, nếu không có Lộ Thần phải ngồi tù là cái chắc. Mấy chuyện của đàn ông này em đừng nên dính vào, nếu anh ấy muốn em lo, thì anh ấy không phải là Lộ Thần mà chị biết”.

Thật ra, cô cũng hiểu những điều Mạnh Tiểu Sam nói đều đúng cả, Lộ Thần cũng đã đưa tiền lương và số tiết kiệm cho cô xem... Anh cũng đã nói, các phúc lợi ở đây còn tốt hơn dự đoán. Cho nên thử tiền lương nhiều năm nay cũng không biết tiêu gì, cứ thế đưa cô.

Cô cũng hiểu tính khí của Mạnh Tiểu Sam, nên không đề cập đến chuyện này thêm nữa, nếu nhắc lại chắc chắn chị ấy sẽ tức giận. Cô cầm một tờ giấy lên, phía trên đều là các món ăn do Mạnh Tiểu Sam tỉ mỉ chọn cho cô, Mạnh Tiểu Sam cũng vươn người nhìn qua, mới nhìn mấy lần lại muôn vàn cảm khái, tầm mắt quay lại người Quy Hiểu, chị sờ sờ mặt cô: “Thật tốt.”

Cũng không phải chị vẫn còn tình cảm chẳng qua, ở một độ tuổi nhất định, đôi khi người ta sẽ có nỗi buồn nào đó. Tình yêu thời thanh xuân, ai mà không quý trọng? Nhưng không phải ai cũng trở nên đáng giá. Mà dù có đáng giá đi nữa, không phải tất cả mọi người đều có cơ hội này.

Khuya mới trở về đến nhà, Quy Hiểu còn chưa kịp đưa kế hoạch tiệc rượu cho Lộ Viêm Thần xem thì đã thấy túi hành lý đơn giản, cô run run nhìn xuống, gần như tất cả quần áo đều ở trong này cả.

Quần áo của Lộ Viêm Thần vốn không nhiều, đồ thường ngày cũng do đơn vị phát, bình thường kéo tủ ra thì hầu hết các bộ đồ đều có vẻ giống nhau. Quy Hiểu thấy anh cầm theo vài cuốn sách thì càng rõ ràng hơn, anh đang chuẩn bị cho một chuyến công tác khá dài. Tổng cộng năm cuốn sách anh đều mang đi hết... Ôi, nếu có thể đưa cô theo thì tốt biết bao.

“Anh phải đi công tác hả?” Quy Hiểu lê đôi dép vện vàng đi qua, ôm lấy eo anh, “Mang theo em đi, mang theo em nhé, còn cả con nữa, cả Tần Tiểu Nam, cùng nhau đi được không anh?”

Lộ Viêm Thần trở tay sờ sờ lỗ tai nhỏ của cô, thấp giọng: “Không được.”

“Em biết mà.” Cô chỉ muốn làm nũng chút thôi... Nghe giọng anh nghiêm túc như vậy lại cảm thấy ngỡ ngàng, cô ló đầu nhìn nét mặt của anh, “Đùa anh thôi mà. Anh đi đâu vậy? Khi nào thì về? Rất lâu hả anh?”

“Rất lâu.”

Lộ Viêm Thần muốn giải thích, nhưng nghĩ một hồi lại chẳng có tin tức gì được nói. Cũng giống như những nguyên tắc giam lỏng ở căn cứ, điện thoại của anh của anh cũng bị gắn thiết bị đặc biệt, chống nghe trộm, dĩ nhiên cũng phòng tín hiệu theo dõi, cho nên hai người sẽ phải ngăn cách trong khoảng thời gian này.

“Vậy thì phiền thật, không thể đợi làm xong giấy đăng kí kết hôn mới đi được sao? Em còn phải nhanh chóng làm giấy khai sinh nữa.”

“Anh gửi báo cáo rồi, bên kia mà rảnh anh sẽ bay về đăng kí.”

Quy Hiểu bị mấy lời này làm cho túng túng, cũng may bây giờ cô không phải là cô bé ngây ngô, nếu không chắc cô sẽ suy đoán mình vừa mới mang thai đã bị người ta ghét bỏ...

“Em còn phải đi kiểm tra thai kì, trong ba tháng này dù sao anh cũng phải về một lần. Đi lâu như vậy... Nếu bụng to rồi cũng không tiện làm tiệc rượu, xấu lắm... Làm ở trên trấn, nhất định sẽ có rất nhiều bạn bè cũ, thế thì mất mặt khỏi nói. Không thì chờ sinh xong rồi làm tiệc rượu nhé anh?”

Lộ Viêm Thần ừ một tiếng, cũng không còn cách nào hơn cả.

Cả ngày anh khổ não suy nghĩ làm sao để nói với cô chuyện lù lỉ kết hôn, không ngờ Quy Hiểu lại nói trước cho anh. Nếu là một cô gái khác, thế nào cũng nghi ngờ nọ kia, sẽ suy nghĩ có khi nào mang thai rồi bị người ta chối bỏ, đến chậm đến nhanh, dù không làm hôn lễ thì cũng phải kết hôn mới xong chuyện được. May mà anh vẫn hiểu tính tình Quy Hiểu, cô không bao giờ quanh co, trong lòng nghĩ gì đều hỏi anh thẳng thắn. Hình như hiếm khi Quy Hiểu có ba lần quanh co đều liên quan tới anh:

Một là lúc bắt đầu thích anh, lại giả bộ không quan tâm; Hai là, hai năm trước gặp lại ở trạm xăng, vẫn còn thương anh nhưng lại vờ như lạnh nhạt; Ba là khi ở làng Erlan, lại giả bộ đã quên anh.

Bốn giờ sáng có xe riêng tới đón anh đi thẳng tới sân bay. Cứ như vậy, anh là người cuối cùng của nhóm lên đường. Hơn ba giờ sáng Lộ Viêm Thần đã tỉnh, nằm trên giường lại suy nghĩ lan man, Quy Hiếu thì vẫn ngủ ngon lành, cô gối lên cánh tay anh, dù đang ngủ cũng luôn tìm anh thế. Lộ Viêm Thần cẩn thận đặt cô nằm lại lên gối, nương theo ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn gương mặt của cô, nắm nhẹ lấy cằm cố, môi chạm vào môi cô.

Ngủ làm môi bị khô, đầu lưỡi mềm nhũn bị anh mút hồi lâu, Quy Hiếu không hề tỉnh giấc, nhưng vẫn hôn trả lại anh. Có lẽ còn ở trong giấc mộng. Một giấc mộng xuân nho nhỏ.

Muốn nói gì đó sao? Thôi đi, anh cũng không muốn làm cô lo lắng. Mặc dù đây đã là truyền thống lâu rồi.

Vừa ra khỏi phòng, Tần Tiểu Nam nghe tiếng cũng nhanh chóng chạy ra, lặng lẽ nhìn xuống đất hỏi: “Chú phải đi rồi sao?”

Lộ Viêm Thần gật đầu một cái, xoa xoa đầu cậu, rồi lại nhìn về phòng ngủ: “Nhớ chăm sóc dì cho tốt.”

Những kiến thức trong vấn đề này cậu còn am hiểu hơn cả Quy Hiếu, lúc mới năm tuổi, khi ba cậu gửi bức thư “Chuyện sau khi qua đời” cho mình, cậu đã đọc thuộc lòng trôi chảy, còn nghiêm túc gật đầu, đưa mắt nhìn Lộ Viêm Thần xuống lâu, chiếc túi xách được anh lặng lẽ cầm theo, rời đi không tiếng động.

Vừa xuống phía dưới, xe đã chờ sẵn ở bên ngoài căn hộ, tài xế ngồi đợi trên một chiếc xe jeep bình thường màu đen.

Lão Thẩm có lòng, biết Lộ Viêm Thần còn có gia đình nhỏ, nên mới để tài xế đến đón mình trước sau đó mới tới đón anh, để cho vợ chồng nhỏ ngủ thêm một lát.

Vừa lên xe, Lộ Viêm Thần nhìn lão Thấm một cái, cả hai cùng cười. Cửa kính xe đang mở, gió sớm mai mát mẻ ùa vào. Lộ Viêm Thần đưa tay khoác lên dọc theo cửa kính xe, nhìn dãy lầu nhà mình thêm lần nữa, tìm được cửa số phòng ngủ của Quy Hiểu, nhất thời lại nhớ tới nụ hôn sâu ngăn ngủi vừa rồi.

Lúc trước khi chưa từng thân thiết với ai, anh rất để ý tới cách hai người sẽ ở chung trong tương lai, nhưng khi đối tượng chắc chắn là Quy Hiểu, tất cả đều trở nên khác biệt. Đó là một thứ cảm giác, chưa từng gần gũi với một người như vậy, cũng không muốn phải đón nhận người khác. Không giống với cách anh quan tâm em gái. Đối với Quy Hiểu, nó gần gũi hơn, là bảo vệ và chiếm hữu, dù là lúc yêu đương cũng đã như thế rồi, quan sát, nhận thức hoặc là trực tiếp. Có một lần thân thiết với cô ở Nội Mông, anh kéo dài khoảng chừng hai mươi phút, cuối cùng lúc kết thúc, trên gối Quy Hiểu đã thấm ướt nước mắt, cô khàn giọng hỏi anh: “Sao hôm nay anh lại lâu thế chứ... Em sắp hôn mê luôn rồi...” Anh cảm thấy vui đến khó tả nâng cằm cô lên, hôn một lượt từ môi, gò má, rồi cằm.

“Tiểu Lộ, sao lúc đầu lại đi lính thế?” Lão Thấm mở nắp bình nước, hơi trà nóng tỏa ra nghi ngút. Sương trắng bị gió thổi tán ra, nhưng nước vẫn còn rất nóng. Lộ Viêm Thần im lặng một lúc, nhớ tới nguyên nhân đã ảnh hưởng tới mình: “Không thể nói được ạ.”

Tin về trận đại hồng thủy năm 98, giữa làn nước kia, là người và người bị cuốn trôi chảy xiết, đó đều là những người con, những thiếu niên trong các gia đình bình thường, họ lấy thân mình làm bức tường chống lũ, người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên. Lúc còn bé anh từng đọc mấy cuốn sách, miêu tả về vụ nổ nhà máy điện hạt nhân, lúc ấy, gần năm chục ngàn binh sĩ đã tạo thành một đội quân cảm tử, không để ý tới phóng xạ mà tập hợp thành một bức tường khép kín, tất cả đều đã hi sinh... Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện như vậy nữa.

Dù không cùng một nước, dù là giàu hay nghèo, họ đều xem tổ quốc là tín ngưỡng, lấy trung thành làm xương máu. Lúc ban đầu anh muốn trở thành một người như vậy, về sau càng đơn giản hơn: Anh có năng lực này, anh cũng nên làm như vậy.

Năm giờ, đồng hồ báo thức vang lên, Quy Hiếu lại với sang tìm người, nhưng chỉ còn mỗi mình trên giường. Dem gối kéo qua, trên đó vẫn còn thoang thoảng mùi hương của Lộ Viêm Thần lưu lại. Cô xoa xoa chiếc gối trong lòng ngực.

Vốn định cuối tuần về nhà anh, nhưng bây giờ không có chuyện gì làm, cho nên ngủ một giấc tới mười một giờ trưa, Tần Tiểu Nam gọi cô mới dậy. Quy Hiếu đi vào phòng bếp, nhìn ly thủy tinh chuyên dùng để uống sữa của mình đã được rửa sạch, úp ngược lên trên tấm vải trắng hút nước, cô nhìn một lúc lâu.

Một người đàn ông, dù anh ấy phải đi đâu, trước khi ra khỏi nhà vẫn không quên rửa sạch ly cho mình. Chỉ cần nghĩ thôi đã hình dung ra được bóng lưng anh đang rửa ly trong bếp, bồn nước ở bên trái, hông nghiêng dựa vào đó, trên miệng ngậm một điếu thuốc... Không, sau khi cô mang thai anh không hút thuốc ở trong nhà nữa rồi. Quy Hiếu biết áp lực công việc của anh rất cao, cũng không bắt buộc anh bỏ thuốc, từ nhỏ cô cũng sớm quen rồi... Giờ nghĩ lại, có lẽ anh không ngậm điếu thuốc như thế, sau khi cần thận rửa ly thủy tinh, anh sẽ dùng ngón tay lướt dọc theo miệng ly. Tráng nước một lượt, tắt nước rồi úp lên tủ chén.

“Lần sau uống sữa đừng cầm miệng ly nữa, ly này mỏng quá.”

“Sao em lại mua ly mỏng thế này?”

“Tại nó xinh.”

Khi ấy, người đàn ông kia sẽ bực bội nghiêng qua, giống thật.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (2)

Lộ Viêm Thần là người cuối cùng đến nhà máy. Vẫn theo nguyên tắc cũ, trước khi vào chiến dịch sẽ có kiểm tra, nộp tất cả vật dụng cá nhân, thay đổi sang bộ đồng phục tác chiến màu đen. Điều kiện ở nơi này không thể so với khi ở căn cứ, Lộ Viêm Thần cũng đoán mình sẽ khó có thể gọi điện cho Quy Hiểu mỗi ngày, cho nên trên đường đi anh đã nói hết với Quy Hiểu cả rồi. Cô muốn gửi mail định kì cho anh, nếu có điều kiện thì anh sẽ nhìn thấy được, mà cô cũng phải mang khư khư điện thoại bên người, để nếu anh có thời gian rảnh rỗi sẽ tìm cơ hội gọi điện lại cho cô.

Mọi người ở lại kí túc xá trong nhà máy, kí túc xá một khu nhà ba tầng. Hai người chung một phòng, bên trong có giường tầng, tầng trên để hành lý, tầng dưới để ngủ, giản dị như quá khứ trước kia.

Khoảng hai tháng sau, có hôm quay về khi trời tối, lão Thẩm cùng phòng còn chưa ngủ, ông tới nhà ăn mua một ít đậu phộng và rượu trắng, thấy Lộ Viêm Thần vào phòng thì bắt chuyện gọi anh tới ngồi. Một già một trẻ ngồi bên bản sách cạnh giường, nhâm nhi tí rượu.

Vừa uống rượu, vừa nhìn máy tính xách tay trên bàn, là một bộ phim Mỹ đã down trước đó. Anh vừa nhìn thấy đã bật cười, lúc trước khi ở nhà, Quy Hiểu cũng thường xem những phim như thế.

Lão Thẩm nhìn anh rồi cũng cùng cười theo: “Mấy người trẻ tuổi các cậu không hiểu đâu, thời bọn tôi nước mình có quan hệ rất tốt với Liên Xô, mọi người đều học tiếng Nga. Không ngờ bây giờ, ai ai cũng nói tiếng Anh cả.

Già rồi già rồi, còn phải học lại từ đầu, không những phải học, mà phải thông thạo, cập nhật liên tục các từ mới. Xem phim như vậy rất có ích đó.”

Những điều lão Thấm nói Lộ Viêm Thần đều hiểu.

Đi ra ngoài công tác mà không nói tiếng Anh được sẽ làm mất mặt quốc gia. Đi viện trợ quốc tế mà không nói được lưu loát thì cũng phiền phức. Hai người nhìn nhau rồi cười, cuối cùng lão Thấm còn chỉ chỉ hình ảnh trên màn hình máy tính: “Thật không sao hiểu nổi, trai gái thời nay cứ chia tay mãi, rồi thoải mái ghép đôi, qua có mấy tập mà bạn bè trai gái đổi mấy lần... Văn hóa khác nhau, thật là khó hiểu.” Lão Thấm nói bộ phim này là do cháu họ tải xuống cho ông, chưa kịp xem đã bị điều đến nhà máy này rồi, dù không muốn xem lắm nhưng giờ cũng có đôi được đầu, chờ một tháng sau trở về Bắc Kinh cái đã.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng đã có người gõ cửa. Lão Thấm khoác áo khoác đi ra, một lúc sau lại về: “Tiểu Lộ à, cậu cứ ngủ thêm đi, bãi mìn phía trước hình như mới đào được mấy thứ không bình thường, tôi đi xem một chút.”

Khi anh thức dậy, trời cũng vừa sáng. Bởi vì ống nước ở kí túc xá bị hư, cho nên Lộ Viêm Thần phải tới nhà tắm trong nhà máy, dội nước lạnh rồi ra, anh lấy khăn lông lau tóc, người đi cùng lão Thấm ra ngoài lúc sáng sớm đã vội vàng quay lại, mồ hôi đầy trán. Thấy Lộ Viêm Thần thì chạy tới rất nhanh, thở hổn hển, thấp giọng nói: “Người chết rồi.”

Giọt nước chảy xuôi theo xương mặt, lạnh như băng, mà ngực lại như đốt cháy. Lộ Viêm Thần ổn định lại tâm trạng, im lặng đưa tay lên gạt hết những giọt nước còn lại. Muốn hỏi nhưng không nói được một lời, cứ thế cùng mọi người đi ra. Thời gian này còn chưa bắt đầu làm việc, nhà máy trống trải đến mỗi bước chân cũng có tiếng vọng về, bước tới cánh cửa sắt, ánh nắng mặt trời mới lên chiếu thẳng vào mắt, chói chang nhức nhối. Mỗi một lần hít thở, lồng ngực lại rung lên nặng nề.

Sau đó anh đến hiện trường, thi thể lão Thẩm đã bị đưa đi. Không kéo dài thời gian thêm nữa, Lộ Viêm Thần nhanh chóng mặc... quần áo bảo hộ rồi đưa tay ra hiệu, dẫn hai trợ thủ bước vào bãi mìn, nhìn vết máu ở kia như thể vẫn còn tiếng oán trách của lão Thẩm bên tai: “Quan niệm yêu đương của người Mỹ đúng là có vấn đề, cởi mở quá cũng không tốt.” Một người vì tổ quốc hi sinh, cả đời này không kết hôn sinh con đẻ cái, bỏ hết tình yêu tươi đẹp chỉ độc thân một mình.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, quay lại nhà máy đã là giữa buổi trưa. Lộ Viêm Thần đã gửi báo cáo hải đi thành phố, nhưng giờ lại không còn tâm trạng nữa, mà đầu thế không đi, đã hai tuần rồi không gọi điện cho Quy Hiếu. Thế là lên xe, mất hai tiếng đồng hồ mới vào thị trấn nhỏ, tài xế thả Lộ Viêm Thần ở cuối một con đường buôn bán. Từng dòng người địa phương qua lại, có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi, Lộ Viêm Thần thấy lạ, sao lại nhiều sinh viên thế này, nhìn lại đồng hồ đeo tay, là thứ bảy. Khó trách.

Anh đi vào một quán mì, lấy điện thoại di động và thẻ sim, lắp lại. Nhập dãy số của Quy Hiếu vào, gửi một tin nhắn gọn cho cô: Gọi điện lại cho anh. Lộ Thần.

Lúc Quy Hiếu thấy tin nhắn này đã là nửa tiếng sau, may mà Tần Tiểu Nam cầm điện thoại chạy sang.

Từ khi mang thai đến giờ cô rất chú ý để mình không bị bệnh, nhưng mà vẫn bị cảm rồi, mấy hôm nay nước mũi cứ chảy ra, làm lòng cô càng hoang mang tột độ. Nguyên nhân chính là vì cô có được hướng dẫn khi mang thai thì nhất định không nên uống thuốc, vì thế cô mới khó mà bình tĩnh nổi, lật đật gọi điện thoại cho em họ, vòng vo một hồi mới dám hỏi phụ nữ mang thai bị cảm thì phải làm sao? Chuyện cô mang thai còn đang là bí mật, cô không dám nói cho nhiều người biết, dẫu sao gánh một câu “Lên xe trước mua vé sau” không phải ai cũng hiểu.

Quy Hiểu phải nói là mình hỏi cho một cô bạn thân. Em họ có cũng không nghi ngờ gì, chỉ cho cô chứng nước đường với tôi, còn cười nói may mà không phải hỏi cho Quy Hiểu, từ trước đến giờ Quy Hiểu vốn rất ghét tôi mà. Quy Hiểu bực bội không nói gì, tự mình vào bếp lấy nồi ra nấu, rầu rĩ uống hai miếng mà suýt nữa bị sặc mùi tỏi ngắt xiù luôn, uống một phút, thì phải chạy vào nhà vệ sinh súc miệng trong mười phút...

Cô còn đang ngậm một hớp nước súc miệng, phòng má soi gương, thấy tin nhắn kia thì phì hết xuống bồn. Giật điện thoại ngay rồi đuổi vội thằng bé ra ngoài, gọi lại cho anh ngay lập tức. Không phải nói quá lên đâu, điện thoại không có ai bắt máy mà lòng cô cứ âm âm thình thịch, chẳng khác gì khi còn là thiếu nữ.

Nghĩ đến việc sắp được nói chuyện với “Lộ Thần” rồi, tâm trạng rung rinh càng khó mà kiềm chế, mặt đỏ tới mang tai... Bên này yên tĩnh, bên đầu dây kia lại là một nơi cực kì náo nhiệt, xung quanh âm ỉ. Điện thoại vừa kết nối, cô nghe thấy một giọng nói địa phương, theo phát âm thì có thể đoán là “Anh muốn ăn gì?”

“Lộ Thần.” Cô khẽ khàng gọi tên anh.

“Bị cảm à?” Anh nhạy cảm nhận ra.

“Có một chút.” Quy Hiểu gập ngón trỏ sờ sờ chóp mũi, dựa sát vào bồn rửa tay, “Sao anh ăn cơm trưa trễ thế?” Người bên kia trả lời cực kì bình tĩnh: “Anh bận việc, nên mới ăn trễ.”

“Vậy anh ăn trước đi, ăn xong rồi nói... Anh ăn gì vậy?”

“Mì sợi Lan Châu.”

Quy Hiểu lắng tai nghe, lại không thấy động tĩnh gì.

“Anh không thể ăn lớn tiếng một chút sao?” Không thấy được thì nghe cũng được mà.

Điện thoại di động đặt trên bàn. Đúng là rất biết nghe lời, cố gắng để mình ăn mì có tiếng một chút, nhưng mà xung quanh anh quá ồn ào náo nhiệt, cũng cảm bớt ít nhiều. Có người trò chuyện, có cô gái đang cười, có người đang dạy con, mọi thứ khắp trần gian như hiện ra trước mặt. Phòng vệ sinh hơi ngột, cô bèn đi ra ngoài, nhìn ra phòng khách thấy Tần Tiểu Nam đang coi phim tài liệu kháng chiến, cô cau mày nhìn cậu một cái, rồi lại liếc lên lầu, ý bảo thằng bé hư lo đi đọc sách đi. Thấy cậu đi rồi, cô mới vào phòng sách, đẩy cửa sổ ra.

Có lẽ khoảng ba, bốn phút sau, Lộ Viêm Thần trả lời điện thoại một lần nữa:”Bị cảm thì phải đi gặp bác sĩ đi.”

“Đâu uống thuốc được, mà em cũng không muốn chạy đến bệnh viện, không cần thận lại lây bệnh gì đó thì sao? Em uống nước nóng là được rồi.” Quy Hiếu đặt khuỷu tay lên bệ cửa sổ, “Lộ Thần?”

“Ừ”

“Bây giờ anh đang mặc quần áo gì thế?”

“Áo trắng tay ngắn, quần short ngắn trang.”

“Áo tay ngắn có hình vẽ không?”

“Không có.”

“Tóc bây giờ dài đến đâu rồi?”

“Cũng như ở Bắc Kinh thôi.”

“Râu cũng cạo sạch sẽ hả?”

“Ừ”

“Có đẹp trai không?”

Hình như Lộ Viêm Thần hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn phối hợp đáp lời:
“Còn được.”

“Cái gì mà còn được chứ.” Quy Hiểu đặc ý, “Em chưa thấy ai đẹp trai hơn anh cả.”

Người đàn ông đầu dây bị cô chọc cười. Cả một ngày mù mịt cuối cùng cũng có một khe hở lẻ loi, ánh sáng xuyên qua chiếu tạt vào tâm khảm.

Liên quan đến đề tài kiểu này, từ nhỏ Quy Hiểu đã rất thích được thảo luận cùng anh, hình như cô rất hay nhấn mạnh mình thích gương mặt anh lắm thì phải. Đây là niềm vui nhỏ giữa hai người, dĩ nhiên, Lộ Thần cũng từng hỏi cô, chẳng lẽ ngoài gương mặt dễ nhìn ra, anh không có ưu điểm nào nữa à? Cô trả lời là: Người đẹp trai là có ưu thế lắm rồi, lần đầu tiên nhìn thấy cô đã chấm anh một trăm điểm, không ngờ là, càng tiếp xúc thì điểm lại cao lên, cái gì cũng tốt, cuối cùng hiển nhiên là, hai trăm phần trăm đều yêu anh. Nếu như bé cưng sinh ra cũng đẹp trai giống anh, vậy công lao của anh càng lớn hơn, ba trăm phần trăm cũng không ngoa.

Hai người nói nhảm hồi lâu, Quy Hiểu mới quay về vấn đề chính: “Lộ Thần, anh chẳng đáng tin chút nào, lúc trước cho anh ba tháng sẽ quay về đăng kí... Giờ đã gần hết thời gian rồi đó, anh mà không về em sẽ tức giận luôn.”

“Hai ngày nữa, ngay tuần này thôi.”

Anh nói như chém đinh chặt sắt, “Anh nhất định sẽ về, em cứ chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Tuần này? Chỉ có hai chữ thôi nhưng lại giống như pháo hoa rực nở, cháy bùng rạng rỡ từ đáy mắt đến đáy lòng. Quy Hiểu không kìm được căn môi cười khê, cười một tiếng còn chưa thỏa mãn, lời cũng vui vẻ hân hoan: “Tốt quá, em sẽ chuẩn bị sẵn sàng, tất cả giấy chứng nhận sẽ mang theo sẵn. Anh xuống máy bay xong chúng ta sẽ xông thẳng đến cục dân chính. Năm giờ là họ nghỉ làm đấy, anh đừng để lỡ.”

Anh đồng ý, nhìn đồng hồ, cũng nên tìm tài xế về thôi.

Tranh thủ năm phút đi dạo quanh một vòng, mua cho cô một món quà nhỏ. Nói thật, ngoài chiếc điện thoại di động ngày xưa anh tặng cho Quy Hiểu, sau này thì đưa nhẫn, còn lại, chưa bao giờ anh tặng cô món gì. Hai người bên nhau thì ít, chia xa thì nhiều, cũng không biết cô sẽ thích gì đây, trong phòng sách của cô có một chiếc tủ sắt tường, trên đó trưng bày rất nhiều đồ lưu niệm mà cô mang về mỗi lần công tác. Anh để ý còn một ô trống nhỏ, ước chừng bề ngang bề rộng, anh chọn mua một bộ tượng búp bê trẻ em của người dân tộc, con nào con nấy đều đang cười vui vẻ, nét cười giống hệt như Quy Hiểu.

Trở về nhà máy đã gần hoàng hôn. Lộ Viêm Thần đến nhà ăn mua một suất khoai tây hầm đậu, hai cái bánh bao rồi quay về phòng, trên đường đi lại bị gọi đến phòng làm việc.

Ngồi bên trong là hai vị lãnh đạo, đều là những người xuất thân từ quân đội, hai người sòng vai ngồi trên ghế sa lon cũng đang ăn cơm hộp, thấy Lộ Viêm Thần đi vào, một người trong đó chỉ chỉ sang chiếc ghế: “Vừa ăn vừa nói.”

Lộ Viêm Thần kéo ghế ngồi xuống, ba người bắt đầu bàn bạc về lễ truy điệu lão Thẩm, bên trên có nói, dù gì lão Thẩm cũng là người của căn cứ Bắc Kinh, nhất định phải về Bắc Kinh làm lễ, hai ngày nữa sẽ chuyển di hài đi. Rồi sau đó họ nói tiếp: “Ba tháng mà có hai người bị thương một người bỏ mạng, bên trên quyết định, để cho chúng ta phối hợp hai chuyên gia

thành một tổ, không để một người hai trợ thủ như vậy nữa.” Đây cũng là đề xuất hợp lý hợp tình, mặc dù ai cũng hiểu rõ trong lòng, như thế sẽ làm chậm tiến độ không ít.

Chậm một ngày, nguy hiểm lại tăng thêm một ngày.

Vốn kế hoạch sẽ kết thúc tất cả công việc vào mùa thu, nhưng nếu hợp tổ lại, sợ là phải kéo dài tới sang năm. Vài ba câu đã nói xong mọi chuyện, một vị lãnh đạo tính tình nóng nảy quẳng hộp cơm còn chưa ăn xong xuống bàn trà bằng thủy tinh, hộp cơm lăn lóc hai vòng.

“Nếu như thế, hay là điều thêm người, xin thêm vài chuyên gia tới nữa.”

Vị lãnh đạo đeo kính còn lại cười nói: “Cả nước mình có phải mỗi chỗ chúng ta có nhiệm vụ thôi đâu, mời đâu ra nhiều chuyên gia vậy chứ?”

“Tiểu Lộ, cậu có đề nghị gì không?”

Vị lãnh đạo nóng tính nhìn Lộ Viêm Thần, mắt như bốc lửa.

Lộ Viêm Thần bẻ nửa cái bánh bao, “Vậy thì xin tiếp viện đi, ngày trước tôi có quản lý một tiểu đội tháo gỡ bom mìn, mặc dù kinh nghiệm không nhiều, nhưng cũng có thể bằng một nửa chuyên gia.”

Vị lãnh đạo nóng tính vỗ bàn một cái, bật cười: “Chờ câu này của cậu mãi! Tối nay cậu gọi điện cho lãnh đạo cũ đi, nói rõ tình huống rồi xin tiếp viện.”

Ừ, dĩ nhiên anh biết, hai vị lãnh đạo này đang chờ câu nói đó của anh.

Nếu như gửi báo cáo từ nhà máy về Bắc Kinh, chờ quyết định thông qua cũng phải mất mấy ngày, sau đó còn phải tuyển chọn người, chọn cho ra mấy người phù hợp. Dù sao cũng là xin tiếp viện, sao dễ dàng cho được, hơn nữa bên làng Erlan cũng phải cân nhắc đến vấn đề phân phối nhân sự.

Nhưng nếu anh trực tiếp liên lạc, chuyện bên đó có thể sẽ nhanh hơn, ai là người thích hợp? Đương nhiên anh biết rõ. Phải làm sao để bên này hài lòng, lại bảo đảm bên làng Erlian không bị ảnh hưởng việc bố trí nhân sự? Anh cũng rõ ràng nhất.

“Không thành vấn đề, buổi tối tôi sẽ xin viện binh.” Lộ Viêm Thần gật đầu một cái, “Tuần này tôi phải về Bắc Kinh hai ngày. “Hai vị lãnh đạo nhìn nhau, họ cũng biết, bình thường ngoài nhu cầu gọi điện thoại ra, ngay cả ngày nghỉ anh ta cũng không trở về, chắc hẳn trong nhà có việc lớn mới phải về như thế?

Lộ Viêm Thần nhét miếng bánh bao còn vào miệng, từ từ nhai kỹ, ăn hết sạch mới nói tiếp: “Vợ tôi mang thai đã bốn tháng rồi, phải về đăng kí kết hôn.” Ngừng một chút anh lại nói thêm, “Lão Thẩm không có con trai, quan hệ với tôi cũng khá tốt, lần này quay về, tôi cũng muốn tiễn ông một đoạn, cũng xem như đưa tiễn quan tài người anh hùng về nơi an nghỉ cuối cùng.”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (3)

Đêm nay Lộ Viêm Thần đi thu dọn di vật của lão Thẩm, ngón tay lướt qua chiếc máy tính xách tay, không cài mật khẩu, màn hình màu xanh biến mất, thay vào đó là bộ phim Mỹ đang xem dở tối qua. Nỗi buồn bị anh đè nén suốt cả ngày cuối cùng cũng trào dâng, không biết trút vào đâu, anh kéo ghé qua, ngồi trước bàn đọc sách, im lặng cho tới hơn nửa đêm.

Đoạn đường trở về, đầu tiên là đi bằng xe hơi, sau đó chuyển qua máy bay, cuối cùng hạ cánh thì bàn giao lại thi hài.

Lãnh đạo căn cứ đều có mặt đầy đủ, trao đổi ngắn gọn với Lộ Viêm Thần, đưa hồ sơ cần thiết để kết hôn cho anh. Cha Quy Hiếu đứng cách đó không xa đang an ủi người nhà lão Thẩm, thực ra Lộ Viêm Thần cũng không tính là người nhà liệt sĩ, anh chỉ tới để tiễn người kia trở về, cũng may cha Quy Hiếu là lãnh đạo cấp cao, vì thế hai người cũng không có cơ hội nói chuyện. Lúc anh đi ngang qua cửa kính còn quay lại nhìn cha Quy Hiếu một cái, dù sao hôm nay anh cũng định kết hôn với con gái nhà người ta. Hình như cha Quy Hiếu cũng phát hiện ra anh, ông ngẩng đầu, liếc nhìn Lộ Viêm Thần.

“Không ngờ cậu lại muốn kết hôn với con gái lãnh đạo cũ của tôi.” Cấp trên vỗ vai anh cười nói: “Đi đi, xe đã đợi ở bên ngoài rồi đây. Không cần lo cha vợ cậu, ông ấy đã đích thân phê duyệt rồi.”

Lộ Viêm Thần không ngờ chuyện đó lại xảy ra, có lẽ trong thời gian anh đi công tác, Quy Hiếu đã làm gì đó, hoặc là nói gì đó với ông. Mà bây giờ anh cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này, trước mắt cần

phải nhanh chóng đến cục dân chính để làm thủ tục. Quy Hiếu còn đang chờ mình.

Quy Hiếu đã tới từ sớm. Từ khi mang thai có không dám lái xe, vì vậy cô đón xe tới đây. Thời tiết tháng bảy như thiêu như đốt, nắng nóng làm mắt cô muốn nố cả đom đóm, lúc đầu còn kiên trì đứng đợi ở bên ngoài, cô muốn đợi anh đến rồi cùng nhau bước qua cánh cửa cục dân chính, thế mới có ý nghĩa kỉ niệm. Nhưng mà mồ hôi cứ tuôn chảy như mưa, cô không chịu nổi nữa nên đành phải bước vào phòng điều hòa bên trong, từ khi mọi người đông đúc đến lúc thưa thớt dần, cuối cùng, ngoài nhân viên và bảo vệ, chỉ còn lại mình cô.

Cô vuốt ve phần bụng hơi nhỏ lên, nhìn ra bên ngoài, lại nhìn đồng hồ, thời gian chậm chậm trôi qua, mới đó đã gần năm giờ rồi. Bên kia, hai dì nhân viên bên cục đăng kí kết hôn cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc...

Quy Hiếu chậm rãi xoay xoay ly giữ ấm trong tay, tiếp tục chờ, nhìn thấy biển số một chiếc xe màu trắng đậu sát bên lề đường, trái tim như muốn nhảy căng lên, cửa xe mở ra, Lộ Viêm Thần bước xuống, kéo vành mũ để nhìn bảng hiệu cục dân chính xác định xem có đúng địa điểm không, rơi vào tầm mắt anh là Quy Hiếu trong bộ váy áo liền thân màu trắng. Anh chưa từng nói với cô rằng, cô mặc màu trắng là đẹp nhất, giống như mùa hè năm đó, chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản cũng xinh đẹp lắm rồi.

Vì phải đưa di hài lão Thẩm quay về, nên Lộ Viêm Thần ăn mặc rất nghiêm túc, anh vắt áo khoác lên tay, sải bước dài qua cửa, Quy Hiếu vội vàng ôm lấy cánh tay anh, nhỏ giọng thì thầm: “Cũng may là anh tới, nếu không thì lát nữa người ta tan việc mất, em lại lủi thủi đi về, mất mặt lắm đó.” Mấy tháng không gặp nhau, bây giờ đâu đâu cũng đều là hơi thở của cô.

Lộ Viêm Thần gỡ mũ xuống, đưa hồ sơ trong tay cho Quy Hiếu: “Lúc này anh gặp cha em.”

“Ồ” Cô cười, “Không sợ, em đã thuyết phục cha rồi. Đi nhanh lên.”

Hai người đi tới trước quầy, hai dì phụ trách làm thủ tục đã không kịp đợi, thay Quy Hiểu oán trách Lộ Thần: “Vợ cậu ngồi đợi hơn ba tiếng đồng hồ, lại còn đang mang thai, nếu không phải vì nhìn cô ấy khổ sở đợi cậu, tôi đã nhốt cậu ngoài cửa dạy dỗ một trận ra trò rồi. Cưới vợ mà vô tâm thế hả?”

Quy Hiểu thấy anh tới đã vui vẻ lắm rồi, giờ thấy người khác còn thay mình dạy dỗ anh, cô cứ cười không dứt. Cầm hồ sơ của cả hai, lấy đồ ra hết rồi đẩy lên trước: “Anh ấy đi làm nhiệm vụ đấy ạ, khó khăn lắm mới có thể về được.”

Hai có nhân viên nhìn hồ sơ của Lộ Viêm Thần, nhìn giấy tờ bên trong thì hiểu ra. Còn nửa tiếng nữa là tan sở, hai người là cặp vợ chồng cuối cùng. Làm xong thủ tục thì có người chạy đến dẫn đường cho cả hai, tới khu vực chụp hình kết hôn.

Quy Hiểu đứng gần anh hơn một chút, chạm vào tay phải của Lộ Viêm Thần, lập tức bị anh siết lại trong lòng bàn tay, hai người nắm tay thật chặt. Anh đưa tay vuốt ve phần bụng nhô lên của cô. Vừa bỡ ngỡ, vừa nhung nhớ, đây là bé con của anh và Quy Hiểu. Thợ chụp hình bấm máy, một tấm hình được cắt ra, anh mặc đồng phục quân đội màu xanh thẫm, cô trong chiếc váy dài màu trắng. Quy Hiểu đang chăm chú nhìn bức hình thì có nhân viên tới hỏi muốn làm kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân không.

Nhưng vừa mới hỏi xong anh ta đã bật cười nói tiếp: “Con cũng có rồi, bước này không cần làm nữa nhỉ. Dù sao cũng không bắt buộc.”

Quy Hiểu lắc đầu: “Phải làm, anh ấy phải làm.”

Cô buông tay Lộ Viêm Thần. Cả đời chỉ có một lần đăng kí kết hôn, dĩ nhiên phải hoàn thành mọi thủ tục. Đối phương cười cười đưa cho có hai tờ đơn, để hai người lên lầu.

Phòng kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân được chia thành hai gian phòng, có bác sĩ nam và bác sĩ nữ riêng biệt. Nữ bác sĩ thấy Quy Hiếu mang thai, thì cho cô làm mấy cái kiểm tra đơn giản, sau đó được ra ngoài luôn. Mà Lộ Viêm Thần vì muốn thỏa mãn những gì Quy Hiếu muốn biết, dưới cái nhìn chăm chăm của cô, anh bước vào phòng trong.

Quy Hiếu ngồi xuống băng ghế dài màu trắng, lấy một hộp sữa chua trong túi xách ra, mấy tờ giấy xét nghiệm của cô được đặt vào một sọt nhỏ bằng nhựa bên bệ cửa sổ. Cô cắm ống hút vào hộp sữa chua, đến lấy giấy xét nghiệm, chủ yếu là chờ phần của Lộ Viêm Thần, không có vấn đề gì cũng yên lòng hơn. Cánh cửa kia vẫn còn đóng chặt, chắc phải đợi thêm một lúc?

Quy Hiếu thong thả dạo quanh trên lầu rồi nhìn mấy tấm áp phích tuyên truyền. Trong căn phòng tối đen, không có một ai, nhưng ti vi vẫn đang còn bật mở, cô chọn một cái ghế rồi ngồi xuống nghiêm túc xem phim, đây là một bộ phim hoạt hình nói về hành trình sự sống, tương tự như hình ảnh nòng nọc con bươm đi tìm mẹ... Lộ Viêm Thần lấy được kết quả xong thì vừa lúc phim hoạt hình cũng chiếu tới phần cuối, anh không hiểu Quy Hiếu đang chăm chú xem cái gì, nhưng nhìn thấy mấy chục hộp Durex ở trong tủ bên cạnh có, chắc là để giáo dục các cặp vợ chồng mới cưới. Quy Hiếu thấy anh thì hỏi ngay: “Anh kiểm tra những cái gì?”

“Nội khoa và ngoại khoa thôi.”

Quy Hiếu ôm cánh tay anh, tò mò hỏi: “Em có xem trên mạng, người ta nói chủ yếu kiểm tra chỗ kia của anh có vấn đề hay không thôi...”

Lộ Viêm Thần cầm giấy xét nghiệm máu của cô lên xem, nhìn kĩ từng mục, mặc dù anh biết đây đều là những mục cơ bản, không có nhiều giá trị tham khác, nhưng vẫn nghiêm túc xem kĩ một hồi.

“Có kiểm tra Cái đó không?” Cô không cam lòng, tiếp tục hỏi anh.

Anh lắc đầu.

“Không kiểm tra ư?” Cô tỏ ra rất thất vọng.

Lộ Viêm Thần buồn cười gấp gọn giấy xét nghiệm rồi cất vào trong túi, lại còn ở nhà lên mạng tìm hiểu trước nữa chứ: “Bác sĩ thấy em, hỏi anh là em đã mang thai rồi còn muốn kiểm tra gì nữa? Anh nói, từ bé vợ tôi đã rất tò mò rồi, nhất định tôi phải vào kiểm tra.”

Tất cả thủ tục được hoàn thành thuận lợi, khi ấy cũng đã năm giờ chiều. Hai người trở thành cặp đôi cuối cùng làm xong thủ tục ngày hôm nay, giấy hôn thú đưa tới tay cô, mới cứng. Ngón tay vuốt ve chữ phúc màu vàng, rồi sờ tới quốc huy. Không hiểu sao cô cảm thấy quốc huy này và dòng chữ phía trên rất phù hợp với chức vụ của anh. Thật ra thì, mỗi tờ giấy đăng kí kết hôn đều in cùng một mẫu. Nhưng cô vẫn cảm giác như vậy, mình và Lộ Thần không giống họ.

Lộ Viêm Thần nhìn động tác ngó ngẩn của cô, bàn tay chạm sau đầu cô, thấp giọng nói: “Đi nào, về nhà còn phải nấu cơm nữa.”

Quy Hiếu đáp lời, cất giấy đăng kí kết hôn vào một phong thư màu đỏ đã chuẩn bị từ trước, sau đó kẹp vào một quyển sách, rồi mới bỏ vào túi đeo sau lưng, xoay người rời đi.

Trước khi lên máy bay anh đã dặn dò Quy Hiếu, để cô chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn trước. Sau khi về nhà, anh không chần chừ thêm một phút, vén tay áo lên là lập tức bước vào phòng bếp, nhưng hóa ra nguyên liệu lại chẳng có bao nhiêu. Trước khi trở lại, mỗi ngày anh vẫn thường tìm hiểu hơn một trăm món ăn dành cho người phụ nữ của mình, nhưng khi người thật quay về, anh lại không làm được. Cắt nhỏ nguyên liệu, mọi thứ đều được rửa sạch sẽ, bốn con cá được đặt vào đĩa, để bên cạnh bồn rửa. Bởi vì khả năng nấu nướng của cô khá là hạn chế, cho nên cô chỉ chọn thịt và một

ít rau dưa, Lộ Viêm Thần cầm rau hẹ lên nhìn thử, quá già, để cô chọn nguyên liệu thôi cũng không đáng tin cậy chút nào. Thôi thì ăn tạm.

Ba món mặn và một món canh đã nấu xong, dọn lên bàn, anh còn tự mình mở một bình rượu trắng. Bữa tiệc tân hôn hôm nay dù không được phong phú, nhưng may là do Lộ Thần trố tài, nửa tháng trước đó một lớn một nhỏ nhà này đã bị tay nghề của Lộ Thần luyện thành kén ăn, nhiều đây có lẽ không làm hai người hài lòng được, ngay, món trứng xào hẹ cũng chia thành hai phần cơm.

Lộ Viêm Thần thì không ăn được mấy miếng, rau cải mà Quy Hiếu mua về, không chọn rau xanh tốt thì không nói, ngay cả lượng rau còn lại nấu chín là bao nhiêu cô cũng không biết rõ. Rau cải xào chỉ còn được nửa đĩa, sao mà anh dám hạ đũa cho được, chỉ sợ không đủ cho cô ăn.

Lộ Viêm Thần nhắm nháp một ly rượu nhỏ, mắt không rời khỏi cô, bất cứ hành động cử chỉ nào của cô cũng nhìn cho tường tận. Quy Hiếu đẩy đĩa thịt đến trước mặt anh, có phần áy náy: “...Miếng cuối cùng, anh ăn đi.”

Lộ Viêm Thần không biết mình đã uống bao nhiêu rượu rồi: “Muốn ăn thì anh sẽ ăn, sẽ không nhường em.”

“Không có lương tâm.” Cô lầm bầm, đá chân anh dưới gầm bàn một cái, “VẬY em ăn nhé?”

“Ừ”

Tần Tiểu Nam vẫn vùi đầu vào ăn cơm trộn trứng xào rau hẹ, không nói câu nào. Cậu nhóc cũng muốn quán lấy Lộ Viêm Thần, nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai anh đã phải đi, cậu cũng không nỡ để hai người lỡ dịp. Ăn xong cậu nhóc tự giác lên lầu, như không hề tồn tại.

Từ lượng của Lộ Viêm Thần không tệ, nhưng lần này anh lại uống không ít. Tối nay anh rất thoải mái, đến khi say chuển choáng thì dừng lại,

dù sao ngày mai cũng phải lên máy bay, không thể để lỡ công việc được. Anh nhìn cô đã ăn no đầy bụng, đứng dậy thu dọn chén đĩa, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ. Lúc đó mới lấy tượng búp bê người dân tộc phương nam trong ba lô mang ra, đặt vào phòng sách, cho từng con một vào ô ngăn còn trống. Từ đầu đến cuối Quy Hiếu vẫn theo sát anh, anh đi đâu cô liền theo đó. Anh bày mấy con búp bê, cô dựa người vào tủ sách bên cạnh, nhìn nhìn...

“Em đã thuyết phục cha thế nào đấy?” Anh đặt con búp bê cuối cùng lên kệ sách.

Quy Hiếu hồi tưởng lại: “Thì thế này này, cha đừng tưởng Lộ Thần bày mưu tính kế gì con. Dù nhà là do con mua, co và anh ấy ở cùng hơn nửa năm rồi nhưng số ngày anh ấy ở nhà cũng không đến hai tuần lễ. Xe cũng do con mua, nhưng anh ấy đã sửa tới hai lần, còn chưa bao giờ lái xe con đi... Nếu Lộ Thần muốn lừa con thì lúc còn nhỏ đã lừa từ lâu rồi.” Cô còn nói rất nhiều việc khác nữa, nhưng cô không muốn nhắc lại, thời gian quý báu này, cô không muốn lãng phí để nói mấy chuyện như thế.

Quy Hiếu sờ cằm anh, có vài sợi râu đâm vào tay ngứa ngứa. Lộ Viêm Thần từ từ nắm lấy cánh tay của cô, cúi đầu, hôn lên lòng bàn tay nho nhỏ, rồi khẽ ngược mặt nhìn môi cô. Quy Hiếu nghiêng về phía trước theo trực giác, nhích gần anh hơn. Anh hôn lên môi cô, cứ như người vẫn còn đang mơ. Ba, bốn tháng không gặp mặt nhau, cũng không dám gần gũi trước mặt mọi người, một nụ hôn không thể nào bù hết, môi lưỡi quấn quýt triền miên, anh muốn thân mật với cô hơn, muốn kéo quần áo của cô xuống, hôn một lượt từ dưới lên trên. Quy Hiếu bối rối dựa người vào giá sách, hai tai và gò má cũng nhanh chóng đỏ bừng...

Đến khi Lộ Viêm Thần ngẩng đầu lên, trong mắt Quy Hiếu đã như ngập nước, nhìn anh một lúc, lại vùi mình vào ngực anh, dụi dụi lên chiếc áo sơ mi. Nửa ngày không động tĩnh, sau đó cô lại ngẩng đầu lên nữa, chạm vào ánh mắt đã khiến mình điên đảo: “Tối nay là ngày đặc biệt, không được mạnh quá, nhưng anh cũng có thể làm một chút...”

Lộ Viêm Thần nhìn cô chăm chú, giống như thể muốn khắc cả người cô vào trong xương tủy, muốn hòa tan cô vào máu thịt của mình. Cuối cùng, anh yên lặng ôm ngang Quy Hiếu đi ra. Rồi khỏi phòng sách, đi qua phòng khách, rồi lên trên lầu, vào phòng ngủ, trong quãng đường ngắn ngủi đó, anh cân nhắc làm sao để dịu dàng với cô. Sáng ngày mai còn phải khởi hành từ sớm.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trung Thành Và Tín Ngưỡng (4)

Rạng sáng, sáu giờ. Anh tiện tay cầm một quyển sách bên gối, đầu gối lên khuỷu tay, nghiêng người nằm cạnh có lật quyển sách ra xem, chậm chậm, anh muốn tìm hiểu thử gần đây cô đang đọc những gì. Đèn ngủ là kiểu đèn bằng pha lê chanh màu loại cũ, ánh đèn chiếu xuống, những hoa văn hình hoa hồng trên đèn in xuống... Ánh sáng thế này càng xem càng mỏi mắt, Lộ Viêm Thần cau mày chăm chú nhìn nguồn sáng đằng kia, suy nghĩ, trong lòng ghi nhớ, lần sau anh về phải thay một chiếc đèn khác cho cô.

“Em mới nằm mơ anh đã rời đi rồi.” Mắt Quy Hiếu còn chưa mở, cô vuốt nhẹ vào mu bàn tay anh. Ngón tay đan vào nhau, nắm chặt: “Hoảng quá nên tỉnh dậy”

“Anh sắp phải đi rồi.” Anh khép sách lại. “Vậy sờ bụng một cái rồi đi.” Cô kéo tay anh đặt vào bên trong áo, còn vén cả áo ngủ lên, để cho anh sờ bụng mình, lòng bàn tay chai sần mang theo hơi ấm, từ tốn vuốt ve chiếc bụng tròn.

“Chờ bảy, tám tháng nữa anh sờ, khi đó sẽ không sờ thấy rốn nữa, lúc đấy rốn lồi ra rồi.” Cô khẽ nói.

Anh bỏ tay ra, giúp cô kéo áo ngủ xuống che kín lại, “Ngủ đi.”

Tắt đèn.

“Lộ Thần...” Quy Hiếu ôm cổ anh, “Em biết anh không thể nói cụ thể nội dung công việc, nhưng có thể nói cho em biết, lần này có nguy hiểm lớn

gì không? Phải nói thật?” Cô đã học cách làm quen với tính chất công việc của anh, đây là lần đầu tiên cô hỏi anh mà chẳng kiêng nề gì như vậy.

Ở trong bóng tối, Lộ Viêm Thần khẽ cười, “Đừng tự hù mình cả ngày như thế, có phải phim truyền hình đâu em. Không có chuyện gì đâu.”

Buổi tối hôm đó, Lộ Viêm Thần đến nhà xưởng, hơn hai giờ đêm, người của hai liên đội được xin hỗ trợ đã tới rồi. Tần Minh Vũ nhảy xuống từ chiếc xe thứ nhất, thấy mấy vị lãnh đạo và Lộ Viêm Thần đang đợi mình, anh nhanh chân chạy đến, đầu tiên là chào theo quy định rồi mới báo cáo tình huống. Đến khi mọi người xuống xe hết, nhìn thấy mặt Lộ Viêm Thần, hình như ánh mắt ai cũng tỏa sáng rực lên.

Báo cáo kết thúc, xem như hoàn thành việc truyền tin. Lãnh đạo tự động tránh ra nhường không gian cho những người chiến hữu, giải tán xong xuôi, Tần Minh Vũ là người đầu tiên đưa khuỷu tay huých mạnh vào trước ngực Lộ Viêm Thần: “Ghê thật đấy, cứ chuyện gì tìm chết thì người đầu tiên anh nghĩ đến là các anh em đấy hả.”

Lộ Viêm Thần cũng không phí lời, ôm cổ Tần Minh Vũ bắt đầu giới thiệu hoàn cảnh ở nơi đây, đêm hôm khuya khoắt, Tần Minh Vũ cùng bốn người đến tiếp viện mang theo túi hành lý bản thân, đi về ký túc xá của nhà xưởng, vừa đi vừa nghe. Quy Hiếu gửi một tờ giấy siêu âm in màu tới cho anh.

Siêu âm bốn chiều, có thể nhìn thấy khuôn mặt của đứa bé, ngay cả vẻ mặt thế nào, Quy Hiếu còn chú giải bên cạnh: “Tấm này, chụp lúc con đang mót mũi....”

“Anh đừng chê con không đẹp, bác sĩ nói rồi, mặt mũi con rất rõ ràng, lớn lên sẽ đẹp lắm đấy, chỉ không chịu nói cho em biết con là trai hay gái.”

Ngáp, thè lưỡi, còn cả mút tay, rất nhiều kiểu ảnh. Mười mấy tấm, xem đi xem lại hết mấy buổi tối, khiến cho Tần Minh Vũ ở cùng cũng không sao

nhịn nổi, “Tôi cũng từng làm cha rồi mà, sao không hăng hái được như cậu vậy nhỉ? Lúc đứa bé sinh ra thì chơi vui hơn nhiều, lúc trước, tôi còn không dám sờ vào bụng của bà xã đâu đấy, thỉnh thoảng nó lại động đậy một cái, như biến dị vậy...”

Lộ Viêm Thần chậm rãi đưa đầu lọc thuốc lá lên miệng, hít một hơi, lười đáp, lại tiếp tục xem hình. Tính ra, có lẽ Quy Hiểu đã mang thai được bảy tháng rồi, Lộ Viêm Thần làm một báo cáo nữa, cố gắng trở về trước khi đứa bé được sinh ra, nhưng cấp trên lại không chịu phê duyệt. Anh chỉ còn cách gọi điện thoại giải thích với Quy Hiểu, ước chừng xem tháng tới thế nào rồi thử lại xem sao, Quy Hiểu quyết định rất nhanh: “Em đi tìm anh, anh chỉ cần ra gặp em là được, như thế chắc lãnh đạo của anh cũng đồng ý phải không.”

Quy Hiểu vẫn nhớ, Lộ Viêm Thần từng nói, nơi anh ở cực kì hẻo lánh. Dẫu chỉ về nhà ngủ một tối, cũng phải đi từ nhà xưởng lên thị trấn, sau đó ngồi tàu hỏa đến Côn Minh, rồi bay về Bắc Kinh, thế mới về đến nhà, đi đường mất rất nhiều thời gian, vì vậy anh mới sợ sẽ lỡ công việc mất. Cho nên trời vừa sáng, cô đã lên kế hoạch rồi, nếu anh không về được, thì cho dù thế nào, trước khi sinh cô cũng phải để anh nhìn thấy cái bụng thật lớn của mình một lần, coi như là một chuyến du lịch trước khi sinh con đi.

Lúc này, Lộ Viêm Thần cũng bị cô làm cho hoảng, anh nghiêm túc dạy dỗ cô mấy ngày, nào là thời kỳ cuối của thai kỳ mà đi quá xa sẽ nguy hiểm lắm, mỗi lần Quy Hiểu đều phản biện, cuối cùng đến một ngày, khi cô đã đứng chờ ở Côn Minh, không phải đi tàu hỏa mà thuê luôn một chiếc xe thương vụ chở tới: “Ông chủ của em tám tháng nay vẫn công tác khắp nơi, anh cứ yên tâm nhé, có đồng nghiệp đi du lịch cùng em nữa, anh nhớ dẫn Tần Minh Vũ đến nha, để anh ấy xem mặt, là mỹ nữ, một đại mỹ nữ đó.”

Vốn Lộ Viêm Thần đang gọi điện thoại từ trên đỉnh núi, một đám mây bay qua cũng không thể khiến anh nao lòng, nhưng không ngờ là, anh chẳng nói được với Quy Hiểu hai câu đã vội vàng tắt máy trước. Ngồi xồm

trên mỏm đá cao cao, gió thu man mát thổi quanh mình, điều thuốc vẫn nằm trong tay phải, anh nhìn núi rừng đằng xa, yên tĩnh hút thuốc. Hút được nửa điếu, lại bật cười một mình. Đúng là hết cách với cô rồi, từ nhỏ anh đã chẳng có biện pháp gì với cô. Thế là, Lộ Viêm Thần vắt nửa điếu thuốc chưa hút xong đi, men theo con đường nhỏ xuống núi, lái xe quay về nhà xưởng.

Tối qua Tần Minh Vũ làm việc suốt đêm, giờ mới đi ra khỏi ký túc xá, nhìn thấy Lộ Viêm Thần đi tới, chưa kịp lên tiếng đã bị anh tóm lấy từ sau gáy, đẩy trở về phòng: “Tìm được người cho cậu rồi, mau tắm rửa sạch sẽ đi, rồi ra ngoài một chuyến, tối mới về.” Tần Minh Vũ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: “Đi làm gì? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có chuyện gì cả, vợ tôi muốn giới thiệu bạn gái cho cậu.”

Tần Minh Vũ bối rối toàn tập, ấp úng nửa ngày cũng không hỏi được nguyên do.

Bốn tiếng sau.

Chiếc xe thương vụ cho thuê dừng lại ở đầu đường trong một thị trấn nhỏ chốn biên thù, Quy Hiểu hạ cửa kính xe xuống, nhìn xung quanh, có đồng nghiệp ở phía sau cầm mũ lớn che lên, “Cẩn thận không nắng chiếu vào đấy.” Xuống xe, các cô đi tìm quán trà nhỏ mà Lộ Viêm Thần vừa nói qua điện thoại.

Thị trấn này là một điểm du lịch khá nổi tiếng, có không ít khách, một tay cô đỡ lấy bụng mình, nhìn quanh, tìm khắp. Ở đây có đến mấy quán trà, cô và đồng nghiệp còn đang chăm chú nhìn tên từng quán thì đã thấy anh ra. Ánh mắt Quy Hiểu lập tức sáng lên, cô khẽ cười: “Chồng tôi đấy! Mau nhìn xem, đó là chồng tôi đấy.”

Lộ Viêm Thần rút một tay trong túi quần, áo sơ mi đơn giản, trên tay vẫn còn điếu thuốc chưa hút xong. Hình như lúc này anh cũng vừa nhìn thấy

Quy Hiếu. Mặc chiếc váy liền màu xanh đậm cũng không che được cái bụng đã rất lớn của cô, cô giữ chiếc mũ che nắng màu vàng quýt, ngửa đầu cười với anh. Lần đầu đặt chân đến thị trấn nhỏ nơi biên thùy này, vừa đến đã nhìn thấy anh, cảm giác ấy lại giống như đã trăm năm chưa gặp.

Lộ Viêm Thần vút điều thuốc dở vào sọt rác cửa hàng, dẫn Tần Minh Vũ ra đón. Động tác đầu tiên của Quy Hiếu là kéo tay anh. Động tác thứ hai chính là nhìn anh từ trên xuống dưới, chăm chú ngắm nghía Tần Minh Vũ cũng không dám nhìn thẳng đồng nghiệp nữ bên cạnh Quy Hiếu, nói thẳng ra là bị cô đồng nghiệp của Quy Hiếu làm cho chấn động, anh liếc mắt nhìn thử, đối phương cao đến một mét bảy mấy, áo sơ mi dài xuống đầu gối, quần jean màu xanh nhạt, khoác trên lưng một chiếc balo thật to, còn đeo kính đen. Bên chân là một túi vali hành lý nhỏ, nhu yếu phẩm cần thiết cho cô và Quy Hiếu. Nhìn thấy Lộ Viêm Thần, nữ đồng nghiệp gỡ kính đen xuống, còn thoải mái hơn cả Tần Minh Vũ, cô cứ thế ngắm nhìn hai người đàn ông trước mặt.

Mấy người cùng bước vào quán trà, ngồi vào vị trí trước cửa sổ bằng gỗ. Tần Minh Vũ vừa định kéo ghế ra ngồi thì nghe thấy Quy Hiếu cười nói: “Đoàn Nhu, hai người không nên ngồi cùng bàn với bọn tôi, thời gian quý giá, đừng quấy rầy bọn tôi mới phải....” Đoàn Nhu bật cười: “Biết rồi, biết rồi.”

Cô thản nhiên nhìn Tần Minh Vũ: “Chúng ta đi sang bàn khác đi, được không?”

“Được, không thành vấn đề.” Tần Minh Vũ chậm một lúc rồi cũng đuổi theo sau.

Cùng một nhà hàng, nhưng hai đôi tách ra thật xa, ở giữa còn có hai bàn du khách.

Quy Hiểu còn liếc trộm sang bên kia mấy lần, nghĩ sao cũng thấy quá buồn cười: “Đồng nghiệp của em tốt lắm, cô ấy công chứng tất cả tài sản trước khi kết hôn. Còn muốn ký thỏa thuận về tài sản trước hôn nhân, nhưng bên nhà trai không chịu. Sau đó cô ấy nói với em muốn tìm một người bạn trai độc lập, để cô có thể an tâm làm việc, bởi vì một năm phải bươn chải bên ngoài đến hơn hai trăm ngày, hơn nữa cô còn thích kiểu đàn ông mạnh mẽ, độc lập, có mục tiêu của riêng mình, không phải là loại vì gia đình, con cái, vì việc nhà mà cãi nhau với cô ấy...Em vừa nghĩ đã thấy Tần Minh Vũ cực kì thích hợp. Còn nữa, khi còn bé nhà cô ấy ở bên cạnh Tùng Hoa Giang, năm 98, nơi đó bị mưa lũ phá hủy nặng nề, vì vậy cô ấy rất có cảm tình với người mặc quân phục, em vừa mới đề cập với cô ấy, cô ấy đã đồng ý đi theo em tới chơi mấy ngày luôn, thuận tiện gặp gỡ, biết đâu lại có duyên? Không phù hợp cũng có thể làm bạn mà.”

Lộ Viêm Thần cũng nhìn sang bàn kia, sống lưng Tần Minh Vũ thẳng tắp, ngời đối diện với người ta, hai tay đặt trên đầu gối, y hệt như đang nghe lãnh đạo phát biểu. Hình như, Tần Minh Vũ còn đang liếc trộm người ta nữa.

“Đừng nhìn họ nữa, nhìn em đây này, nhìn vợ anh đây này.” Quy Hiểu nhẹ giọng nói, vừa cầm tay anh đặt lên bụng mình, “Sờ xem, nó vừa mới động đây đấy.”

Không kịp chuẩn bị, anh đã cảm giác hình như dưới lòng bàn tay mình có một thứ gì đó đang di chuyển, có lẽ là một cục xương nhô lên. Là chỗ nào? Tay hay là chân? Anh vẫn còn đang đoán, cổ họng như hút thuốc suốt mấy ngày mấy đêm, muốn uống một ngụm nước để xoa dịu thứ cảm giác xa lạ này, mong đợi, thậm chí còn có phần háo hức khác thường.

“Vui không anh?” Quy Hiểu rất chờ mong.

Lộ Viêm Thần nở nụ cười, hỏi gì lạ thế? Vui không?

Anh choàng tay qua người Quy Hiểu, lần đầu tiên chủ động ôm cô trước mặt mọi người. Mùi vị đặc trưng trên người Lộ Viêm Thần vội vàng bao phủ, cô là phụ nữ có thai, theo lý thuyết không thể ngửi được mùi thuốc lá, nhưng chỉ có tí mùi thế này thì vẫn có thể rộng lượng bỏ qua. Chìm đắm trong đó, để thỏa nỗi tương tư bao ngày.

“Em giao cho anh một chuyện.” Không lâu sau Quy Hiểu đã nhớ ra việc chính, tránh ra khỏi cánh tay anh, cô lấy một quyển sách nhỏ trong túi xách đeo trên lưng, một quyển sách rất nhỏ, mở ra. “Đây là tất cả tài khoản ngân hàng của em, mật khẩu của ngân hàng điện tử, còn cả cổ phiếu, trái phiếu...” Nói đến đây lại thấy hơi buồn rầu, không biết Lộ Viêm Thần có dùng hay không.

Nhưng mà hẳn chẳng có gì làm khó được cô.

Cô mang hết những đồ quý giá ở trong nhà như giấy tờ bất động sản gì gì đó đều nói cho anh cả.

Lộ Viêm Thần trầm mặc mấy giây: “Muốn làm gì đó?”

“Anh nghe kĩ này,” Quy Hiểu vừa nghĩ vừa nói, mạch lạc rõ ràng, “Lúc sinh con có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, ví như tắc ối, băng huyết, cấp cứu cũng khó khăn. Nhỡ có chuyện gì xảy ra, anh cũng nên biết trong nhà mình có những thứ gì, để ở chỗ nào, bình thường anh không ở nhà, cũng không quan tâm đến những thứ này. Anh đừng nhìn em như thế....Nhỡ thôi mà, anh không biết mấy cái này phiền phức sao đâu, anh đừng nhìn em như vậy...Em còn có một tấm thẻ có khoảng một triệu để cho mẹ em, để cho bà dưỡng lão, anh biết là được, đừng nói cho bà nhé.” Lộ Viêm Thần hoàn toàn không nghĩ đến, trên đời này anh còn có thể gặp những chuyện thế này, Quy Hiểu muốn bàn giao cho anh mọi thứ. Hết như đôi vợ chồng già đã chung sống nhiều năm, trước một bước ngoặt nào đó trong đời, họ không yên tâm về đối phương và người nhà nên mới nói những lời như thế.

Cô đang buồn lo vô cớ, nhưng những buồn lo này lại khiến anh cảm nhận được một tình yêu sâu nặng. Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt: “Có hối hận không?”

Quy Hiểu ngó người ra, không hiểu, rồi nhìn lại vào ánh mắt của anh, cuối cùng mới nhận ra. Anh đang hỏi cô có hối hận không khi gắn bó cùng anh lần nữa.

“Em sắp sinh con rồi, giờ anh mới hỏi...” Cô bật cười, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lộ Viêm Thần, lại ngẫm tới những điều mình vừa nói có lẽ đã hù anh thật rồi. Phải làm gì đây? Cô suy nghĩ một chút, đặt cằm lên vai anh, ghé vào tai anh, khẽ nói: “Điều khiến em hối hận nhất chính là, trước khi anh đi lính không đê anh xuống giường, em hối hận rất lâu rất lâu rồi đó, mất ngủ đến mấy ngày liền luôn”.

Lộ Viêm thần tiện tay búng nhẹ lên mũi của cô: “Lúc đó em mới mấy tuổi đâu? Dám không hà?”

Cô không chịu thua: “Dám chứ...Anh dám thì em cũng dám.”

Lộ Viêm Thần lắc đầu, đưa tay lên rút đầy chén trà nhỏ, ném thử, trơn cổ họng. Đừng có nói dám hay không, anh chưa từng nghĩ sẽ muốn làm như thế.

Từ nhỏ anh đã trải qua những chuyện gì? Hoàn cảnh lớn lên thế nào? Những bạn bè bên cạnh tuổi tác cũng không lớn, nhưng lại cực kì có kinh nghiệm trong những chuyện thế này. Trước khi gặp Quy Hiểu, anh cũng từng gặp rất nhiều người, anh không nghĩ sau này có bạn gái thì sẽ thế nào đây, sau khi ở cùng với Quy Hiểu rồi, anh lại càng thêm cẩn thận, hai người ở cùng nhau một kỳ nghỉ hè, đến hôn môi còn chưa dám thử chứ đừng nói tới lên giường. Bỗng nhiên Quy Hiểu bật cười, vui mừng kéo tay anh: “Lại động đậy rồi, hôm nay con động đậy nhiều ghê, chắc biết mình đang gặp ba đó”.

Không đợi Lộ Viêm Thần đưa tay lên, trên bụng đã xuất hiện một vết chân nho `nhỏ...Quy Hiếu trợn to mắt, che miệng cười đến không sao ngừng được: “Trời ạ, Lộ Thần! Anh xem, anh xem...”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đường Về Nơi Nao (1)

Anh đưa Quy Hiểu tới một khách sạn nhỏ trên trần.

Lúc thu dọn hành lí cho cô, anh thấy có khá nhiều lọ thuốc, Quy Hiểu giải thích từng thứ một cho anh, cô bị thiếu máu, cho nên đây là bổ máu, có cả vitamin. Có một loại có không nói rõ mà cứ lóng nga lóng ngóng, do dự một lúc cô mới nói: “Từ lúc mang thai hócmon tuyến giáp trạng hơi thấp... cho nên phải uống cái này bù. Em có hỏi bác sĩ, tình trạng này có phiền phức gì không, bác sĩ nói có khả năng ảnh hưởng tới trí tuệ của con, cũng có thể di truyền sang con nữa. Xác suất rất nhỏ thôi, anh đừng lo, em uống thuốc đều lắm.”

Quy Hiểu nói xong lại rầu, nhưng cô đã nghĩ tới trước rồi, con yêu sinh ra không bị sao là được.

Lộ Viêm Thần nghe xong, muốn an ủi cô vài câu, nhưng lại sợ cô quan tâm tới chuyện này quá nên lại không nói gì. Anh ngồi xuống bên mép giường, lấy dao định gọt dứa cho cô ăn, nhưng hình như thứ này không nên để gần người thiếu máu, thế là anh cất đi, xuống lầu cắt xong mới mang đĩa bưng lên.

Chờ Quy Hiểu ăn xong, anh muốn làm gì đó cho cô nhưng lại chẳng biết làm gì, thấy chỉ còn mấy miếng, anh lấy khăn mặt nóng lau khô tay cho cô, từng ngón từng ngón cẩn thận, còn chăm chú hơn cả khi lau súng ngày xưa. Quy Hiểu tựa vào vai anh, được anh chăm sóc mà sống mũi cay cay: “Lộ Thần... em nhớ anh lắm. Anh có nhớ em không?”

Những câu hỏi không dinh dưỡng chút nào nhưng vạ năm không đổi.

“Có”. Lộ Viêm Thần đáp lời, rồi lại quay đi.

“Anh làm gì đây?” Cô mới xây dựng được chút tâm tình mà.

“Anh rót nước cho em ngâm chân”. Giọng anh vang lên từ ngoài cửa.

Không ngờ Đoàn Nhu đi qua vô tình nghe được, chị ló đầu nhìn thoáng Quy Hiểu rồi nói nhỏ: “Quả nhiên, chồng chị đẹp trai ghê, vừa đẹp vừa tốt tính, trai xấu tự cao tự đại lắm. “

“Tính anh ấy không tốt đâu”. Quy Hiểu thì thầm, “Khi còn nhỏ anh ấy là thủ lĩnh của đám lưu manh đó, im im thôi cũng hù chết người ta”. Đối phương không tin, lắc mạnh đầu một cái.

Quy Hiểu lại nhớ về ngày còn bé, lúc mang thai người ta vẫn lạ lẫm thế mà, không có việc gì cũng suy nghĩ được ngay. Chờ Lộ Viêm Thần bưng nước quay về, cô đặt chân vào bồn nước nóng, rồi đưa tay sờ sờ mái đầu ngăn cũn của anh: “Xoa bóp chân cho em”.

Lộ Viêm Thần híp mắt, nửa cười nửa không cứ thế nhìn cô. Nhưng bàn tay lại rất biết nghe lời, xoa bóp cực kì thoải mái.

“Lộ Thần?”

“Hả?”

“Con chó to nhà anh còn không?”

“Mất lâu rồi, sao thế?” Lộ Viêm Thần đoán, chắc Quy Hiểu lại muốn nhắc đến chuyện kia rồi.

“Anh còn nhớ lần đầu tiên anh viết thư tình cho em không?”

Quả nhiên không sai, đúng là lần đầu tiên hai người cãi nhau, Quy Hiểu cả đêm không ngủ, tròng mắt nhìn trần nhà tới hừng đông. Trời vừa sáng, cô vừa bước vào phòng học thì có một nam sinh trong lớp nhăn nhó móc một lá thư trong cặp sách ra đưa: “Thư cho cậu này”.

Cô hoảng: “Gì kia?”

“Sáng sớm mình tới trường thì gặp anh Thần, anh ấy nói đưa cho cậu”. Cậu bạn nhét thẳng vào tay cô rồi liếc thêm mấy cái, Quy Hiểu càng rối hơn.

Sau đó cô mới biết, ngày ấy Lộ Thần đứng chờ từ ba giờ tới sáu giờ, sợ cậu bạn đưa tin cho cô đi mất. Lá thư đó cô không mở hủ đi, về nhà rồi thì gọi ngay cho anh. Khi ấy anh mới kể chuyện mình đã chờ suốt ba giờ.

“Hả?” Cô tựa vào giá sách, giả ngu: “Làm gì mà sớm thế?”

Người trong điện thoại im lặng một lúc mới nói: “Giận quá”. Cô lại “à” một tiếng. Em còn tức đây này...

“Đỡ cảm chưa?”

Cô buồn bực: “Sao anh biết em bị cảm?”

Sợ phải chùi mũi trước mặt anh thì xấu quá, cho nên cô vẫn nhịn, lúc anh không chú ý mới lấy khăn tay ra lau vệt, không ngờ vẫn bị người đó nhận ra. Anh cười, trong giai điệu tình ca đang phát, rất không hài hòa.

Năm ấy, nhạc thị trường đúng thời điểm thịnh hành, “Quá”, “chi phí tình yêu”, “trái tim rối loạn”, “tình yêu như nước dâng trào”, cũng ra đời vào thời gian đó. Điện thoại được đặt ở phòng sách, cho nên cô có thể nhận điện thoại của anh nhanh nhất, để không bị ngoài kia nghe thấy, trong phòng cô bật nhạc rất to.

Nội dung bức thư kia cô đã từng thuộc lòng từng chữ. Nhưng hóa ra mình đã tự đánh giá cao chính mình, đến bây giờ cô chỉ nhớ được mang máng vài câu, đại ý là, hỏi cô có nhớ mình đã nói gì không...

Ở cạnh nhau thì không được chia tay, Lộ Thần, anh mà dám chia tay em sẽ khóc chết cho anh xem, không cho đùa giỡn, anh phải bảo đảm, phải thề, cãi nhau thế nào cũng không cho chia tay.

Nhìn mà xem, đây là trình độ viết thư tình của Lộ Thần đấy. Chẳng thấy lời ngon tiếng ngọt đâu, còn nhắc nhở những câu cô từng nói: “Cãi nhau cũng được, nhưng không được chia tay”.

Lộ Viêm Thần thấy nước nguội rồi thì kéo chân cô ra, nửa ngời nửa quỳ đặt lên đầu gối lau khô, bàn chân nho nhỏ nằm trong bàn tay anh cũng thấy vui cực kì...

“Cuồng chân...” Quy Hiểu đưa chân ra đá anh.

Tần Minh Vũ xách không ít hoa quả quay về, vừa đi vào đã vội lúi ra làm như không thấy.

Ban đêm.

Lộ Viêm Thần lên mạng tìm tư liệu, vấn đề ở tuyến giáp trong thai kì, rồi xem thử các chứng bệnh có thể xảy ra lúc mang thai. Cứ hết cái này đến cái khác, mãi tới khi làm Tần Minh Vũ tỉnh theo. Theo lí thuyết, Tần Minh Vũ cũng là người đã kết hôn rồi, còn làm cha nữa, nhưng anh cũng chưa đạt đến trình độ như của Lộ Viêm Thần đối với Quy Hiểu, anh nhớ trước khi li hôn vợ, anh đã nghĩ, kết hôn là sinh con rồi cùng sống, cuộc sống của mỗi người sẽ đi tiếp cùng nhau, có yêu hay không, cuối cùng củi gạo dầu muối cũng sẽ thành tình thân cả mà? Thế hệ trước hay các bạn đồng lứa cũng đều như thế cả.

Nhưng Lộ Viêm Thần và vợ anh ấy lại hoàn toàn khác biệt. Là yêu, vẫn như lúc ban đầu.

*****

Quy Hiếu đi rồi, Lộ Viêm Thần đã gửi báo cáo từ sớm.

Tuần gần ngày sinh anh sẽ lại quay về.

Lãnh đạo vốn còn nợ anh lúc anh nhờ người ở làng Erlian tới giúp, trong báo cáo cũng ghi rõ là “vợ sinh” cho nên cân nhắc xong cũng đồng ý kí.

Lộ Viêm Thần ở biên cương, cách biên giới hai ngàn cây số, là một khu vực ít người. Công xưởng ở đây cũng vậy, bình thường đây chủ yếu là nơi tập kết đạn dược bỏ hoang, đơn vị bảo mật rất kĩ, cho nên hiếm khi thấy bóng người nào qua. Công nhân khu vực cũng cực kì chất phác, có nhà hai đời đều làm nghề này, là “chuyên gia tháo gỡ bom mìn” trong dân. Lúc Lộ Viêm Thần rảnh rỗi thường hay mời họ tới, cùng nhau nghiên cứu cách tháo gỡ bom mìn.

Mặc dù tính anh lạnh lùng, nhưng làm việc với các chuyên gia đã nhiều năm, không chỉ về cấu tạo bom mìn mà còn có thể nói về nhiều thứ khác, chẳng hạn như hiện trường sau khi nổ, những chuyện lí thú khi thực chiến. Trước trung thu, người ta đưa đồ ăn đến cho các chuyên gia, phòng của Lộ Viêm Thần cũng có không ít đồ.

Trong điện thoại, hết lần này đến lần khác Lộ Viêm Thần cứ gọi điện là thảo luận về những vấn đề mang thai với mình, bị Quy Hiếu gạt đi mãi, cô cười cười tám chuyện với anh, hỏi sao Tần Minh Vũ và các đồng đội anh không có đối tượng thế...

“Em nói với anh này, hai ngày trước Đoàn Nhu có nói với em, lúc họ gặp mặt, Đoàn Nhu cũng ấn tượng tốt lắm. Anh hỏi Tần Minh Vũ thử, em thấy

chúng ta cùng tác hợp, anh đồng ý không? Cô ấy có nói với em là, vừa nhìn thấy Tần Minh Vũ là mặt đỏ cả lên, con gái người ta đã thế rồi...”

Anh ngồi trên mỏm đá trên đỉnh núi, nửa đêm rồi còn nhìn ra bên ngoài trời, không ánh sáng, chỉ còn ánh trăng giữa núi rừng. Trước mặt là vách đá cheo leo. Nhìn lên đường núi cũng không một bóng người, chỉ có một ánh đèn lóe lên, như sao giữa trời đêm. Điều thuốc này là Tần Minh Vũ đưa cho trước khi đi, không đầu lọc, lúc châm lửa anh mới nhận ra, rồi lại vùi ném mất, dưới ngọn núi có bóng người chạy lên, là cảnh vệ viên của lãnh đạo.

“Anh có việc rồi, cúp máy nhé”. Trực giác của anh đoán đã có chuyện xảy ra.

“Muộn vậy rồi mà... có chuyện gì à?” Hơn mười một giờ rồi đó.

“Không sao đâu, Tần Minh Vũ uống nhiều thôi”. Lộ Viêm Thần nói dối, lòng bắt đầu căng thẳng.

“VẬY Ạ, VẬY ANH NHANH ĐI ĐI”.

Cúp máy.

Người chạy tới thở hổn hên: “Có người xông vào khu cấm”.

Quả nhiên là chuyện chẳng lành.

Lộ Viêm Thần chống tay lên mỏm đá cạnh bên, nhảy xuống ba bốn mét, tiếp đất là chạy luôn: “Có người tới sao?”

“Có, sáu bảy người xông vào khu cấm, đều là thanh niên cả”. Người phía sau theo sát, vừa chạy vừa giải thích: “Nói là muốn mạo hiểm gì đó, cứ thế đi vào, còn một người nhát quá không dám đi. Đứng ngoài vùng suốt ba bốn tiếng vẫn còn đang run lấy bầy, sau đó anh ta báo cảnh sát. Giờ tất cả cảnh sát địa phương đều ở đó cả rồi”.

Lộ Viêm Thần chửi thăm một câu, cùng cảnh vệ lên xe. Khu vực này đã được bao bằng dây thép gai, treo biển ghi rõ là khu vực cấm quân sự. Mười mấy cây số lại có đường cảnh giới, ngày đêm đầu có người bảo vệ, nhưng vẫn bị mấy người du lịch này lên qua. Cảnh vệ tóm tắt lại tình huống vừa rồi, các công binh vừa chuyển tới một căn cứ khác, các chuyên gia ở cách đây khá xa, tình huống khẩn cấp trước mắt chỉ có họ mới phối hợp được với cảnh sát.

Mà trong những chuyên gia này, người có kinh nghiệm thực chiến nhất chính là mấy người Lộ Viêm Thần và Tần Minh Vũ.

Sau mười phút.

Xe dừng lại một bên đường đất, ánh đèn chói lòa lướt qua, mấy chùm đèn cùng chiều thẳng vào thảm cỏ phía trước. Lộ Viêm Thần mở cửa xe đi xuống, nghe một thanh niên trẻ tuổi đang bực bội chỉ trích cảnh sát: “Bọn tôi đều là người đóng thuế, mấy người phải bảo đảm an toàn cho bọn tôi. Sao ở đây không có ai bảo vệ, buộc mấy thanh sắt đơn giản thế thôi à? Treo bảng á?”

Có lẽ lằng nhằng với mấy người này đã lâu, cảnh sát cũng không vui, bao gồm cả Tần Minh Vũ vừa mới đến cũng bị tên thanh niên này làm cho đau đầu, hăn trách cảnh sát 110 tới chậm, tới rồi lại không hành động mà cứ đứng chờ. Cảnh sát còn tốt bụng giải thích, đây là bãi mìn, không đơn giản vậy đâu, phải chờ chuyên gia tháo gỡ bom mìn tới.

Tần Minh Vũ đứng trong nhóm ồn ào, thấy Lộ Viêm Thần tới thì vội vàng ra đón. Cảnh sát thấy chuyên gia đến nhanh như vậy cũng thở dài một hơi, vội vàng chạy qua báo cáo lại tình huống. Ở đây không có tín hiệu, không gọi được điện thoại, chỉ có thể tìm trong phạm vi rộng. Nam thanh niên kia đang bị hai cảnh sát giữ chặt, liếc hãy nhìn sang Lộ Viêm Thần.

Hắn cũng là người thông minh, thấy mọi người vây lấy Lộ Viêm Thần thì đoán là lãnh đạo của họ, cho nên chạy vội lên trước: “Anh là lãnh đạo phải không? Anh phải bảo đảm cho tôi...”

“Kéo hắn sang bên”. Lộ Viêm Thần rất thiếu kiên nhẫn.

“Cái thái độ gì vậy?” Người kia nghiêng răng nghiêng lợi lấy điện thoại ra: “Đứng đó cho tôi, đừng có né, tôi phải chụp cái loại người này”. Lộ Viêm Thần giật điện thoại của hắn rồi ném luôn, “Ở căn cứ quân sự, quay phim sẽ bị xử lí tội gián điệp”.

Tên kia thấy ánh mắt của Lộ Viêm Thần thì hoảng hốt.

Lộ Viêm Thần cũng không buồn để ý tới người này nữa, anh nói với Tần Minh Vũ: “Cứ làm theo những gì chúng ta vừa bàn, anh dẫn theo một đội, tôi dẫn một đội...”

Nam thanh niên bị giật điện thoại cũng tức giận bồng bồng, thấy Lộ Viêm Thần vẫn còn đang sắp xếp thì càng nóng nảy hơn: “Tôi gọi báo lâu thế rồi, sao không vào cứu người đi còn ở đây làm gì? Còn bàn bạc à? Lại bàn bạc sao?”

“Trong đó là bãi mìn biết không hà?” Cuối cùng Tần Minh Vũ cũng không chịu nổi nữa, anh xách tên kia tới dưới đèn: “Những cảnh sát này không biết gỡ mìn, không có bọn tôi họ đi vào cũng công toi”. “Đừng có kiếm cớ, do hiệu suất làm việc của mấy người quá thấp, không coi tính mạng của nhân dân ra gì. Anh là lính à? Anh xứng đáng mặc bộ áo này sao? Ngày thường thì dương oai diêu vũ, đi đâu cũng không cần mang tiền, toàn dùng tiền của chúng tôi thôi”.

Tần Minh Vũ xắn tay áo lên: “Mẹ nó...”

Lộ Viêm Thần trừng Tần Minh Vũ một cái: “Mặc quần áo đi, lấy dụng cụ, nhanh lên một chút”.

Nói xong, anh xoay người lại, nhìn thẳng vào tên kia: “Cậu đóng được mấy đồng tiền thuế rồi? Có được mười vạn không?”

“Hơn mười vạn”. Người đàn ông kia bị anh dọa đã có kinh nghiệm rồi, biết Lộ Viêm Thần là hung hăng nhất nên cũng không dám quá: “Chưa được hai trăm ngàn”

“Tôi trả lại cho anh hai trăm ngàn”.

Anh liếc về phía sau: “Không cần dùng bạo lực, trông tên này lại. Tới đây, cậu đi cùng bọn tôi vào cứu bạn mình đi”.

“Mấy người làm ăn kiêu gì vậy, mắc Mớ gì đưa tôi theo?”

“Yên tâm, chức tôi cao lắm, sẽ báo cáo cho cậu, để cậu được đi công viên miễn phí”. Giọng Lộ Viêm Thần càng thấp hơn.

“Tôi không đi... Anh đùa đấy à? Một dân thường như tôi sao mà vào được...”

“Cảnh sát cũng không hiểu, cậu giống họ thôi, đừng sợ, tôi dẫn cậu đi”.

Lộ Viêm Thần vỗ vỗ vai anh ta một cái: “Đi cứu bạn đạu đi, việc nghĩa chẳng từ mà! Tần Minh Vũ.”

“Có.”

“Trông hẩn lại.”

“Rõ.”

Người thanh niên kia không lên tiếng nữa, nhìn gương mặt như sắt thủ của Lộ Viêm Thần, hẩn bắt giác né tránh: “Anh đừng làm bừa, anh đang quấy phá gì đó?”

Lộ Viêm Thần nhìn hấn ta, mắt càng lạnh hơn: “Hai trăm ngàn bán mạng không đáng có phải không? Cậu tưởng mạng chúng tôi thì đáng à? Nói cho cậu biết, không dám đi thì ngồi yên đó cho tôi. Cầu trời khấn phật, tin thượng đế thì cầu xin thượng đế, không tin thì ngồi đó hát quốc ca! Đừng ảnh hưởng chuyện bọn tôi cứu người”.

Nói xong, anh không thèm quan tâm cậu thanh niên này nữa, cầm dụng cụ trên vai Tần Minh Vũ rồi đi.

“Mất dạy.” Tần Minh Vũ vẫn còn tức giận.

“Dạy hấn là chuyện của cha mẹ hấn”. Lộ Viêm Thần nói tiếp: “Đi thôi”.

Đã cứu viện nhiều lần thế rồi, có người dân cảm động rơi nước mắt, đương nhiên cũng có những kẻ cặn bã thế này, cũng không thể vì mấy tên không có giáo dục mà hủy lời thề mình từng hứa dưới quốc kì đi được.

Hai người thay quần áo, dẫn lính đi theo hai đường vào khu vực cấm. Công binh có rào lại trong một phạm vi nhỏ, đây là nơi ít nguy hiểm, chỉ mong mấy người kia may mắn, đừng đi vào mấy nơi hẻo lánh, cũng là khu vực cực kì nguy hiểm.

“Cậu vừa mới chuyển nghiệp ra ngoài”. Tần Minh Vũ mang mặt nạ trước, còn lo lắng thay cho Lộ Viêm Thần: “Đừng ảnh hưởng tới mình”.

Lộ Viêm Thần không lên tiếng, không có gì đáng lo, nếu phải lo thì không bằng lo cho ngày sinh dự tính của Quy Hiếu. Chỉ sợ không nói với anh, chuyện lớn hóa nhỏ...

Hai người tách ra, Lộ Viêm Thần dẫn theo bốn người đi về hướng đông bắc. Dưới chân là cỏ, trước mặt là núi rừng. Núi xanh, trắng sáng, anh bất giác lại nhớ đến câu “Núi xanh may mắn chôn trung cốt”, tự nhiên lại có dự cảm chẳng lành. Lần trước, khi có đội trưởng gặp chuyện anh cũng thấy như vậy.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đường Về Tới Nơi Nao (2)

May mà vị trí địa lý ở nơi này khá thuận tiện. Hết một đoạn đường bằng là đến núi rừng hiểm trở, leo lên rất dễ mệt nên chắc chắn người bình thường sẽ không đi được bao xa. Qua mấy tháng, trong lúc công binh gỡ bom mìn, thỉnh thoảng Lộ Viêm Thần cũng sẽ đến hiện trường, cho nên anh hiểu nơi này hơn cả Tần Minh Vũ. Vì lẽ đó, anh chỉ đạo Tần Minh Vũ đi sang hướng kia an toàn hơn nhiều. Nhưng đoạn đường anh đi cũng khá là thuận lợi, không có tín hiệu xuất hiện nguy hiểm.

Hai mươi phút sau, dưới chân núi, họ đã tìm thấy sáu thanh niên trẻ tuổi kia. Mấy ngọn đèn chiếu sáng. Có một cô gái nước mắt lưng tròng: “Bọn em muốn leo lên, lên núi sẽ có tín hiệu để báo cảnh sát, nhưng lại té xuống đây”. Ngay sau đó, bốn cô gái mồm năm miệng mười nói tiếp, họ xuất phát vào buổi sáng, khi trời tối sầm thì mọi người mới sợ, điện thoại lại không có tín hiệu, cho nên chỉ có thể để hai nam sinh leo lên tìm tín hiệu. Không ngờ một người trong số đó lại té xuống còn kéo theo người khác, những người còn lại cũng hồn vía lên mây. Số nam sinh bị thương hết, giữa núi rừng tối lửa tắt đèn, mấy cô gái lại không dám đi ra. Cho nên cứ ngồi xuống đó, chờ, rồi sẽ có người tới cứu.

Lộ Viêm Thần kiểm tra xương đùi của thanh niên bị thương, đã gãy đoạn rồi. Một người khác thì còn may, có thể đi được.

“May đấy”. Lộ Viêm Thần buông tay ra, tắt đèn pin đi: “Giảm phải mình thì không chỉ gãy xương thôi đâu”.

Người đàn ông đau tới mức hít sâu mấy hơi, không nói được câu nào.

Lộ Viêm Thần tháo trang bị trên người xuống, ngồi xổm trước mặt thanh niên bị thương kia: “Lên đi”.

Người đó còn khỏe mạnh hơn cả Lộ Viêm Thần, hẳn do dự nhưng không còn cách nào khác, đành nằm úp sấp trên lưng anh. Anh ngồi thẳng dậy, người bị thương nặng nhất thì giao cho mấy cảnh sát, mọi người theo đường cũ quay về. Đi một bước lại dừng một bước. Lúc đi còn dùng thiết bị phụ trợ, khi ra ngoài chỉ dựa vào trí nhớ và các kí hiệu mà anh để lại. Ánh trăng sáng xuyên qua từng cành cây kẽ lá, dãi theo hướng về.

Lộ Viêm Thần tắt đèn pin trong tay, mấy cảnh sát kia cũng tắt, tránh ảnh hưởng tới tầm nhìn của Lộ Viêm Thần. Có ánh sáng lóe lên sẽ ảnh hưởng tới việc xác định kí hiệu của anh. Mười phút trôi qua, anh vẫn thờ ơ, thanh niên trên lưng lại ngại ngần khẽ hỏi: “Đồng chí, anh ổn không vậy?” Mãi một lúc mới tìm được từ để hỏi, không biết phải xưng hô với Lộ Viêm Thần thế nào, cuối cùng lại gọi là đồng chí như trong mấy bộ phim quê mùa cục mịch trong ti vi.

Lộ Viêm Thần đáp lại: “Cậu chịu đựng một chút, sắp đến rồi”.

“Xin lỗi, đã làm phiền các anh”.

Một khoảng yên tĩnh khá dài, người đàn ông tưởng Lộ Viêm Thần sẽ không nói gì nữa.

Anh thấp giọng trả lời: “Mấy người ở sở cảnh sát không dễ chịu đâu, ra ngoài thì gọi bạn bè đi giải thích với họ, đấy là khu vực bom mìn, cảnh sát cũng không giải quyết được. Nhất định phải chờ bọn tôi, những người biết về mấy thứ này tới, chứ không phải là không muốn cứu các cậu”.

Người trẻ tuổi kia không ngờ lại nhận được một câu trả lời chắc chắn như thế, buồn bực không đáp lời.

Lại thêm mười phút.

Yên lặng như tờ, núi rừng ngủ say.

Đột nhiên, “Âm” một tiếng rất to, là tiếng nổ cực mạnh, vang lên từ phía sau.

Lộ Viêm Thần căng thẳng nhìn hiện trường vụ nổ.

Lá cây và mảnh đạn phát phơ bay xuống trên mặt đất, một cô gái trẻ được cứu viện khóc nức lên lần thứ hai, mấy cảnh sát cùng nhìn nhau, cố gắng động viên. Lộ Viêm Thần bước nhanh chân, nói với mọi người: “Mọi người nhanh lên, theo sát tôi”.

Nhất định Tần Minh Vũ đang ở đó, anh phải sang nhanh.

Nhưng trên lưng, phía sau còn cả một đám người, phải đưa họ ra ngoài trước.

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi ướt đầm. Gió lạnh vi vu, cổ cũng đầy mồ hôi lạnh. Bước chân càng nhanh, thời gian mệt nhọc trôi qua.

Anh công người đi lâu như cả thế kỉ, cách một cánh rừng, nhìn thấy hàng dây thép gai thì cất bước chạy luôn. Đến cách lưới sắt mười mét là khu vực an toàn, anh đặt người trên lưng xuống đất. Lấy dụng cụ rồi nhảy thẳng vào màn đêm, không nấn ná một giây.

Tần Minh Vũ để lại kí hiệu anh cũng hiểu, nhìn thấy bóng người phía xa, Lộ Viêm Thần phản xạ nói luôn: “Tất cả không được động đậy”.

Sự thực là, không cần anh nói, những người ở đây cũng không dám động rồi.

“Lão Tần?” Lộ Viêm Thần lấy đèn pin trong túi ra, bật lên rồi tìm kiếm xung quanh.

“Đây”. Tần Minh Vũ nằm trên mặt đất, quả nhiên, vừa rồi anh ấy chạm phải mìn. “Lùi lại đi, là mảnh đạn thôi. Bên kia nữa, người có đội nón, anh ấy giẫm phải mìn”. Tần Minh Vũ nhíu mày, mảnh đạn không chỉ ở một nơi, vừa đâm vào bụng, rồi không biết ở nơi nào nữa, đau nhức không chịu nổi.

Vừa rồi anh tưởng giẫm phải mìn, không ngờ lùi xuống nó lại phát nổ, mấy cảnh sát muốn cứu anh cũng bị thương luôn.

Lộ Viêm Thần lấy máy dò mìn Tần Minh Vũ ném lại quét quanh một vòng, nằm rạp bên chân người cảnh sát kia, nhìn cho rõ loại bom: “Từ từ, loại này rất nhạy, phản lực đấy”. Sau khi xác định loại bom, anh lấy kéo nhỏ ra, cắt dây.

“Tách”, một tiếng vang nhỏ vang lên rồi đứt đoạn.

Chuyển sang lưỡi dao, anh đẩy bùn cát và các vật cản ra. Động tác rất nhẹ, thậm chí còn nghe được tiếng đào đất sột soạt.

Phải gỡ ngòi nổ.

May mà người giẫm thứ này là một cảnh sát huấn luyện.

Cũng may mà không phải bom cảm ứng, nếu là loại đó thì không còn cơ hội nữa, chạm là nổ luôn.

Lộ Viêm Thần đẩy chân người kia ra, người kia phản xạ cứng đờ cả lại, cứ tưởng sẽ nổ.

Nhưng khi phản ứng rồi, mới vội vã rút chân mình về.

Lộ Viêm Thần tiếp tục đào đất lên, nhanh chóng tháo gỡ, lấy thuốc nổ ra rồi ném qua một bên, chờ ngày mai sẽ có người tới dọn. Anh vội vàng kiểm tra bốn phía, khi tới nâng Tần Minh Vũ lên, lòng bàn tay chạm vào quần áo

đều ướt hết, máu thấm ướt cả áo đã không còn nóng hổi, giờ lại đang giữa mùa đông khiến người ta lạnh lẽo cả tay: “Có chịu được không?”

*****

Tần Minh Vũ được đưa tới bệnh viện cấp cứu, sau khi băng bó vết thương ngoài thì đưa tới Côn Minh. Lộ Viêm Thần không yên lòng nên cũng đi xe tới.

Sáng sớm hơn năm giờ, phẫu thuật xong, anh tựa lưng vào tường ngoài hành lang bệnh viện, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngủ chưa tới nửa giờ, điện thoại trong túi đã rung rung. Giữa hành lang tĩnh lặng, điện thoại rung cũng vang lên thành tiếng, anh cầm ra xem.

Quy Hiếu: “Em tỉnh rồi, chuẩn bị đi kiểm tra trước khi sinh, lạy trời, hi vọng lần này TSH sẽ hạ.

Lộ Thần hiểu, cái này là chỉ tiêu đánh giá chức năng tuyến giáp trạng, chỉ số này của Quy Hiếu rất cao.

Hai người có nói, dù anh mở máy hay không, lúc có kiểm tra cuối thai kì sẽ nhắn tin báo cho anh. Dù là lúc nào, ở đâu, bao nhiêu tin cũng được, càng nhiều càng tốt, anh sẽ xem hết.

Môi anh khô nứt, đầu lưỡi lướt nhẹ qua môi, anh suy nghĩ một lúc, xem có nên gọi lại hay không. Dù sao thời gian này cũng có nhiều chuyện xảy ra, sợ có nghi ngờ, lại đau lòng vì anh, đời người hữu hạn, dù có nói bao nhiêu cũng không thấy đủ...

Lộ Thần: Gọi cho em nhé.

Vừa gửi xong, chưa kịp gọi đã thấy có cuộc gọi tới.

Lộ Viêm Thần nghe máy, vừa đứng dậy đi về phía ngoài hành lang. Đầu kia tiếng Quy Hiếu có hơi mệt mỏi, có khẽ “ừ” hai tiếng, ngay cả tiếng thở anh cũng nghe rõ ràng, nhỏ bé, và lười biếng: “Lộ Thần...”

“Ừ”. Anh dứt tay vào túi, mệt thật, ủ rũ đi qua khu vực y tá, rồi bước vào thang máy. Cửa thang máy đột nhiên mở ra, có người đẩy giường bệnh đi tới, bệnh nhân phía trên hình như đã ngủ thiếp đi rồi, ngoài tiếng bánh xe giường bệnh rột roạt đi qua, tiếng bước chân y tá thì không có gì khác nữa. Lặng yên không tiếng, phía đầu dây lại là những tiếng động nhẹ nhàng, hai người yên tĩnh hồi lâu.

“Sao hôm nay sớm thế đã gọi điện cho em”. Sột soạt, tiếng chăn ma sát, “Anh đang nghĩ à?”

Anh đi vào thang máy: “Vừa rảnh”. Hai người tán gẫu hơn một phút đồng hồ, rốt cuộc anh cũng tìm được cửa sau, một nơi yên tĩnh vừa có thể hút thuốc, tiếng bật lửa tách lên, Quy Hiếu thính tai nên nghe thấy: “Anh hút thuốc đấy à?”

Lộ Viêm Thần bật cười: “Tai chó”.

“Anh mới là cú ấ”.

Anh buồn bực hít một hơi, khói thuốc lượn vòng trong lá phổi, rồi tiêu tan gió sớm.

Không biết vì sao đột nhiên anh lại nói câu này: “Lần trước ở nhà ấy, thấy em có bộ nội y màu đỏ đẹp lắm”.

“...Giờ không mặc được rồi”.

Anh cười: “Ngực lại lớn hơn hả?”

“...Sao anh lưu manh thế?”

Lộ Viêm Thần bị ghen, ngón tay cầm điều thuốc gác lên trán: “Sao lại lừ manh?”

“Giờ em đang mang bầu con của anh đấy, anh nói thế không thấy kì à?”

“Có gì mà kì”.

Quy Hiếu ở đầu dây trằm mặc, cô nhỏ giọng đáp: “Rồi, em biết rồi, sinh xong em sẽ mua”. Gió mai lướt nhẹ qua mặt, đứng ngược hướng với chiều gió. Làn khói vừa nhả ra bị hất lại suýt nữa thì ho sặc.

Gọi cho Quy Hiếu xong, anh quay về phòng bệnh, Tần Minh Vũ cũng tỉnh rồi. Kinh hoàng nhưng không quá nguy hiểm, lấy mười mấy mảnh đạn ra, có người nói, vẫn còn dư lại một vài mảnh đạn nhưng nằm ở vị trí khó lấy ra. Bác sĩ đề nghị anh nên khuyên Tần Minh Vũ, còn chưa nói hai câu đã bị Tần Minh Vũ an ủi lại.

Làm lính mà, dù không tháo gỡ bom mìn được nữa thì cũng có kỉ niệm để lại. Có mảnh kim loại trong người cũng đâu phải chỉ có mình Tần Minh Vũ anh đâu, những binh sĩ trước kia cũng ôm những mảnh đạn đó cả đời. Tần Minh Vũ còn đùa, chắc sau này chuyển nghề, không biết khi kiểm tra có phiền phức gì không, còn nói sau khi chết bị đốt thành tro rồi, Tần Tiểu Nam phải giữ mấy mảnh đạn này lại, làm đồ gia truyền.

Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng phải nằm viện mấy ngày.

Buổi chiều, Lộ Viêm Thần lái xe về, anh ngẫm nghĩ, tắm rửa sạch sẽ xong sẽ phải viết báo cáo nhiệm vụ ngày hôm qua. Xe vừa chạy tới cửa khu đã có người đợi sẵn, nói lãnh đạo chờ nửa ngày rồi, muốn Lộ Viêm Thần đi trợ giúp nhiệm vụ.

Lúc trước ở đội chống khủng bố cũng vậy, nếu muốn thiên hạ thái bình, không có việc gì thì xin chuyển sang chỗ nào yên tĩnh.

Lộ Viêm Thần không nói nhiều, anh ném chìa khóa xe cho binh sĩ gửi lời, nói người ta lái xe vào kho, còn mình đi tới văn phòng.

Cấp trên chỉ đích danh anh, theo đội nhập cảnh vào Myanmar, đón một nhóm người nước mình về.

“Không nguy hiểm lắm, nhưng cần một số người như cậu, có kinh nghiệm thực chiến, biết tháo gỡ bom mìn”.

Lộ Viêm Thần nghe Myanmar đã hiểu. Ở nơi đó vẫn thường xảy ra nội chiến. Cách đường biên giới, người ta có thể nhìn thấy cảnh bên kia khai chiến. Ở đằng xa, ba mươi mấy người trong đội vũ trang đang chôn mìn, chôn xong không đứng kịp vào hàng ngũ, lại thành trò cười cho họ.

Lộ Viêm Thần nhận nhiệm vụ, chuẩn bị hơn nửa tiếng rồi xuất phát luôn. Trước khi tắt máy, anh nhắn cho Quy Hiếu một tin. Hai ngày này anh không tiện nhận điện thoại, em nhớ vẫn phải nhắn tin thường xuyên cho anh, lúc rảnh anh sẽ xem. Nhắn xong, ngắm lại rồi nhắn thêm tin nữa: Ngoài bộ màu đó kia thì bộ màu xanh lam cũng đẹp.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đường Về Tới Nơi Nao (3)

Tới Côn Minh, phối hợp cùng tổ công tác. Danh sách được đưa ra, bốn người Trung Quốc, hai mươi bốn Hoa Kiều. Có lẽ là nhóm người muốn hồi hương, mọi người ngồi hết trên chiếc xe tám chỗ đầu tiên, chiếc thứ hai là thường phục, sau cùng là xe trống. Đội ngũ càng đơn giản sẽ càng an toàn.

Khi Lộ Viêm Thần tới Côn Minh, một đồng nghiệp ở căn cứ cũng vừa mới đến, thấy Lộ Viêm Thần thì cười: “Nói với anh này, mấy học viên anh dạy vẫn còn nhớ anh đấy, cứ hỏi tôi có còn cơ hội gặp lại không. Cho anh này, có người nhờ tôi chuyển cho anh”. Đồng nghiệp lấy một tấm thẻ trong túi đưa ra, là học viên tháng trước anh từng dạy.

“Nghe nói vợ cậu sắp sinh à? Hay tôi với cậu đối ca”.

“Tuần sau rồi đấy”.

“Thế chắc kịp rồi, đón người về thì cứ về nhà luôn nhé”.

Lộ Viêm Thần cũng tính hai ba ngày như vậy. Vị đồng nghiệp này vừa mới được bổ nhiệm tới, nghe nói từ Nam bán cầu về nước, mới tới Bắc Kinh thì xách hành lí nhận nhiệm vụ luôn. Cầm vé máy bay bay thẳng tới sân bay đăng kí, rồi tới Côn Minh... Khi hai người lên xe, anh còn chọc Lộ Viêm Thần cả buổi là mình chưa tắm, không biết có hôi không, mà dù áo khoác không hôi thì đồ trong người kín thế ngồi trên máy bay chắc cũng không ngửi được.

Vừa nói thì có người lên xe, hai cô gái trẻ nghe được bật cười không ngừng, hóa ra lần này họ đi cùng người của bộ ngoại giao, có cả đội bác sĩ,

giờ nhìn lại, hóa ra trong xe toàn là nữ cả. Anh trai đang nói tới chuyện quần trong thì lập tức im luôn.

Xe chạy suốt một giờ, họ cũng quen biết nhau.

“Tôi đi đón kiều bào lần thứ ba rồi, nhưng lần đầu được phối hợp với chuyên gia tháo gỡ bom mìn đó”. Một cô gái trẻ trong nhóm cảm khái.

Đồng nghiệp của Lộ Viêm Thần là người hay nói, anh vui vẻ nói tiếp: “Cái này chỉ là phòng ngừa thôi. Bên đó bom mìn nhiều, nhớ có chuyện gì cũng không mong người nước khác tới cứu, mang theo người mình thì tiện hơn.”

“Đừng lo, đừng lo, tôi và huấn luyện viên Lộ là hai người ngồi chơi trong xe thôi, có bác sĩ Triệu đây mới an tâm được.”

Mấy cô gái cùng cười, đưa nước suối cho anh. Một chai đưa cho Lộ Viêm Thần. Anh đang cúi đầu xem tin nhắn, thấy Quy Hiếu có trả lời thế này: “Đó là vì anh ít khi ngủ với em, nên chưa thấy mấy màu sắc khác. Lúc về sẽ thử cho anh xem, đồ háo sắc ”

*****

Một tờ xét nghiệm đặt lên bàn.

Hứa Diệu nhìn sang: “TSH vẫn cao quá, đến 600m nhưng mà giờ cô có nhìn cũng chẳng được gì”. Anh cúi đầu xoẹt xoẹt trong hồ sơ bệnh án, “T3, T4 bình thường, có lẽ khi cô sinh xong sẽ giảm được thôi. Trong tháng phải làm kiểm tra lại, cả con cũng phải làm xét nghiệm”.

Quy Hiếu à một tiếng.

“Chồng cô còn chưa về à?”

“Chưa”. Quy Hiếu chống cằm, đáng thương nhìn Hứa Diệu.

Hứa Diệu gỡ mắt kính ra, bật cười: “Nhà cô còn có một đứa trẻ nữa, tôi cũng không yên tâm. Tôi làm cho cô một tờ đơn nằm viện, chiều vào đây đi, cũng sắp sinh rồi”.

“Thế đứa trẻ ở nhà tôi thì sao?”

“Tôi gọi điện cho vợ, nói cô ấy đón thằng bé sang ở mấy ngày”

Buổi chiều, Hứa Diệu có lịch sinh mổ cho ba người, có lẽ thời gian ăn trưa cũng không có. Anh lấy đơn nằm viện ra, Quy Hiếu đã về nhà lấy túi đồ chờ sinh, gửi Tần Tiểu Nam sang nhà vợ Hứa Diệu, buổi chiều thì vào bệnh viện. Trong phòng sinh còn có một cô gái trẻ tuổi khác, có lẽ mới hai mươi tuổi đầu. Quy Hiếu chờ đến tối, sắp ngủ rồi cũng không thấy chồng cô ấy tới thăm, thắc mắc mà không dám hỏi. Người phụ nữ kia thấy Quy Hiếu tự làm thủ tục nằm viện cũng tò mò không kém, cho nên hỏi trước. Hóa ra hoàn cảnh của họ đều giống nhau, chồng là lính.

Một người là chuyên gia tháo gỡ bom mìn, một người là lính thông tin. Hai gia đình quân nhân thần bí khóa cửa phòng lại, nói chuyện bát quái, cô kể chồng có vốn là lính chống khủng bố, sau làm tháo gỡ bom mìn, chồng người kia thì bảo vệ thông tin và an toàn mạng. Cô gái này đỡ hơn Quy Hiếu một chút, cách hai ba tháng có thể gặp chồng một lần, còn nói hai ngày nữa người kia sẽ quay lại, khi ấy sẽ giới thiệu cho Quy Hiếu gặp. Nói chuyện tới nửa đêm, y tá tới thúc giục hai lần mới đuổi được hai người đi ngủ. Vải trắng kéo lên. Quy Hiếu nằm trên giường bệnh xa lạ lại càng thêm tỉnh táo.

Cô gối đầu lên tay, không có gì làm lại lên mạng tìm thông tin về việc sinh nở, ôn tập lại lần nữa. Sinh mổ cũng sợ, nhưng mà có Hứa Diệu ở đây, bệnh viện này còn ai giỏi hơn anh ta trong lĩnh vực sản khoa nữa. Cô hít nhẹ một hơi rồi từ từ thở ra, đang tập thở thì vải rèm bị kéo ra.

Là Hứa Diệu.

“Cha cô tới tìm, nhanh, đi theo tôi”. Hứa Diệu vẫn còn mặc áo blouse, thấp giọng nói.

Cha tôi? Lòng Quy Hiểu chùng xuống, lúc mang dép đã nghĩ tới hàng trăm lí do không tốt, đi theo Hứa Diệu ra ngoài, ngoài hành lang, cha cô đang đứng cách mấy chục bước chân, thấy cô tới nhìn lướt nhìn bụng có một cái, trầm mặc rồi bảo: “Chuẩn bị đi, sáng mai đi Côn Minh với ba, chỗ Lộ Viêm Thần xảy ra chuyện rồi”. Vừa dứt lời lại nhìn sang Hứa Diệu: “Có đi được không?”

Hứa Diệu bình tĩnh đáp: “Tôi sẽ xin nghỉ theo cùng, không sao”.

Cha cô nói nhanh về nhiệm vụ đưa người dân về, đột nhiên lại bị tập kích. Tình hình ngoài dự tính, có ba người bị thương, hai người thương nặng, Lộ Viêm Thần là một trong số đó. Giờ đang ở Côn Minh. Lòng Quy Hiểu lạnh băng, miệng mở ra mấy lần nhưng không sao nói được, từng hàng nước mắt cứ chảy thành dòng...

Chiều nay Hứa Diệu ở phòng bệnh với cô, nói cô ngủ nhưng lại không thành công.

Chuyến bay sớm nhất là của hãng hàng không Đông Phương, bảy giờ năm mươi lăm phút. Trời chưa sáng họ đã rời bệnh viện, trời đông lạnh thấu xương, gió thổi đến mức gò má khoe mắt cô cũng đau đau, Hứa Diệu quàng khăn quàng cổ lên quanh mặt cô, “Nói không chừng cô vừa tới thì anh ấy cũng tỉnh rồi. Đừng khóc nữa.”

Quy Hiểu lặng thinh. Nhớ lúc trước gặp anh ở trạm xăng, anh nói: “Nhớ, dù có hóa thành tro tôi cũng sẽ nhớ”.

Nháy mắt một cái, nước mắt lại lã lã.

Hứa Diệu không dám nói nữa, cứ dẫn cô lên xe.

Cả đoạn đường này cô vẫn khóc không ngừng, máy bay vừa xuống đất bụng dưới đã đau. Đau từng đợt khác hẳn ngày thường. Tần suất không đều, xe chạy ra khỏi sân bay mới đau lần thứ hai. Quy Hiếu đặt tay lên bụng, khi đó mới nói chuyện với Hứa Diệu lần đầu tiên, khẩn giọng: “Hình như sắp sinh rồi...” Hứa Diệu gật gù: “Khi nào đau năm phút một lần thì nói cho tôi biết”.

Quy Hiếu gật đầu, người dờ dãi. Muốn khóc nhưng giờ đã không khóc được nữa, phải cố gắng lo lắng cho đứa con trong người. Cứ thế, chịu đựng, mơ màng nhìn ra cảnh đường phố xa lạ ngoài cửa sổ, nhìn thấy hành lang bệnh viện, nhìn phòng bệnh ngoài kia, đến khi thay đồ vô trùng. Bác sĩ và y tá lùi về sau, tránh ra khỏi giường bệnh, cô thấy Lộ Viêm Thần đang nhắm mắt, lúc ấy không thể kìm nén hơn được nữa. Che miệng bật khóc, người phụ nữ bụng lớn đến thế lại khóc không thành tiếng, mấy y tá trẻ tuổi cũng đỏ mắt theo cô.

Quy Hiếu bước sang, sờ sờ tay anh, muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời. Cô vuốt ve khuôn mặt đó, nước mắt tí tách rơi trên chiếc chăn đơn màu trắng, thấm xuống thành một vệt nước tròn.

Lần trước cũng khóc như thế, vô cùng bất lực, lần đầu tiên là khi anh làm lính, qua mười mấy năm vẫn không hề tiến bộ. Đừng khóc nữa, nói gì đi, Quy Hiếu, nói đi... “Anh lừa em...” Quy Hiếu ghen ngào, đưa mu bàn tay lên lau nước mắt.

Bụng đau quá, co rút từng đợt, tần suất lại càng nhanh. Quy Hiếu biết lần này sắp sinh thật rồi, cô hít sâu hỏi bác sĩ, lúc nào Lộ Viêm Thần mới tỉnh. Đối phương trả lời, đêm nay hoặc ngày mai, cô đưa tay nhờ y tá: “Giúp tôi với, tôi đau quá...”

Y tá này chưa từng vào khoa sản, nhưng nghe cũng hiểu cô ấy sắp sinh rồi, cô lo lắng vừa gọi người khác vừa đỡ cô ra ngoài. Hứa Diệu cũng vừa tìm bác sĩ sản khoa cho cô, bàn giao lại tình huống, đưa hồ sơ. Tình trạng

của Quy Hiểu không quá khó, nên sinh ở đây cũng không sao, tử cung co rút bình thường, nước ối chưa vỡ, là một ca đơn giản.

Hứa Diệu vừa khen cô vừa an ủi.

Quy Hiểu nhìn Lộ Viêm Thần, biết anh sẽ tỉnh nên cũng yên tâm hơn không ít, đi theo y tá thay áo quần rồi vào phòng sinh. Cơn đau ập tới nước mắt lại ào ra, một mặt vừa ngại nhưng mặt khác lại thấy quá bản khoăn, cách mười mấy phút, hai mươi phút lại hỏi một lần: “Y tá ơi... chông tôi tỉnh chưa?”

*****

Ba giờ sau, cô sinh bé con.

Chờ bên ngoài như suốt cả thập kỉ, Hứa Diệu và bố Quy Hiểu mới thấy tên Quy Hiểu xuất hiện trên bảng điện tử, họ còn chưa kịp định thần. Cửa mở ra, Quy Hiểu yếu ớt thở hỗn hà hỗn hển, đỏ mắt nhìn họ: “Lộ Thần tỉnh chưa?”

Quy Hiểu không phải là người đặt sinh ở đây, khoa sản cũng không còn nhiều giường bệnh, tạm thời chuyển cô sang một phòng nhỏ ở tầng trệt, một gian phòng hẹp chỉ để đủ chiếc giường.

Sau một tiếng, bé sơ sinh đặt trong lồng kính trong suốt được đẩy ra, Quy Hiểu nhìn con gái của mình, không khác gì Lộ Thần cả, rằm rằm rì rì, miệng chép chép rồi ngủ, cũng không màng mẹ đẻ.

Không được nhìn, vừa nhìn đã khóc. Cô cứ lo lắng như thế, họ nói để thường mệt như mất nửa mạng sống, nhưng tới nửa đêm cô mới không chịu nổi mà ngủ gục mê man. Trời gần sáng, Hứa Diệu đi sang đánh thức cô.

Quy Hiểu mở bừng mắt, sợ như buổi tối hôm hôm qua, Hứa Diệu lại nói một tin tức xấu...

“Tìm xe đẩy cho cô rồi này, ngồi lên đi, tôi đẩy cô đi”. Anh nói.

Quy Hiếu xoay người bò xuống, được anh ta đỡ lấy, đẩy xe lăn. Hành lang phòng bệnh vào sáng sớm đã có bác sĩ đến kiểm tra từng phòng, họ không biết rõ chuyện nên nhìn thêm một cái, sao sản phụ lại xuất hiện ở khu bệnh răng hàm mặt thế này. Khi Quy Hiếu bị đẩy qua, có y tá nhỏ giọng nói: “Được phê chuẩn đặc biệt đó, phòng không có bệnh nhân nên nhường lại, hôm qua có ba người bị thương khi đưa kiệu bào về, đây là vợ một người trong đó... vừa tới đã sinh”.

Bác sĩ kia ho khan một tiếng: “Khoa mình có giúp gì không?”

“Bác sĩ khờ à? Người ta bị trúng đạn đó...”

Đi qua tầng trệt, hai y tá nâng Quy Hiếu lên, người kia thay bộ đồ chống khuẩn và giày cho cô. Đỡ cô đi vào phòng, lúc tới gần cửa, tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Cửa mở ra, người đi vào. Trên mặt Lộ Viêm Thần đã không còn các đồ hỗ trợ hô hấp nữa, anh mở to mắt, đôi mắt nhìn quay một hồi rồi nhìn thấy cô. Tình cảm rõ ràng hiếm khi bộc lộ qua ánh nhìn như thế...

Quy Hiếu chớp mắt vài cái, mũi hít hít rồi bật khóc: “Lộ Thần...”

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đường Về Tới Nơi Nao (4)

Người đó đang nằm trên giường bệnh, y tá đặt một chiếc ghế sau lưng Quy Hiếu.

Cô ngồi xuống, sát bên mép ghế, cách anh gần một chút, cầm tựa lên bên gối của anh. Bên tai là tiếng hít thở của chính mình, nhịp điệu rõ ràng, khi trầm khi bổng...

“Em vừa sinh con gái cho anh đấy”. Cô thì thào bằng giọng mũi.

Cánh tay Lộ Viêm Thần cố gắng đưa sang, ngón út lau nước mắt trên khóe mắt cô, ươn ướt, như thể đầu lưỡi cũng cảm giác được vị mặn của nó: “Em khóc vì đau sao?”

Quy Hiếu úp bên cạnh mặt anh, thở nhẹ: “Ừm”.

Cảm xúc nghẹn ứ nơi cổ họng, yên tĩnh năm sáu phút

Cô lại nói: “Em làm con gái của ba nhiều năm như thế, nhưng chưa được hưởng chế độ gia đình quân nhân đâu. Anh được lắm đấy, còn mở đèn xanh cho em bay tới đây một lần, nếu không phải đi tàu hỏa đó. Con gái của anh mà sinh trên tàu hỏa... chắc vui lắm. Nhưng mà em nói với anh này, cảm giác này quả đặc biệt, em không muốn phải trải qua lần nữa đâu, em nói rồi đó, không được có lần sau đâu”.

Lần trước bay tới Côn Minh lúc mới bầu bảy tháng, công ty hàng không nhìn bụng bầu của cô, họ nhắc nhở nếu sau tám tháng sẽ không được bay

đâu, muốn bay cô phải có giấy xác nhận của bệnh viện, nhưng bệnh viện chứng minh thì biết đến khi nào, sao cô dám chờ được.

Quy Hiểu cứ tưởng mình không rời khỏi nhà được.... Quả nhiên, chuyện gì cũng cô thể xảy ra, may mà có Hứa Diệu.

Trên máy bay còn có ba bốn gia đình khác, đều là người nhà như mình. Nghe họ khóc lóc nói chuyện đứa con gái hơn hai mươi tuổi, còn chưa yêu ai đã bị thương thế này, một người trong đó là trọng thương... Quy Hiểu nhớ mấy tháng trước mẹ cô cũng có gọi điện nói đã về nước rồi, chiến loạn xảy ra nên làm ngoại giao rất nguy hiểm, nhưng công việc cần, giờ xảy ra chuyện họ lại là người cuối cùng rút lui.

Cô nghĩ tới đây lại lo lắng hơn, không biết hai cô gái đó thế nào rồi.

Nhưng mà cô sợ Lộ Viêm Thần sẽ phát hiện ra, ý nghĩ đó vừa mới lóe lên, cô vội vàng nghĩ sang chuyện khác: “Em nói anh nghe, trước khi sinh con phải chờ sinh ấy? Có nhiều người chờ sinh cả đêm, mười mấy hai mươi tiếng. Y tá gắn máy móc cho em rồi đi, bảo em cứ từ từ”. Cô kể mấy kiến thức vừa mới thu hoạch được cho anh nghe: “Mới hai giờ rưỡi em đã gọi y tá, y tá, tôi sắp sinh. Y tá còn tưởng em đùa... nước ối còn chưa vỡ, cuối cùng khi tới kiểm tra thì bối rối luôn. Mấy người vội vàng đẩy em vào, còn chào hỏi các bác sĩ đứng xem, nói gì mà sắp sinh rồi, mở tử cung nhanh ghê, nước ối cũng không rách. Em nước mắt nước mũi tùm lum, họ thì lại vui vẻ đứng xem như thế, sau đó có người hỏi về ca bệnh, có người bảo em là người nhà của anh hùng, chạy tới đây thì sinh. Một bác sĩ đi ra ngoài lấy bệnh án, vừa bước ra khỏi cửa em đã sinh rồi”. Quy Hiểu vừa kể cũng thấy vui.

Hai y tá phía sau cũng bật cười. Họ nhắc nhở cô không nên ngồi quá lâu.

Trước kia Lộ Viêm Thần cũng tỉnh hai lần rồi, thuốc tê còn chưa hết tác dụng, lần này đỡ hơn một chút, nhưng không tỉnh táo cho lắm.

Quy Hiểu không sao rời đi được, cũng không ngại đang có người ngoài ở đây, cô nhích người lên làm như chuyện rất bình thường, hôn anh: “Hôn một cái”.

Trong mắt Lộ Viêm Thần, bóng dáng Quy Hiểu hiện ra không rõ ràng cho lắm, thuốc gây mê lại dần phát huy tác dụng, anh cố giữ ý thức, muốn ở cạnh cô lâu hơn. Quy Hiểu mút mát trên đôi môi khô nứt: “Đúng rồi, con gái giống anh lắm, anh có công lắm đấy”.

Anh khẽ cười, như kiểu của Lộ Thần.

Quy Hiểu bị đuổi về tầng trệt, cả đường đi cứ bị người khác vây xem.

Cửa vừa đóng lại, có bác sĩ sản khoa tới kiểm tra cho cô, dặn dò mấy lời, rồi nói cô thử cho con bú sữa. Họ cũng thông cảm cho người suýt nữa đã thành người nhà liệt sĩ, để thường xong cũng không ngủ mà lại chạy đi ngay, nên bảo cô gắng ngủ.

Đầu Quy Hiểu vừa dính vào gối, bên tai đã ong ong cả lên, mệt mỏi đẩy cô lên đến tận mây, từ từ chìm vào giấc ngủ. Bóng đèn cũ kĩ, không sáng lắm, tấm rèm vải bên cửa sổ che hết ánh sáng bên ngoài. Cứ ngủ một giấc mà không biết là đêm hay là sáng.

Năm hai mươi tám tuổi này, cô và Lộ Thần đã ở lại bên nhau, có giấy kết hôn hợp pháp, còn chưa tổ chức hôn lễ, nhưng đã có con gái rồi. Sinh ở Côn Minh, cách Bắc Kinh mười vạn tám ngàn dặm...

*****

Buổi chiều ngày cuối cùng Lộ Thần thi đại học. Trong sân nhà của cô mình, Quy Hiểu tựa vào ghế trúc nhỏ, đếm kiến hơn nửa tiếng đồng hồ, lá nho xanh nắm chặt trong lòng bàn tay, móng tay đâm đâm thành từng vết, giết thời gian.

Máy nhắn tin trên đui không có tín hiệu nào, cô phiền lòng bực bội.

Chiếc máy rung rung.

Quy Hiếu nhảy khỏi ghế mây, định chạy về gọi điện thoại. Nhưng không ngờ là, người vừa đứng lên đã thấy xe của Lộ Thần dừng lại bên lề đường dưới bậc thang. Dọc theo một con đường đầy cây dâu râm mát, một hàng rào gỗ cao hơn nửa người, lướt qua cây dương, nhảy xuống bậc thang cao một mét tám, chạy tới bên cửa xe mà Lộ Thần mở sẵn, chui tọt vào.

Lộ Thần đưa tay khoác lên cánh cửa xe, trên mu bàn tay là bóng cây rũ xuống, hút thuốc lá từng hơi từng hơi một.

“Sao không gọi em luôn? Còn nhắn tin làm gì...”

Anh đưa tay ấn đầu cô xuống: “Đừng nhúc nhích, trên lầu có người”. Trên sân thượng, giọng một người bà oang oang gọi tên cháu trai, có lẽ là một đứa trẻ tranh thủ lúc ngủ trưa trốn đi bơi.

Quy Hiếu che mặt, chui đầu vào chỗ cạnh ghế lái.

Anh ném nửa đầu thuốc đi, đóng cửa sổ rồi đạp chần ga, xe chạy thẳng ra ngã tư đường, nhìn Quy Hiếu đang rúc đầu rúc cổ: “Chim cú nhỏ”.

“Anh mới là chim cú”. Quy Hiếu nhét máy nhắn tin vào túi quần anh, “Trả anh này”.

Lộ Thần mặc một chiếc quần thể thao ngắn, khá mỏng, tay cô vừa nhét vào túi quần đã đụng phải... cách một lớp vải.

Quy Hiếu từ từ rút tay ra, vừa chột da vừa tò mò...

Trong xe, ngoài tiếng vù vù từ điều hòa thổi ra thì không còn gì khác.

Anh cứ thế lái xe, làm như không có chuyện “bất lịch sự” vừa rồi, xe rời khỏi khu nhà, Lộ Thần hăng giọng, bên môi vẫn còn vương nét cười: “Đỏ mặt à?”

“Ai đỏ chứ?” Quy Hiểu mạnh miệng theo bản năng: “Là anh chứ ai?”

Giọng Lộ Thần vừa cười vừa nói, cực kì thâm ý: “Em mà làm anh đỏ mặt được thì đúng là có bản lĩnh”.

Cũng vì những người trẻ tuổi trong trấn không lành mạnh lắm, nên hiếm khi Lộ Thần đùa với cô như vậy, ngày hôm đó có lẽ là vì gánh nặng thi đại học đã không còn, tâm trạng anh cũng tốt. Quy Hiểu vừa nghe thì không để ý, lúc cân nhắc lại thì càng đỏ mặt hơn, cô bực bội đẩy đẩy tay anh: “Sao anh lưu manh thế hả... không cho nói”.

Chạng vạng, Lộ Thần đưa cô trở lại, tiện đường mua nước quả cho nhà đi.

Anh đứng dưới lầu dỡ hàng, Hoàng Đình phụ bưng, còn thần bí hỏi: “Anh, có phải vẫn muốn theo đuổi Quy Hiểu không đấy? Có cần em giúp không? Người ta học cấp ba xong đi rồi thì không còn cơ hội đâu đấy”.

Lộ Thần bưng hai thùng nho cuối cùng trong cốp sau đặt xuống đường xi măng: “Sau này nhớ gọi cô ấy là chị dâu”.

“Hả?” Hoàng Đình tỉnh mộng: “Hai người lúc nào đấy hả?”

“Gần đây em hay đi với mấy đứa ở thôn Hòa Bạch à?” Lộ Thần hỏi ngược lại: “Chú ý một chút, không phải tốt lành gì đâu”.

“Không có, anh nghe ai nói bậy thế?”

Lộ Thần cảnh cáo cô: “Nếu em dám lén phéng với ai, coi chừng anh đánh gãy chân hẳn”.

Hoàng Đình: "...Anh độc ác quá, em in relationship không được à? Không được sao?"

"Đúng". Lộ Thần không cho thương lượng, "Không được".

"Anh chỉ cho quan phóng hỏa..."

"Mấy thằng đó mà rõ ràng như anh à, đừng nói anh không nói trước. Nghe chưa?"

"Nghe rồi..."

Lộ Thần dạy dỗ xong thì lái xe đi.

Đi quanh nhà cô Quy Hiếu hai vòng, nhìn khu nhà nhỏ quanh hàng rào gỗ, hàng dâu và giàn nho giữa bóng đêm, nhớ tới hình ảnh cô chạy như bay qua hàng gạch đỏ, đẩy cửa ở hàng rào ra, chạy tới... Trong tay là lá nho đã bị cô vò nát. Không còn ra hình thù gì nữa.

Lộ Thần nhớ lại lúc Mạnh Tiểu Sam mới biết chuyện anh và Quy Hiếu, cô ấy còn đùa với Hải Đông: "Anh Thần dây dài phóng xa, đèn cao chiếu rộng, hai bọn em mai mỗi lâu như thế mới được như ý đấy".

Mạnh Tiểu Sam nói không sai, anh thả dây dài, rồi đã câu được một nàng mỹ nhân ngư.

Anh thì đại học ở Nam Kinh, yêu xa.

Lúc đầu anh không quen món ăn miền nam, ăn được ít, chỉ lo tiết kiệm tiền mua quà cho cô. Năm thứ nhất, nghỉ đông anh quay về Bắc Kinh, lại ở xưởng sửa xe như thường lệ. Một công nhân lâu năm trong xưởng thấy Lộ Thần quay về, cũng giống như kì nghỉ đông trước đó, lúc trong nhà có việc phải về, ông sẽ để cậu con trai ông chủ này làm thay, tiền lương tăng ca hai người cùng chia đôi. Từ khi anh cấp hai cấp ba đã có quy định đó, mọi

người cũng biết chuyện nhà anh, cho nên đều tận tình giúp đỡ, để Lộ Thần có ít tiền tiêu vặt.

Vốn chờ ngày nào đó rảnh rỗi, chuẩn bị tươm tất rồi đến gặp cô, không ngờ cô gái nhỏ đã tự chạy đến rồi.

Ngày ấy, lúc đang nằm dưới gầm xe, có người gõ gõ lên cửaaa nói có “cô gái đẹp” nào đó muốn

gọi cậu ra ngoài kia... Anh cầm cờ lê đi ra cửa sắt lớn, trong gió rét, hai tay Quy Hiểu đút trong túi áo, nấp bên cửa phòng bảo vệ tránh gió, cô ngẩng đầu thấy anh, đôi mắt kia sáng rực rõ ràng, bay vút đến cạnh bên: “Rét quá”.

Ở bên nhau mấy ngày, khi chia xa lại không nỡ. Nhưng cô chỉ có thể ở nhà cô mình được mấy ngày thôi, không ở lâu thêm được, cuối cùng, đêm đó gió tây bắc rét căm, nhưng trùng hợp là trong xưởng không có nhiều xe đi được. Lộ Thần mượn một chiếc có chỗ ngồi phía sau, lái tới đại viện, anh sợ bị người quen nhìn thấy nên chọn một con đường hẻo lánh, đi qua hai đại viện thì dừng lại trước một cánh cửa nhỏ.

Cạnh cửa là dãy núi bên một rừng cây nhỏ, Quy Hiểu ôm hông anh làm nũng không cho đi: “Ở với em lúc nữa, đứng đây nói chuyện là được rồi mà”.

Lộ Thần cũng không biết làm sao, sợ người ta đi qua nhìn thấy, cho nên phải dừng xe bên cạnh rừng cây, kéo tay cô vào trong.

Trong viện vẫn thường có nhiều người leo núi để giải trí, đi nhiều nên tạo thành lối mòn. Lúc đi vào trong, tiếng gió vun vút bên tai, Quy Hiểu nắm tay anh đi mười mấy bước, dần chìm vào bóng tối hun hút giữa rừng cây, cô còn có thể nhìn thấy đèn đường ngoài kia và gió mạnh. Lộ Thần nâng đầu cô lên, ngưỡng cao rồi hôn lên môi cô.

Gió tây bắc ào ào, mở miệng ra là có cát bụi bay vào mồm, hai người phải quần quýt đến mức nào mới không ăn cát ăn gió. Quy Hiểu bị anh hôn một lúc, hình như chỉ mới mấy ngày gần gũi Lộ Thần đã tiến bộ rất nhiều, sau khi rời đi, cô trốn trong chiếc áo bông của anh: “Anh hôn giỏi thật, cô phải học hỏi với ai đó rồi không?”

Chuyện như vậy cần phải học hỏi sao, chẳng hạn như, dùng cách gì, góc độ thế nào, cường độ ra sao, Quy Hiểu vui vẻ ra mặt, anh dùng là bài bản.

“Lộ Thần, Lộ Thần”. Cô không nhìn rõ ràng: “Ở đó có hai ngôi mộ”.

Cô bé vừa sợ tối vừa sợ quý đã ném chuyện kỹ thuật giỏi của anh ra sau đầu, cùng anh ra ngoài, nhưng bước ra khỏi rừng cây lại muốn đổi ý luôn, ngoài cánh rừng này ra, chẳng có chỗ nào thoát khỏi lính tuần tra cả. Cô quay đầu đẩy anh quay lại.

“Làm gì thế?”

“Chúng ta qua bên kia đi”, Ngón tay cô chỉ một đầu khác của cánh rừng, nhón chấn nói nhỏ vào tai anh: “Trong viện còn chưa tắt đèn mà, ở với em một lúc”. Sau đó thấp giọng nói thêm: “Chúng mình thử cái khác nữa”.

Cái khác gì? Cách hôn khác á, đêm đó, khi đại viện tắt đèn, họ đã thử gần như toàn bộ.

Đối mặt với người mình thích ai cũng giống nhau thôi, muốn dâng lên thứ tốt nhất cho cô. Nhưng anh không nghĩ được, mình nên tặng cô thứ gì, cô không còn ở bên cạnh mình như trước, anh nhớ Quy Hiểu từng nhìn điện thoại anh chăm chú. Trước lúc đi lính, anh lấy tiền tiết kiệm mua một cái mới, mang về Bắc Kinh cho cô, rồi nhập ngũ trong cảnh nghèo rớt mồng tơi.

Vào bộ đội rồi, càng không có cơ hội tiếp xúc với những thứ mà các cô gái hay mong.

Lần đầu cầm súng, anh nhặt mấy vỏ đạn rơi ra. Với lính mới mà nói, trên mặt đất chẳng có thứ gì mài đến hai lần, mỗi người đều mài đến sáng bong lấp lánh. Dù Quy Hiếu không thích món này lắm, từ nhỏ cô đã thấy nhiều rồi, nhưng ở nơi vắng vẻ này, anh không nghĩ ra thứ gì khác có thể tặng cô, cái này ít ra còn có phần ý nghĩa, nhưng tiếc là, nửa ngăn kéo toàn vỏ đạn của anh, còn chưa kịp gửi đi.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đường Về Tới Nơi Nào (5)

Ngày chia tay.

Quy Hiểu gọi điện thoại ở trạm điện thoại đối diện trường học. Máy công cộng dùng thẻ IC, trong phòng khách của bưu điện có sáu chiếc điện thoại như thế cạnh nhau, ngăn cách một tấm cửa thủy tinh. Người kín hết. Quy Hiểu đứng xếp hàng, chờ đến lúc sắp tới giờ tự học buổi tối mới có một di nươngng chỗ lại cho.

Cô ngồi trên chiếc ghế dựa da màu đen, nhét thẻ IC vào khe hở, bấm một dãy số thuộc lòng.

Bốn tháng.

Lúc cô gọi tới, nếu không phải anh không ở bộ đội thì lại là lúc không tiện nghe máy. Hiếm khi mới kết nối được vài câu, cô bực bội trách anh, anh không nói... Đến bây giờ mỗi lúc gọi điện thoại cho anh cô đều sợ, nhưng tắt máy rồi cô lại hối hận hơn, mấy tháng này tính tình mình sao sao ấy, không hiểu chuyện, lại hay nói khó nghe.

Cô muốn nói, Lộ Thần ơi, nhà em xảy ra chuyện rồi. Cô muốn nói, mỗi ngày ở nhà, em thấy bố mẹ đòi li hôn, còn cả người phụ nữ kia nữa, trước đây em vẫn ngưỡng mộ bố em, giờ em lại rất hận ông, cũng thương mẹ lắm. Buổi tối không ngủ được, đi học không hiểu bài, giáo viên cứ tìm em nói chuyện suốt... Đêm nay em càng muốn nói hơn, em muốn tố giác bố em, ông ấy lại ném hết đồ của em đi. Rất nhiều điều cất giấu trong lòng, nhưng anh lại không thể nào về được.

Đợi rất lâu, cuối cùng anh cũng xuất hiện ở đầu kia điện thoại: “Quy Hiếu? Có việc gấp à?”

Cô nghe tiếng anh thở hổn hển, nước mắt cũng xối xả không ngừng: “Em gọi cho anh muộn quá à, không tiện hả anh?”

Anh không phủ nhận: “Vẫn được, nói nhanh một chút thì không sao”.

Cô xếp hàng bốn mươi mấy phút, sắp tới tiết tự học buổi tối, cơm tối cũng không kịp ra căn tin mua...

“Quy Hiếu?” Lộ Thần khẽ gọi tên cô.

“Em muốn nghe anh nói chuyện thôi, anh phải đi điểm danh rồi à?” Quy Hiếu thì thào, khịt khịt mũi, cô lần mò chiếc khăn tay trong túi váy, không có... đành phải lấy mu bàn tay liên tục lau nước mắt, cực kì khó chịu: “... Em nhớ anh lắm, Lộ Thần”.

“Em bị cảm à? Cảm nóng hay sao?”

“Có một chút ạ”.

“Đi mua thuốc uống đi nhé?”

“Ừm”

Phía sau điện thoại, có người nhìn thấy Quy Hiếu đang khum người lại, đầu tựa lên giá đỡ điện thoại, hình như đang khóc, còn cố gắng không phát ra thành tiếng, mấy người xung quanh cũng nhìn xem náo nhiệt.

“Sao không nói gì?” Anh hơi ngừng một chút, “Nếu không có chuyện gì thì anh tắt máy nhé. Nhớ đi mua thuốc biết chưa”.

“Anh đừng cúp được không?”

“Tập huấn xong anh sẽ đi tìm em, chờ anh ba tháng nữa thôi”.

“Lộ Thần anh đừng tắt mà? Bốn tháng rồi mình chưa nói chuyện được với nhau...”

Cô không kìm được, bật khóc thành tiếng. Bốn tháng nghe cô khóc quá nhiều lần, một người ở Bắc Kinh, một người ở biên cương, cũng chẳng biết làm sao. Anh không hiểu, cũng không biết nói gì, nghe tiếng cô khóc không kiềm chế được từ loa phát ra, khóc đến nghẹn ngào, anh không hiểu vì sao không thể nói chuyện với nhau, mà cứ phải khóc mới giải quyết được thế này...

“Quy Hiểu, em có thể hiểu chuyện hơn được không?”

“...Không được, vì sao ai cũng bắt em phải hiểu chuyện chứ?”

Nghe anh nói thế, bàn tay cô đặt lên tấm kính thủy tinh, cả cánh tay cũng bắt đầu run lên. Cả người như một dây cung kéo căng cực thấp, như ép xuống tận cùng... Trong tiếng khóc của cô, anh cố giữ cho mình bình tĩnh: “Anh cúp đây, chờ anh tập huấn xong...”

“Lộ Thần, anh mà dám tắt máy thì không có lần sau nữa đâu.. Đời này anh cũng đừng mong sẽ gặp lại em nữa...”

Chỉ cần nhớ lại khoảng thời gian đó, câu nói ấy vẫn văng vẳng bên tai.

Nhưng anh vẫn làm theo ý mình, tắt máy, trong cơn tức giận, Quy Hiểu ném điện thoại. Cuộc điện thoại này cũng chấm dứt gần chín năm.

*****

Hứa Diệu và bố Quy Hiểu cùng về Bắc Kinh một ngày. Trước khi đi, bố vợ tới phòng bệnh gặp Lộ Viêm Thần, đi theo sau là lãnh đạo căn cứ. Vẫn là giọng nói cấp trên cao xa như trước, Quy Viễn Sơn không muốn người

ngoài nhận ra mình có ưu tiên gì cho con rể. Lộ Viêm Thần cũng đã quen như vậy, chờ hai vị lãnh đạo và bố vợ an ủi xong. Quy Viễn Sơn mới nắm chặt tay anh: “Khổ cho con rồi”.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Quy Viễn Sơn lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay Lộ Viêm Thần.

Đêm đó, Quy Hiếu ôm con gái tới gặp ba nó. Vì con bé còn quá nhỏ, hai tay còn chưa nâng lên được, mấy y tá mang giúp một chiếc xe đẩy trẻ em có bánh lăn, đưa con sang cho anh nhìn.

Dưới sự hướng dẫn của các y tá, Lộ Viêm Thần học cách ôm trẻ sơ sinh, anh còn cẩn thận hơn cả khi tháo gỡ bom mìn, cứ sợ mình ngồi không vững sẽ làm con ngã mất, rồi cẩn thận đưa trả lại cho Quy Hiếu. Lần đầu làm cha, dù ôm không đẹp lắm nhưng dù sao cũng đã ôm thật rồi.

Tổ chất của Lộ Viêm Thần khá tốt, không lâu nữa là có thể rời khỏi giường bệnh. Anh bị thương nặng nhất ở lưng, trên người còn có không ít vết thương lớn nhỏ, chân cũng bị gãy xương, anh nhờ các y tá đỡ mới có thể cho vợ một niềm vui bất ngờ. Y tá cũng rất có tâm, sau khi đưa anh vào phòng bệnh thì để cho hai vợ chồng son một không gian riêng tư.

Trong cánh cửa, cạnh bên giường bệnh có một tấm màn che hồ, anh có thể nhìn thấy Quy Hiếu đang cong môi cười, nhìn bé con trong chiếc nôi trong suốt, vừa lầm bầm dỗ dành, hình như là một khúc hát ru, nhưng lại không giống lắm, cô còn cố tình ra vẻ

Lộ Viêm Thần đẩy xe sang, kéo rèm, nhìn cô đang cầm ống hút uống trà sữa. Khi người kia quay lưng lại, khúc hát ru không hoàn chỉnh cũng im bật, có kinh ngạc: “Anh xuống giường được à?”

“Em ở cữ mà uống trà được sao?” Cái anh quan tâm là cái này này.

“Được mà, uống sẽ có sữa nhiều”. Cô đặt ly trà sữa lên tủ đầu giường, bưng chiếc nôi trẻ em tới trước mặt anh.

Bé con mở to mắt, đang nghiêm túc đập chân, rất có nhịp điệu.

“Hôm qua em còn thấy lạ, sao con không cười, không lễ tính tình giống anh thì sao em chịu nổi chứ”. Quy Hiếu nằm trên giường bệnh, cánh tay đặt lên cạnh nôi, “Bác sĩ nói, ít nhất phải một tháng sau con mới cười được”.

Tay phải anh néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con. Con gái anh cũng dừng chân lại, khóc òa lên mà không hề báo trước.

.....

“Đói bụng rồi”. Quy Hiếu làm mẹ mấy ngày đã có kinh nghiệm, cô an ủi Lộ Viêm Thần rồi ôm con gái lên, vừa định cho con bú lại thấy có gì đó không đúng.

Lộ Viêm Thần thì vẫn thái độ “đúng rồi, giờ mới thấy được bú sữa là sao”, bình thản ung dung đẩy xe lăn lại gần hơn một chút, chờ xem.

“Có gì đáng xem chứ... Xoay sang chỗ khác, xoay qua chỗ khác đi anh”. Lúc bác sĩ hướng dẫn cách cho con bú cô đã ngại lắm rồi, giờ còn trước mặt Lộ Viêm Thần - càng không được. Lộ Viêm Thần hơi nhíu mi, không nhúc nhích.

Người mẹ trẻ tuổi mới đương chức không còn lựa chọn nào khác, cô kéo rèm lại, trốn khỏi ánh mắt của anh.

Sau một tấm màn, tiếng khóc không còn nữa, phòng bệnh yên tĩnh lạ thường, chiếc đồng hồ lớn trên tường tính toán giúp họ từng giây từng phút. Lộ Viêm Thần nghĩ, hai ba ngày nữa Quy Hiếu cũng phải cởi ra thôi, khi ấy anh có nhìn cũng không muộn. Thế là, anh nhàm chán ngồi trên xe lăn, nghe kim giây di chuyển, rồi lại nhìn hình bóng phía sau màn.

“Hứa Diệu ấy”, đột nhiên anh nói, “Hai người quen nhau thế nào?”

Sau nhiều năm như vậy, từ khi Quy Hiểu học cấp ba cho đến ngày đi làm, bạn bè thế nào anh cũng không hề biết. Ngoài chuyện cô gái muốn giới thiệu cho Tần Minh Vũ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, chuyện của Quy Hiểu anh cũng không có cơ hội tìm hiểu. Đặc biệt là Hứa Diệu này, hình như có vẻ hơi đặc biệt.

“Là bạn học cấp ba”. Quy Hiểu đáp.

Một giây, hai giây, ba giây...

Một đôi mắt to lạnh lợi vén màn nhìn ra, cô khẽ hỏi: “Anh ghen à? Anh ấy có vợ rồi, không phải em nói với anh rồi mà?” Lộ Viêm Thần làm như không hiểu: “Anh thấy quan hệ giữa hai người tốt lắm mà”.

Quy Hiểu nghi ngờ nhìn anh, Lộ Viêm Thần bị cô nhìn đến mức nhú mày, bực bội đáp: “Đừng nhìn nữa, cho con bú đi”.

Ghen đấy. Đừng có nói không phải là ghen. Quy Hiểu cứ như được cho ăn mật, cô chui lại sau rèm, “Lúc cấp ba mẹ em bị bệnh đó kìa. Anh ấy từng giúp em, cha anh ấy phẫu thuật giúp mẹ em, lúc ấy cha anh ấy là bác sĩ quyền uy nhất trong nghề”. Ổn như nước giọt cũng phải báo đáp bằng con suối, vì lẽ đó, dù nhiều năm ít khi liên lạc, chỉ cần anh ấy vay tiền, nhất định Quy Hiểu sẽ cố gắng giúp đỡ.

Quy Hiểu không thích nhắc lại những năm kia. Cô ôm con tìm di động ở sau màn, rồi đưa ra cho Lộ Viêm Thần xem, “Sáng nay mẹ em có gọi điện. Mẹ nói bà là trưởng bối, không thể chủ động gọi điện lần đầu được, muốn anh gọi sang, anh tìm xem, ở nhật kí cuộc gọi số đầu tiên ấy. Mẹ em nghiêm túc lắm, còn hơn ba em nữa, anh phải chuẩn bị tinh thần...”

Cô nói về bố mẹ không nhiều, nhưng có vẻ thân với mẹ hơn, từ bé anh đã nghe cô nói, mẹ cô làm ngoại giao, là người rất nghiêm túc, lúc nhỏ vì phải

đi công tác thường xuyên, nên mẹ vẫn hay dẫn cô bay khắp nơi, thời gian ngồi trên máy bay cũng rất nhiều. Bố mẹ cô là bạn bè giới thiệu, họ có sự nghiệp và lí tưởng, giá trị quan và suy nghĩ về gia đình giống nhau, nhưng tình cảm thì không nhiều lắm. Bởi vậy, từ nhỏ Quy Hiếu đã kết luận, tư do yêu đương vẫn là tốt nhất...

Lộ Viêm Thần mở nhật kí cuộc gọi ra, chỉ chớp mắt nữa thôi sẽ bị mẹ vợ “duyet binh”.

Ngắm lại, anh đi ra phòng bệnh. Phòng bệnh của Quy Hiếu nằm ở cuối hành lang, quay về phía cửa. Anh lịch sự lấy điện thoại của mình gọi đi, âm đờ khá dài, đối phương mới nhận máy: “Alo, xin chào!”

Gọi là bác à? Không ổn.

Lộ Viêm Thần bài bản gọi “Mẹ” một tiếng, cổ họng cháy khô, anh nói tiếp:”Con là Lộ Viêm Thần, con chào mẹ, trễ vậy mới gọi cho mẹ được, con xin lỗi”.

Trưởng bối đầu dây cũng là lần đầu tiên có một thằng bé gọi mẹ, bà dừng một lát rồi bật cười. Khiến Lộ Viêm Thần không ngờ là, chuyện đầu tiên mà mẹ Quy Hiếu nói tới lại là chuyện của người ngoài, bà nghe người ta nói, nếu không có Lộ Viêm Thần và đồng nghiệp giúp đỡ, hai cô gái trong bộ ngoại giao nọ đã phải mất mạng rồi: “Cám ơn con, Tiểu Lộ, cảm ơn con”. Cứ cảm ơn như vậy Lộ Viêm Thần cũng không có gì để nói, còn đáp lại câu vì nhân dân phục vụ...

Đối phương trở về đề tài chính: “Trước kia mẹ và ba Hiếu Hiếu không cùng chung ý kiến, mẹ không phản đối chuyện hai con. Hồi đó Hiếu Hiếu đưa bài thi của con lúc học cấp ba cho mẹ xem, nói con học ngữ văn giỏi lắm, được lấy làm văn mẫu trong trường. Mẹ biết con bé muốn mẹ khen con, nghiêm túc đánh giá con, mẹ biết con là đứa trẻ có năng lực, cũng có hoài bão. Sau đó Hiếu Hiếu và con chia tay, mẹ cũng thấy tiếc lắm”.

Là chuyện ngoài sức tưởng tượng của anh.

Từ nhỏ anh thường đọc sách giết thời gian, cho nên thành tích môn ngữ văn là tốt nhất, cho dù lơ là những năm trung học và lớp mười. Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, Quy Hiếu lấy mục đích “học tập” làm trọng, các bài thi ngữ văn lớp 12 của anh đều giữ lại hết, anh còn tưởng tâm hồn nữ sinh của cô muốn lưu lại chút kỉ niệm mà thôi, không ngờ là, Quy Hiếu còn đưa cho mẹ xem. Không ngờ là, một người chưa bao giờ gặp trường bối này lại được biểu dương như vậy, không biết phải nói cảm giác của mình bây giờ là thế nào nữa. Có vẻ kì lạ...

.....

Cuộc điện thoại này khá dài, anh quay về phòng bệnh. Quy Hiếu đã cho con bú sữa xong, cô đang uống nửa ly trà sữa còn dư lại, thấy Lộ Viêm Thần thì vội hỏi: “Anh nói gì với mẹ em mà nhiều thế? Nói gì vậy ạ?”

Lộ Viêm Thần nhắc lại một lần, Quy Hiếu nghe được hai từ “viết văn” thì ôm gối cười: “Anh đừng nhìn em như thế, em thấy anh viết hay mà”. Cô nhớ lại rồi kể cho anh nghe: “Cách anh viết bài ấy, khi thi đại học em cũng dùng”.

Đáng tiếc khi ở bên nhau cô không hiểu ý câu nói đó, chừng ấy năm sau rồi cuộc cũng đã hiểu được hàm nghĩa bên trong: Đời người mờ mịt, cứ thế mà đi.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quy Lộ Hương Thần Hiếu (1) Đường Về Tới Sớm Mai.

Các xét nghiệm máu lúc được tròn một tháng và nửa năm của bé con đều kết quả bình thường.

Hôn lễ của hai người cũng tính tổ chức vào ngày Lộ Sơ Dương tròn nửa tuổi. Không phải họ không muốn chờ đến khi con tròn một năm, nhưng cô bé sinh vào giữa mùa đông, nếu tổ chức vào lúc ấy, mẹ bé con mặc áo cưới sẽ cực kì vất vả, cho nên đành phải dời đến ngày đầu hạ.

Quy Hiếu bàn bạc với Lộ Viêm Thần muốn làm cả hai màn. Bữa tiệc đầu là những lễ nghi truyền thống long trọng, tổ chức ở nhà trai, ngay trấn trên, còn buổi thứ hai chủ yếu sẽ mời bạn bè đồng nghiệp của Quy Hiếu và Lộ Viêm Thần ăn một bữa cơm tối. Lần đầu tiên Quy Hiếu đến nhà Lộ Viêm Thần, nhà họ Mạnh và nhà họ Tần làm mai cũng có mặt đông đủ, mặc dù con dâu lớn không được quan tâm lắm, nhưng giờ đã có “chỗ dựa” vững chắc, vì vậy cũng không bị khinh bỉ gì nhiều. Lộ Viêm Thần nói thẳng, anh không muốn cha Lộ mua nhà mua xe gì cả, cha Lộ cũng không phải “xót ruột” đau lòng. Điều kiện trong nhà Quy Hiếu ra sao họ cũng không trình bày tỉ mỉ, hơn nữa cha mẹ Quy Hiếu không sống ở kinh đô, cũng bớt nhiều phiền phức. Chỉ có mẹ Lộ nói thầm mấy câu, hai nhà kết thân cũng nên tới gặp mặt ăn bữa cơm đi chứ, nhưng lại bị em gái Lộ Viêm Thần cản lại. Mẹ Lộ có một trai một gái, già rồi bà cũng muốn nương tựa vào con, thôi không nói nhiều vậy nữa.

Trước ngày đón dâu, cô ở nhà cô mình, xem là nhà “mẹ đẻ” một đêm, chờ hôm sau lễ rước. Tiếng mưa rơi tí tách, Quy Hiếu quỳ trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từng hạt mưa lớn nhỏ va vào cửa kính, lan thành những vệt nước trắng muốt ngắn dài.

“Mưa to rồi kìa, mai mà mưa thì giày cưới của em hỏng mất”. Mạnh Tiểu Sam tựa lên chõng chặn bông, ngáp một cái, một tay đỡ đầu, một tay lật lật xấp thiệp mời.

Tất cả đều do Lộ Viêm Thần tự tay viết cả, phía mặt sau có câu: Thần hiểu chiếu quy lộ - Năng sớm soi đường về. Lật lại mặt trước, là một câu nói khác mà Quy Hiểu từng tuyên bố trước đó một đêm: Từng tắc từng tắc mộng núi sông, trái tim thuần khiết thưở ban đầu.

“Chõng chị thích câu này của em lắm đó, còn nói lại với chị nữa”. Mạnh Tiểu Sam lên án, “Nói em mới hiểu Lộ Thần, chứ chị không hiểu anh ấy...”

“Đừng nói thiệp mời nữa... em lo quá chị ơi, làm sao bây giờ?” Quy Hiểu lo lắng không thôi.

Mỗi người chỉ có một lễ cưới, sao mà không lo được.

“Căng thẳng gì chứ”. Mạnh Tiểu Sam than thở, dọn sạch đồng thiệp trên giường, “Em phải nhớ kỹ lời chị, kết hôn rồi, em với Lộ Viêm Thần cứ ở lại nội thành, đừng về đây thường xuyên. Chị có nói với Lộ Thần rồi, anh ấy cũng có ý đó, từ nhỏ anh ấy đã quen không nhà cũng chẳng sao, không về thì không về thôi, hai người cứ yên ổn mà sống”.

Nhắc tới chuyện này, Quy Hiểu vẫn còn cảm kích: “Nhờ chị với anh Tần Phong cả, cho nên mới bớt phiền phức hơn nhiều”.

“Ai bảo em gái chị muốn gả chứ, chị phải quét sạch chướng ngại cho em”. Mạnh Tiểu Sam tựa vào tường nhìn em bé đang ngủ say, “Xinh thật, haiz, chị muốn sinh con trai để cưới con gái nhà em quá... Là tình yêu chị em rồi nhỉ? Em có để ý không?”

“Chờ chị sinh được hăng nói”. Chuyện không đâu...

Mạnh Tiểu Sam cũng chỉ nói chơi, cô thích thế giới hai người, nhưng dù sao Tần Phong cũng là con trai, cha mẹ trong nhà cũng muốn ôm cháu trai cháu gái, cho nên ai cũng mong họ sinh được con trai, khi đó mới vẹn tròn vui vẻ.

Mạnh Tiểu Sam thấy thời gian đã muộn, năm giờ còn phải dậy trang điểm, chị vội vàng đi sang phòng khách chen nhau ngủ với phù dâu.

Đến rạng sáng. Quy Hiếu đặt một cái gối nhỏ dưới cánh tay Lộ Sơ Dương, sau đó mới lặng lẽ ra ngoài, đi qua phòng khách, lên sân thượng, cẩn thận mở khóa cửa ra.

Sau cơn mưa, mùi đất phẳng phát khắp đất trời.

Mưa cũng tạnh rồi.

Cô bước lên bậc cấp, rồi quay người đóng cửa. Khi còn bé, cô của cô có trồng nho và dâu tây ở đây, giờ lại chuyển thành khu đất trồng rau, hành lá và cải dầu... Còn chưa kịp thốn thức xong, Lộ Viêm Thần gọi điện tới. Quy Hiếu nhìn thấy tên anh còn thấy lạ, không phải tối qua anh gặp gỡ bạn bè à? Cô đặt máy bên tai: “Anh uống nhiều rồi hả?”

“Không, anh không uống”.

“Anh không uống mà họ thả đi sao”

“Ngẩng đầu lên nào, nhìn phía trước ấy”.

Quy Hiếu làm theo lời anh, nhìn thẳng. Vị trí đầu tiên, là nơi mà sau khi thi đại học xong anh từng lái xe tới đón cô, ở ngay chỗ đấy, giờ đây cũng có một chiếc xe đậu sát ven đường. Anh đứng bên cạnh xe, còn có một ánh sáng lóe lên khi mờ khi tỏ.

“Anh không ngủ à?”

“Họ uống nhiều quá, chiếm hết giường và sôpha rồi”.

“Vậy cũng tốt... em không ngủ được này”. Cô nhìn người đi bộ: “Nhưng mà không thể đi tìm anh được, chị Mạnh Tiểu Sam nói rồi, đêm trước khi kết hôn anh không được gặp em”.

Hình như Lộ Viêm Thần có bật cười một tiếng:

“Con gái anh đã thay tã chưa?”

“Thay rồi”.

“Uống sữa chưa?”

“...Biết anh sẽ hỏi mà, uống rồi”. Quy Hiếu lẩm bẫm, “Cứ làm như anh là ba ruột còn em là mẹ kế ấy”.

“Trong túi em có một tấm thẻ” Lộ Viêm Thần hít vài hơi thuốc rồi từ tốn nói: “Cho em hết đây”.

“Thẻ lương à?”

“Ừ”.

“Cho em cả sao?”

“Cho em hết”.

“Anh không cần tiêu vặt à?”

“Anh không ăn ở căn cứ thì sẽ ăn ở nhà, bình thường toàn phải mặc đồng phục, đơn vị có xe riêng, không cần phải tiêu tiền mà. Không cần giữ cho anh”.

Quy Hiếu mỉm môi cười: “Cũng đúng”.

Tất cả tài sản và người, bắt đầu từ ngày mai, đều thuộc về có hết.

Tuy Lộ Viêm Thần không nói vậy, nhưng đang làm như thế, còn lặng lẽ làm hết toàn bộ mọi thứ, không dài dòng dây dưa, cũng không cần đường lui gì cả. Chẳng trách... Anh cứ nhất quyết một năm sau mới cưới, hóa ra đã tính hết chuyện này, công việc ổn định hơn hai năm, lương của anh mới đủ làm tiệc cưới.

“Được rồi, dọn đồ xong rồi, anh đi đây”. Đốm lửa trong bóng đêm chợt tắt.

“Anh đi đâu?”

“Lái xe đi dạo, em ngủ một lát đi, ngày mai làm cô dâu nữa”. Anh cười, cuối cùng lại khẽ thở dài một tiếng, rất thấp: “Anh không ngờ sẽ có ngày mình được cưới em”.

Lòng cô run rẩy, đôi mi dài nhòe nước mắt.

“Anh đi nhé, mai sẽ tới đón em”.

Anh không dài dòng nữa, nhảy lên xe, trong ánh đèn xe chói mắt và tiếng máy nổ, dần dần rời khỏi nơi này.

Ngày kết hôn náo nhiệt hơn dự tính, đoàn xe đón dâu rời khỏi đại viện, chạy tới quán ăn của Mạnh Tiểu Sam. Rồi tiếp khách, rồi là chụp ảnh, khúc quân hành hôn lễ đã cử hành xong, còn chưa kịp thở đã bị người khác đẩy đi tiếp.

Trên khán đài vừa dừng, có một người đàn ông mặc tây trang theo quán tính nắm chặt lấy nút cà vạt, kéo lỏng ra một chút. Phía dưới hậu trường

đang nhốn nháo ồn ào: “Anh Thần, anh không chịu nổi rồi hả? Muốn tháo cà vạt vào động phòng luôn sao?”

Lộ Viêm Thần bật cười, hip mắt tìm micro: “Cậu tính hôm nay không muốn về đây hả?”

Thời khắc đặc ý nhất trong đời, hết như quay ngược về quá khứ, lúc ấy ai ai cũng gọi tiếng “anh Thần”.

Người kia vội vàng xoa tay: “Không dám, anh Thần à, em không dám đâu”.

Mọi người cười vang.

Mạnh Tiểu Sam trình trọng đứng lên: “Tới tiết mục cuối cùng rồi. Mời chú rể phát biểu vài câu về cảm nghĩ của mình, nói xong là mọi người cùng nhau ăn uống, uống say thì mời lên phòng lầu trên, đã được chuẩn bị sẵn sàng rồi, cứ thoải mái ngủ nhé”.

Chị vờ đưa mic cho Lộ Viêm Thần rồi vội kéo về phía mình lại: “Ô, đúng rồi, tôi muốn nói thêm đôi câu nữa”.

Người chứng hôn Tần Phong không nhìn nổi nữa, anh ho khan: “Được rồi đây, còn muốn làm nhân vật chính nữa à, hay anh với em tổ chức một bữa tiệc mừng kết hôn mười năm nhé”.

Lại một tràng cười, bình thường hiếm khi thấy hai vợ chồng nhà này vui vẻ như vậy, cuối cùng hôm nay họ cũng được dịp mở rộng tầm nhìn.

“..Chồng à, cho em nói thêm một câu thôi”. Mạnh Tiểu Sam quay sang nhìn Lộ Viêm Thần, “Anh nói xem, em có được phát biểu không? Hai năm trước vợ anh tìm em chọn thực đơn, hôm nay em còn chẳng lấy của hai người phần tiền nào. Lộ Thần, anh nói xem em có được phát biểu không?”

Lộ Viêm Thần bất đắc dĩ đáp lời: “Có”.

Uy hiếp được Lộ Thần một lần là tâm nguyện từ nhỏ của Mạnh Tiểu Sam, giờ cũng xem như thỏa mãn, hài lòng xuống sân khấu.

Cuối cùng chỉ còn Lộ Viêm Thần và Quy Hiểu phía trên.

Lộ Viêm Thần cầm mic lên: “Năm ấy khi quen vợ của tôi, cô ấy mười ba tuổi, ngày mùng 2, ở trước sân vận động của trường trung học, trong quán bán đồ ăn gần gốc dương. Lúc đó, suy nghĩ đầu tiên khi nhìn thấy cô ấy là”, anh nhìn Quy Hiểu rồi nói: “Cô bé xinh đẹp này ở đâu ra vậy nhỉ?”. Từ khi học trung học cơ sở anh đã hay phá phách bên ngoài, cô bé nào xinh đẹp có tiếng trên trấn anh đều biết hết, nhưng chưa từng nghe thấy cái tên “Quy Hiểu”. Như thế cô và anh sống trong hai thế giới song song, mãi đến tận năm ấy, em họ anh dẫn Quy Hiểu tới trước mặt mình.

Anh nhớ cô tên là Quy Hiểu. Quy trong Quy Lộ, Hiểu trong Thần Hiểu.

Câu nói đầu tiên ấy đúng là một chữ quý như vàng.

Mọi người phía dưới đều hiểu tính tình Lộ Viêm Thần, cả nhóm người ồn ào hẳn lên, bảo hai người mau hôn đi.

Quy Hiểu vẫn còn đang ngẫm nghĩ câu mà Lộ Viêm Thần vừa nói, đột nhiên mặt anh đã sát gần. Hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào đây, Quy Hiểu không dám nên nghiêng đầu nói khẽ: “Làm bộ là được rồi...”

Hình như Lộ Viêm Thần muốn làm thật.

Nhiều người thế này, anh đừng có dùng lưỡi...

Thôi quên đi, cũng không được hôn sâu.

Trong tiếng reo hò ồn ã, Lộ Viêm Thần đưa tay giữ chặt sau gáy cô, điều chỉnh góc rồi hôn cô quần quýt. Quy Hiểu đành đón nhận, tiếng cổ vũ như

nổ tung cả hội trường, có lẽ sẽ lật tung cả nóc, ồn đến mức tai có cũng ong ong cả lên.

Lúc anh buông cô ra, tầm mắt hai người chạm vào nhau, rất lâu không rời được.

Người xem được thỏa mãn nguyện vọng, tiệc cưới cũng bắt đầu khai màn. Rốt cuộc Quy Hiếu cũng không cần ngồi trên bàn chủ tọa nữa, cô được Mạnh Tiểu Sam và phù dâu giục ăn hai món vừa hâm, vừa ăn vừa ngắm Lộ Viêm Thần ngồi bên cũng vừa tháo cà vạt xuống, gắp cho cô hết món này sang món nọ.

“Gần đủ rồi, Lộ Thần, đi mời rượu đi”. Mạnh Tiểu Sam hướng dẫn, “Rượu của phù dâu phù rể có trộn nước rồi đấy, mọi người nhớ hiếu ý, anh uống ít thôi, uống nhiều không tốt đâu. Để họ rót cho có mà chết chắc”.

Vốn phù dâu phù rể sẽ ngồi riêng một bàn, nhưng quan hệ giữa Hải Đông và Mạnh Tiểu Sam khá đặc biệt, cho nên mới yêu cầu mình và bạn gái sẽ ngồi bàn riêng. Sau khi Mạnh Tiểu Sam nói xong, anh còn đường hoàng lôi chai Hải Vương Kim Tồn ra (thuốc chống say) rồi vỗ lên bàn một cái: “Hôm nay ai mà rót cho anh Thần thì phải qua mặt được tôi đã nhé. Các anh em kiềm chế một chút, xong tiệc cưới anh Thần về thành phố chứ ông vẫn ở nơi này, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu sẽ thấy, dám làm tôi xuất huyết dạ dày thì cứ thử xem?”

Có người nói bọn em không dám, có người lại đáp: “Hải Đông, có phải anh kết hôn đâu chứ, sao còn dữ hơn cả anh Thần?”

Hải Đông nghiêm túc bảo: “Lộ Thần kết hôn cũng giống tôi kết hôn thôi. Thế đấy”.

Có người sẽ cùng mình hoàn thành lời hứa khi còn trẻ, đó cũng là một kết thúc tròn đầy.

ĐƯỜNG VỀ

Mặc Bảo Phi Bảo
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quy Lộ Hương Thần Hiếu (2) Đường Về Tới Sớm Mai.

Đến buổi trưa, tiệc cưới kết thúc.

Mọi người uống say được đưa lên phòng ngủ trên lầu, hoặc là đi về nhà luôn.

Quy Hiếu ngồi tháo trang sức trong phòng của Mạnh Tiểu Sam, tẩy trang mặt mày sạch sẽ, khi ấy Lộ Viêm Thần mới mệt mỏi ôm Lộ Sơ Dương bước tới, đặt con lên giường, đẩy vào trong góc, trên bàn tay bé nhỏ vẫn cầm chặt tấm thiệp mời thẳng thớm. Tần Hiếu Nam cũng đi vào cùng theo, đôi mắt dán chặt lên em gái, một tắc không rời.

Cô bạn nhỏ rất thích câu Năng sớm soi đường về [Thần Hiếu chiếu Quy Lộ], bởi vì khi Lộ Viêm Thần nói với cô câu ấy, tên của con bé, Sơ Dương, chẳng khác nào Thần Hiếu [Năng sớm], là tên ba mẹ bé.

Vì lẽ đó, anh mới viết năm chữ này lên từng tấm thiệp mời, cô bạn nhỏ cũng rất kiên nhẫn với lấy từng chiếc thiệp một, chỉ vào đó, rồi nhận biết từng chữ “Thần”, “Hiếu”, sau đó ngón tay lại chỉ lên mũi mình, bé nói: “Sơ Dương”.

Anh mặc áo sơ mi trắng và quần thể thao ngắn màu kaki, giống hệt như lúc trước, bộ trang phục đã từng thấy trước đây. Thường phục của Lộ Viêm Thần không nhiều, theo lời anh giải thích, vì không có kỉ luật ràng buộc như ở quân khu, cho nên đồng phục ở căn cứ cũng có thể làm thường phục, nếu mua mà không dùng nhiều chỉ lãng phí mà thôi, giờ cũng đủ để mặc rồi. Vì lẽ đó, tủ quần áo trong nhà chỉ có một ô rất nhỏ cho anh, tất cả đều là

đồng phục, thường phục không quá năm bộ, bộ này được treo ở tận cùng bên phải, dựa vào vách tủ.

“Anh cố ý đấy à?” Quy Hiếu không để ý chuyện anh mặc thường phục quay về, rón ra rón rén đi về phía sau anh: “Bộ này em nhớ này, bốn năm trước anh từng mặc nó rồi”.

Lộ Viêm Thần nháy mắt ra dấu cho Tần Hiếu Nam, đưa Quy Hiếu rời đi.

Lộ Sơ Dương dính lấy ba lăm, giờ nhìn thấy ba mẹ định đi, cô bé lăn lộn muốn bò xuống giường, nhưng lại bị Tần Hiếu Nam lựa lời khuyên bảo. Cô bé gái một tuổi rưỡi tay chân không biết nặng nhẹ, cứ giãy giụa giữa giữa, bịch một phát đánh vào mà Tần Hiếu Nam. Đôi mắt nhỏ bé xoay tròn tròn, nhất thời bất động, hình như đang choáng váng lăm rồi, Tần Hiếu Nam đau lòng khuyên nhủ: “Đừng sợ đừng sợ mà, anh không đau, này này đánh thêm bên này một cái”.

.....

Lộ Viêm Thần lấy chiếc xe đạp ở chỗ Mạnh Tiểu Sam, vì uống rượu không thể lái xe được, anh định chở Quy Hiếu bằng phương tiện này cùng ôn lại con đường xưa cũ.

Thị trấn đã thay đổi rất nhiều.

Hai người thảo luận nên đi đường nào đây, theo yêu cầu của cô dâu, họ đạp xe tới góc đông bắc của khu chợ cũ, tìm kiếm cửa hàng lưu niệm từng bị cô vét sạch sành sanh, lượn quanh đường chính về lại trấn, rồi đi tìm quán mì thịt bò, xem phòng đánh bi-a, lầu hai cửa hàng. Hai người ngồi bên ngoài phòng học, lúc này đây học sinh đang ở lại học bù, sân thể dục được tu sửa lại, cây dương lớn vẫn còn ở đó. Các cửa hàng bán lẻ bên đường đã không nhìn thấy nữa, bức tường gạch được xây lên thật dày, nước sơn màu trắng che kín những vết tích ngày xưa.

Quy Hiểu buồn rầu nhìn lại bức tường kia: “Em nhớ ở đây có hai cửa hàng bán đồ ăn vặt, một cái quay ra ngoài cổng trường, một cái quay về phía trường học. Lúc anh vừa mới đi học lại, có lần em đi ra khỏi trường, tình cờ thấy anh từ bên ngoài đi tới. Anh biết không Lộ Thần? Lúc ấy tất cả các cô gái trong phòng đều nhìn lên anh đó”.

Cô còn rất kiêu ngạo: “Em không nhìn lên, em nhìn công khai”.

Lộ Viêm Thần tựa người dưới bóng cây, móc hộp thuốc lá trong túi quần. Lát nữa tới trạm xăng thì không thể hút thuốc, phải giải quyết ở đây trước vậy. Quy Hiểu nói xong lại đảo mắt nhìn vào trong trường, anh bật bật lửa, ghé sát vào đầu thuốc, châm, hít sâu một hơi cho làn khói lan vào khoang phổi: “Xem thế đủ rồi, qua đây đứng nào”. Ở đó nắng chiếu quá, gò má của cô cũng ửng đỏ hết rồi.

Quy Hiểu lưu luyến một chút rồi chấp tay sau lưng chạy qua đường lớn, đi tới bên cạnh anh. Ngay ngoài bưu điện, đối diện với trường học. Anh hút thuốc, cô nhìn.

Bảo vệ giữ cổng trường không biết hai người đang làm gì ở đây, nhìn tuổi thì chắc con cái cũng chưa đến tầm đi học, thế thì tại sao giữa mùa hè nóng này, lại ngay lúc giữa trưa, hai người này ra đứng ngoài cửa trường làm gì.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, nhảy lên xe, chở Quy Hiểu đến nơi cô vừa nhắc tới: Bốn năm trước, trạm xăng nơi hai người gặp lại.

Trên đường đi không có bóng cây nào che khuất ánh mặt trời, cánh tay cô bị nắng cháy rất đau.

Đoạn đường chỉ hết năm phút đồng hồ. Chiếc xe đạp đưa cô quẹo vào trạm xăng. Không lái xe mà lại chạy tới đây, anh sợ nhân viên trạm xăng sẽ tưởng hai người bị bệnh, cho nên chiếc xe đạp dừng lại dưới bóng cây xanh mát, bảo cô chờ rồi đi vào mua nước.

“Trong túi anh có nhiều tiền không?” Quy Hiểu thấy anh đi thì vội vàng hỏi theo.

“Còn một ít, đủ tiêu mấy ngày”. Anh đáp lại, đẩy cửa đi vào.

Quy hiểu vẫn ngồi ở phía sau, nhìn theo bóng lưng anh, nhìn xuyên qua tấm cửa kính trong suốt, thấy anh móc một tờ hai mươi đồng, nhận chai nước đối phương đưa. Một tay cầm hai bình nước đi ra, một chai nước suối, một chai hồng trà lạnh.

Nước mát nhỏ nhỏ xuống nền xi măng, anh đưa chai hồng trà cho cô, rồi vặn chai của mình, ngửa đầu, uống liền hai ngụm. Yếu hầu trượt lên trượt xuống theo động tác. Quy Hiểu cũng uống từng ngụm nhỏ, đột nhiên cô nói: “Lúc gặp lại em có hỏi anh một lần rồi”.

Lộ Viêm Thần cúi xuống, nhìn cô.

“Anh còn nhớ em không?” Bốn năm trước, ở ngay chỗ này đây, cô đã hỏi anh như thế.

Phía sau, từng chiếc xe hàng và xe con lần lượt quẹo vào, khói ô tô vẫn khó ngửi như thế, khét lẹt, và cả bụi mịn mù. Tài xế xe con nhảy xuống nói: “Số 92”...

Giữa không gian âm ý, anh yên tĩnh nhìn khuôn mặt của cô, mày của cô: “Anh nhớ, dù hóa thành tro anh cũng sẽ nhớ em”.

“Thế là được rồi”. Quy Hiểu nói.

Lộ Viêm Thần cẩn thận gạt đầu, như trở lại chính ngày hôm đó, anh nói cho cô hay: “Nghe lời em”.

Nhiều năm trôi qua, bên cạnh anh lúc nào cũng có hình bóng đó.

Trong gió vút giữa Nội Mông, trong cát bụi ở Bắc Kinh, khắp mọi nơi, dù ở đâu anh vẫn xoay người tìm kiếm, nhưng lại không nhìn được dấu vết nào của cô.

Những năm tháng thong dong trôi đi, ai mà chưa từng hối hận?

Rốt cuộc cũng đợi được nắng mai [Thần Hiếu], lần theo đó để quay lại đường về. Cám ơn anh, Lộ Thần, đã xuất hiện vào năm ấy khi em mười ba tuổi.

Cũng cám ơn anh đã trở lại bên em.

The End